NEW YORK TIMES BESTSELLER

MICHAEL PALMER

A CINCEA FIOLĂ

Jurământul lui Hipocrat dintr-o perspectivă înfiorătoare
Entertainment Weekly

MICHAEL PALMER

A CINCEA FIOLĂ

Ebook v[1.0]

În Boston, o studentă la medicină, căzută în dizgraţie, este trimisă să prezinte o lucrare care i-ar putea salva cariera.

La 6 000 de kilometri distanţă, un savant genial, aflat pe moarte din cauza unei boli incurabile, este pe cale de a descoperi un ser care ar putea salva milioane de vieţi, aducând profituri uriaşe pentru unii.

La Chicago, un detectiv particular, total deziluzionat, trebuie să identifice cadavrul unui tânăr găsit pe autostradă, ce purta nişte urme misterioase pe corp.

Trei vieţi care nu au nimic în comun, dar care aveau să devină legate pentru totdeauna. Trei vieţi ameninţate, care se străduiesc să atragă atenţia asupra unei misterioase grupări de oameni, cu aspiraţii de dumnezei. Trei oameni care află ce înseamnă geniu şi nebunie, adevăr şi decepţie, încredere si trădare... Trei vieţi unite pentru totdeauna de o fiolă de sânge - a cincea fiolă.

Te-ai întrebat vreodată de unde vin organele donate ? Ce ar fi dacă, în momentul în care îţi faci nişte analize de sânge, laboratorul mai prelevă o fiolă, fără ştirea ta ? Această fiolă este trimisă la un laborator care stochează informaţia şi, dacă eşti donatorul compatibil cu cineva bogat şi influent care are nevoie de un organ, atunci ar fi mai bine să te ascunzi !

PROLOG

Începutul este cea mai importantă parte a oricărei lucrări.
PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

— Nu te mişca. N-o să te doară deloc.

Acestea erau singurele cuvinte pe care Lonnie Durkin le auzea de câteva ore.

— N-o să te doară deloc.

Vincent spunea mereu chestia asta înainte de a-i înfige acul în braţ pentru a-i lua sânge.

Dar minţea. Înţepăturile îl dureau destul de rău.

— Duceţi-mă acasă ! Vă rog, duceţi-mă acasă ! Vă rog, vă rog din suflet !

Lonnie a sărit din pat, a strâns zăbrelelor de metal în mâini şi a lovit uşa de fier. Ştia prea bine ce înseamnă să visezi urât. Când era băieţel şi se trezea, noapte de noapte ţipând, mama lui avea obiceiul să-i explice coşmarurile pe care le avea. Dar acum îşi dădea seama că această cuşcă de fier nu era un vis urât. Era reală.

— Vă rog !

În acel moment, maşina a virat brusc şi el a fost aruncat în perete. A ţipat, a căzut şi s-a lovit la cap şi la umăr, apoi s-a târât înapoi în pat.

Maşina era o casă pe roţi şi semăna cu rulota unchiului Gus şi a mătuşii Diane. Numai ca ei nu aveau o cuşcă de metal în spate, ci o cameră frumoasă, un pat mare şi câteva dulapuri încăpătoare. În urmă cu cinci ani, când Lonnie împlinise şaisprezece ani, cei doi îl duseseră cu

rulota la Yellowstone şi îl lăsaseră să doarmă în pat o noapte întreagă. Patul din cuşcă era prea mic pentru el, iar salteaua prea tare. În afară de pat, mai era un scaun, o carafă cu apă pusă pe un suport în perete şi câteva pahare din plastic. Pe scaun găsise o revistă pe care scria *MAD*, în care erau o mulţime de benzi desenate ciudate şi prea multe cuvinte pentru ca el să o poată răsfoi. Şi mai era o telecomandă pentru televizorul fixat pe peretele din faţa cuştii. Atât.

Lonnie se gândea într-una la mama şi tata, şi la oamenii care lucrau la fermă. Băieţii ştiau cât de mult îi plăceau bomboanele M&Ms şi, când se ducea pe câmp să-i viziteze sau să-i ajute, îl serveau cu bomboane.

— Daţi-mi drumul ! Nu-mi faceţi rău ! Vă rog mult, daţi-mi drumul !

Pereţii cuştii de fier erau, de fapt, şi cei trei pereţi ai rulotei. A patra latură era o uşă din bare subţiri de metal, care semăna cu uşa hangarului de acasă. Această uşă era încuiată cu un lacăt masiv. În afara cuştii, pe tavanul rulotei, era o lampă, dar nici o fereastră. După uşa metalică se afla baia, iar după baie culoarul care ducea spre locul unde stăteau Vincent şi Connie.

Furios, s-a ridicat şi a început să lovească în grilajul de metal. După socotelile lui stătea în cuşcă de vreo trei, poate chiar patru zile. Şi în tot acest timp rulota îşi vedea de drum.

În maşină nu era frig, dar Lonnie se simţea singur şi îi era frică.

— Vă rog ! Vă rog, duceţi-mă acasă !

Rămăsese aproape fără voce.

În afară de injecţii şi că îi luau sânge, Vincent şi Connie nu îi făcuseră nimic rău, dar Lonnie vedea că cei doi nu îl simpatizează prea mult. Îl priveau la fel ca domnul şi domna Wilcox, vecinii părinţilor lui, pe care, odată când stătea în toaletă, i-a auzit numindu-l „retardatul dracului“.

— Vreau să merg acasă ! Lăsaţi-mă să plec acasă ! Nu este corect !

Rulota a încetinit şi a oprit. După câteva clipe, Vincent a deschis uşa din spate. Vincent era un bărbat masiv, cu păr blond şi creţ, nu gras ca el. Pe fiecare braţ, puţin mai sus de încheietura mâinii, avea tatuate corăbii de război. Vincent fusese foarte drăguţ cu el la început. Şi Connie la fel. Opriseră rulota când el era în drum spre centrul de recreere şi îl întrebaseră cum se ajunge la ferma părinţilor săi. I-au zis că sunt verii mamei lui. Altfel, niciodată nu ar fi urcat într-o maşină străină. Mama îi spunea mereu să nu intre în vorbă cu străinii. Dar aceştia nu erau străini, erau veri, care ştiau cum îl cheamă pe el şi pe părinţii lui, dar nu fusese niciodată la ferma lor.

Vincent stătea lângă uşa de la baie cu mâinile în şolduri. Lonnie îşi dădea seama că bărbatul este supărat chiar înainte de a spune ceva.

— Ce ţi-am zis eu în legătură cu ţipatul ?

— Să... să nu ţip.

— Şi atunci de ce ţipi ?

— Îmi este... frică.

Lonnie simţea cum ochii i se umplu de lacrimi. Cu câteva zile în urmă, mama îi spusese că este mândră de el că nu mai plânge atât de des. Şi acum el plângea din nou.

— Ţi-am zis că nu trebuie să-ţi fie frică. Încă o zi şi te lăsăm să pleci.

— Promiţi ?

— Da, promit. Dar dacă mai ţipi şi mai scânceşti, nu mă mai ţin de promisiune şi îţi iau şi telecomanda.

— Dar televizorul oricum nu merge.

— Cum ?

— Nimic. Nimic.

— Nu mai face gălăgie. Vorbesc foarte serios.

Vincent s-a întors şi l-a lăsat singur, înainte ca el să mai poată spune ceva. După ce şi-a şters lacrimile cu dosul

palmei, şi-a tras cuvertura peste umeri, s-a făcut covrig şi s-a întors cu faţa spre perete. „Încă o zi şi te vom lăsa să pleci”. Cuvintele astea îi sunau în cap. „Încă o zi...“ Lacrimile îi curgeau pe obraji fără ca el să-şi dea seama şi făcea eforturi să nu plângă. După puţin timp, a adormit, visând urât şi scâncind în somn.

Când s-a trezit, rulota oprise. Umărul îl durea de la izbitura de mai înainte, iar deasupra unui ochi avea o umflătură dureroasă. S-a întors cu faţa spre uşă, conştient că în curând trebuia să meargă la baie. O femeie stătea în faţa uşii şi se uita la el. Era îmbrăcată într-un halat medical albastru, la fel ca doctorii care îl operaseră de hernie, şi avea un sacou alb peste halat. Avea părul strâns la spate, sub o bonetă medicală de hârtie, în spatele ei, cu o bâtă neagră în mână, pe care o tot lovea uşor în palmă, stătea Vincent. Uşa rulotei era încuiată.

— Bună, Lonnie, a zis femeia, aranjându-şi ochelarii şi uitându-se la el. Eu sunt doctorul Prouty. Vincent şi Connie ţi-au spus de ce te afli aici ?

A dat din cap că nu.

— Bine, a continuat doctorul Prouty, nu trebuie să-ţi fie frică. Eu îţi voi lua temperatura şi îţi voi face un control medical. Înţelegi ?

De data asta a dat din cap în semn că da. În ciuda vocii plăcute şi a pielii netede, doctoriţa îl intimida şi el simţea că nu este în stare să vorbească. „Rece.“

— Bine. Acum vreau să-mi dai cuvântul că dacă descui uşa şi intru la tine tu vei fi cuminte şi cooperant... Cooperant, Lonnie. Ştii ce înseamnă acest cuvânt ? Lonnie, răspunde-mi.

— Eu... eu ştiu.

— Bine, atunci.

Doctorul Prouty a dat afirmativ din cap şi Vincent a deschis uşa. În tot acest timp Vincent ţinea bâta la vedere.

— Acum, Lonnie, eu îţi voi face o injecţie şi după aceea te voi examina. Dar mai întâi, vreau să te dezbraci şi să pui pe tine acest halat care se leagă la spate. Înţelegi ?

— Vreau să fac pipi.

— Bine. Vincent te va conduce la toaletă şi după asta te va ajuta să-ţi pui halatul. Dar, mai întâi, lasă-mă să-ţi fac injecţia.

— Şi după injecţie pot să merg să fac pipi ?

— Da, da, a răspuns doctorul Prouty pe un ton uşor nerăbdător.

Lonnie a tresărit când a simţit acul intrând în piele. Apoi a mers în baia mică să facă pipi. Când a terminat, Vincent l-a luat de mână şi l-a dus înapoi în cuşca de fier ca să se schimbe. Chiar şi cu halatul pe el, se simţea gol. Frica ce pusese stăpânire pe el îi strângea pieptul ca într-o menghină. Doctorul Prouty s-a întors în cuşcă şi a încuiat uşa după ea. În timp ce era examinat, simţea cum pleoapele îi devin tot mai grele şi ochii i se închid.

— Este gata, a auzit-o pe doctorul Prouty. Hai să-l ducem în faţă cât se mai poate ţine pe picioare.

Vincent l-a ajutat să stea în picioare. Doctorul Prouty a deschis uşa. Era prima dată când ieşea din cuşcă de când urcase în rulotă în urmă cu trei sau patru zile. Totul era complet schimbat. O lampă rotundă de tavan ilumina puternic încăperea, iar sub lampă se afla un pat acoperit cu un cearşaf verde. Lângă pat stătea un doctor înalt, cu o mască care îi acoperea gura şi nasul.

— Puneţi-l pe masă cât eu mă pregătesc să intru în operaţie, a zis doctorul Prouty.

Lonnie s-a uitat la ea şi a văzut că îşi pusese o mască. Nu se mai putea ţine pe picioare. Vincent l-a ajutat să se întindă pe masă, cu faţa în jos, şi l-a prins cu nişte centuri speciale. Apoi a fost acoperit cu un cearşaf. Doctorul înalt i-a înfipt un ac în braţ şi l-a lăsat acolo. Ochii i se închideau şi

refuzau să se mai deschidă. În sfârşit, nu-i mai era atât de frică.

— Acum, Lonnie, a zis doctorul înalt, eu îţi voi pune o mască specială care te va ajuta să respiri... aşa, perfect. Acum tu trebuie să inspiri şi să expiri. Nu-ţi fie frică, nu te va durea de loc.

*

— Cadavrul aparţine unui bărbat masiv, de vreo douăzeci şi ceva de ani. Înălţimea în jur de 1,75 metri; greutate 90 de kilograme. Şaten, ochi albaşti. Fără tatuaje sau...

Patologul Stanley Woyczek folosea o pedală de picior şi un microfon pentru a înregistra în timp ce lucra în laboratorul său. El era în cel de-al doilea mandat al său în calitate de consultant medical pentru Districtul 19 din Florida, care includea regiunile St. Lucie, Martin, Indian River şi localităţile Okeechobee, toate situate la nord-vest de West Palm Beach. Lui Stanley îi plăceau misterele pe care le avea de dezlegat în meseria sa, dar încă nu se obişnuise să treacă peste aspectul uman. La multe cazuri lucra săptămâni întregi sau chiar ani. Fără îndoială, acesta era unul dintre acele cazuri misterioase. Un tânăr neidentificat a ieşit dintr-o pădurice şi a intrat pe o porţiune aglomerată a autostrăzii 70, unde a fost lovit în plin de un camion cu remorcă. Şoferul a povestit că mergea cu o viteză de vreo sută de kilometri la oră când un bărbat a apărut în faţă. „Din fericire, gândea Woyczek, durerea provocată de impact nu a durat mai mult de una sau două secunde.“

Analizele de sânge pentru depistarea urmelor de alcool sau substanţe stupefiante erau toate negative. Presupunând că o analiză toxicologică extinsă nu va dezvălui ceva nou, la întocmirea certificatului de deces

medicul rămânea fără răspuns la două întrebări: Cine ? De ce ?

— Lângă canalul inghinal din stânga se observă o cicatrice, care probabil a rămas în urma unei operaţii de hernie. Deasupra urechii stângi se vede o lacerație de aproximativ 15 centimetri şi o fractură deschisă. Pe partea stângă a toracelui există o ruptură verticală de aproximativ 30 de centimetri prin care se vede o porţiune tăiată a aortei.

Woyczek i-a cerut asistentei să-l ajute să întoarcă cadavrul cu faţa în jos. Au manevrat corpul inert cu mare atenţie.

— Pe spate, în regiunea omoplatului este vizibilă o abraziune adâncă şi cam atât...

Doctorul patolog s-a oprit şi a analizat cu atenţie partea superioară a feselor, chiar deasupra şoldului... acelaşi lucru şi în partea stângă.

— Chantelle, ce-ţi sugerează aceste urme ?

Asistenta a analizat ambele regiuni.

— Răni prin puncţie, a răspuns ea.

— Fără nici o îndoială.

— Fără nici o îndoială, doctor Woyczek. Şase pe fiecare parte, poate chiar mai multe.

— Vom face o analiză microscopică pentru a determina vechimea rănilor, dar par a fi recente. Sunt convins. Cred că avem ceva aici. A făcut un pas în spate şi şi-a scos mănuşile. Chantelle, rămâi pe poziţie câteva minute, iar eu mă duc să chem poliţia. Ar putea fi o eroare, deşi mă îndoiesc. Cu o zi în urmă, maxim două, John Doe[1] a donat măduvă osoasă pentru un transplant.

1 Nume generic flosit pentru persoane cu identitate necunoscută.

CAPITOLUL 1

Când este angajat într-o controver-să, celui care părtineşte nu-i pasă de corectitudinea şi adevărul celor aduse în discuţie, ci e preocupat doar să-si convingă ascultătorii de propriile vederi.

PLATON, *Fedon*

— Doamnă Reyes, puteţi să închideţi incizia.

Natalie s-a uitat la incizia de pe fruntea lui Darren Jones, care traversa o sprânceană şi se întindea de-a lungul obrazului. Până atunci, cea mai mare incizie pe care o văzuse fusese o tăietură pe care o căpătase la un deget, iar tratamentul se rezumase la câteva benzi de leucoplast. Natalie a evitat privirea doctorului Renfro, chirurg rezident-şef la serviciul de urgenţă, şi l-a urmat pe hol.

În cei trei ani şi o lună de student la medicină, Natalie cususe nenumărate perne, câteva soiuri de fructe, nişte jucării din pluş vechi şi, de curând, o pereche de blugi. Ordinul lui Renfro nu avea prea mult sens. Trecuseră două ore din a doua zi de lucru la serviciul de urgenţă a Spitalului Metropolitan din Boston şi, chiar dacă Renfro îi verificase înainte cunoştinţele, ar fi trebuit să se asigure că e capabilă să facă o sutură.

— Doctor Renfro, eu... hm... eu cred că ar trebui să mai parcurgem nişte aspecte împreună înainte ca eu...

— Nu este necesar. Când terminaţi de cusut, prescrieţi pacientului nişte antibiotice - orice. Eu voi semna.

Rezidentul s-a întors şi a plecat înainte ca ea să aibă timp să mai spună ceva. Colega şi buna ei prietenă, Veronica Kelly, care îşi terminase stagiul la Spitalul Metropolitan, îi spusese că Renfro era în ultimul an de rezidenţiat când a fost numit chirurg rezident-şef la spitalul White Memorial, unul dintre cele mai bune spitale universitare din ţară. După ani buni de studii şi pregătire, avea aerul unui om care văzuse de toate şi care nu mai era foarte interesat de cazurile simple de la Metropolitan.

— Renfro este deştept şi incredibil de competent, o pusese în temă Veronica, şi se ocupă de cele mai grave cazuri. Cazurile de rutină nu-l interesează câtuşi de puţin.

Se părea că adolescentul de culoare, victimă a unei bande de cartier, era un caz de rutină. Natalie a ezitat în faţa salonului în care era internat băiatul şi s-a gândit că poate ar trebui să-l găsească pe Renfro şi să-i ceară să facă o demonstraţie a aptitudinilor sale de excepţie.

— Natalie, eşti bine ?

Vocea gravă aparţinea unei sore medicale, o veterană a serviciului de urgenţă, care se ocupase de studenţi din prima lor zi în spital şi de tradiţia acestui spital de a folosi prenumele. O chema Bev - Bev Richardson.

— Am cerut să fac stagiul aici pentru că auzisem că studenţii sunt lăsaţi să îndeplinească foarte multe proceduri, dar să cos faţa unui copil în a doua zi aici este un pic prea mult pentru nervii mei.

— Ai mai cusut vreodată ?

— Nimic viu, cu excepţia unor nefericite portocale.

Bev a suspinat.

— Cliff este un doctor minunat, dar uneori poate fi imatur şi dur în relaţia cu oamenii. Şi, între noi fie vorba, am impresia că nici nu prea îi pasă de clientela noastră.

— Ei bine, mie îmi pasă, a spus Natalie, încercând să nu-şi amintească momentele când a fost adusă sau târâtă chiar în această secţie de urgenţe.

— Nouă ne pare bine să avem printre noi doctori cărora le pasă de pacienţi. Au şi aşa destule probleme în afara spitalului. Ăsta ar trebui să fie un fel de sanctuar.

— Sunt de acord. Decanul Goldenberg mi-a spus că s-ar putea să fiu admisă în programul de rezidenţiat la chirurgie din White Memorial. Poate că doctor Renfro e la curent şi mă pune la încercare.

— Sau poate că simte că eşti altfel şi vrea să vadă dacă vei face faţă provocării.

— Nu ar fi primul, a răspuns Natalie cu gândul la capitolul dedicat chirurgiei plastice din manualul pe care îl studiase o săptămână înainte de a începe acest stagiu.

— Tu eşti alergătoarea din reviste, nu ?

Întrebarea nu a deranjat-o pe Natalie. Accidentul pe care îl suferise în timpul selecţiilor pentru Jocurile Olimpice fusese descris pe larg în ziarele locale şi naţionale, ajungând chiar şi pe coperta revistei Sports Illustrated. Din prima zi de şcoală la facultatea de medicină, studenta de 32 de ani, era cunoscută de toată lumea.

— Ar fi bine să spui asta la trecut, a răspuns pe un ton care a pus capăt discuţiei.

— Crezi că poţi repara faţa băiatului ?

— Cel puţin, voi încerca să-l fac să simtă că mie îmi pasă.

— Asta este mai mult decât suficient, a răspuns Bev. Intră în sală. Vin şi eu imediat şi îţi aduc şase fire chirurgicale de nailon. Chiar dacă nu este aşa, noi pornim de la premiza că toţi pacienţii ar putea fi purtători de HIV, aşa că pune-ţi un halat şi o mască facială de protecţie. Dacă mie o să mi se pară că nu faci ce trebuie, voi tuşi şi vom ieşi din sală ca să discutăm. Fii atentă la degete şi nu te înţepa. Strânge firul bine, fă noduri duble, la o distanţă de vreo trei milimetri. Nu trage până se încreţeşte marginea inciziei şi nu-i rade sprâncenele pentru că nu vor mai creşte vreodată frumos.

— Mulţumesc.

— Bine ai venit la serviciul de urgenţe, a zis Bev.

*

— Cum merge treaba, doctore ?

Natalie şi-a ridicat privirea spre Bev Richardson şi a dat mândră din cap în semn că totul mergea bine. Din momentul în care îi făcuse anestezia locală, Darren Jones vorbise fără oprire. „De nervi“, s-a gândit Natalie. Dacă ar fi ştiut că nu era singurul ! Procedura a durat, probabil, de trei ori mai mult decât în mod obişnuit, şi de abia reuşise să treacă de frunte şi de sprânceană. Îi mai rămăsese obrazul, dar cusătura arăta destul de bine.

— Până acum e bine, a răspuns Natalie.

— Îmi va rămâne o cicatrice ?

— De fiecare dată când pielea este tăiată rămâne o cicatrice.

— Femeilor le plac cicatricile. Dau o notă de mister. Eu sunt un dur, aşa că de ce să nu o arăt. Nu-i aşa, doctore ?

— Mi se pare că eşti un băiat deştept. Este mai important să fii deştept decât dur.

— Bărbaţii duri ca mine te intimidează ?

— Cel care te-a tăiat probabil că m-ar intimida, a răspuns Natalie zâmbind pe sub mască. Te duci la şcoală ?

— Mai am un an de şcoală, dar vreau să renunţ.

— Ar trebui să te mai gândeşti.

— Nu cred. Darren a râs. Doctore, nu ştii nimic despre lucrurile astea. Acolo de unde vin eu contează doar să fii dur.

Natalie a zâmbit din nou. Dacă ar fi să-şi compare tăria de caracter şi duritatea cu acest puşti, ea ar fi câştigat detaşat îi mai toate privinţele. Mulţi au încercat să o convingă să se întoarcă la Academia de Fete Edith

Newhouse. Şi datorită lor, până la urmă cineva a reuşit să o convingă, într-un final, să renunţe la duritatea ei.

— Tărie înseamnă să înoţi împotriva curentului şi să ai curajul să fii diferit, a zis Natalie, legând ultimele cusături. A fi tare înseamnă să înţelegi că pe lumea asta ai o singură viaţă de trăit şi merită să profiţi de ea cât poţi de mult.

— O să ţin minte, doctore, a răspuns băiatul fără prea multă convingere.

Natalie s-a uitat peste umăr la Bev, care părea mulţumită de rezultat şi arăta spre plasturii sterili pe care îi pusese pe tava cu instrumente. După câteva încercări nereuşite de a aplica fâşiile minuscule, Natalie a reuşit, în sfârşit, să lipească câţiva plasturi peste sutură.

— Cinci zile, îi sugeră Bev, arătând palma desfăcută.

— Firele vor putea fi scoase probabil peste cinci zile, a spus Natalie, recunoscătoare sensului vag al cuvântului „probabil”

— Eşti sufletistă, doctore, a spus Darren. Simt asta.

Natalie şi-a dat jos masca şi mănuşile. „Încă o etapă trecută cu bine“, se gândea ea. Era un mare avantaj să ai 32 de ani şi să fii student la medicină, în special unul care a văzut în viaţă mai mult decât şi-ar fi dorit. Lua decizii mult mai repede decât colegii săi, mulţi dintre ei mai tineri cu vreo zece ani sau chiar mai mult. Putea să vadă problemele în adevărata lor lumină şi era mult mai sigură pe ea.

— Nu te vinde ieftin, fratele meu, i-a zis ea băiatului.

— Darren, mai rămâi o clipă, a continuat Bev, trebuie să-ţi mai facem o injecţie antitetanos, apoi o să-ţi dau câteva indicaţii şi o reţetă pentru medicamente.

— Medicamente pentru durere ? a întrebat Darren entuzi-asmat.

— Îmi pare rău, antibiotice.

— Hei, ai zis că eşti un dur, a spus Natalie îndreptându-se spre ieşire. Bărbaţii ca tine nu au nevoie de medicamente pentru durere.

A completat reţeta la biroul sorei medicale, încântată de modul în care se descurcase într-o situaţie de stres. Renfro lansase provocarea şi plecase, iar ea se descurcase minunat. În trecut, doborâse recorduri naţionale pe pista de alergări şi fusese la un pas de a fi aleasă în echipa olimpică. În drumul ei cunoscuse mulţi indivizi de teapa lui Cliff Renfro, care încercau să-şi afirme egoul speculând lipsa de încredere în forţele proprii a altora. Încă mai era femeia care alergase 1500 de metri în doar 4:08.3. Acest Renfro trebuia să mai încerce. Făcuse faţă tuturor şi nu avea de gând să se lase intimidată de el.

Bev apăruse lângă.

— Saralee s-a întors din camera patru cu asta. Ştii cumva ce este ?

— Da, pentru alcoolici.

— Şi oameni ai străzii, a completat Bev. Pacienţii sunt plasaţi acolo când sunt deosebit de... hm... murdari.

— Da, ştiu. Eu am lucrat acolo ieri. Nu este chiar atât de rău.

— Ei bine, se pare că sala de operaţii s-a aglomerat puţin, cât timp tu te-ai ocupat de Darren. Cliff se ocupă de camera patru. A zis să mergi acolo de îndată ce termini.

— Am terminat.

— Bravo. Te-ai descurcat de minune cu puştiul. Cred că spitalul White Memorial a făcut o alegere bună când te-a ales. Vei fi un doctor bun.

— Este unul dintre cele mai bune spitale, dar sunt mult în urmă la capitolul acceptării femeilor în programul de chirurgie.

— Aşa am auzit şi eu. Lasă, te vei descurca de minune. Crede pe cuvânt un om care a văzut multe p-aici.

În acel moment, femeile s-au întors la auzul unor ţipete care veneau din hol.

— Doctore, ceva nu e bine ! Am ceva ! Ceva grav. Chiar aici, în spatele ochiului ! Nu mai suport durerea !

Un bărbat ieşea din salonul patru escortat de un gardian. Chiar de la distanţă nu încăpea nici o îndoială că fusese repartizat în salonul potrivit. Era cărunt şi bătrân, în jur de patruzeci sau chiar cincizeci de ani. Purta o geacă zdrenţăroasă, pantaloni uzaţi şi murdari şi ghete fără şireturi. Pe cap avea îndesată o şapcă cu sigla echipei Red Sox care nu putea însă ascunde orbitele adânci şi ochii trişti.

Cliff Renfro a apărut în uşă, s-a uitat după Bev şi Natalie şi după aceea s-a adresat bărbatului.

— Charlie, problema ta este băutul. Îţi sugerez să te duci la Pine Street Inn şi să-i rogi să te lase să faci un duş. S-ar putea să-ţi dea şi nişte haine curate.

— Doctore, vă rog. Sunt sigur că ceva nu e în regulă. Văd lumini intense şi mă doare îngrozitor. Totul devine negru.

Iritat la culme, Renfro l-a ignorat pe bătrân şi a înaintat pe hol, pe lângă cele două femei.

— Doctor Reyes, ar trebui să vă mişcaţi ceva mai repede aici, a mai spus Renfro. Acum ocupaţi-vă de salonul patru. Eu mă duc să mă spăl şi poate am timp să fumez o ţigară, a mai adăugat rezidentul-şef.

Înainte de a fi scos din salonul de aşteptare şi condus afară din spital, Natalie a citit frustrarea şi furia din ochii pacientului.

— Pun pariu că Renfro nici măcar nu l-a examinat, a şoptit.

— Posibil, dar el, de obicei…

— Cred că omul ăla suferă de ceva, pot să simt asta. Dureri insuportabile, lumini şi vedere slăbită. Tocmai am terminat cursul de şase săptămâni la neurologie. Poate are o tumoare sau un anevrism perforat, sau poate un abces cerebral. Oamenii ăştia au de a face cu durerea şi cu disconfortul zilnic. Dacă simptomele lui sunt atât de grave

încât a venit până aici, ceva nu e bine. Renfro a cerut efectuarea unor analize ?

— Nu ştiu, dar nu cred...

— Bev, eu vreau să-l examinez şi apoi să-i fac o tomografie cerebrală. Poţi să aranjezi ?

— Pot, dar nu cred că e o...

— Şi nişte analize la sânge. Vreau o analiză generală şi una biochimică. Vreau să-l ajung înainte să plece. Crede-mă, dacă era un om de afaceri bine îmbrăcat, ar fi pe masă chiar în acest moment, cu tomografia făcută.

— Poate, dar...

Înainte ca Bev să termine propoziţia, Natalie deja plecase. A căutat în salonul de aşteptare şi de acolo a luat-o spre ieşirea din spitalul White Memorial din strada Washington Avenue. Bărbatul era la vreo 10 metri, îndreptându-se încet spre centrul oraşului.

— Charlie, aşteaptă !

Omul s-a întors. Avea ochii foarte roşii. O privea fix, cu o sclipire de demnitate.

— Ce vrei ? a întrebat enervat.

— Sunt doctorul Reyes. Vreau să te întorci cu mine în spital să-ţi fac un examen complet şi câteva analize.

— Deci mă credeţi ?

Natalie l-a luat de mână şi l-a condus spre Departamentul de urgenţe.

— Eu te cred.

Bev Richardson îi aştepta chiar la intrare, cu un cărucior.

— Salonul şase este liber, i-a şoptit lui Natalie. Grăbeşte-te, nu ştiu unde este Renfro. Tipul de la laborator vine şi el. Să sperăm că îi vom putea face o tomografie şi vom primi rezultatele la analiza de sânge fără ca să fim văzuţi.

Natalie l-a ajutat pe bărbat să-şi scoată hainele şi să se îmbrace cu halatul de spital de culoare albastră. „Renfro

are dreptate într-o privinţă, se gândea Natalie, omul chiar duhneşte a alcool“. I-a făcut un control neurologic de rutină şi a constatat câteva anormalităţi în coordonarea ochilor şi a mâinilor, cauzate poate de o tumoare, de un abces sau de un vas sangvin perforat.

Un asistent tocmai termina de recoltat probele de sânge când Bev a intrat în salon cărând o targă.

— Am tras nişte sfori, a zis ea. Suntem aşteptaţi de tomograf.

— Am sesizat câteva anomalii de natură neurologică. Îl duc la tomograf şi apoi mă ocup de salonul patru.

— Strâng eu aici.

Natalie a împins targa pe hol.

— Îţi mulţumesc Bev, mă întorc...

— Ce naiba se întâmplă aici ?

Cliff Renfro, livid, venea spre ea de la biroul asistentelor.

— Cred că ceva nu e în regulă cu el, a răspuns Natalie. Cred că are o tumoare sau un anevrism perforat.

— Şi l-ai adus înapoi în spital după ce eu l-am eliberat ?

Renfro vorbea atât de tare, încât tot personalul medical şi pacienţii se opriseră şi se uitau la ei. Câteva persoane ieşiseră din saloanele de examinare, iar un grup de infirmiere părăsise biroul asistentelor.

Natalie rămânea fermă pe poziţii.

— Am vrut să fac cum e mai bine. Am depistat câteva anomalii de ordin neurologic.

— Nu ai făcut cum e mai bine. Aceste anomalii sunt cauzate de consumul de alcool. Mulţi m-au avertizat că eşti o persoană mult prea arogantă şi egoistă pentru a deveni un bun doctor. Faptul că ai avut un sfert de oră de glorie nu înseamnă că poţi să vii aici şi să te porţi de parcă ai fi şeful acestui spital.

— Dacă dumitale îţi place să ai un halat medical curat, asta nu înseamnă câ îţi poţi permite să ignori pacienţii ca el, a răspuns cu duritate Natalie.

Bev Richardson a intervenit rapid între cei doi combatanţi.

— Cliff, a fost vina mea, s-a învinovăţit ea. Mi-am făcut griji pentru sărmanul om şi m-am gândit că pentru ea ar fi o experienţă din care putea învăţa multe...

— E un nonsens ce spui şi tu ştii asta. Nu încerca să o protejezi. Renfro a făcut un pas lateral pentru a se uita în ochii lui Natalie. În medicină nu este loc pentru o persoană atât de egoistă şi de îngâmfată ca tine, Reyes.

Natalie şi-a încleştat gura. Era furioasă pentru că fusese mustrată în public şi voia să le explice celor prezenţi că prejudecăţile lui Renfro îl determinaseră să îl trateze atât de superficial pe acest om sărman.

— Cel puţin mie îmi pasă de oameni precum Charlie atât cât să-i fac un consult medical complet.

— După cinci ani de practică sunt perfect capabil să decid ce înseamnă o evaluare completă. Intenţionez să mă asigur că toată facultatea de medicină va afla despre faptele şi atitudinea ta.

— Cum vreţi, dar înainte de a face asta, uitaţi-vă peste rezultatele testului tomografie.

Privirea lui Renfro putea topi un bloc de gheaţă. Părea că vrea să mai spună ceva, dar s-a întors şi a plecat spre Radiologie. Peste două minute extrem de tensionate, un tehnician de la tomografie l-a adus pe Charlie în hol. Natalie a răsuflat uşurată.

— Of, eram sigură că va anula testul tomograf, i-a zis ea lui Bev, în timp ce se îndreptau spre biroul asistentelor.

Bev s-a uitat la ea şi a dat din cap.

— Îmi pare rău că nu l-am putut calma, a zis ea. Probabil exista o cale mai bună pentru a face acest lucru.

— Renfro putea recunoaşte că nu avea dreptate, a zis Natalie. Dar, cel puţin, mă bucur că a continuat testul tomograf. Când va găsi o tumoare în spatele ochiului pacientului, va fi recunoscător că i-am salvat pielea.

Tumoare, anevrism perforat, abces cerebral. Natalie trecea în revistă posibilele reacţii ale lui Renfro şi ale personalului medical când vor vedea că a avut dreptate. Spera ca sărmanul om să poată fi operat. S-a gândit cum ar fi reacţionat mentorului ei, chirurgul Doug Berenger. La jumătatea studiilor ei la Harvard, înainte să-şi rupă tendonului lui Ahile, el a căutat-o şi a invitat-o să lucreze în laboratorul lui - unde activa şi în acel moment. Mai târziu, a adunat cei mai buni oameni din domeniul medicinei sportive pentru a-i ajuta să se recupereze şi după aceea a convins-o să intre la medicină.

Berenger, probabil cel mai renumit chirurg din domeniul transplantului cardiac din Boston, încerca să o convingă să intre în programul de rezidenţiat în departamentul condus de el după terminarea studiilor medicale. Pe peretele din spatele biroului său era înrămată o vorbă de duh: AI ÎNCREDERE ÎN TINE ! Ar fi fost mândru de încrederea ei şi de convingerea cu care i-a făcut faţă lui Renfro, mai ales atunci când diagnos-ticul lui Charlie avea să fie cunoscut.

Natalie a intrat în salonul patru şi a consultat trei pacienţi. Inima îi bătea încă din cauza discuţiei aprinse cu Renfro, dar şi pentru că aştepta cu emoţii rezultatele testelor pacientului său. Într-un final, pe uşa salonului a intrat Renfro, care îl aducea pe Charlie în căruciorul cu rotile. Plicul cu rezultatele analizelor era băgat sub salteaua subţire. După câteva momente, medicul rezident a pronunţat numele ei.

— Doctor Reyes, personal, a zis el tare. Pot să vă reţin atenţia pentru un minut ?

Vreo douăsprezece persoane stăteau pe hol. Renfro a aşteptat până când s-a adunat toată lumea, apoi a început să vorbească, ţinând la vedere plicul cu rezultatele analizelor.

— Cu toţii aţi fost prezenţi la discuţia care a avut loc... hm... discuţia dintre doamna Reyes şi mine. Eu am primit

rezultatele analizelor acestui pacient. Aş dori să vă informez că toate analizele au ieşit bine. Nu există nici o anomalie. Nimic. Charlie are ceea ce am spus eu că are - ceea ce are de mult timp, doamnă Reyes - o durere de cap provocată de consumul ridicat de alcool. Analizele au scos la iveală un indice de alcoolemie de 1.9 când a fost adus aici şi între timp a mai consumat şi nişte lichid din sticla pe care o avea în geanta cu care a sosit aici. Bev, scrie nota de eliberare pentru acest pacient, încă o dată. Şi, te rog, completează şi o fişă pentru a consemna incidentul care a avut loc.

— Doamna Reyes, mergeţi acasă. Nu vreau să vă mai văd vreodată în secţia mea.

CAPITOLUL 2

Dacă filosofii nu vor domni (...) cetăţile nu vor avea pace de pe urma relelor, nu, nici ele, nici întreaga rasă omenească.
PLATON, *Republica*, Cartea a V-a

Primele ore ale amiezei erau, clar, cele mai indicate pentru cumpărături la Whole Foods Market. Natalie nu avea de unde să ştie acest lucru până acum. Cu lista de cumpărături a mamei sale într-o mână şi cu a ei în cealaltă, Natalie înainta pe culoarele aproape goale fără nici o grabă. Trecuseră trei ore de când fusese dată afară din secţia de urgenţe a Spitalului Metropolitan de către Cliff Renfro şi, cel puţin pentru moment, avea mai mult timp liber decât lucruri pe care ar fi putut să le facă.

A doua zi avea să-şi facă o programare pentru o întâlnire cu consilierul ei şi, poate, cu Doug Berenger. Împreună aveau să îndrepte lucrurile. Nu se întâmplase nimic foarte grav. În comparaţie cu un hemostat uitat în abdomen, o eroare medicală letală sau amputarea piciorului sănătos, ce se întâmplase în secţia de urgenţe era o chestiune minoră. Chiar dacă era vinovată, fapt de care nu era deloc convinsă, nimeni nu a avut de suferit de pe urma faptelor ei. După cum spusese şi Bev Richardson, chiar dacă Renfro avea mai multă experienţă, era imatur. Erau duşmani, cel puţin, până în momentul în care ea putea să-i demonstreze că este un doctor dedicat meseriei sale,

ambiţios şi atent la nevoile pacienţilor săi. În cel mai rău caz, avea să-şi termine programul de pregătire la secţia de urgenţe a unui alt spital. Ideal era ca peste vreo două, trei zile, să se întâlnească cu Renfro şi să discute cele întâmplate, pentru a îndrepta lucrurile; ea ar fi promis că nu va mai repeta greşeala şi, drept urmare, vor fi putut să-şi continue pregătirea la Metropolitan.

Alesese cele mai proaspete şi mai sănătoase produse alimentare. Whole Foods Markets, renumit pentru alimentele de cea mai bună calitate şi pentru fructele de mare, era singurul magazin în care ea îşi făcea cumpărăturile. Programul încărcat în perioada studiilor la medicină o făcuse să uite că rămânea o atletă. Făcea sport cât de des putea, uneori la ore extrem de matinale sau ridicol de târzii. După accident, deşi se recuperase complet, nu a mai putut să atingă recorduri de nivel mondial, cândva o rutină, dar, la categoria ei de vârstă, rămânea un alergător cu rezultate competitive, chiar unul dintre cei mai buni. Ţeluri. Întot-deauna ţeluri. Stabilirea ţelurilor, lupta pentru a ajunge la ele cât mai repede, dar şi grija pe care o acorda corpului său, stabilirea continuă a unor ţeluri clare a fost dintot-deauna secretul reuşitei sale, în şcoală şi în sport.

A parcurs cu dezaprobare lista mamei sale, dictată la telefon cu o seară înainte. Cotlet de porc, cartofi congelaţi, rulouri cu nuci, îngheţată Cherry Garcia, cremvurşti hotdog (şi pâinici pentru hotdog), lapte gras, frişcă, Pringles... Pentru ea, jumătate din aceste alimente nu aveau ce căuta în rafturi. Hermina Reyes era un caz aparte - iubită de foarte multă lume, dar nepăsătoare faţă de persoana sa şi corpul său. Natalie, pe de altă parte, era exterm de meticuloasă. Îşi făcea griji, în mod special, pentru nepoata ei, Jenny. Hermina era responsabilă de nutriţia fetiţei. Cu acest gând în minte, Natalie a pus în coş broccoli, brânzeturi şi câteva tipuri de salată.

La sfârşitul listei notase, fără prea multă tragere de inimă, Winston - un cartuş. Mai târziu scrisese în dreptul ultimului punct - opţional. Râdea sarcastic. De foarte multe ori, în semn de protest, refuza să cumpere ţigări pentru mama sa. Dar nu conta. Hermina avea maşină şi nu ezita să o lase pe Jenny acasă singură şi să meargă să-şi cumpere ţigări. În plus, mai erau şi alţii care ştiau de dependenţa Herminei şi erau suficient de indulgenţi. De asemenea, ştiau că moartea unui copil poate fi o justificare pentru viciul fumatului. Hermina avea să rămână ataşată de ţigările ei până la moarte, cauzată, mai mult decât probabil, de beţişoarele cancerigene pe care le îndrăgea atât de mult.

Natalie a petrecut o jumătate de oră alegând atent fructele şi legumele pentru ea. În faţa unei generoase oferte de fructe de sezon, s-a simţit foarte norocoasă să aibă la dispoziţie câteva ore, în special în acea zi. „Ar trebui să încerc să fiu mai tolerantă cu oameni ca Renfrou, se gândea ea în timp ce strângea în mână, pipăia şi apoi mirosea o nectarină ca să vadă dacă este coaptă. Primul lucru pe care avea să-l facă a doua zi de dimineaţă era să lămurească lucrurile cu el.

Whole Foods îşi respecta prea mult clienţii pentru a vinde ţigări, aşa că, după ce a încărcat cele opt pungi de plastic pline cu cumpărături în portbagajul maşinii sale, a traversat strada pentru a intra la buticul unde se vindeau ţigări. Faptul că avea să ajungă la mama sa mai devreme decât stabiliseră nu era o problemă. Vremurile când Hermina îi ştia programul şi se interesa de detalii din viaţa ei erau demult apuse, aşa că întrebările despre munca în secţia de urgenţe aveau să fie superficiale. Nici nu prea existau şanse ca Hermina să fie plecată de acasă. Pentru că o avea în grijă pe Jenny, care nu avea şcoală, Hermina îşi petrecea aproape tot timpul acasă.

Dorchester era o comunitate de oameni în vârstă şi tradiţionalişti, situată la sud de oraş şi la doar câţiva kilometri de cartierul Brookline în care se afla apartamentul elegant al lui Natalie. Din punct de vedere sociologic şi demografic, cele două orăşele se aflau la mulţi kilometri distanţă. În Dorchester, mai existau câteva căsuţe frumoase, elegante şi bine întreţinute, dar erau insule izolate într-o mare de sărăcie, imigranţi, droguri şi, mult prea des, violenţă. Natalie a cotit şi a deschis portbagajul în faţa unei clădiri din panouri prefabricate de culoare gri, cu un mic gazon, neamenajat în faţa verandei. Natalie plecase de acasă la scurt timp după mutarea lor în Dorchester, dar sora ei mai mică, Elena, care avea pe atunci opt ani, crescuse şi locuise acolo în scurtele perioade când nu era internată pentru tratamente de dezalcoolizare şi reabilitare.

Natalie se îndoia că mai există cineva în Dorchester care să nu ştie că Hermina Reyes ţinea cheia de la casă sub ghiveciul de lut, cu o plantă uscată în el, care stătea chiar lângă uşă.

— Am avantajul de a nu avea nimic de furat în casă, obişnuia să spună mama ei.

Cum se întâmpla de obicei, mirosul puternic de ars şi de ţigară a întâmpinat-o chiar de la uşă.

— Inspecţia sănătăţii ! Aruncaţi ţigările ! a strigat Natalie, intrând în bucătărie cu braţele încărcate de cumpărături.

Apartamentul era, ca întotdeauna, curat şi aranjat, inclusiv scrumiera de porţelan a Herminei, pe care o golea şi o spăla cu sfinţenie după ce trăgea două-trei fumuri de ţigară.

— Mamă ?

De obicei, Hermina stătea la masa din bucătărie, în faţă cu o ceaşcă de cafea pe jumătate plină, o cutie de napolitane cu aromă de vanilie, pachetul de Winston, scrumiera şi suplimentul New York Times cu integrame. De

fapt, totul era la locul lui, numai Hermina lipsea. Natalie a pus cumpără-turile jos şi s-a dus spre camera mamei.

— Mamă ? a strigat ea încă o dată.

— Trage un pui de somn, a răspuns Jenny.

Natalie a urmărit vocea nepoatei sale spre camera ei curată şi cochetă — draperii de voal în culori pastelate şi pereţi roz. Jenny, purtând pantaloni scurţi şi o vestă largă, stătea în scaunul ei cu rotile, cu o carte pe aparatul care o ajuta să dea paginile. Ortezele pentru glezne erau puse jos lângă pat. Diagnosticul oficial al lui Jenny era paralizie cerebrală, dar adevărul era că Elena băuse şi fumase pe parcursul întregii sarcine. De când Natalie aflase ce era sindromul de alcoolism fetal, acest diagnostic ocupa primul loc pe lista cauzelor care provocaseră dizabilitatea lui Jenny.

— Bună, draga mea, a salutat-o bucuroasă Natalie, sărutând-o pe frunte. Ce mai faci ?

— Nimic nou. Azi nu m-am dus la şcoală. Jenny avea pielea deschisă la culoare şi zâmbetul larg şi dulce al mamei sale. Buni şi-a făcut integramele şi apoi a zis că se duce la culcare.

— Dacă te prind vreodată cu ţigara-n mână…

— Ştiu, ştiu… Îmi vei rupe buzele.

— Bun. Ce citeşti ?

— *La răscruce de vânturi*. Ai citit-o ?

— Cu mult timp în urmă. Cred că mi-a plăcut mult, dar îmi amintesc că mi-a fost destul de greu să urmăresc firul acţiunii. Nu ţi se pare greu să urmăreşti toate evenimentele şi scenele care au loc în perioade diferite şi se tot mută ?

— O, nu ! E atât de romantic. Mi-ar place să vizitez ţinuturile alea mlăştinoase, dacă mai există.

— Fii sigură că da. Vom merge odată acolo, îţi promit. Natalie s-a retras puţin ca Jenny să nu vadă tristeţea din ochii ei. Jenny, tu-i faci pe toţi să fie mai buni când sunt lângă tine, inclusiv pe mine.

— Hm, ce vrea să însemne asta ?

— Nimic serios. Vrei să vii cu mine să mă ajuţi să o trezim pe Buni ?

— Nu, mulţumesc, vreau să mai citesc un picuţ. Heathcliff nu este prea drăguţ cu oamenii.

— Din câte îmi aduc eu aminte, nici oamenii nu au fost prea drăguţi cu el când era tânăr.

— Este un cerc vicios.

— Exact. Domnişoară, eşti sigură că ai zece ani ?

— Aproape unsprezece.

Hermina, îmbrăcată într-o rochie de casă cu imprimeu, adormise pe pat. O ţigară mocnea pe scrumiera de pe noptieră. Locul preferat al mamei sale era bucătăria, dar, în ultimul timp, o găsea tot mai des adormită în dormitor, cu ţigara nestinsă, sau pe canapeaua din salon. Ţigările afectau nivelul de oxigen din sânge şi vitalitatea mamei sale. În curând, va avea nevoie de un recipient de oxigen portabil, pe care să-l care după ea prin casă.

— Mamă, a şoptit Natalie, zgâlţâind-o uşor pentru a o trezi.

Hermina s-a trezit şi s-a frecat la ochi, sprijinindu-se cu o mână de pat.

— Te aşteptam mai târziu, a spus ea somnoroasă.

Natalie era îngrijorată de faptul că mama ei era trează doar de câteva secunde şi deja încerca să-şi aprindă ţigara care încă mai ardea în scrumieră. La cei cincizeci şi patru de ani, această femeie, pe vremuri energică şi incredibil de frumoasă, îmbătrânea rapid şi devenea tot mai uscată cu fiecare muc de ţigară stins. Pielea ei măslinie era mult mai închisă decât a lui Natalie, căci tatăl său, oricine ar fi fost el în realitate, era alb. Spre deosebire de pielea ofilită, ochii Herminei, mari, căprui, erau vii, inteligenţi şi, de fapt, identici cu ochii lui Natalie.

— Mamă, nu trebuie să mai fumezi aici, i-a spus Natalie în timp ce o ajuta să meargă la bucătărie.

— Să ştii că nu prea mai fumez aici.

— Mda, văd.

— Nu eşti de loc drăguţă când eşti cinică.

Hermina era originară din Capul Verde. Venise cu părinţii ei în Statele Unite când era de vârsta lui Jenny, dar încă mai vorbea cu un uşor accent portughez. Absolvise şcoala la vârsta de nouăsprezece ani, primise diploma de soră medicală şi intenţiona să-şi continue studiile. Atunci devenise mamă singură, pentru prima oară.

— Jenny pare să se simtă bine.

— Este bine.

— Mă bucur.

Se lăsase o linişte incomodă. Pentru Hermina, Jenny era, de fapt, Elena, şi oricât de des era internată fiica ei pentru dezintoxicare, oricât de mare ar fi fost viteza cu care, afirma poliţia, că a trecut ea peste balustradă în momentul acciden-tului, fiica ei mai mică era, întotdeauna, victima unor circumstanţe exterioare.

Fiica mai mare, care fugise de acasă când împlinise cincisprezece ani, era o cu totul altă poveste. Hermina Reyes era ranchiunoasă şi, în acea casă, Elena era încă şi avea să rămână întotdeauna copilul preferat. Cumpărăturile, cecurile lunare, trofeele, diploma de Harvard şi, în curând, diploma de studii medicale complete, nu erau suficiente pentru a compensa jignirea adusă de Natalie mamei sale.

— Ajută-mă cu astea, a zis Hermina, luând în mână creionul şi încercând să se concentreze pe integrama din faţa sa. Cuvânt din şapte litere pentru nervos ?

— Nu ştiu. Eu nu sunt nervoasă. Mamă, este minunat că ai grijă de Jenny, dar ar trebui să încerci să nu mai fumezi când este în casă. Fumatul pasiv este la fel de grav ca şi cel activ când vine vorba de...

— Şi tu ce mai faci ? Pari destul de încordată.

Pentru foarte multă lume, inclusiv pentru Natalie, intuiţia remarcabilă a Herminei era pură vrăjitorie.

— Sunt bine, a răspuns Natalie punând cumpărăturile în dulap. Sunt doar obosită.

— Te-ai despărţit de doctorul cu care te vedeai ?

— Rick şi cu mine am rămas în relaţii bune.

— Lasă-mă să ghicesc. El vroia o relaţie serioasă, iar tu nu-l iubeai.

Vrăjitorie.

— Rezidenţiatul în chirurgie este foarte important pentru mine şi mă solicită prea mult ca să mai am energie pentru o relaţie.

— Şi cum a rămas cu Terry pe care l-ai adus acasă la cină ? Era atât de simpatic şi de frumos.

— Şi atât de homosexual. De aceea l-am plăcut aşa de mult. El nu-mi cere mai mult decât prietenie şi nu vorbeşte despre responsabilităţi şi angajamente. Mamă, crede-mă, aproape toţi prietenii mei care sunt căsătoriţi sau stau cu cineva, sunt destul de nefericiţi. Eforturile de a păstra relaţia sunt epuizante. În vremurile noastre, dragostea este temporară, iar căsătoria nenaturală - produsul reclamelor difuzate pe Maddison Avenue de directorii executivi de advertising şi de producătorii de televiziune.

— Draga mea, sunt conştientă că ai depăşit demult vârsta la care să asculţi ce spun eu, dar trebuie să renunţi la carapacea ta şi să laşi dragostea să intre în viaţa ta. Dacă nu, vei fi o femeie foarte nefericită.

„Lasă dragostea să intre în viaţa ta“. Natalie se abţinea cu greu să vorbească mult sau să râdă prea tare. Cu doi copii născuţi din două relaţii, ambii bărbaţi fiind plecaţi demult, Hermina Reyes nu era tocmai un model. În cazul ei, cel puţin din perspectiva lui Natalie, frumuseţea fizică s-a dovedit a fi un inamic mortal. Totuşi, romantismul, încrederea ei în bărbaţi şi pofta nesecată de viaţă erau la fel de puternice ca şi incapacitatea de a renunţa la Winston.

— Acum nu am timp să fiu nefericită.

— Sigur eşti bine ?

— Da. De ce mă tot întrebi ?

— Fără vreun motiv. Uneori, când veneam să te văd alergând, înainte de cursă te purtai ciudat. Şi aproape de fiecare dată când erai aşa pierdeai. Acum te porţi la fel.

— Mamă, sunt bine. Crede-mă.

În acel moment, a sunat telefonul mobil al lui Natalie. Nu recunoştea numărul afişat pe ecran.

— Alo ?

— Natalie Reyes ?

— Da ?

— Sunt decanul Goldenberg.

Natalie şi-a îndreptat spatele. Apoi a ieşit în hol, cât mai departe de urechile mamei.

— Da ?

— Natalie, aş vrea să te înterb dacă ai putea veni la mine pentru a discuta incidentul care a avut loc în dimineaţa aceasta la spitalul Metropolitan.

— Pot să ajung în aproximativ douăzeci sau douăzeci-şicinci de minute.

— Este perfect.

Goldenberg a aşteptat la telefon ca Natalie să ia un creion pentru a-şi nota numărul de telefon şi interiorul său. Pe durata întregii conversaţii ea încerca să ghicească atitudinea decanului, dar fără vreun succes, şi s-a abţinut cu greu să nu-l întrebe de ce era convocată atât de urgent la el. Ani de zile, doctorul Sam Goldenberg a fost un fan înfocat al perfor-manţelor sportive şi succeselor ei academice. Orice s-ar fi întâmplat, era sigură că vor putea rezolva lucrurile împreună.

— Probleme ?

— Nimic grav. Trebuie să discut despre programul meu de la şcoală. Am plecat. O să vin peste câteva zile să vă văd.

— Te iubesc, Nat.
— Şi eu te iubesc, scumpo.
— Panicat, a spus Hermina.
— Poftim ?
— Cuvântul din şapte litere pentru nervos. Panicat.

Adolescenţa lui Natalie fusese povestită de mai multe publicaţii. Agonia ei pe străzile din Boston luase sfârşit după un an, când asociaţia Bridge Over Troubled Waters reuşise să convingă Şcoala de Fete Edith Newhouse din Cambridge şi pe Natalie deopotrivă, că parteneriatul lor putea fi unul de succes. După aceea, urmase o perioadă foarte grea, până când Natalie ajunsese la un armistiţiu cu profesorii şi cu cei din conducerea şcolii, dovedindu-se nu numai o atletă talentată, dar şi o elevă excepţională. Peste trei ani şi jumătate, avea să fie admisă la Harvard.

După absolvirea colegiului, pe lângă antrenamente şi concursuri, Natalie lucrase în laboratorul doctorului Doug Berenger, care o încurajase şi o sprijinise, cum de altfel făcea cu toţi alergătorii din Boston. Până la accidentul de la selecţia pentru Jocurile Olimpice, Natalie era deja coautor al multor lucrări ştiinţifice bazate pe studiile acestui ilustru cardiochirurg şi ale echipei sale. De asemenea, urmase toate cursurile necesare pentru admiterea la facultatea de medicină. Mai devreme sau mai târziu, ar fi ajuns acolo, dar după ce o altă atletă o călcase pe tendonul lui Ahile lucrurile se precipitaseră.

Sam Goldenberg era decanul facultăţii de medicină de mulţi ani. Endocrinolog de formaţie, Goldenberg era un om bun şi un profesionist devotat meseriei alese, adept al tezei conform căreia intrarea la medicină trebuia să fie mult mai dificilă şi mai stresantă decât studiile propriu-zise.

Urmând instrucţiunile lui Goldenberg, Natalie sunase la biroul lui cu zece minute înainte de a ajunge. Acum stătea confortabil într-un fotoliu din zona de aşteptare şi încerca să formuleze în minte câteva fraze prin care urmărea să

sublinieze faptul că nimeni nu avusese de suferit pentru că solicitase efectuarea unor analize complete, dar că înţelegea că această situaţie putea fi rezolvată şi altfel. Tot ce îşi dorea era să clarifice lucrurile cu Cliff Renfro şi să se întoarcă la muncă.

Stătea în salonul de aşteptare de câteva minute, când Goldenberg a ieşit şi i-a strâns mâna cu o nefirească lipsă de căldură, mulţumindu-i pentru promptitudine şi a condus-o în biroul său. Acolo, în picioare, stăteau aliaţii ei din facultatea de medicină, Doug Berenger, Terry Millwood şi Veronica Kelly, o bună prietenă, cu o faţă de înger, o persoană extrem de inteligentă, care nu-i tolera pe profesorii îngâmfaţi şi formalismul inutil. Toţi păreau supăraţi şi neliniştiţi.

Natalie a simţit fiori reci pe spate, deşi în biroul decanului nu era deloc frig. Cei doi chirurgi i-au strâns mâna cu răceală. Veronica, alături de care fusese în Hawaii şi în Europa, a zâmbit încordată şi a dat din cap. Cele două prietene ieşeau în oraş pe cât le permitea programul lor foarte încărcat, iar iubitul Veronicăi, agent la bursă, era responsabil cu găsirea unor potenţiali pretendeţi atunci când Natalie ceda insistenţelor şi accepta să se ducă la o întâlnire aranjată. Goldenberg i-a invitat pe toţi să ia loc şi s-a aşezat în capul mesei. Speranţele de a-l fermeca pe decan cu argumentaţia ei şi de a clarifica lucrurile cu Renfro scăzuseră considerabil.

— Doamna Reyes, a început decanul, vreau să citiţi declaraţiile legalizate pe care, la cererea mea, doctorul Cliff Renfro şi doamna Bev Richardson, asistenta medicală care a fost martoră la incidentului de dimineaţă, mi le-au trimis. Apoi aş vrea să ştiu dacă declaraţia dumitale coincide cu ceea ce a fost consemnat în aceste documente.

Surprinsă de atmosfera atât de oficială, Natalie a citit declaraţiile. Cu excepţia unor cuvinte, ambele declaraţii erau adevărate. Bev Richardson încercase din răsputeri să-i

justifice atitudinea. În acelaşi timp, consemnase, aproape integral, conflictul verbal cu Renfro. Aşternute pe hârtie, cuvintele sunau ameninţător şi urât. Lui Natalie i s-a făcut deodată frică şi automat s-a gândit la cuvântul din şapte litere din integrama mamei sale.

— Ambele declaraţii sunt corecte, a reuşit ea să spună, dar nu cred că ele reuşesc să explice motivele reacţiei mele.

— Nat, a spus Berenger, eu îţi dau cuvântul meu de onoare că noi înţelegem că tu nu ai intenţionat să fii maliţioasă.

Berenger, care stătea lângă Millwood, a dat aprobator din cap.

— Recunosc că nu am procedat bine şi sunt gata să-mi cer scuzele de rigoare doctorului Renfro.

— Doamna Reyes, îmi pare rău, dar nu este atât de simplu, a spus decanul Goldenberg. Doctorul Schmidt, care este, după cum bine ştii, şeful secţiei de chirurgii unde lucrează doctorul Renfro, a fost foarte vehement şi a spus că nu ai calităţile necesare pentru a deveni doctor, dar mai mult decât atât, a cerut să fii exmatriculată.

Natalie a simţit o durere năpraznică în piept.

— Nu-mi vine să cred. Notele mele sunt excelente, iar prestaţia mea profesională a fost, în opinia mea, foarte bună.

— De fapt, a continuat Goldenberg, chiar dacă nu au existat critici sau păreri negative legate de munca ta cu pacienţii, au fost înregistrate câteva plângeri referitoare la lipsa ta de respect pentru autoritate, la conflictele cu unii dintre rezidenţi şi colegi de studii şi la aroganţa ta care, potrivit părerii unui membru al facultăţii, ar putea provoca mari probleme în viitor.

— Nu-mi vine să cred, a mai spus o dată Natalie. Singura problemă pe care am avut-o a fost conflictul cu un coleg, neînţelegere determinată de refuzul meu de a lucra

împreună cu el pentru că obişnuia să arunce cu bucăţi de cadavru prin laboratorul de anatomie.

— Iertaţi-mă, domnule decan, că intervin, a spus Veronca, dar vreau să o susţin pe Natalie în această privinţă. Când doctorul Millwood m-a sunat şi mi-a povestit ce se întâmplă, l-am rugat să vă întrebe dacă aş putea veni şi eu la această întâlnire. Studentul la care se referă Natalie este o persoană cu un comportament inacceptabil şi în consecinţă nu exista altă soluţie decât să fie refuzat. Sunt prietenă cu Natalie încă de pe vremea când nu eram studente la medicină. Aş vrea să ştiţi că este o persoană plăcută şi respectată de foarte mulţi studenţi, bărbaţi şi femei, deopotrivă, şi că doctor Renfro poate fi foarte dificil uneori. Pe parcursul rezidenţiatului meu sub tutela lui am avut câteva conflicte.

— Dar acele conflicte nu au ajuns pe biroul meu, a conchis sec Goldenberg.

— Nu, nu au ajuns, a răspuns Veronica incapabilă să spună altceva.

— Vă mulţumesc, doamna Kelly.

— Nat, a început Millwood, tu nu te-ai gândit că aducând un pacient înapoi, după ce a fost externat de rezidentul-şef care a considerat că nici măcar nu merită un consult, ai putea avea probleme ?

Natalie a dat din cap.

— Acum ştiu că nu am procedat corect, dar atunci eram supărată pe doctorul Renfro şi mă gândeam doar la starea pacientului, un bătrân sărac şi beţiv, care, am considerat eu la momentul respectiv, a fost dat afară din spital fără a fi consultat.

Millwood şi Berenger s-au întors spre Goldenberg. Natalie vedea cum viitorul ei era decis, fără prea multe cuvinte, de trei persoane. Se abţinea cu greu să nu le strige: „Lăsaţi-o baltă, eu plec !“ Veronica, intuindu-i pornirea, i-a făcut semn cu mâna să se calmeze. În sfârşit,

se părea că Goldenberg luase o decizie. S-a întors spre Natalie şi a anunţat-o:

— Doamnă Reyes, câţiva membri ai facultăţii, inclusiv aceşti doi mari susţinători ai dumitale, mi-au trimis nişte evaluări şi recomandări care vorbesc în termeni elogiativi despre potenţialul tău de a deveni un medic extraordinar. De asemenea, apreciez efortul pe care l-a făcut prietena dumitale, doamna Kelly, de a veni aici astăzi, şi cuvintele frumoase pe care le-a rostit. Ştiu că urmează să faci parte din societatea medicală Alpha Omega Alpha. Dar, te asigur, asta nu se va mai întâmpla. Eşti o persoană deosebită, cu multe calităţi bune, dar ai şi defecte - eşti agresivă, poate chiar arogantă - care nu te vor ajuta să devii genul de doctor care ne-am dori noi. Cu ajutorul susţinătorilor tăi de aici, am decis că exmatricularea ta ar fi o pedeapsă prea severă. De astăzi, eşti suspendată pentru patru luni. Dacă pe viitor nu vor mai apărea incidente de acest fel, vei absolvi la anul. Această decizie poate fi contestată în faţa unei instanţe de judecată. Ai vreo întrebare ?

— Şi rezidenţiatul meu ?

— Nat, vom discuta opţiunile tale mai târziu, a spus Berenger. Cineva îţi va lua locul în cadrul programului de rezidenţiat de la Spitalului White Memorial.

— Dumnezeule ! Şi postul meu de la laborator ?

Înainte de a răspunde, Berenger a primit acordul tacit al decanului.

— Vei lucra în continuare în laboratorul meu şi vei participa la toate conferinţele importante, dacă vei dori.

— Nu ne-a fost uşor să luăm această decizie, a adăugat Goldenberg.

— Mie mi se pare foarte dură, a rostit Natalie, mai degrabă furioasă, decât emoţionată.

— Tot ce e posibil, dar ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

— Spuneţi-mi un singur lucru, domnule decan. Dacă analiza tomografică ar fi relevat un cheag mare de sânge

care ar fi apăsat pe creierul acelui sărman, aş mai fi ajuns aici ?

De cealaltă parte a mesei, Terry şi-a dat ochii peste cap şi a oftat. Veronica clătina din cap.

Sam Goldenberg însă părea pregătit pentru această întrebare. A aranjat câteva foi de hârtie de pe birou şi apoi s-a uitat la ea.

— Având în vedere că ne-am adunat aici din cauza faptului că ai pus sub semnul întrebării competenţa doctorului Renfro, consider că trebuie să-ţi reamintesc că un asemenea cheag nu există. Analiza tomografică a ieşit perfect, doamnă Reyes. Absolut pcrfect.

*

Timp de vreo zece secunde după sfârşitul sonatei pentru vioară de Beethoven care răsunase în Sala Regina Elisabeta, s-a lăsat o linişte absolută. Apoi, publicul s-a ridicat brusc în picioare şi a început să aplaude şi să ovaţioneze.

— Bravo !

— Huzzah !

— Wunderbar !

Frumoasa tânără în vârstă de 17 ani, strângea la piept vioara Stradivarius veche de 290 de ani, ca pe un nounăscut şi se uita ameţită la publicul în extaz. Părea prea mică pentru această scenă, dar cei care ascultaseră muzica ei ştiau că era de-a dreptul genială. Domnul care o acompaniase s-a înclinat şi a părăsit scena, ca fata să reia concertul, moment aşteptat cu nerăbdare de toată lumea.

Aşezat în rândul zece, la mijloc, bărbatul de origine indiană, îmbrăcat într-un smoching impecabil, aplauda în continuare în timp ce se întorcea spre însoţitorul său mai înalt.

— Ei, ce spui ?

— Sunt mândru de ea, dar şi de noi, a răspuns celălalt, un domn cu faţa pătrăţoasă, îmbrăcat, de asemenea, elegant. Rana de la piept de-abia i s-a vindecat şi uite-o deja pe scenă.

— Extraordinar ! Pur şi simplu extraordinar ! Nu cred că am auzit o interpretare mai frumoasă a acestei sonate. Câtă emoţie şi ce tehnică minunată !

Conform codului Gardienilor, aceştia nu-şi spuneau niciodată pe nume în public, iar în conversaţiile telefonice foloseau pseudonime greceşti, pe care toţi membrii erau obligaţi să le memoreze.

Aplauzele furtunoase au continuat şi tânăra virtuoză, a cărei menire era să încânte lumea întreagă timp de zeci de ani de-acum înainte, revenea pe scenă, iar şi iar.

— Trandafirii pe care îi ţine în braţe sunt din partea noastră, a spus indianul.

— Un gest foarte frumos.

— Aşa am crezut şi eu, mulţumesc. Este uimitor cât de multe pot face o inimă şi o pereche de plămâni noi pentru corpul potrivit.

CAPITOLUL 3

Nu merită să trăieşti viaţa la care nu cugeţi.

PLATON, *Apologia*

Încolţit.

Ben Callahan a pus teancul de fotografii 13x18 pe birou şi a luat două pastile antiaciditate, pe care le-a băut cu a treia cafea din acea dimineaţă. O nouă zi de rahat, dintr-o viaţă de rahat. Poate era timpul să-i facă o vizită consilierului de orientare profesională din cartier. Afară, o ploaie rece bătea în geamul murdar de funingine al biroului. Cu o zi în urmă fuseseră 38°C şi o umiditate înăbuşitoare, acum erau 13°C şi ploua. Vara în Chicago. Nimic nu se putea compara cu vremea din oraşul ăsta.

A aranjat fotografiile în faţa sa, pe două rânduri. Dumnezeule, uneori îşi ura meseria. Ar fi detestat-o chiar dacă ar fi câştigat o grămadă de bani, dar, din nefericire, nu se întâmpla deloc aşa. Dar cel puţin, Katherine de Souci avea să fie fericită. Îi ceruse să-l „încolţească pe nemernic” şi în momentul ăsta, Robert de Souci, era pus la zid, deşi nu tocmai în felul în care se aştepta Katherine de Souci.

Ce importanţă avea că Robert figura ca membru activ în comitetele mai multor organizaţii caritabile sau că era, după cum reieşea din informaţiile adunate de el, un tată grijuliu şi un director general competent ? Katherine, despre care Ben credea că e o combinaţie între Lizzie

Borden[1] şi fosta sa soţie, bănuia că soţul său o înşeală şi acum, datorită extraordinarelor aptitudini de detectiv ale domnului Benjamin Michael Callahan, putea fi şi sigură de asta. Şi, foarte curând, avea să obţină o jumătate din averea impresionantă a soţului său şi capul lui pe tavă.

Numai că între timp apăruseră două probleme.

Robert avea o aventură secretă cu un el, şi nu cu o ea, cum bănuise Katherine. Şi, mai mult decât atât, îl cunoştea foarte bine pe acel bărbat. Caleb Johnson, membru de seamă al comunităţii de culoare, era, fără nici o îndoială, cel mai bun, mai imparţial şi mai inteligent judecător din regiune. Era foarte probabil să supravieţuiască unui scandal de asemenea proporţii, dar reputaţia lui ar fi avut de suferit. Şi era un om care muncise din greu pentru tot ce avea.

Ben a atins cu vârful arătătorului un vraf de facturi neplătite. Onorariul primit de la Katherine de Souci avea să şteargă toate acele datorii, ca prin magie, şi tot mai rămânea ceva.

A pus fotografiile înapoi în plic şi se pregătea să o sune pe Katherine. Cui îi păsa de ce avea să se întâmple ? Primise o sarcină, pe care o acceptase, încasase avansul şi îl cheltuise. Îşi făcuse treaba şi acum cazul putea fi închis.

Chiar dacă nu fusese o alegere tocmai fericită, atunci când decisese să se facă detectiv particular, visase să calce pe urmele lui Mike Hammer, ale lui Travis McGee şi Jim Rockford[2]. Ştia că nu trebuie să se grăbească şi să accepte orice caz. Din păcate, găsirea persoanelor dispărute după eliberarea pe cauţiune, demascarea soţilor infideli şi alte cazuri de acest fel, deveniseră sursa sa principală de venit,

1 Lizzie Andrew Borden (1860-1927) a fost o englezoaică rămasă necăsă-torită toată viața și acuzată că și-ar fi omorât părinții. Borden a fost achitată de instanță, dar cazul ei a rămas unul celebru în folclorul și cultura pop americană.

2 Serie de personaje celebre din romane polițiste (detectivi).

cu câteva excepţii, deloc nobile. Nici o doamnă frumoasă, aflată în pericol, nu se zărea la orizont.

Acum era pe punctul de a accepta o sumă mare de bani de la o persoană pe care nu o plăcea deloc şi de a distruge reputaţia şi, posibil, viaţa unor oameni pe care îi respecta foarte mult.

„De Souci şi Johnson ar fi trebuit să fie mai discreţi”, se gândea el. În joc erau activităţi de caritate şi nişte copii de culoare care aveau încredere în ei. Ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a da frâu liber sentimentelor. Aceşti domni aveau la îndemână multe modalităţi de a evita să fie deconspiraţi, dar, oricare ar fi fost motivul, poate dragostea, aleseseră o altă cale.

Iar acum existau fotografii.

Ben a ridicat receptorul, a format numărul lui Katherine şi, ca de obicei, a vorbit mai întâi cu secretara ei.

— Aveţi ceva pentru mine ? l-a întrebat Katherine, o prezenţă constantă pe paginile de mondenităţi, fără a catadicsi să-l salute.

Vocea ei se potrivea perfect cu faţa - perfect aranjată şi arogantă. Deşi ducea o viaţă plictisitor de plină, cu privilegii, bani şi victorii, el descoperise ceva care o putea face să jubileze. Katherine de Souci, vă poftesc în scenă ! Aţi câştigat şi veţi participa la următoarea etapa a concursului *Preţul corect* !

Pentru câteva secunde s-a lăsat liniştea.

— Ei bine ?!

— Hm... de fapt, nu am nimic, doamnă. Soţul dumneavoastră este curat.

— Dar...

— Şi nu o să vă iau nici bani. Dacă doriţi să continuaţi investigaţia, vă pot recomanda pe cineva.

— Dar...

— O zi bună, doamna de Souci.

„Domnule judecător, vă rog să fiţi mai atent. Soţia lui Robert este o persoană foarte răzbunătoare”, a scris el pe o foaie de hârtie. Apoi a semnat „Un prieten”, a pus fotografiile şi scrisoarea în plic, a scris pe el adresa judecătorului, apoi a adăugat: PERSONAL şi CONFIDENŢIAL şi l-a pus deoparte, până când avea să plece de la birou. Ploaia continua să biciuiască oraşul. În câteva clipe, satisfacţia şi mândria de a fi dezamăgit-o pe doamna de Souci au fost înlocuite de gândurile sale obişnuite, iar plictiseala şi amorţeala au pus din nou stăpânire pe el. Era greu să crezi ca fusese cândva un tânăr entuziast şi cu spirit de aventură. Şi era la fel de greu să crezi că nu-i mai păsa chiar deloc.

Telefonul a sunat de cinci sau şase ori până a răspuns.

— Alo ?

— Domnul Ben Callahan ? s-a auzit o voce de femeie.

— Da.

— Detectiv Callahan ?

— Da, cine întreabă ?

— Vă sun de la biroul profesorului Alice Gustafson.

— Da ?

— Departamentul de antropologie din cadrul Universităţii Chicago.

— Da ?

— Domnule Callahan, în urmă cu 15 minute aveaţi o întâlnire cu profesorul Gustafson.

— Poftim ?

Ben a căutat rapid printre foile răspândite pe biroul său până când a găsit agenda, care, dintr-un optimism excesiv, avea câte o pagină mare alocată fiecărei zile din an.

Numele Alice Gustafson, adresa, numărul de telefon de la birou şi ora (trecuseră deja 15 minute), erau trecute pe pagina din ziua aceea. Mai jos, scrisese câteva cuvinte: CONTROLUL TRAFICULUI DE ORGANE. Abia acum îşi amintea de apelul telefonic pe care îl primise, în urmă cu o

săptămâna şi ceva, de la o secretară care îi vorbise foarte scurt şi sec despre o eventuală întâlnire.

Acceptase întrevederea fără să-i spună că habar n-avea despre ce vorbea. Şi, colac peste pupăză, uitase cu totul de întâlnire.

După patru sau cinci ani de studii la colegiu şi câţiva ani în care predase studii sociale la o şcoală generală, renunţase la tot şi hotărâse să devină detectiv particular. Poate că venise timpul să schimbe din nou direcţia. Se gândea că poate ar ţrebui să vândă hotdogi la coltul străzii sau poate că adevărata lui vocaţie era să fie dresor de animale.

— Îmi pare rău, doamnă, a zis el, a intervenit ceva şi nu am mai putut ajunge.

— Am înţeles, a răspuns secretara. Doamna Gustafson mi-a cerut să vă comunic că vă poate primi astăzi la unu, dacă doriţi să reprogramăm interviul.

Ben s-a scărpinat în bărbie. Controlul Traficului de Organe. Nu îşi aducea aminte absolut nimic. Trebuia să se concentreze mai mult.

— În legătură cu întâlnirea, a continuat Ben, puteţi să-mi aduceţi aminte despre ce este vorba ?

La celălalt capăt al firului s-a auzit un oftat.

— Dumneavoastră aţi răspuns la un anunţ de-al nostru publicat într-un ziar cu apoximativ un an în urmă. Atunci v-am informat, pe dumneavoastră şi pe toţi cei care au răspuns la anunţ, că încercăm să creăm o bază de date cu detectivi pentru a colabora în viitor. Ne-aţi încurajat să vă punem pe acea listă.

„Ce rahat“, se gândea Ben. Nu îşi mai aducea aminte când încurajase ultima dată pe cineva să facă vreun lucru.

— Şi despre ce o să discutăm la acest interviu ?

încă un oftat.

— Domnule Callahan, se pare că doamna Gustafson are de lucru pentru dumneavostră.

— Şi o să fiu plătit pentru serviciile mele ?

— Bănuiesc că da. Deci puteţi să veniţi astăzi la unu ?

Din reflex, Ben a pus mâna pe mouse ca să caute mai multe informaţii despre Controlul Traficului de Organe, dar şi-a amintit că nu mai avea acces la internet pentru că nu-şi plătise abonamentul. Cel puţin, ăsta nu era un alt caz de infidelitate. După ce avusese de-a face cu doamna Katherine de Souci, probabil că putea face orice.

— La ora unu, s-a auzit el spunând. Voi fi acolo.

*

Ben era sigur că avea o umbrelă pe undeva, dar nu putea spune cu precizie unde pentru că nu o mai folosise de multă vreme. După ce a cotrobăit prin dulapul din sala de aşteptare, a renunţat să mai caute. Taxiul era o soluţie, dar şi o cheltuială. Singurul lucru cu care se alesese din perioada anilor de huzur din învăţământ era un pardesiu decent. Şi-a pus pe cap o şapcă cu inscripţia Cubs şi a mers pe jos 12 străzi prin ploaia care l-a udat până la piele. Din când în când, se adăpostea sub streşinile mari. Până la urmă, a ajuns la Haskell Hall, pe strada 59, o clădire impozantă din piatră, cu o alee frumos umbrită de copaci îngrijiţi.

ALICE T.GUSTAFSON, Ph.D.
ANTROPOLOGIE MEDICALĂ

a citit pe mica placă montată la etajul trei. Mai jos, pe o placă şi mai mică din plastic scria, cu litere albe pe un fundal negru, CONTROLUL TRAFICULUI DE ORGANE. Uşa era încuiată. A bătut de câteva ori încet, apoi mai tare.

„Asta este“, s-a gândit el. Nu avea decât să zacă în apartamentul lui, pe care-l împărţea cu Pincus, pisoiul, şi să se gândească ce să facă de acum încolo, deşi, sincer vorbind, nu mai avea chef de nimic. Să intre în vânzări ?

Toată lumea avea nevoie de o Mazda sau de un aspirator. A ridicat mâna ca să mai bată încă o dată în uşă, dar s-a răzgândit. „Să-i ia dracu“, şi-a zis şi a dar să plece. La vreo zece paşi mai încolo, o femeie se uita fix la el, analizându-l. Era îmbrăcată într-o cămaşă simplă cu mâneci lungi, băgată într-o pereche de pantaloni largi, strânşi la mijloc cu o curea cu catarama mare, argintie. Avea vreo şaizeci de ani, ochelari cu rama aurie, o faţă lungă, inteligentă, şi un păr des de culoarea argintului vechi. După trei săptămâni în care trebuise să o suporte pe Katherine de Souci, această doamnă îi inspira încredere.

— Domnule Callahan, sunt Alice Gustafson, a spus femeia. Îmi pare rău dacă v-am speriat.

— Doar puţin. Aveţi mişcările unei feline.

I-a strâns mâna subţire cu încheieturile afectate de artrită cronică.

— Am petrecut ani de-a rândul vizitând locuri în care nu voiam să deranjez oamenii sau animalele şi, drept urmare, am învăţat să merg aşa, a spus femeia descuind uşa cu greutate.

Biroul ei era mult mai spaţios decât se aşteptase Ben, fiind în acelaşi timp aglomerat şi primitor. Pe un perete erau două geamuri foarte mari, iar altul era ocupat în întregime de o bibliotecă înţesată cu manuale, jurnale, legate sau stivuite, şi chiar lucrări de beletristică. Într-unul din colţuri erau expuse câteva artefacte, aranjate fără vreo logică. Pe peretele din spate erau înrămate fotografii cu diverşi oameni, majori-tatea bărbaţi cu pielea de culoare neagră sau maronie. Cei mai mulţi îşi etalau cicatricele şi nici unul dintre ei nu arăta prea fericit.

— Doriţi o cafea ? l-a întrebat doamna Gustafson arătând spre cafetieră, în timp ce se aşeza la biroul masiv, o frumoasă piesă de anticariat din lemn de stejar. Ca şi restul încăperii, gemea de lucruri. Pe peretele din faţa

biroului era agăţată o hartă a lumii plină cu ace cu gămălii colorate.

Ben a dat din cap şi a luat loc în faţa gazdei. Era frapat de expresivitatea şi de calmul ei.

— Îmi este jenă să recunosc, dar... nu ţin minte să fi răspuns la anunţul dumneavoastră, a mărturisit el.

— Asta mi-a spus şi Libby, secretara departamentului nostru. Nici o problemă. Şi totuşi aţi venit.

— Da, a răspuns el.

— Şi nu aveţi nici cea mai vagă idee despre ce este vorba ?

— S-ar putea spune şi aşa.

Femeia l-a studiat pentru un timp şi Ben se întreba dacă avea de gând să-i mulţumească pentru că venise şi să-l trimită înapoi, sub pietricelele de sub care ieşise. Nu ar fi condamnat-o şi, din păcate, nici lui nu i-ar fi părut prea rău. Era deprimat ? Criza de la mijlocul vieţii ? Probabil ambele.

Dar nici asta nu prea conta. Poate că ar fi fost mai bine ca în loc să-l viziteze pe consilierul profesional să treacă pe la psiholog şi apoi pe la farmacie.

— Trebuie să vă spun, a început doamna Gustafson, că nu sunteţi primul detectiv cu care am stat de vorbă. Sunteţi al treilea.

— De ce i-aţi respins pe primii doi ?

— Nu i-am respins. Amândoi au refuzat oferta.

— Bani puţini ? a întrebat Ben, ştiind din propria experienţă că acesta era principalul motiv pentru care cei din branşa lui refuzau un caz.

— Cu un an în urmă, aveam mari şanse să primim o finanţare pentru a ne extinde aria de investigaţii şi de urmărire. De aceea am şi dat anunţul, încercam să găsim oamenii potriviţi pentru această muncă. Apoi, finanţatorul nostru a hotărât că banii respectivi vor fi alocaţi pentru altceva. Acum, o altă fundaţie ne-a acordat un sprijin financiar. Nu este mult, dar tot este ceva.

— Felicitări.

— Vreţi să ştiţi despre ce este vorba ?

„Nu cred că e nevoie. Orice ar fi nu mă interesează”, îşi spunea Ben în sinea lui.

— Da, daţi-mi mai multe detalii, s-a trezit spunând.

Gustafson a luat din sertarul biroului un teanc de pliante şi i-a întins unul. Pe prima pagină scria: „Traficul ilicit de organe“, şi mai jos: „O problemă la nivel mondial”.

— Traficul de organe este ilegal în majoritatea ţărilor din lume, a început ea, în timp ce Ben răsfoia pliantul, dar acest fenomen apare cu o frecvenţă alarmantă. Donatorii acestor organe cumpărate ilegal pot fi morţi, pe jumătate morţi sau chiar vii. Singurul lucru pe care îl au aceşti oameni în comun este sărăcia. În lumea asta există cumpărători, vânzători, intermediari, spitale, clinici şi chirurgi implicaţi şi, credeţi-mă, domnule Callahan, sumele de bani care se vehiculează în acest proces sunt uriaşe — milioane şi milioane de dolari.

Ben a pus pliantul deoparte.

— Spuneţi-mi ceva, doamna Gustafson, i-a cerut el. Un sărac are nevoie de bani, iar o persoană cu bani are nevoie de un rinichi, un ficat sau de altceva.

— Da ?

— În intermedierea unei asemenea tranzacţii, organe pe bani, cine este victima acestei crime ? Şi, poate, cel mai important aspect, cui îi pasă ?

— O să vă răspund mai întâi la a doua întrebare, domnule Callahan. Nouă ne pasă. Foarte rar donatorii obţin ceea ce îşi doresc. De obicei, ei sunt la dispoziţia celor cu bani şi sunt dezavantajaţi. Gândiţi-vă, de exemplu, la o femeie tânără care este încurajată de peştele ei bogat să-şi vândă trupul. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu donatorii. Controlul Traficului de Organe este unul dintre cele două organisme de acest gen, dar numărul membrilor este într-o continuă creştere. Multe ţări încep să înţeleagă necesitatea

alocării de fonduri pentru rezolvarea acestei probleme. Şi, după cum veţi vedea, şi aici, în Statele Unite, apar asemenea situaţii.

— Aţi spus că guvernele au început să aloce fonduri, a intervenit Ben, dar am impresia că sunt mai degrabă împinse de la spate să ia măsuri.

Doamna Gustafson îl studia din nou cu atenţie.

— Lucrurile se mişcă foarte lent în acest domeniu, a recunoscut ea cu mâhnire. Dar s-au făcut progrese. Când le prezentăm autorităţilor din diferite ţări informaţii despre traficul ilegal de organe, au loc arestări.

— Felicitări, a zis din nou Ben, neştiind ce altceva să spună şi sperând că nu a sunat prea cinic sau nesincer.

Într-o lume bântuită de boli, terorism, dictaturi, droguri, prostituţie, corupţie politică şi abuzuri corporatiste, cauza pentru care milita doamna Gustafson părea aproape ridicolă. Profesoara era versiunea feminină a lui Don Quijote, o idealistă care cerea condamnarea unor crime fără victime, infracţiuni care, în afara câtorva articole rătăcite în *Time*, nu stârneau nici un interes.

— Domnule Callahan, dacă nu vă deranjează întrebarea, ce v-a făcut să alegeţi această meserie ?

— Nu cred că mai ştiu. Am fost învăţător, dar într-o bună zi directorul şcolii a considerat că orele mele nu erau suficient de bine structurate şi că elevii erau nedisciplingţi. Copiii mă iubeau, eu, la rândul meu, îi îndrăgeam pe toţi, mă rog, aproape pe toţi, dar pentru el acest lucru nu era deloc important.

— Frumos.

— Nu am citit niciodată scrisoarea lui de recomandare, dar nu am avut cine ştie ce succes când mi-am căutat alt loc de muncă. Romanele poliţiste au fost dintotdeauna pasiunea mea şi, într-un final, mi-am zis că n-ar strica să încerc. Credeam că o să fiu o îmbinare a tuturor calităţilor eroilor din acele romane.

— Personajul ăsta ar fi un om şi jumătate. John D. MacDonald este preferatul meu. Cred că am citit tot ce a scris.

— Eroul meu a fost Travis McGee.

Doamna Gustafson a râs din toată inima.

— Ei bine, cine nu şi-ar dori să trăiască pe o barcă ancorată undeva în Florida şi să salveze femei frumoase care se vâră în tot felul de încurcături ?

Ben s-a gândit la Katherine de Souci.

— Dar din păcate am uitat că toţi eroii mei şi frumoasele lor sunt nişte ficţiuni.

— Lumea reală poate fi, uneori, un loc nu prea vesel. Doamna Gustafson s-a rezemat de spătarul scaunului şi a început să bată cu degetele în masă, încercând parcă să decidă dacă discuţia merita să fie continuată sau dacă trebuia să-l sune pe detectivul numărul patru. Deci, a continuat ea, dacă tot veni vorba de Florida, sunteţi interesat de acest loc de muncă ? Pentru că aş vrea să vă trimit acolo.

— Doamna profesor, aş minţi dacă v-aş spune că mă interesează în mod deosebit cauza dumneavoastră.

— Vă admir sinceritatea, domnule Callahan. Este o calita-te pe care o apreciez foarte mult.

— Există o graniţă foarte fină între sinceritate şi indiferenţă, doamna profesoară.

— Înţeleg... atunci uitaţi-vă două secunde peste aceste fotografii. Mi le-a trimis un medic legist din Fort Pierce, Florida, pe numele Stanley Woyczek, care mi-a fost student la facultatea de antropolgie medicală şi care este la curent cu activitatea biroului nostru. Poate că aveţi dreptate când spuneţi că această crimă nu prea are victime, dar poate că vă înşelaţi.

Ben văzuse în ultimii doi ani multe fotografii de acest gen. Singura diferenţă consta în faptul că de obicei erau alb-negru. Cu toate acestea, a tresărit. Se uita la cadavrul

unui bărbat de aproximativ 20 de ani, zdrobit, care semăna cu o bucată de carne.

— Se plimba pe o autostradă la trei dimineaţa şi a fost lovit de un camion cu remorcă, i-a explicat doamna Gustaf-son. Stanley a spus că moartea a fost instantanee.

— Îmi imaginez.

— Când terminaţi cu astea, uitaţi-vă şi la celelalte trei.

— Fesele ?

— Nu chiar. Zona de deasupra feselor. Stanley este absolut convins că acest tânăr a fost donator de măduvă osoasă cu o zi înainte de accident.

— Şi ?

— Stanley a sunat la toate spitalele, clinicile şi laboratoarele de hematologie din zonă, dar nu a descoperit nimic.

— A fost identificat ?

— Nu.

— Amprente ?

— Nu au fost găsite în nici o bază de date.

— Dumnezeule ! Şi legistul e absolut sigur că tânărul a fost donator de măduvă ?

— Putem spune că a fost un donator fără voie.

— Sunt sigur că trebuie să existe o explicaţie logică.

— Poate, dar uitaţi-vă şi la astea.

Gustafson i-a dat un dosar pe care scria: RAMIREZ. Conţinea o casetă audio, stenograma înregistrării, câteva fotografii şi două articole din ziar, decupate cu grijă, unul din *Hallowell Reporter* şi celălalt din *National Enquirer*. Ambele erau vechi de aproximativ 14 luni. Ben a început cu cel mai spectaculos dintre ele.

VAMPIRII MI-AU SUPT TOT SÂNGELE DIN MINE

Vampirii moderni folosesc rulote pentru a răpi victimele şi ace pentru a le lua sângele.

Articolul scurt, însoţit de fotografii, descria experienţa Juanitei Ramirez, o casnică în vârstă de 50 de ani, care fusese drogată, legată la ochi, răpită, ţinută prizonieră într-o rulotă de nişte „vampiri“ care pretindeau a fi doctori. Medicul care o consultase după ce fusese eliberată, constatase că femeia fusese supusă unor proceduri de colectare de măduvă osoasă. Cu ajutorul unor ace imense îi fuseseră perforate oasele bazinului. În una dintre fotografiile publicate în ziar, se vedea zona de deasupra feselor, la fel ca în fotografiile trimise de fostul student al doamnei Gustafson.

— Stanley Woyczek nu ştia nimic despre cazul Ramirez când mi-a trimis acele fotografii, a spus Gustafson.

— Cum Dumnezeule aţi ajuns să aflaţi asemenea lucruri ?

Doamna Gustafson a zâmbit enigmatic.

— Unii citesc ziare când nu lucrează, alţii se uită la televizor sau îşi pierd vremea pe Ebay. Eu stau pe Google. Caut tot felul de lucruri. Mă relaxează. Celălalt articol se referă la un doctor osteopat din nordul statului Mâine care face alte dezvăluiri despre prelevări de măduvă. Am fost şi am vorbit cu Juanita şi cu acel doctor. Ea mi-a spus că rulota era foarte mare şi gri, cu nişte ornamente închise la culoare pe lateral. Înainte de a primi scrisoarea de la Stanley, eram convinsă că cineva a răpit-o pe Juanita, i-a prelevat măduvă osoasă şi, după ce a terminat procedura, a legat-o la ochi şi i-a dat drumul.

— Pe ce vă bazaţi ?

— Domnule Callahan, pentru a afla răspunsul la această întrebare am nevoie de un detectiv. M-aş ocupa personal de caz, dar am cursuri la facultate, iar artrita mă chinuie cumplit. Nu cred că la vârsta mea pot să mă mai furişez prin spitalele din Turcia, Moldova sau Africa de Sud pentru a demasca reţelele de trafic de organe.

— Sper din tot sufletul că nu, doamna profesor.

— Vă mulţumesc.

— De ce Florida ? Credeam că ţările din lumea a treia sunt cele vizate.

— În principal pentru că acolo este centrul acestor tranzacţii. Dacă vom reuşi să organizăm un sistem de control, chiar şi unul rudimentar, nu vom mai avea probleme legate de finanţare. Prelevarea de măduvă osoasă nu-i afectează pe oameni la fel de mult ca pierderea unui rinichi sau a unei părţi din ficat, dar vorbim totuşi despre un furt de organe.

Povestirile şi dovezile vagi pe care i le prezentase Alice Gustafson nu îl convinseseră pe Ben; nici măcar moartea tânărului din Florida, lovit de un camion cu remorcă nu îl impresionase prea mult. În schimb, era de-a dreptul fascinat de persoana din faţa lui şi, în mare parte, invidios pe pasiunea ei.

— Îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar bugetul pe care l-am primit nu este unul impresionant, domnule Callahan.

— Nu sună deloc bine.

— V-ar tenta să mergeţi în Florida ca să-l identificaţi pe tânărul din fotografii şi să aflaţi mai multe despre acest caz ?

— Nu ştiu dacă licenţa mea este valabilă în Florida.

— Nu cred că asta o să fie un impediment. Sunt convinsă că la un moment dat aţi urmărit oameni şi în alte state, nu-i aşa ?

— Da.

— Mai mult decât atât, Stanley, fostul meu student, cunoaşte nişte poliţişti din zonă. Mi-a promis că o să mă pună în legătură cu ei. Nu cred că va fi o problemă să facă asta şi pentru dumneavoastră.

— Poliţia nu a investigat cazul ?

— Tehnic vorbind, nu a avut loc nici o crimă şi de aceea nu cred că investesc prea mult efort şi energie pentru

identificarea victimei. În plus, au o mulţime de cazuri de rezolvat. Dumneavoastră însă vă veţi ocupa numai de unul. Sunteţi interesat ?

Ben se pregătea să spună că era foarte ocupat, dar şi-a dat seama că doamna Gustafson nu avea să creadă nici o iotă, ba mai mult, că citea în el ca într-o carte deschisă.

— Cât timp şi ce sumă am la dispoziţie ?

— Opt zile. O să vă plătim biletul dus-întors, la clasa economic şi un tarif de 150 de dolari pe zi, plus cheltuieli... rezonabile, bineînţeles.

Ben se abţinea cu greu să nu facă o remarcă maliţioasă. Katherine de Souci îi plătea 150 de dolari pe oră.

— Acum înţeleg de ce lucrurile merg atât de greu, a spus el, într-un final. Presupun că cel care este de acord să lucreze pentru un asemenea tarif nu este persoana pe care o căutaţi pentru munca asta.

— Aş fi încântată dacă aţi lucra pentru noi, a contracarat Gustafson. Aţi fost foarte sincer când mi-aţi spus că nu vă pasă de cauza noastră şi, după standardele mele, aţi avut succes în calitate de învăţător.

— Şi dacă am nevoie de mai mult timp ?

— Mă îndoiesc că Departamentul de urmărire din cadrul biroului nostru va autoriza cheltuieli suplimentare.

— Cine reprezintă acest Departament de urmărire ? a întrebat Ben.

Alice Gustafson a dat din cap modest.

— Eu.

CAPITOLUL 4

E limpede că vârstnicul trebuie să-l conducă pe cel mai tânăr.
PLATON, *Republica*, Cartea a III-a

Pista de alergare a şcolii Saint Clement avea o lungime de aproximativ 500 de metri şi era acoperită cu plută. Când voia să alerge, Natalie venea aici. Îi plăcea pentru că nu era aproape de casă sau de şcoală, temperându-i elanul de a alerga atunci când dorea. În acea zi, redescoperind bucuria de a alerga pe o suprafaţă aproape perfectă, Natalie şi-a promis că va îndrepta lucrurile.

De când îşi amintea, alerga repede şi, până să intre la Newhouse, viteza îi salvase viaţa de nenumărate ori. Profesorul de sport de la şcoală a cronometrat-o de câteva ori şi a trimis-o să se antreneze cu un prieten, care pregătea alergătorii la Harvard. În momentul în care a fost admisă la colegiu, doborâse deja câteva recorduri locale şi devenise invincibilă pe distanţe medii.

În primul an de studii, după ce revista Globe publicase un articol despre ea, Doug Berenger venise să o vadă la antrenamente. El era un bun alergător, departe însă de a stabili recorduri. În următoarea săptămâna luaseră prânzul împreună şi el o invitase să vină să lucreze în laboratorul lui, cu condiţia ca munca să nu-i afecteze performanţele. De atunci, rămăseseră buni prieteni.

La ora unsprezece, aerul era cald, dar pista părea să absoarbă căldura şi să o menţină la un nivel moderat. După

circa zece minute de alergat, se felicita că nu aleargă pe drum asfaltat. Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de sport maro şi un maiou mulat, cu părul des de culoarea abanosului strâns cu o bandă elastică, a luat curba elegant, căutându-l din priviri pe Terry Millwood.

Trecuseră deja trei săptămâni din perioada de suspendare, pedeapsă nemeritată, în opinia ei, din cauza căreia avea să absolvească facultatea cu un mai târziu, iar rezidenţiatul ei la White Memorial luase sfârşit. Nu trecea nici o zi fără să nu se gândească cu furie la Cliff Renfro, rezidentul-şef de la White Memorial, sau la decanul Goldenberg. La 32 de ani, nu mai voia să-şi irosească timpul şi aşa preţios cu pregătirea profesională. Acum, din cauza celor doi, nu avea de ales şi trebuia să aştepte.

Millwood a intrat pe poartă şi a venit pe pista de alergări, făcându-i cu mâna în momentul în care a văzut-o. Avea 1,82 metri, fiind cu vreo 10 centimetri mai înalt decât Natalie, dar, în comparaţie cu ea, părea solid şi prea musculos. Era un jucător de tenis mult peste medie, bun la mai toate sporturile. Dar sala de operaţii era locul unde excela, fără nici o urmă de îndoială. La iniţiativa lui Doug Berenger, Natalie asistase la operaţii cu mult înainte de a deveni studentă la medicină. De obicei politicos şi stăpânit, mentorul ei era un respectat şi venerat chirurg de transplant cardiac. În situaţiile de criză care interveneau adesea în sala de operaţii, se putea transforma într-un nebun hiperactiv care-şi conducea cu o mână de fier echipa de doctori.

Millwood, protejatul lui Berenger din echipa de transplan-turi, era un personaj cu un caracter diametral opus - calm şi adept al gândirii pozitive.

Când Natalie îl văzuse prima dată, el stătuse 12 ore în sala de operaţii şi făcuse un transplant pentru înlocuirea unui anevrism aortic rupt şi a unei valvei aortice nefuncţionale. Ascultase fragmente de operă pe parcursul

întregii intervenţii, care, după multe complicaţii, se dovedise a fi un succes, fără să-şi piardă cumpătul sau să ridice tonul măcar o dată. Natalie şi-ar fi dorit să fie ca Millwood atunci când avea să opereze, dar ştia că semăna mai mult cu vulcanicul Berenger.

— Cum îţi mai merge ? a întrebat-o Millwood, în timp ce alerga alături de ea pe pistă.

— Ai făcut vreodată o criză din cauza traficului ?

— Cred că o singură dată.

— Ei bine, am impresia că trăiesc într-o continuă criză, în maşină sau în afara ei, şi că toată lumea mă enervează. Mă mir că nu mi s-au tocit dinţii de câtă furie s-a strâns în mine.

— Ai fost la cineva ?

— Vrei să spui la un stomatolog ?

— Cel puţin, nu ţi-ai pierdut simţul umorului.

— Mă bucur că apreciezi glumele mele. Cred că eşti singurul, de altfel. Dacă te referi la psihologul meu, află că eu şi doctor Fierstein ne întâlnim aproape zilnic. Zece minute, un sfert de oră. Toate minişedinţele astea sunt la fel. Eu îi spun că îmi vine să omor pe cineva, pe oricine, şi ea îmi răspunde că asta doar va complica lucrurile. Din păcate, am impresia că nu este doctorul de care am nevoie.

— La momentul potrivit, eu şi Doug vom lupta ca să fii inclusă într-un nou program de rezidenţiat în chirurgie. Îţi promit.

— Dar mai întâi, trebuie să-mi dau seama ce mi-a scăpat la şcoală şi cu ce am greşit în incidentul de la Metropolitan. A ridicat mâna în semn că nu voia să mai audă nimic despre acele lucruri. Ştiu, ştiu, a zis.

— Folosite împreună, aceste două cuvinte sunt preferatele mele, a zis Millwood.

— Ştiu.

— Atenţie la stânga ! s-a auzit o voce în spatele lor.

Doi tineri îmbrăcaţi în treninguri mov cu alb de la Saint Clement i-au depăşit rapid pe interior, forţându-i să se dea la o parte. Apoi, s-au uitat în spate zâmbind, dându-le de înţeles că străinii nu au ce căuta pe terenul lor.

— Să ştii că oamenii fac puşcărie pentru ce ai tu de gând să faci. Şi nici măcar nu ai o armă, a zis Millwood.

— Nu fi aşa de sigur.

— Doug mi-a spus că petreci foarte mult timp în laborator.

— Păi ce altceva pot să fac ? Colegii mei mai au puţin şi mă omoară: faptul că vin prima şi plec ultima nu-i pune deloc într-o lumină bună; dar ei nu înţeleg că eu nu am o altă ocupaţie. Şi nu înţeleg nici că dorinţa mea de a-i omorî este mai mare decât a lor.

— La ce oră ziceai că ai programare la psiholog astăzi ?

— Crezi că sunt prea furioasă ?

— Nu te-aş ajuta dacă ţi-aş spune că eşti bine. Ştii cât de mult ţin la tine, dar trebuie să-i dau dreptate lui Goldenberg în privinţa agresivităţii şi aroganţei tale.

— Sunt aşa cum sunt. Dintre toţi, tu ar trebui să apreciezi asta.

— Te referi la faptul că sunt homosexual ? Aşa sunt eu. Nu îmi doresc să fiu altfel, chiar dacă ar fi posibil. Dar asta e o altă poveste... Tu eşti o persoană minunată, dar uneori, unele calităţi...

— Atenţie la stânga !

Din nou, cei doi tineri de la Saint Clement i-au depăşit pe interior, un gest total lipsit de fairplay.

— Hei, băieţi ! a strigat Natalie în urma lor.

— Nu cred că vreau să asist la scena asta, a murmurat Millwood.

Cei doi băieţi s-au întors. Erau ceva mai mari decât crezuse Natalie, probabil studenţi în anul trei sau patru. Unul dintre ei, cu părul blond şi creţ şi urme de acnee pe faţă, a început să alerge pe loc, pe când celălalt, arborând

un aer infatuat, s-a întors spre Natalie, cu mâinile în şolduri şi capul sus. Natalie era sigură că nu era prima dată când băieţii îi tachinau în felul ăsta pe alergătorii străini. Simţea că Millwood ar fi dorit să dea uitării toată întâmplarea, dar era prea târziu. El avusese dreptate, îi lipsea arma cu care să-i împuşte sau cuţitul cu care să le taie gâtul, dar se mulţumea şi cu picioarele.

— De ce ne tot sâcâiţi ?

— Pentru că noi suntem alergători serioşi, la antrenament, iar voi sunteţi nişte alergători de ocazie şi puteţi alerga oriunde în altă parte.

„Răspuns greşit“, s-a gândit Natalie. Millwood urmărea dialogul de la o oarecare distanţă.

— Serios ? Atunci, campionilor, dacă vreunul din voi mă întrece pe mine, femeie bătrână, alergător de weekend, eu şi prietenul meu vom pleca imediat de pe pista voastră. Dar dacă nu mă puteţi bate la 500 de metri, atunci voi doi părăsiţi pista şi ne lăsaţi să alergăm în voie sau, şi mai bine, luaţi loc pe iarbă şi învăţaţi cum se aleargă.

Cei doi tineri s-au uitat unul la altul şi au zâmbit. Amândoi erau buni, şi-a dat seama Natalie, poate chiar foarte buni. Spera numai să nu fie suficient de buni. Ea alerga pe distanţe medii, iar 500 de metri era o distanţă de sprint, dar acum trebuia să-i bată. Nu, mai bine zis să-i umilească.

Natalie şi-a dat jos pantalonii de trening, în timp ce Millwood ieşea de pe pistă.

— Eu voi da startul, a spus el calm, incapabil să intervină.

Natalie a ocupat culoarul din exterior şi s-a simţit invadată de emoţiile de dinaintea unei competiţii. „Nu mă veţi învinge... Nu mă veţi învinge... Nu-l veţi externa pe acest sărman fără un control tomografie...”

-Trei, doi, unu...start !

Cei doi tineri ştiind că sunt rapizi, se purtaseră arogant cu cei doi străini mai în vârstă decât ei. Dar, după primii metri, Natalie a înţeles că, dacă nu ascundeau vreo rachetă pe undeva, aveau puţine şanse să o întreacă. Cei doi păreau la fel de bine pregătiţi şi alergau umăr la umăr. Preţ de câteva secunde, Natalie a rămas în urma lor. Nu avea să-i depăşească decât la finiş pentru că trebuia să le dea o lecţie. Blondul era Cliff Renfro, iar brunetul era decanul Goldenberg.

— Băieţi, a strigat ea, atenţie la stânga !

Cei doi s-au uitat în urmă, surprinşi să descopere că ea era cu puţin în urma lor. În acel moment, a făcut un efort şi a ţâşnit printre ei. Dacă tinerii ar fi ştiut că ea aleargă repede, probabil ar fi fost mai rapizi, dar asta nu avea nici un fel de importanţă. Dintr-o sută de curse, ar fi pierdut în faţa lui Natalie de o sută de ori, poate nu la o diferenţă atât de mare ca acum.

Millwood se uita cum Natalie se distanţa vizibil, terminând cursa mult înaintea celor doi atleţi. Fără a privi înapoi, pentru a nu-i lăsa să vadă cât de greu respira, Natalie l-a luat pe Millwood de mână şi l-a condus în mijlocul pistei.

— Eşti fericită acum ?

— Sunt mai puţin nefericită, a răspuns ea.

La amiază, Natalie a făcut cumpărături pentru Hermina, a trecut pe acasă şi apoi s-a dus la laborator. Jenny, veselă ca întotdeauna, terminase de citit *La răscruce de vânturi* şi începuse *Oliver Twist*. După părerea lui Natalie, dacă într-o bună zi Jenny nu avea să sară ca prin minune din scaunul cu rotile şi să fugă la joacă cu alţi copii, Dumnezeu trebuia să muncească din greu pentru a compensa cele întâmplate.

Chiar dacă lucra la laboratorul lui Berenger, timpul liber rămânea o povară pentru ea. Ultima relaţie pe care o avusese, mai mult sau mai puţin romantică, se terminase

cu trei luni în urmă, dar Natalie nu-i ducea deloc dorul. Berenger şi Millwood promiseseră că o vor ajuta să găsească un alt loc pentru rezidenţiat, dar până în acel moment, căutările ei nu dăduseră roade. Se hotărâse să lucreze şi la un cămin de femei, unde făcea muncă de voluntariat încă din anii colegiului, şi chiar se înscrisese la un curs de împletit organizat de asociaţia Boston Adult Ed. Dar, pentru că fusese forţată să încetinească brusc, i se părea că viaţa ei începuse să se mişte într-un ritm foarte lent.

În afară de pista de alergat, laboratorul era un dar de la Dumnezeu, un loc unde continua să fie productivă. Făcea parte dintr-o echipă de trei persoane, care lucrau, sub îndrumarea lui Berenger, la studierea efectelor secundare ale unui medicament imunosupresant aflat în fază incipientă de testare asupra animalelor. Dacă rezultatele aveau să se dovedească pozitive, medicamentul respectiv putea să înlocuiască sau să îmbunătăţească efectele medicamentelor folosite până atunci pentru reducerea frecvenţei şi a severităţii fenomenului de respingere a organelor transplantate.

Natalie a îmbrăcat pantalonii de laborator de culoare bleu deschis şi halatul, a urcat cu liftul până la biroul impresionant al lui Berenger, situat la etajul nouă al clădirii Nichols. Ceilalţi doi membri ai echipei, Spencer Green şi Tonya Levitskaya, au întâmpinat-o cu lipsa obişnuită de entuziasm. Având în vedere nivelul intelectual, carisma, varietatea intereselor şi calităţile excepţionale de chirurg ale lui Berenger, Natalie se mira că cei doi se aflau pe statul de plată al chirurgului.

Green, care îşi dăduse de mult doctoratul, avea o înfăţişare cadaverică. Nu reuşise să obţină o finanţare independentă şi lucra cu Berenger de zece ani. Levitskaya, studentă din Rusia, obţinuse o bursă de studii de şase luni ca rezident în cadrul Departamentului de transplant şi avea

idei preconcepute despre tot - de obicei negative. Căsătorită, în jur de 30 de ani şi total lipsită de simţul umorului, era îndrăgostită de mentorul său şi o trata pe Natalie ca pe o rivală. Berenger pe de altă parte, ignora complet conflictele mocnite dintre membrii echipei sale.

Când a intrat în laborator, Natalie a verificat dacă unitatea pentru teste cu animale era liberă, apoi s-a dus în camera în care erau ţinute animalele şi s-a întors cu o cuşcă de doisprezece şoareci albi crescuţi pentru aceste scopuri.

— Momentan eu folosesc laboratorul, a avertizat-o Levitskaya, cu accentul ei aspru.

„A şi început“, şi-a spus în sinea ei Natalie. Buna dispoziţie provocată de umilirea tinerilor de la şcoala Saint Clement s-a risipit.

— Eu tocmai vin de acolo şi laboratorul este liber, Tonya, a răspuns Natalie cu falsă politeţe.

— Ei, eu tocmai merg într-acolo.

— Tonya, am nevoie de laborator numai douăzeci de minute.

— Ai răbdare şi aşteaptă.

— Tonya, te rog... Trec printr-o perioadă destul de dificilă şi...

— Sau mai bine foloseşte laboratorul diseară, dacă tot stai aici până noaptea târziu, făcându-ne să părem nişte leneşi.

„Aptitudini interumane“, şi-a amintit Natalie. Decanul şi Terry îi spuseseră că trebuie să depună mai multe eforturi în sensul ăsta. Aptitudini interumane.

— Tonya, a început Natalie cu un zâmbet dulce, dacă nu te dai la o parte din calea mea şi nu încetezi să mă chinui cu răutăţile tale, îţi sparg nasul şi ţi-l întind pe toată faţa.

„Să văd acum ce o să ziceţi de aptitudinile mele interumane !“

Levitskaya a făcut un pas înainte. Era o femeie masivă, puţin mai înaltă decât Natalie, cântărind probabil cu 15 kilograme mai mult. Zâmbetul răutăcios de pe buzele ei îi sugera lui Natalie că mai avusese de a face cu asemenea ameninţări şi nu avea de gând să cedeze nici de data asta.

„Fir-ar să fie, se gândea Natalie. Care este cel mai grav lucru care se poate întâmpla ?”

Ultima dată se bătuse prin clasa a noua, la Newhouse. Se alesese cu nasul spart şi cu un deget fracturat, dar făcuse mult tam-tam după ce ieşise victorioasă din încăierare, deşi cealaltă fată scăpase nevătămată. Când avea să învăţe să-şi aleagă adversari pe măsura ei ?

— Hai să mergem în hol ca să nu spargem ceva pe-aici, a spus ea hotărâtă să se bată.

— Doamnelor, s-a auzit vocea lui Green, care era şi el în laborator, dar nu dădea atenţie conflictului dintre cele două colege, tocmai a sunat Doug. A zis să vă duceţi urgent amândouă la clinică pentru a finaliza o procedură.

Levitskaya şi-a îngustat ochii, de parcă ar fi evaluat situaţia: avea suficient timp să o bată pe Natalie şi să ajungă la clinică la timp ? Într-un final, renunţând la luptă, a întors spatele şi s-a îndreptat spre ieşire. Natalie se gândea ce să facă: să rămână cu şoarecii de laborator sau să se ducă la Berenger. Doug îi păstrase locul în laborator, în pofida suspendării de patru luni, aşa că a considerat că gestul lui trebuia respectat.

Clinica, folosită de mai multe servicii în zile diferite, avea patru cabinete, un oficiu pentru consultaţii, o zonă de aşteptare nu prea mare, şi se afla la etajul şase în clădirea Hobbs. Acea după-amiază era dedicată pacienţilor cu transplat operaţi de Berenger, probabil vreo cinci sau şase la număr. El făcea aproximativ două transplanturi la trei săptămâni, deşi ar fi operat mai des dacă ar fi existat donatori. Numărul celor care mureau, aşteptând o inimă,

era mult mai mare decât al celor care erau salvaţi de transplant.

Când Natalie a ajuns la clinică, Levitskaya era în salonul de consultaţii, zâmbindu-i cu drăgălăşenie lui Berenger. Natalie a fost surprinsă să constate că Tonya respira extrem de normal pentru o persoană care venise într-o fugă tocmai de la laborator.

Aşezat al birou, Berenger era întruchiparea profesorului de cardio-chirurgie, cu faţa pătrată şi ochii de culoarea oţelului, cu degete minunat de lungi. Respectat de pacienţi, studenţi şi de colegii profesori, era un lector şi un savant cunoscut în toată lumea, de o modestie exemplară. Natalie o cunoscuse pe soţia lui Berenger şi pe fiicele lui adolescente, şi văzuse că el ştia să se poarte extrem de delicat.

— Deci, a început el, a apărut o neînţelegere în laborator ?

— Am rezolvat lucrurile, a răspuns repede Levitskaya, zâmbind printre dinţi.

— Ne înţelegem de minune, a completat şi Natalie, cu un zâmbet exagerat. Mă bucur că m-aţi chemat şi pe mine.

— Trebuie să ţineţi minte că muncim în echipă, da ?

— Da, au răspuns femeile la unison.

— Bine, atunci. Domnul Culver se află în salonul de alături. Au trecut trei luni de la operaţie. Tonya, tu cunoşti pacientul, aşa că dă-i toate detaliile lui Natalie ca să poată asista la evaluarea ta. Natalie, după ce termini aici vreau să vorbim.

Rezidenta la chirurgie a condus-o pe Natalie în hol şi pe drum i-a făcut o prezentare seacă de treizeci de secunde, a pacientului de 47 de ani, şofer de camion, care făcuse o cardiomiopatie. I se inflamase cordul din motive necunoscute şi, după doi ani de aşteptare, în care deficienţa cardiacă se agravase, respiraţia devenise grea, iar reţinerea de lichid masivă, fusese salvat printr-o

operaţie de transplant. Din punctul de vedere al medicilor, după operaţie starea lui se îmbunătăţise.

Carl Culver era masiv, gras chiar, cu sprâncene dese, faţa rotundă şi pufoasă ca o clătită şi ochii mult prea mici. În plus, mirosea a fum de ţigară. În prezentarea sa, Levitskaya a precizat că pacientul fusese, cândva, un fumător înrăit, dar că renunţase la acest prost obicei pe măsură ce problemele respiratorii deveneau tot mai acute şi mai ales când i se spusese că dacă va continua să fumeze, va fi eliminat de pe lista pentru transplant. Se pare că acum domnul Culiver se întorsese la vechile obiceiuri.

Fără a-l saluta, rusoaica a explodat.

— Dumnezeule, Carl, a strigat ea, miroşi a ţigări de la o poştă !

— Am fost concediat, iar fiica mea s-a îmbolnăvit şi...

— Fără scuze. Realizezi câte ore de muncă şi câte resurse financiare au fost consumate pentru a-ţi pune în piept o inimă nouă, ca să nu mai vorbesc de bietul om care ţi-a dat-o şi mulţi alţii, care nu au avut şansa ta ? Iar tu stai aici, fumând ca un turc, distrugându-ţi noua inimă.

— Dar...

— Fără nici un dar. Mă duc să văd dacă doctorul Berenger va dori să te vadă. Dacă nu, vreau să dispari şi să te întorci abia când vei renunţa la fumat. Ce pierdere cu inima asta, care ar fi putut salva viaţa unui nefumător !

A trecut supărată pe lângă Natalie şi a ieşit din salon, lăsându-l pe Carl năucit, frustrat şi mâhnit.

— Îmi pare rău, Cari, că ţi-ai pierdut locul de muncă, a spus Natalie.

— Vă mulţumesc. Îmi pare rău pentru ţigări, doctore, chiar îmi pare rău. Dar acum îmi este foarte greu cu toate câte s-au întâmplat.

— Fiica dumitale este foarte bolnavă ?

— A avut nişte convulsii. Doctorii au crezut că are o tumoare pe creier, dar s-a dovedit a fi o migrenă. Pe cuvântul meu, doctore, voi încerca să mă las.

— Trebuie să încerci, l-a sfătuit Natalie, punându-i mâna pe umăr. Fiica ta are nevoie de tine mai mult decât crezi tu. Ştiu că îţi este foarte greu, dar trebuie să încerci.

În acel moment, s-a deschis uşa şi a intrat Berenger, urmat de Levitskaya, care era roşie de furie. În următoarele zece minute, mentorul lui Natalie s-a comportat aşa cum doar un adevărat doctor se comportă: s-a uitat constant, cu sinceritate, în ochii pacientului, convingându-l că trebuie să facă eforturi, fără a-l certa, întrebându-l cum stau lucrurile acasă, calmându-l, atingându-l cu grijă şi căldură pe mână, dar în acelaşi timp, explicându-i care sunt riscurile dacă continua să fumeze. Calm, îngrijorat, înţelegător, empatic.

— Carl, eu aud un şuierat, a spus el după ce a terminat consultul. Şi asta e rău, foarte rău. Acum trebuie să începi să lucrezi la problema asta. Îţi voi scrie o recomandare pentru programul nostru pentru fumători. Doctorii şi lucrătorii sociali vor sta de vorbă cu tine, dar tu trebuie să faci restul.

— Îmi voi da silinţa, doctore Berenger. Promit.

— Trebuie să faci şi mai mult sport. Există vreo sală de sport pe lângă tine ?

— Ăă... cred că da.

— La plecare, vreau să treci pe la centrul de reabilitare cardiacă. Îi voi suna să-ţi facă un program de exerciţii. Dacă există vreo sală de sport prin cartierul tău, vor suna acolo să te înscrie. Dacă banii sunt o problemă, vorbeşte cu cei de la programul pentru fumători şi vei primi ajutor. Ei au nişte fonduri. Am făcut o treabă grozavă cu tine. Nu strica totul.

— Vă mulţumesc, doctore. Voi face ce mi-aţi cerut. Promit.

— Familia ta are nevoie de tine.

Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâna, iar Berenger a ieşit din salon pentru a scrie instrucţiunile şi recomandarea de rigoare. Într-un final, a trimis-o pe Levitskaya înapoi cu reţetele şi instrucţiunile pentru ceilalţi pacienţi.

— Tonya este un chirurg excelent, a zis Berenger când a rămas singur cu Natalie.

— Sunt de acord.

— Chiar ai ameninţat-o că îi vei sparge nasul şi i-l vei întinde pe faţă ?

— Nu am excelat niciodată la capitolul aptitudini inter-umane. Îmi pare rău. Acum e momentul să mă port frumos. A fost greşeala mea. Eram furioasă pe toată lumea şi pe mine şi am instigat-o pe Tonya.

— Înţeleg. Ei bine, amândouă sunteţi mult prea valoroase pentru laboratorul meu. Eu vă plătesc ca să luptaţi în numele ştiinţei, nu între voi. Nu vreau să mai aud despre asemenea incidente.

— Fără incidente, a răspuns Natalie.

— Şi presupun că Tonya este o certăreaţă.

Natalie a zâmbit.

— Şi eu gândesc la fel.

— Ia zi-mi, nu ţi-ar place să pleci departe de toate astea pentru o scurtă perioadă de timp ?

— Poftim ?

— Să pleci.

— Sper că nu de la laborator, nu ?

— Va trebui să faci mult mai mult decât să o ameninţi pe Tonya ca să te dau afară din laboratorul meu. Care e nivelul tău la portugheză ?

— De clasa a treia, cred. Poate a patra. Mama e din Republica Capul Verde, dar nu am făcut nimic ca să învăţ această limbă, deşi ea îşi dorea cu disperare să o vorbesc.

— Ei, probabil nu vei fi nevoită să vorbeşti portugheza. Săptămâna viitoare are loc o conferinţă internaţională pe

problemele legate de transplanturi în Brazilia, mai exact, în Rio. Ai fost vreodată acolo ?

— Am participat la campionatul universitar din São Paulo, dar nu am ajuns la Rio.

— Trebuia să ajung acolo să prezint o lucrare despre grefă contra corpul gazdă, dar neurochirurgul meu, Paul Engle, mi-a interzis să zbor curse lungi sau să merg prea mult cu maşina. M-am gândit că tu ai nevoie să te detaşezi puţin de ce se întâmplă aici şi, combinând utilul cu plăcutul, ai putea să prezinţi şi lucrarea mea.

— Mă trimiteţi la Rio ?

— Cu clasa business.

— Sper că nu încercaţi să mă ţineţi departe de Tonya ?

— Ar fi mult mai ieftin să te concediez.

Natalie era în al nouălea cer ! Ultimele trei săptămâni fuseseră mai grele decât cele de după trauma suferită la selecţia pentru Jocurile Olimpice. Confruntarea cu tinerii alergători şi cu Tonya erau simptomele unei căderi psihice. Era ca o oală sub presiune, pusă pe foc, gata să explodeze. O schimbare de decor era cea mai bună soluţie în acel moment.

— Când trebuie să vă dau răspunsul definitiv ?

— Când ai putea ?

— Acum e bine ?

CAPITOLUL 5

Adevăratul doctor nu e doar un simplu făcător de bani, ci si un conducător care are drept supus trupul omenesc.

PLATON, *Republica*, Cartea I

Fetiţa era pe moarte. Se numea Marielle şi, cu toate perfuziile intravenoase, oxigenul şi alimentaţia prin tub, copila de şase ani nu mai rezista. Malnutriţia favorizase dezvoltarea unei infecţii în abdomen şi în sistemul nervos. Doctorul Joe Anson a alungat câteva muşte de pe buzele inflamate şi crăpate ale fetiţei şi s-a uitat cu disperare la asistenta medicală. Lucrând în această clinică situată într-o zonă foarte săracă, la vreo 50 de kilometri distanţă de capitală, Yaounde, Anson văzuse mulţi copii murind. Fiecare moarte îl îndurera mai mult decât precedenta şi, chiar dacă învinsese boala de mai multe ori, aceste victorii nu egalau niciodată pierderile.

Acum, la patru dimineaţa, starea de sănătate a fetiţei subnutrite, fragile, nu era singurul lucru care-l îngrijora. Pe parcursul ultimei ore, dispneea[1] îl deranjase cumplit. Manifestările bolii erau oribile - respiraţie greoaie, senzaţie de sufo-care asemănătoare unei claustrofobii care îi strângea coşul pieptului - şi nu dădeau semne că vor înceta. După aproape şapte ani, fibroza pulmonară progresivă de care suferea şi care determinase îngroşarea

1 Jenă respiratorie resimțită de către bolnav.

anormală a plămânilor ajunsese în ultima fază. FPP - cauză necunoscută, curs inexorabil negativ, tratament efectiv inexistent. Era o boală extrem de dificilă şi, mai devreme sau mai târziu, Anson era foarte conştient, transplantul era singura lui speranţă.

— Claudine, a spus el într-o franceză cu accent camerunez, poţi să-mi aduci un rezervor de oxigen şi o mască ?

Asistenta s-a uitat la el îngrijorată.

— Nu ar fi mai bine să o anunţ pe doamna doctor St. Pierre ?

— Nu. Las-o pe Elizabeth să doarmă... mă descurc cu oxigenul.

Trebuia să facă pauze între propoziţii pentru a respira.

— Îmi fac griji, a murmurat asistenta.

— Ştiu, Claudine. Şi eu îmi fac.

Anson şi-a pus masca pe faţă şi s-a înclinat în faţă pentru ca forţa de gravitaţie să apese asupra pereţilor plămânilor şi să-i ajute să se dilate. A închis ochii, încercând să se calmeze în aşteptarea aerului care să-i liniştească respiraţia. Au trecut cinci minute interminabile care nu au adus nici o schimbare, apoi alte cinci. Nu putea fi mai rău decât atât. Episoadele de acest fel deveneau tot mai frecvente, iar perioada de recuperare devenea din ce în ce mai lungă.

La un moment dat, şi se pare că acel moment nu era prea departe, oxigenul nu avea să-i mai fie de vreun ajutor. Dacă nu era de acord cu transplantul, pentru care trebuia să se găsească şi un donator compatibil, inima lui nu avea să mai pompeze sângele suficient de puternic pentru a răzbate prin ţesutul îngroşat al plămânilor. Medicamentele aveau să îşi facă efectul doar pentru o scurtă perioadă, iar inima lui avea să slăbească şi într-un final avea să sfârşească înecat cu propriile secreţii. Atunci, chiar dacă

apărea un donator, transplantul ar fi fost o pierdere de timp şi resurse.

„Inspiră... Încet... Nu te opri... Apleacă-te... forţa gravitaţei te va ajuta... Aşa... aşa ...“

Agnostic autoproclamat, Anson începuse să se roage să se facă bine. Mai avea mult de muncă în spital - muncă extrem de importantă. Testarea clinică a preparatului numit Sarah-9 ajunsese la un nivel avansat, iar rezultatele erau incredibile. Medicamentul pe care îl crease din mostre de sol local era unul experimental, dar se afla în prima linie a preparatelor pentru domeniul neovascularizării, formarea rapidă a vaselor de sânge noi. Acest medicament îşi demonstrase deja efectele pozitive în tratarea rănilor de luptă, infecţiilor, bolilor cardiovasculare şi diverselor forme de cancer... dar, ironic, nu şi în vindecarea fibrozei pulmonare.

După un sfert de oră a început să îşi revină; în sfârşit, simţea că poate să respire. Peste câteva momente, imediat după ce răsuflase uşurat, a simţit un gâdilat în piept şi, foarte repede, a avut un acces de tuse dureroasă. La naiba ! în timp ce trebuia să lupte cu tusea, senzaţia de sufocare avea să pună din nou stăpânire pe el. Pe vremuri, putea să joace rugby ore în şir, fără să facă vreo pauză. Îi venea foarte greu să creadă că o cantitate mică de mucoasă din tubul bronhial îl putea omorî.

Pe patul îngust de lângă el, Marielle respira zgomotos. Anson a mângâiat-o pe frunte. Luptele lor erau similare. Oare avea să câştige vreunul dintre ei ? S-a încordat şi a tras în piept o cantitate mai mare de aer. Era epuizat fizic şi, chiar dacă reuşise să doarmă câteva minute în reprize foarte scurte în ultimele douăzecişipatru de ore, nu voia să doarmă acum. Pacienţii lui contau mai mult. Somnul, ca de obicei, era secundar.

Născut şi educat în Africa de Sud, Anson fusese cândva extraordinar de frumos şi de carismatic, înnebunind multe

dintre cele mai frumoase femei din lume. Se distrase şi studiase medicina destul de superficial. Dar asta ţinea de trecut.

Încă un sfert de oră de oxigen şi a început să respire mai bine, iar durerea din piept a dispărut. Claudine, care nu mai putuse să-l supravegheze, plecase să aibă grijă de cei vreo douăzeci de pacienţi internaţi, copii şi adulţi, mulţi suferind de complicaţii cauzate de SIDA. Datorită Fundaţiei White-stone din Londra şi administratorului numit de ei, doctorul Elizabeth St. Pierre, micul spital era foarte bine echipat, cu aproape toată aparatura de care aveau nevoie.

De frica unei recidive a crizei, Anson a aşteptat câteva clipe înainte de a pune rezervorul cu oxigen deoparte. Din cauza efortului de a inspira cât mai mult oxigen, era obosit şi ameţit. Nu trebuia să lase lucrurile să ajungă până aici. În ultimii cincisprezece ani, nu avusese vacanţe, nu plecase de la muncă, dar nici acum nu-şi dorea să facă asta.

După un weekend obositor şi deprimant în care fusese nevoit să meargă la o petrecere, să comunice cu oamenii de care nu îi mai păsa, făcând lucruri pe care ajunsese să le urască, Anson îşi dăduse seama că nu mai era playboy-ul şi diletantul de altădată. Luase toţi banii pe care îi avea, plus o sumă împrumutată de la prieteni, şi plecase cu frumoasa lui soţie şi cu fetiţa lor în junglă, într-o misiune pentru salvarea oamenilor de pe continentul african.

Acum, la 55 de ani, era umbra omului care fusese, speriat de perspectiva de a renunţa la munca sa mai devreme decât trebuia, înainte de a termina. Cu toată lipsa de oxigen, mintea lui continua să proceseze informaţii şi să găsească soluţii într-uh ritm alert. Nu avea de gând să se oprească acum. Atâta timp cât mai avea de lucru, nu putea accepta complicaţiile unui transplant pulmonar şi tratamentele imunosupresoare care ar fi împiedicat respingerea plămânu-lui nou.

Anson şi-a promis să încetinească ritmul după terminarea testărilor pentru Sarah-9, dar cu toate astea a luat stetoscopul şi a început să o consulte din nou pe micuţa sa pacientă. Copilul putea supravieţui încă o zi sau două, dar, fără vreo intervenţie divină, trei zile ar fi fost cel mai optimist pronostic. Intervenţia divină. Aceste cuvinte descriau cel mai bine soluţia. Anson nu recunoştea în totalitate puterea lui Dumnezeu, dar era convins de puterea medicamentului Sarah-9, numit aşa în cinstea singurului său copil, în speranţa că într-o zi ea va înţelege alegerile lui. Deşi Marielle nu se încadra în nici una dintre categoriile pentru care era recomandat preparatul, ea ar fi putut beneficia de medicamentul miraculos.

Numai că exista o problemă.

Elizabeth St. Pierre, administratorul bugetului care susţinea Centrul Whitestone pentru Sănătate în Africa, conducea testarea clinică a medicamentului. Ea interzisese cu desăvârşire folosirea preparatului Sarah-9 până la terminarea evaluării finale de către savanţii de la Whitestone. Interdicţia părea lipsită de logică, la prima vedere, dar Anson ştia că şi el era, parţial, implicat.

Atâta vreme cât el nu renunţa la controlul total al producţiei, Sarah-9 era disponibilă în cantităţi reduse.

Pulsul lui Anson a crescut la gândul că trebuia să fure propriul medicament. Făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a salva fetiţa, dar boala ei era foarte puternică. Trebuia să stimuleze circulaţia în zona afectată de infecţie pentru ca organismul să primească mai mult oxigen şi mai multe antibiotice. Sarah-9 putea fi salvarea ei. Ar fi putut, în principiu, ajunge la o înţelegere cu Elizabeth - oferindu-i notiţele sale de lucru şi culturile de celule în schimbul unei doze suficiente pentru a-şi trata micuţa pacientă.

„Nu“, a decis el. Cu riscul de a părea nesimţit şi paranoic, încă nu era gata să-şi predea munca echipei

Whitestone. Era mai bine să ceară iertarea decât permisiunea.

Micul centru de cercetare construit din bambus şi plăci de beton uşoare avea, în componenţa sa, câteva laboratoare şi mai multe camere în care trăia personalul, fiind echipat cu incubatoare de ultimă generaţie, două spectometre şi chiar un microscop electronic. Unităţile pentru refrigerarea şi pentru cultivarea culturilor de drojdie şi ţesuturi erau prevăzute cu nişte generatoare automate gigantice, care fuseseră aduse din Yaounde pe râul Sanagra.

încercând să pară hotărât şi sigur pe el, Anson s-a îndreptat spre saloane, unde Claudine şi alte surori medicale din tura de noapte administrau medicamente pacienţilor. În afară de Anson şi St. Pierre, în spital mai lucrau doi doctori din Yaounde şi câţiva rezidenţi. Serviciul de noapte era stabilit prin rotaţie, dar Claudine şi celelalte asistente erau foarte competente şi reuşeau să rezolve toate problemele care apăreau pe timpul nopţii.

— Ce fac pacienţii noştri, Claudine ? a întrebat Anson.

Femeia se uita la el atent, încercând să-i evalueze starea.

— Vă simţiţi mai bine, doctore ?

— Mult mai bine, mulţumesc. Mă duc în camera mea să mă spăl şi să mă schimb. O să mă întorc.

— Ar trebui să dormiţi câteva ore.

— Mai târziu, când vin ceilalţi. Crede-mă, acum sunt foarte treaz.

— Suntem cu toţii îngrijoraţi.

— Apreciez acest lucru, Claudine, şi am nevoie de voi. Rămâneţi pe poziţii până mă întorc.

Anson a mai verificat o dată starea pacientei sale, care era stabilă. La uşă stătea de pază un gardian în uniformă.

— Bună seara, Jacques.

— Bună seara, doctore. Aţi avut o noapte lungă.

— Un copil bolnav. Poţi să rămâi aici, pentru că eu mă duc în camera mea să mă spăl.

— Domnule...

— Ştiu, ştiu.

Noaptea, doctorii nu aveau voie să umble neînsoţiţi. Acolo unde era sărăcie, erau inevitabil şi crime. Securitatea era asigurată gardieni înarmaţi, foşti soldaţi, care protejau personalul de răpiri şi spionaj industrial. Potenţialul comercial al formulelor şi caietelor ţinute în seiful imens al lui Anson era practic nelimitat.

Poteca pavată cu piatră dintre spital şi laboratoarele de cercetare era iluminată cu felinare montate jos. Străbătea o porţiune de junglă, cu o vegetaţie bogată, şi se termina într-un vestibul din bambus, de unde porneau cinci aripi - trei dintre ele laboratoare de cercetare, iar celelalte două apartamentele personalului medical. La intrarea în vestibul, stătea încă un gardian, înalt în jur de 1,90 metri, cu umerii laţi, impunător, în uniforma kaki.

— Bună dimineaţa, doctore, a zis gardianul.

— Bună dimineaţa, Jacques.

— Francis, domnul doctor vrea să se ducă sus să se spele şi după aceea se întoarce la spital.

— Bine Jacques. De aici mă ocup eu de domnul doctor.

Gardianul a ezitat, încercând să-şi amintească dacă regulile protocolului permiteau sau nu transferul doctorilor de la un gardian la altul. A dat din umeri şi a luat-o înapoi pe poteca luminată. Înainte de a spune Anson ceva, Francis Ngale i-a făcut semn cu capul spre camerele video de supraveghere, montate într-un palmier deasupra intrării. Nu era nevoie să-i aducă aminte. Anson ştia de existenţa dispozitivelor de supraveghere din tot complexul medical. Sistemul fusese instalat de Fundaţia Whitestone imediat după finalizarea acordului cu Anson.

Anson l-a urmat pe Ngale şi a luat-o pe coridor spre apartamentul său cu două camere. La jumătatea drumului,

între două camere de supraveghere, cei doi au putut vorbi fără a fi văzuţi.

— Îmi pare rău să o spun, doctore, a început Ngale, dar nu păreţi în formă astăzi.

— Mi-a fost destul de rău cu vreo oră în urmă, dar mi-am revenit. Am luptat din răsputeri să o ţin pe fetiţă în viaţă.

— Nimeni nu luptă mai bine decât dumneata.

— Îţi mulţumesc, prietene. Mă bucur că eşti de serviciu în seara asta. Trebuie să ajung la medicament.

— Pentru fetiţă ?

— Da. Ştii care sunt regulile.

— Desigur.

— Şi îţi asumi riscul ?

— Nici nu trebuie să mai întrebaţi.

La centrul Whitestone pentru Sănătate în Africa, membrii echipei de securitate erau angajaţi şi supravegheaţi de Elizabeth St. Pierre. Chiar şi acum, când Anson şi St. Pierre erau atât de apropiaţi, ea îi mai aducea aminte, din când în când, că acordul lor stipula că Fundaţia Whitestone plătea facturile, respectiv, făcea regulile.

St. Pierre l-a angajat pe Francis Ngale, dar ea nu ştia că Anson îl salvase pe tatăl acestuia de la moarte atunci când făcuse meningită. Dintre toţi gardienii, Ngale era singurul în care Anson avea încredere absolută.

După ce a făcut un duş rapid şi s-a schimbat, Anson s-a întâlnit cu Ngale pe coridor. Primele raze ale dimineţii începeau să risipească întunericul nopţii. Cei doi bărbaţi au traversat vestibulul şi s-au îndreptat spre încăperea unde se aflau cele două seifuri îmbrăcate într-un strat de beton, gros de doi metri. Ora era perfectă, căci gardianul care trebuia să supravegheze camerele şi banca de date video dormea. Anson s-a uitat la ceas.

— Cinci şi două minute, a zis el.

— Cinci şi două minute, a răspuns Ngale.

— Am nevoie de trei minute. Nu mai mult. Începi la cinci şi şapte.

— Trei minute, asta fac. Prietenul meu, Joseph Djemba, este de gardă. Îi face mare plăcere să discute la nesfârşit despre echipa de fotbal a Camerunului.

— Au urcat din nou în clasament, nu ?

— Trebuie să joace la adevărata lor valoare, doctore.

— Ca noi toţi, Francis, a şoptit Anson, arătând spre ceas şi apoi în direcţia biroului de supraveghere. Ca noi toţi.

Camera unde se aflau seifurile era prevăzută cu un cod de acces. Combinaţia la seiful din dreapta, în care se păstrau notiţele lui Anson şi alte materiale de studiu, era cunoscută numai de Anson şi de avocatul său din Yaounde. În cazul morţii sale, conţinutul seifului urma să fie transferat doctorului St. Pierre, inclusiv cheia codului în care erau scrise notiţele lui.

Celălalt seif, din stânga, era un imens refrigerator, în care se păstrau fiole cu Sarah-9, toate atent numerotate şi catalogate. Era foarte bizar să fure un medicament pe care chiar el îl crease, dar procesul de sintetizare era extrem de complicat şi lent şi, până când avea să permită Fundaţiei Whitestone producţia în masă, medicamentul era disponibil în cantităţi limitate.

Anson a aşteptat la uşă până la cinci şi şapte minute, apoi s-a apropiat de seif. La vreo nouă metri distanţă, în biroul de monitorizare, se aflau 24 de monitoare, trei rânduri a câte opt ecrane. În acel moment, Anson spera că, prin grija lui Francis, Joseph Djemba se uita în altă parte şi nu la monitoare.

A scos din buzunar o foaie de hârtie, s-a lăsat în genunchi în faţa seifului şi a tastat combinaţia codului. A răsuflat uşurat când a auzit că sistemul de deschidere s-a pus în mişcare, iar uşa s-a deschis încet. În refrigerator rămăseseră opt fiole de Sarah-9, produsul a două sau trei zile de muncă de laborator. Fiecare fiolă, astupată cu un

dop de cauciuc, conţinea o cantitate suficientă pentru o săptămână de tratament intravenos. În multe cazuri, efectele erau vizibile după două sau trei zile. Spera că micuţa va rezista.

A luat o fiolă rece şi a pus-o în buzunar, amintindu-şi cât de atentă era Elizabeth când număra fiolele. O cunoştea destul de bine ca să ştie că ea va observa imediat că una lipseşte. „Neagă, neagă. Neagă totul.“ Aceasta avea să fie strategia lui. Dacă era suficient de convingător, Elizabeth avea să creadă că nu numărase bine. Mai avea un minut la dispoziţie. A închis seiful şi a ieşit pe hol. După câteva secunde, Francis, gardianul, era lângă el.

— Doctore, sunteţi acoperit, a spus Francis.

— Pentru moment.

— Înregistrările se şterg la 24 de ore. Dacă puteţi să o ţineţi pe doamna St. Pierre departe de camera de monitorizare până atunci, orice dovadă că aţi intrat în camera cu seifuri va fi distrusă.

Anson s-a întors la spital, respirând cu mai multă uşurinţă decât la plecare. Nu ştia care este cauza, o circulaţie mai bună, spasmele bronhiale sau desfundarea bronhiilor. Starea lui putea fi schimbătoare, de la o oră la alta, uneori, de la un minut la altul. În perioadele în care se simţea bine, se gândea că mai are timp, mult timp, până când trebuia să ia măsuri drastice.

Marielle era aşa cum o lăsase, deşi febra ei mai scăzuse. Răspundea când i se vorbea sau când era mişcată, dar în rest stătea neclintită. Mama ei venea dintr-un sat de pe malul râului mai la nord de spital şi pierduse doi dintre cei trei copii din cauza malnutriţiei. Asistentele o pregătiseră pentru întoarcerea fetiţei acasă. Dar atunci când Anson o întâlnise, înţelesese că ea se aştepta la ce era mai rău.

Era ora cinci şi jumătate când Anson a scos fiola din buzunar, din care a extras prima din cele zece doze pe care trebuia să le administreze timp de o săptămână. Dacă

copila avea să supravieţuiască, era posibil să mai aibă nevoie de încă o fiolă. A scos seringa perfuziei, a înfipt acul într-unul din dopurile de cauciuc şi i-a administrat prima doză de Sarah-9. În momentul în care substanţa circula prin perfuzie, şi-a dat seama că în salon se mai afla cineva.

— Cum se mai simte ? a întrebat Elizabeth St. Pierre.

Stătea în spatele lui, puţin la dreapta. Nu putea spune de cât timp se afla ea acolo, dar încerca să-şi dea seama dacă din locul în care se afla putea să-i urmărească mişcările. Exista posibilitatea ca ea să fi văzut că el injectase Sarah-9.

— E într-o stare proastă, a răspuns el.

— M-am trezit cu noaptea în cap şi am hotărât să nu mai pierd vreamea. Am venit aici să văd ce mai faci. Vrei să mă ocup eu de ea ca să te odihneşti puţin ?

St. Pierre, originară din Yaounde, se întorsese în ţara ei natală după ce terminase studiile de medicină la Londra. Lucrase cu Anson şi cu echipa lui în spital şi în laborator timp de doi ani, iar apoi intermediase acordul dintre Anson şi Fundaţia Whitestone, care, în schimbul drepturilor pentru Sarah-9, finanţa Centrul pentru Sănătate în Africa.

În clarobscurul încăperii, St. Pierre îl studia îngrijorată. Era o femeie de vreo patruzeci de ani, voinică, cu trăsături acviline şi o piele netedă de culoarea abanosului.

Ochelarii cu rama de baga păreau prea laţi pentru faţa ei, dar îi puneau în valoare privirea inteligentă. Vorbea vreo şase limbi de circulaţie internaţională, plus câteva dialecte ale triburilor locale.

— Am o groază de treburi de făcut astăzi, a zis el, încercând să-şi dea seama dacă ea ştia ce se petrece, dar cred că pot să dorm câteva ore.

După ani întregi în care munciseră cot la cot, Anson ştia foarte puţine lucruri legate de viaţa ei, cum ar fi faptul că fusese măritată cu un om de afaceri din Yaounde şi că avea o casă cu vedere panoramică asupra oraşului. De

asemenea, ştia că este un doctor dedicat, foarte bun, specializat în boli renale şi un expert renumit în transplant renal.

— Joseph, vrei să-mi spui ce se întâmplă ? a întrebat ea, trecând de la franceză la engleză.

Lui Anson i-a stat inima în loc.

— Poftim ?

— În dimineaţa asta, Claudine mi-a spus că ai avut o nouă criză.

— Am o mică bronşită, a minţit el.

— Joseph, e un nonsens. Este o progresie naturală a fibrozei pulmonare, amândoi ştim asta.

Anson a simţit o durere în piept - exact asta mai lipsea. Şi-a înfipt degetele în spătarul scaunului şi s-a străduit să respire încet. St. Pierre era un doctor bun şi un fin observator. Curând avea să-şi dea seama că făcuse din nou o criză.

— Nu sunt gata de transplant, deocamdată, a spus el hotărât.

— Joseph, după operaţie vei fi ca nou.

— Mă simt bine aşa.

— Există ceva care te-ar putea convinge să faci această operaţie ?

— Acum nu. Elizabeth, trebuie să mă odihnesc puţin... Înainte de a începe programul la clinică. Crezi că poţi să-mi ţii locul ? Marielle a primit toate medicamentele.

— Desigur.

Simţind că se sufocă, Anson s-a ridicat în picioare precaut, i-a mulţumit lui St. Pierre şi a ieşit din salon cu un pas ferm.

— Joseph ? l-a strigat St. Pierre când ieşea pe uşă.

S-a întors rapid.

— Da ?

— Foloseşte rezervorul cu oxigen. Respiraţia ta a ajuns la 24, gâfâi şi faci pauze între propoziţii ca să tragi aer în piept.

— Mda... asta voi face. Mulţumesc.

*

Elizabeth St. Pierre a vizitat rapid toţi pacienţii şi după aceea s-a dus în biroul ei, de unde a dat un apel telephonic la Londra.

— Laertes la telefon, s-a auzit o voce groasă, cultivată.

— Laertes, sunt Aspasia. Putem vorbi ?

— Te ascult, Aspasia. Sper că eşti bine.

— Sănătatea lui A nu e tocmai grozavă, a spus St. Pierre. Nu ştiu cât mai poate rezista aşa. Chiar dacă am avea caietele şi codul pentru descifrarea lor, procesul va fi întârziat dacă el moare. Cred că trebuie să găsim o modalitate de a trece peste frica lui şi să facem transplantul.

— Consiliul este de acord.

— Atunci eu voi face tot ce pot pentru a-l convinge.

— Excelent. Avem încredere în tine.

— Dar ţine minte, Laertes, avem nevoie de un donator cu o compatibilitate perfectă sau aproape perfectă, nu mai jos de 11 din 12. Nu vreau să fac nimic dacă nu găsim ce ne trebuie.

— Am aflat că există un asemenea donator.

— Atunci eu mă ocup de A.

— Foarte bine. Vei primi detalii în cel mai scurt timp.

— Transmite tuturor salutări călduroase din partea mea.

CAPITOLUL 6

Justiţia în stat presupune ca fiecare dintre cele trei clase să îndeplinească munca propriei clase.
PLATON, *Republica*, Cartea a IV-a

— Doamna Satterfield, cum adică Pincus a dispărut ?

Ţinând receptorul între ureche şi umăr, Ben şi-a îndesat perna sub cap.

— Voia să iasă afară, dragule, şi eu i-am dat drumul afară. De atunci nu s-a mai întors.

Ben fixa tavanul camerei 219 din Motel 6, din localitatea Okeechobee. Camera cu un singur pat costa 52 de dolari, iar motelul se afla chiar la ieşirea de pe autostradă, la vreo 20 de kilometri de locul în care Glenn fusese lovit de tractorul cu remorcă. Deşi nu aflase cine era tânărul, se simţea mai motivat ştiind că victima avea un nume şi nu era un simplu „cadavru neidentificat, bărbat în vârstă de aproximativ 20 de ani“, un John Doe.

Alesese acest nume pentru că îl văzuse pe plăcuţa de identificare a unui Jaguar decapotabil care trecuse pe lângă maşina sa Saturn, închiriată la ieşirea din Aeroportul Internaţional Melbourne, Florida, pe malul Oceanului Atlantic - Glenn-l. Poate că acel Glenn câştigase Jaguarul prin muncă cinstită sau la loterie. Oricare ar fi fost adevărul, individul avusese noroc în viaţă, iar Ben avea nevoie din plin de aşa ceva. După vreo cinci zile petrecute în ţinutul Okeechobee şi alte localităţi din împrejurimi, Ben

nu descoperise nimic. Chiar dacă nu era din cale afară de entuziasmat, lucrase până târziu, în fiecare zi. Cu toate astea, nu aflase nimic legat de Glenn sau de ce i se întâmplase.

Singura concluzie la care ajunsese era că, în afară de cazurile de violenţă domestică şi de infidelitate conjugală, era un detectiv particular incapabil, un ratat.

Şi acum îi dispăruse şi pisoiul.

— Doamna Satterfield, vă aduceţi aminte când v-am spus că Pincus este un animal domestic ? Nu are gheare şi nu are cum să se urce în copaci pentru a se ascunde de câini !

— Da, scumpul meu, dar voia atât de mult să iasă afară ! Plângea !

Ben a răsuflat neputincios. Althea Satterfield, vecina sa, era buna ca pâinea caldă, dar avea mult peste optzeci de ani şi memoria îi juca feste. Vocea ei îi amintea de actorul Jonathan Winters care o interpreta pe Maudie Frickett.

— Bine, doamna Satterfield, a spus el, Pincus aleargă foarte repede. De fapt, eu sunt de vină pentru că i-am tăiat ghearele.

„Într-adevăr, s-a gândit Ben cu amărăciune, eu sunt de vină“. El şi Diane nu divorţaseră încă de atunci când descoperise că animalul de companie pe care îl avea de mulţi ani, maltratase una dintre cuverturile soţiei sale. „Pân-aici, Ben. Ori te duci să-i tai ghearele pisicului tău, ori eu plec din casa asta !“ Ca de obicei, zâmbea dulce-amar când îşi aducea aminte de cuvintele ei. Nu putea spune că ea nu-i dăduse voie să aibă iniţiative.

— Domnule Callahan, cum merge ultima investigaţie ?

„Singura mea investigaţie”.

— Doamna Satterfield, încă nu am reuşit să rezolv cazul.

— O veţi face.

„Nu cred că va fi posibil“

Fostul student al doamnei Alice Gustafson, Stanley Woyczek, încercase să-l ajute pe Ben, dar atât poliţia din Port St. Lucie şi Fort Pierce, cât şi cei care aveau legătură cu poliţia, nu priveau cu ochi buni un detectiv particular, a cărui prezenţă sugera că ei nu erau în stare să-şi facă treaba. Ben nu reuşise să pună nici o întrebare sau nu găsise modalitatea de a formula întrebări care să nu sune a reproş sau fără să pară că vorbeşte de sus. După câteva vizite la diverse secţii de poliţie şi discuţii despre echipele Marlins, Devil Rays, Buccaneers, Jaguars şi Dolphins, şi după ce înghiţise câteva zeci de gogoşi, eşuase în încercarea de a găsi macar o singură sursă de informaţii. Într-un final, ajunsese la concluzia că, dacă el ar fi fost poliţist, ar fi reacţionat, probabil, la fel.

— Doamna Satterfield, nu vă faceţi griji pentru Pincus. Sunt sigur că se va întoarce acasă.

— Aş vrea să fiu la fel de optimistă. Chiar şi planta dumitale este tristă.

— Plata mea ?

— Singura din apartament.

— Ştiu, doamnă Satterfield.

— A avut o floare mare şi foarte frumoasă, roz.

— De ce spuneţi că a avut ?

— Îmi pare rău, dar floarea a căzut.

Planta, o Aechmea, era un cadou din partea unei violoniste din orchestra filarmonică, sufletul său pereche timp de zece săptămâni, care îl părăsise pentru un coleg muzician, afirmând, o observaţie destul de exactă, că el nu avea nici un scop în viaţă. Nu era de mirare că în următorii doi ani el nu găsise nici o înlocuitoare pentru acest loc gol din viaţa sa.

— Doamna Satterfield, trebuie să udaţi planta în fiecare... s-a oprit la mijlocul propoziţiei, imaginânduşi-o pe Jennifer Chin goală pe un cearşaf roşu din satin lângă muzician. Doamna Satterfield, ştiţi ceva ?

— Da, dragă ?

— Daţi mâncare pisoiului şi udaţi planta zilnic şi totul va fi bine.

— Cum spui tu, dragule. Şi nu-ţi face griji pentru noul tău caz. Vei reuşi să-l rezolvi.

— Sunt sigur.

— Începe cu ce ştii.

— Ce-aţi spus ?

— Poftim ?

— Nimic, doamnă Satterfield. Sunteţi grozavă. Mă voi întoarce în câteva zile.

— Ne vedem atunci, dragule.

*

„Începe cu ce ştii“.

Reflectând la cuvintele doamnei Satterfield, a parcat în faţa unei case cu stucatură de culoare bej de pe o stradă liniştită din Indrio, ceva mai la nord de St. Lucie. Pe reclama luminoasă din neon roşu scria frumos GHICITOARE. O femeie înaltă, subţire, de vreo patruzeci de ani, cu pielea bronzată şi părul drept, negru ca pana corbului, foarte lung, a deschis uşa. Pe frunte avea tatuate semnele zodiacale, încadrate în câte o semilună.

— Madam Sonja ?

— Domnule Callahan, a răspuns ea cu o voce visătoare, intraţi, intraţi. Nu mai ţineam minte dacă aţi spus că veniţi astăzi sau mâine.

— Trebuia doar să consultaţi globul de cristal, a răspuns Ben, încercând să nu se uite prea insistent la semnul balanţei, zodia lui, tatuat chiar deasupra sprâncenei stângi.

Abia după câteva secunde Madam Sonja a înţeles gluma şi a zâmbit.

— Ce amuzant.

— Mă simt uşurat să vă aud spunând asta. Uneori, destul de des, de fapt, spun glume, dar se pare că doar eu le consider amuzante.

— Ăsta e un blestem.

L-a condus spre un salon decorat cu multe draperii, în mijlocul căruia se afla o masă cu cărţi de ghicit, un set de tarot, câteva ceşti şi foarte multe artefacte, la fel ca în biroul lui Alice Gustafson, răspândite pe biblioteca înşesată cu cărţi, albume, câteva calculatoare, scanere şi alte dispozitive electronice. În afară de un birou pe care se afla un calculator şi un fotoliu de birou, în salon nu mai erau alte piese de mobilier. Într-un colţ era montată o roată de olărit murdară de lut.

— Am noroc ?

— Poate. Sunt destul de mulţumită cu ce am reuşit să fac pentru dumneata.

— După cum v-am spus, doctorul Woyczek a vorbit foarte frumos de activitatea dumneavoastră.

— Ştie că mă bucur când mă recomandă. Tot ce îmi doresc este ca prietenii lui din departamentul de poliţie să aprecieze la fel de mult munca mea. Dar, din păcate, ei mă cred o nebună. Au pictorii lor şi, chiar dacă le-am demonstrat de câteva ori aptitudinile mele, refuză să lucreze cu mine.

Woyczek o descrisese pe Madam Sonja ca pe o persoană excentrică, care folosea programe de grafică computerizată pentru a crea şi recrea feţe, ca în ultimul moment să facă modificări pentru că „văzusea altceva. Cu trei zile înainte, Ben îi adusese câteva fotografii hidoase cu faţa desfigurată a lui Glenn. Un timp, ea închisese ochii, apoi îi deschisese pe jumătate. O urmărise cu răbdare, deşi era convins că totul nu era decât o şaradă, în ciuda faptului că Woyczek o recomandase cu căldură, Ben îi mărturisise acestuia, categoric şi cinic, că nu crede, nici o secundă, în

clarviziune, telechinezie, prezicerea viitorului şi în forţe supranaturale.

— Am făcut un set de fotografii color şi unele alb negru, a zis Madam Sonja. După cum veţi vedea, cele două seturi sunt destul de diferite. Nu vă pot explica de ce. S-a aşezat în faţa calculatorului, iar Ben s-a uitat peste umărul ei la monitor. Asta este persoana pe care o căutaţi.

Prima imagine, un prim-plan color, a apărut pe monitor. Imaginea era tridimensională, realizată extrem de clar, de către o persoană cu mult talent. Bărbatul din imagine avea o faţă rotundă, tânără, cu obrajii mari; avea ochii destul de mici, plasaţi prea departe unul de celălalt; urechile erau plasate destul de jos. Faţa nu i-a părut lui Ben interesantă, dar, în mod cert, era copilăroasă. Madam Sonja a rotit imaginea.

Ben a studiat lucrarea ei câteva minute. Apoi, pe monitor a apărut imaginea alb-negru. Puţini ar fi spus că era vorba de aceeaşi persoană. Bărbatul părea mai inteligent şi avea o faţă mult mai subţire şi nişte ochi mari.

— Cum se explică aceste diferenţe ? a întrebat Ben.

— Eu nu încerc să explic nimic. Desenez doar ceea ce văd în poze şi aici. A atins, cu unghia lungă de culoare roşie semnul gemenilor de pe frunte. Mă gândesc dacă nu cumva acest bărbat are - sau, mai bine zis, a avut - o inteligenţă redusă. Probabil una dintre imagini îl reprezintă în momentul morţii, iar cealaltă este imaginea lui până la moarte.

„Încă o ciudăţenie”, se gândea Ben. Woyczek poate avea dreptate când vorbea despre aptitudinile remarcabile ale acestei femei, dar, după părerea lui, unicitatea ei începea şi se termina cu semnele zodiacale tatuate pe frunte. Se întreba câţi oameni apelaseră la „înţelepciunea” ei şi cât anume plătiseră.

— Am pus cinci imagini în fiecare plic. Tariful meu este, de obicei, de o mie de dolari per set, dar pentru că veniţi

din partea domnului Woyczek, vi le dau pe ambele cu cinci sute de dolari.

Şocat, Ben a ezitat, gata să refuze, când ea a adăugat:

— Puteţi să nu-mi plătiţi şi să nu luaţi imaginile, dar, domnule Callahan, vă asigur că acesta este bărbatul pe care îl căutaţi.

Ben s-a uitat la ea atent. Oricine îşi putea da seama ce gândea el în acel moment. Era logic şi evident — o deducţie simplă bazată pe ezitarea şi, probabil, expresia feţei. Oricine îşi putea da seama. Fără prea multă tragere de inimă, a scos carnetul de cecuri din servieta-diplomat.

— Îmi pare rău, dar eu accept numai MasterCard sau Visa, a spus femeia, şi, bineînţeles, numerar.

O femeie de afaceri cu zodiacul tatuat pe frunte. Unde au dispărut oamenii care erau interesaţi şi de altceva în afară de bani, cum erau cei pe care îi cunoscuse în anii de colegiu ? Puţină iarbă, o bere, câteva acorduri de rock and roll. A scos portofelul şi i-a întins banii. Era puţin probabil ca Alice Gustafson sau Controlul Traficului de Organe să-i deconteze aceşti bani, dar la naiba cu toate.

Uimindu-l, Madam Sonja l-a apucat de mână.

— Domnule Callahan, îmi pare foarte rău că vă simţiţi atât de incomod în prezenţa mea. Aveţi o faţă frumoasă şi bună şi văd că sunteţi un om bun. Dacă doriţi, veniţi să beţi un ceai cu mine.

Ben îşi dorea să plece cât mai repede. Vizitase toate spitalele pe o arie de 50 de kilometri de la locul accidentului şi fiecare secţie de poliţie. Acum, când obţinuse aceste imagini cu Glenn, îşi dorea să folosească timpul care îi rămăsese la dispoziţie pentru a arăta fotografiile unor oameni — putea începe cu hematologii. Dar atingerea femeii avea ceva aparte. Fără să-şi dea seama, a urmat-o în salon şi a luat un loc. Un minut mai târziu, Madame Sonja turna un ceai aromat de culoare ruginie în două ceşti orientale, decorate cu diverse simboluri asiatice.

— Vă rog să beţi ceaiul, l-a rugat ea. Vă asigur că e doar ceai. Când terminaţi de băut daţi-mi ceaşca.

Ben a făcut întocmai ce i-a cerut. Madam Sonja s-a uitat în ceaşca lui câteva secunde, după care a strâns ceaşca în palme şi s-a uitat fix la el. Apoi a închis ochii.

— Nu văd prea multe, a murmurat ea.

„Ba eu cred că 500 de dolari e destul de mult“.

— Îmi pare rău, a spus Ben.

— Aud aceleaşi cuvinte într-una.

„Trebuie să plec mai repede de aici“.

— Ce cuvinte ?

— Începe cu ce ştii.

Ben s-a uitat la ea cu gura căscată. Erau cuvintele doamnei Satterfield.

— Hm... un prieten din Chicago tocmai mi-a spus aceste cuvinte la telefon, acum o oră.

— Asta aud şi eu.

— Nu-mi vine să cred. Altceva ?

Madam Sonja a ridicat din umeri şi a dat din cap.

— Nu cred. Unele zile sunt mai bune, altele mai puţin bune. Astăzi e o zi din aia, nu prea grozavă.

— Credeţi că a fost... noroc ? Sau o coincidenţă ?

— Dumneata ce crezi ?

L-a condus până la uşă.

— Vă mulţumesc pentru imagini şi pentru ajutor, a spus el, strângându-i mâna şi dând să plece.

— Sper să-l găsiţi pe bărbatul pe care-l căutaţi.

— Asta sper şi eu.

— Şi sper să vă găsiţi şi pisoiul.

*

Fără vreo idee precisă încotro să se ducă sau ce trebuie să facă, Ben s-a trezit că merge pe un drum îngust care ducea spre un câmp verde. De acolo se vedea o localitate

care, conform hărţii, era Inland Waterway. Repetarea frazei ciudate rostite de vecina lui şi menţionarea lui Pincus îl impresionaseră profund pe Ben.

„Începe cu ce ştii”.

„Fraza nu e tocmai ciudată, se gândea el, şi poate nici ordinea sau cuvintele nu erau cele folosite de doamna Satterfield. Cât despre Pincus...“ îşi spunea că eşuase în calitate de detectiv particular şi că tocmai fusese jupuit de cinci sute de dolari. Pincus era cel mai apropiat suflet de pe lumea asta. Probabil că spusese ceva legat de el. Sigur îi scăpase ceva.

Nu exista o altă explicaţie pentru cele întâmplate, în afară de ceea ce era evident. Era posibil ca această femeie cu semnele zodiacale tatuate pe frunte, care trăia într-o casă mică, pe o stradă liniştită din Florida, să-i poată citi gândurile ? Dacă într-adevăr existau oameni cu asemenea capacităţi, de ce nu ştia toată lumea ? De câte ori nu trecuse pe lângă masa unei ghicitoare care cerea cinci dolari pentru a-i prezice viitorul la târguri ?

Şi-a amintit discuţia cu Gilbert Forest, un prieten bun, doctor, ale cărui convingeri au fost bulversate după ce un vraci chinez a vindecat cancerul unui pacient de-al său doar cu acupunctură şi „vitamine”. În această etapă a vieţii, Ben credea în puţine lucruri şi tocmai acelea erau ameninţate de Alice Gustafson şi de Madam Sonja.

„Începe cu ce ştii“.

Pe măsură ce soarele urca tot mai sus pe cer, se făcea din ce în ce mai cald. Ben a pus dosarul jos, pe pământ, şi a început să răsfoiască paginile, încercând sa vadă dacă nu omisese vreo informaţie. „Poate că ceva va trezi vreo amintire doctorilor hematologi. Deşi e puţin probabil”, a decis el.

„Bine, bine, Callahan. În afara faptului că nu eşti un detectiv prea grozav, ce mai ştii ?“

Ben privea suprafaţa lucioasă a apei. Apoi privirea i-a căzut din nou pe dosar, pe articolul despre Juanita Ramirez. Cele trei fotografii publicate în ziar care însoţeau textul erau destul de neclare. Într-una era femeia în cauză, în a doua erau puncţiile de la baza spatelui, iar a treia era o schiţă a rulotei în care ea fusese ţinută ostatică şi operată. Casa pe roţi...

Ben a căutat transcrierea interviului ei cu Alice Gustafson. Detaliile pe care le considerase importante erau marcate cu galben. Paragraful pe care îl căuta acum era subliniat.

A.G.: Îmi puteţi descrie rulota în care aţi fost închisă ?

J.R.: Am văzut exteriorul o singură dată, când au oprit şi m-au rugat să-i ajut să găsească o adresă, după care m-au târât înăuntru. Era mare. Foarte mare. Era vopsită în gri sau argintiu şi pe una din părţi avea un model sau un desen... o chestie ca un val de culoare maro sau mov.

Descrierea făcută de femeie nu era prea grozavă, realiza Ben, dar era un început. Fusese pe la toate secţiile de poliţie, spitale, laboratoare de transfuzii şi clinici de chirurgie căutându-l pe Glenn. Acum, când avea desenele lui Madam Sonja, voia să mai dea iar o tură, în speranţa că cineva avea să-şi aducă aminte de faţa lui Glenn. *„Nebunia presupune să faci acelaşi lucru de mai multe ori şi să speri, de fiecare dată, să obţii rezultate diferite*.” Cine îi spusese asta ?

„Ei bine, Callahan, eşti detectiv. Trebuie să începi să detectezi”.

Două ore mai târziu, după ce vizitase patru firme care vindeau rulote, începea să-şi piardă speranţa. Beaver, Alpine, Great West, Dynamax, Road Trek, Winnebago, Safari Simba. Lista producătorilor de rulote părea interminabilă. Damon, Forest River, Kodiak, Newmar Cypress, Thor Colorado. Aproape toţi aveau un model sau

mai multe, cu un desen pe o parte, care se potrivea cu descrierea Juanitei Ramirez.

Spre după-amiază, îl dureau picioarele şi spatele, iar burrito-ul cu multă umplutură pe care îl mâncase la Taco Bell îi făcea probleme. 150 de dolari pe zi, însemna cam 10 dolari pentru fiecare oră de muncă. Făcuse cât îi stătuse în puteri. Alice Gustafson trebuia să găsească altceva pe care să cheltuie banii Controlului Traficului de Organe. Chiar dacă lui nu-i păsa prea mult de micuţa organizaţie şi de misiunea măreaţă a profesoarei, îşi dăduse tot interesul. Acum era momentul să renunţe şi să se întoarcă acasă.

Trei ore mai târziu, oprea maşina închiriată în parcarea de la Schyler Gaines Mart and Gas, a cincisprezecea benzinărie pe la care trecea de când hotărâse să renunţe la caz şi să plece la Chicago. În afara durerilor de spate şi de picioare, acum se lupta şi cu o înfiorătoare durere de cap. Dacă se hotăra vreodată să organizeze o campanie de colectare de fonduri, ar fi numit-o Sindromul Callahan sau CS.

Motivul pentru care era încă pe drumuri, suferind de manifestările sindromului sus-menţionat, era cercul pe care-l desenase pe hartă, pe o distanţă de 15 kilometri de locul în care fusese omorât Glenn. Înarmat cu cataloage de la producătorii de rulote şi cu imaginile lui Glenn, începuse lupta, vizitând fiecare benzinărie care se afla în acel cerc. Având în vedere dimensiunea rezervorului unei rulote, cea pe care o căuta trebuia să fi oprit mai mult timp într-o benzinărie. Şi încăpăţânarea trebuia adăugată la simptomele Sindromului Callahan.

Benzinăria unde oprise acum, la cinci kilometri distanţă de autostrada din Curtisville, părea dintr-o altă lume. Clădirea veche, dărăpănată, din plăci prefabricate, avea acoperişul ascuţit şi o terasă pe care tronau două balansoare. Firma de deasupra uşii era pictată de mână,

dar se decolorase şi se scorojise. În faţă era o singură pompă, antică.

Ben s-a gândit că era bine că pompa se afla la o oarecare distanţă de terasa pe care stătea un bărbat, probabil, Schyler Gaines, tolănit în balansoar şi fumând pipă. Cu salopetă largă şi demodată, cămaşă în carouri, şapcă Caterpillar murdară şi o barbă sură, omul părea teleportat din Li'l Abner[1]. Ben a parcat maşina nu departe de terasă şi s-a îndreptat spre patron care, deşi se uita cu interes la el, nu spunea nimic. Fumul din la pipa lui mirosea a cireşe.

— Bună ziua, l-a salutat Ben în timp ce urca treptele terasei, spijinindu-se de bara de lemn care părea destul de şubredă.

Gaines a scos din buzunar ceasul de aur cu lanţ şi a studiat ecranul.

— Cred că poţi să spui şi aşa, a răspuns bărbatul, exact pe tonul pe care se aşteptase Ben să vorbească.

— Mă numesc Callahan, Ben Callahan. Sunt detectiv particular în Chicago şi caut un bărbat care a fost lovit mortal pe autostrada 70, mai la sud.

— A fost lovit mortal şi încă-l mai căutaţi ?

— Mda, trebuie să o iau de la capăt. De fapt, încerc să adun informaţii despre el. Nu ştie nimeni cum îl chema, cu atât mai puţin ce făcea pe autostrada 70 la ora trei dimineaţa.

— Un camion Peterbilt 387 l-a lovit rău de tot - frontal. Camion mare, cu cabină de dormit şi acoperişul bombat.

— Ştiţi camionul ?

— Se opreşte aici să se alimenteze din când în când. În spate am o pompă de motorină. Costă cu zece cenţi mai

1 Li'l Abner – personaj de benzi desenate populare în SUA și Canada între anii 1934-1977, reprezentând imaginea americanului din zonele provinciale – prost educat și neglijent.

puţin decât la benzinăriile din intersecţie. Când faci plinul de sute de litri se adună. Pe şofer îl cheamă Eddie.

— Eddie Coombs. Am vorbit cu el. Încă nu şi-a revenit după cele întâmplate.

— Păi da. O nenorocire. Camionul are un motor de 600 de cai-putere. Pustiu' lovit nici măcar n-a apucat să-şi dea seama ce se întâmplă.

Ben începuse să creadă că a venit aici degeaba. Ce putea afla de la acest personaj laconic ? De ce acceptase cazul lui Alice Gustafson ? Gaines continua să se legene în balansoar şi să pufăie. S-a uitat în grabă peste imaginile pe care i le-a arătat Ben şi apoi i le-a dat înapoi.

— Nu l-am văzut în viaţa mea.

— Nici nu credeam altceva, a zis Ben. Aveţi Cola rece ?

— Mda. Dar nu avem gheaţă la ea.

— Înţeleg.

Ben şi-a şters transpiraţia de pe frunte cu podul palmei.

— Cutiile de Cola sunt în frigider. Lasă un dolar pe tejghea. Mi-e prea bine aici ca să mă ridic.

Cola, rece cum promisese bărbatul din balansoar, i-a mai alungat disperarea. A lăsat o bancnotă de cinci dolari lângă casa de marcat, a luat imaginile lui Madam Sonja şi s-a dus spre maşină. Oare Alice Gustafson avea să accepte o justificare de genul: *„Păi ştiţi, am încercat ?”* Puţine şanse. Probabil avea să-i ceară banii înapoi.

„Începe cu ce ştii”.

Ben a deschis portiera, a luat cataloagele şi listele cu producători de rulote şi s-a întors la Gaines.

— Domnule Gaines, eu mai caut şi o rulotă, l-a informat el.

— O ce ?

— O casă mobilă. Probabil că a trecut prin această zonă în perioada când a fost omorât băiatul. Poate că venea de undeva din nord. Una foarte mare, gri sau argintie, cu nişte

desene maro. Am aici nişte broşuri cu modele asemănătoare.

— Un Winnebago Adventurer de 12 metri, a răspuns Gaines simplu, fără să se complice cu cataloagele lui Ben. Numere de Ohio. A oprit aici să se alimenteze. A băgat peste 300 de litri.

Ben a simţit cum inima începe să-i bată mai tare.

— Mai ţineţi minte şi altceva ?

— Nimic mai mult. Cuplul cu rulota nu păreau genul... vreau să zic genul de oameni care merg cu din astea.

— Cum aşa ?

— Erau prea tineri, nu arătau ca nişte provinciali şi se mişcau mai rapid decât cei care merg cu rulota. Au cumpărat trei sandviciuri şi trei pungi de chipsuri, deşi eu nu am văzut şi alt pasager.

— Îi puteţi descrie ?

— Eu ţin minte maşinile şi camioanele, nu oamenii. Ea era destul de arătoasă. Asta ţin minte. Fund frumos. Scuze pentru asta. Oi fi eu bătrân, dar nu sunt mort.

— Este absolut normal, domnule Gaines. Vă mai amintiţi ceva legat de rulotă sau de acel cuplu ?

— Am observat asta când au plecat; rulota nu avea geamuri în spate, aşa cum vedeţi şi în cataloage.

— Nu avea geamuri. Sunteţi sigur ?

— Dacă am zis aşa, înseamnă că aşa este. De ce mă întrebi ? Ai de-a face cu oameni care mint ?

— Mda, am de-a face şi cu din ăştia.

Ben simţea cum îi zvâcnea pulsul până în vârful degetelor. Poate toată povestea cu Adventurer era o pistă falsă, dar el simţea din toată fiinţa că asta era maşina pe care o descrisese Juanita Ramirez. Se gândea deja cum să folosească cele câteva informaţii pe care le obţinuse. Câţi oameni din Ohio ar fi cumpărat o rulotă Winnebago de 12 metri ? Cât de departe putea ajunge acest monstru cu 300 de litri de combustibil ? Aceste întrebări nu erau mare lucru,

dar după o săptămână de frustrare abjectă, în Sahara apăru-seră primii palmieri.

— Domnule Gaines, a spus Ben. Mi-aţi fost de mare ajutor. Vă mai aduceţi aminte şi altceva ? Orice.

— Nu. Poate...

— Da ?

— Poate aţi avea nevoie de numărul de înmatriculare ?

— Poftim ?

— Au plătit pentru combustibil şi pentru mâncare cu o carte de credit, Visa, dacă nu mă înşel. M-am ars odată cu un camionagiu care a plătit cu o carte de credit furată şi de atunci îmi notez numărul de înmatriculare pe chitanţa de plată.

— Şi mai aveţi chitanţa ?

— Bineînţeles, a răspuns Gaines. N-aş fi un om de afaceri prea grozav dacă nu aş păstra-o.

CAPITOLUL 7

Oare cel mai curajos şi cel mai înţelept suflet nu va fi ultimul pe care să-l perturbe sau să-l deranjeze influenţele exterioare ?

PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

68

Timpul este un concept flexibil în Rio. Cu excepţia întâlnirilor de afaceri, a celor de o importanţă majoră, o întârziere de jumătate de oră înseamnă să fii la timp.

— Ce frumos, a şoptit Natalie zâmbind după ce a citit această descriere în revista *Varig*.

Dacă exista cineva care avea nevoie să petreacă opt zile într-un oraş în care o întârziere de o jumătate de oră

înseamnă să fii la timp, acel cineva era Natalie. Imagini cu ea dansând cu un străin într-un club de salsa sau plimbându-se pe faleza de la Copacabana au asaltat-o încă de când Doug Berenger a rugat-o să-i ţină locul şi să-i prezinte lucrarea la Congresul Internaţional pe Probleme de Transplant. Acum toate aceste fantezii se puteau materializa.

Un timp a răsfoit revista *Air Shopper* şi îşi făcuse o listă de cadouri pentru Hermina, Jenny şi câţiva prieteni apropiaţi. Pentru mama ei şi pentru prietene, ar fi vrut să cumpere bijuterii din legendarele pietre preţioase şi semipreţioase din Brazilia; pentru Jenny şi Terry, semne de carte din piatră de agată şlefuită; pentru Doug poate o copie miniaturală a statuii lui Iisus Mântuitorul.

A închis ghidul turistic şi s-a uitat pe hubloul avionului, încercând să vadă oraşul printre norii deşi. Era deja noapte şi chiar după cincisprezece ore de zbor, nu era foarte obosită. Diferenţa de fus orar era de două ore şi, datorită confortului de la clasa business, se odihnise bine. Agentul de vânzări de echipamente grele de lângă ea, căsătorit, un veteran al zborurilor, încercase de mai multe ori să lege o conversaţie, dar de fiecare dată fusese refuzat politicos. În final, se retrăsese şi se concentrase asupra lecturii unui roman de Grisham, pe care se părea că avea să-l termine până la aterizare.

Din cauza traficului aviatic intens, avionul lor a făcut ture deasupra Aeroportului Antonio Carlos Jobim aproape o oră. Dintre toţi pasagerii, Natalie părea să fie singura pe care nu o deranja întârzierea. După câteva pahare de Merlot, a început să mediteze la denumirea aeroportului... Ce alt oraş din lume putea să-şi numească aeroportul în cinstea unui compozitor - mai ales a unui compozitor de jazz ?

„...*the girl from Ipanema goes walking...*“

Natalie s-a asigurat că documentele ei de călătorie erau în ordine şi încerca să decidă ce să facă: să deschidă laptopul sau să închidă ochii, când avionul s-a lăsat pe partea dreaptă şi a luat-o brusc în jos. A simţit că urmează aterizarea. Peste câteva clipe, personalul îi anunţa pe pasageri, în engleză şi portugheză, că avionul va ateriza. S-a concentrat pe portugheză, după nouă zile de studii, casete audio şi conversaţii mult prea lungi cu Hermina. Existau destule deosebiri între portugheza vorbită în Brazilia şi cea din Capul Verde, dar Natalie avea ureche muzicală şi reuşise să facă progrese mari într-un timp scurt.

Opt zile în Rio. Întotdeauna susţinuse că o viaţă frumoasă este cea mai bună răzbunare. Poate că trebuia să le trimită scrisori de mulţumire lui Cliff Renfro şi decanului Goldenberg.

Au aterizat fără probleme, iar controlul vamal a fost mult mai bine organizat decât se aştepta după experienţa din Sâo Paulo. Citise în ghidul turistic că iarna temperaturile erau cuprinse între 12° şi 15°C şi că era mai bine să cumpere un voucher de taxi din aeroport. A îmbrăcat o jachetă subţire de piele şi a intrat în terminalul principal. În momentul în care lua restul şi punea voucherul în geantă, a simţit că ameţeşte. Senzaţia era neplăcută, dar s-a gândit că de vină era zborul lung şi vinul.

La ieşirea din aeroport, aerul era răcoros şi parfumat, în ciuda traficului îngrozitor. Aeroportul Jobim se afla la 30 de kilometri la nord de Rio. Deşi era nerăbdătoare să cunoască acest oraş miraculos, de-abia aştepta să urce într-un taxi şi să ajungă la hotel. Susţinerea lucrării era programată peste două zile, aşa că avea suficient timp să se odihnească. De altfel, ghidul preciza că viaţa de noapte în Rio începea spre dimineaţă. După câteva ore de somn, era gata să iasă şi să guste din plăcerile oferite de acest oraş.

Alesese deja rochia pe care avea să o poarte în acea seară, una roşie, din cele trei pe care le adusese cu ea. Nu

intenţiona să se comporte prosteşte într-un oraş care pedepsea un comportament neadecvat, dar era o fire aventuroasă şi adora dansul, mai ales pe acordurile muzicii latino. Recepţionerul hotelului putea să-i recomande un local sigur şi bun.

La ghişeul pentru taxiuri, funcţionarul i-a luat geanta, i-a verificat voucherul şi a direcţionat-o spre un taxi galben marcat cu o dungă albastră. Când Natalie s-a urcat în maşină, ameţeala s-a intensificat.

— Hotelul Inter-Continental Rio, i-a cerut ea şoferului cu o voce stinsă.

Şoferul, un tânăr cu pielea de culoare închisă, de vreo treizeci de ani, s-a întors spre ea şi i-a zâmbit, fără să zică nimic. Natalie încerca să se concentreze pentru a-i vedea mai bine faţa, dar nu a remarcat nimic deosebit. Călătoria spre oraş a fost învăluită într-o ceaţă totală. De câteva ori a fost pe punctul de a vomita. Mai devreme decât se aştepta, şoferul a ieşit de pe autostradă. În câteva clipe, se aflau într-o zonă foarte săracă, murdară şi prost iluminată. Din cauza adrenalinei, Natalie a simţit că ceaţa începe să se risipească.

— Unde mă duceţi ? a întrebat ea în portugheză.

— Aţi spus la Inter-Continental, a răspuns şoferul. Asta e o scurtătură.

— Nu vreau nici un fel de scurtătură. Vreau să intrăm din nou pe autostradă, i-a cerut ea pe un ton autoritar, realizând că a stâlcit câteva cuvinte.

— Eşti o femeie tare frumoasă, a mârâit şoferul peste umăr într-o engleză decentă.

— Du-mă chiar acum înapoi pe autostradă, a strigat Natalie.

— Foarte frumoasă.

Bărbatul a accelerat. Peisajul devenea din ce în ce mai dezolant. Felinarele erau sparte, iar casele erau

dărăpănate. Pe stradă era pustiu şi din când în când zărea câte o umbră prelingându-se pe lângă ziduri.

Natalie s-a uitat la licenţa şoferului de taxi. Era întuneric şi nu reuşea să citească nimic. Şi dacă ar fi reuşit ? Lucrurile erau destul de grave. A făcut un inventar al poşetei sale. Ce putea fi folosit ca armă ? Din cauza măsurilor de securitate din aeroport, nimic.

— Lua-te-ar naiba ! a ţipat Natalie, lovind cu putere în plexiglasul care izola cabina şoferului de bancheta din spate. Du-mă înapoi pe autostradă !

— Clienţii de la Casa Dragostei te vor adora. Vei fi foarte fericită acolo... Foarte fericită...

Cuvintele îi răsunau în cap cu putere şi apoi se dizolvau. Începuse să intre în panică. Mai mult decât atât, ceaţa, care nu dispăruse de tot, începuse să o învăluie din nou. S-a uitat pe geam la străzile urâte şi a estimat că maşina se deplasa cu o viteză de vreo 50-60 de kilometri pe oră. Să sară din maşină, să se rostogolească şi apoi să se ridice şi să fugă ? Dacă reuşea să se ridice, dacă picioarele aveau să mai fie întregi, ar fi putut alerga fără ca cineva să o ajungă din urmă. Perspectiva de a ajunge o prostituată dependentă de droguri într-un bordel murdar a convins-o că merita să încerce să scape. A scos din geantă portofelul şi paşaportul şi le-a băgat în buzunarul de la geacă.

— Bani, i-a strigat ea şoferului. Îţi dau bani dacă mă laşi să ies din maşină. Trei mii de reali. Am la mine trei mii de reali ! Doar lasă-mă să plec !

S-a mutat spre uşa din dreapta, punând mâna pe mâner şi vizualizând cum trebuia să-şi ţină corpul în cădere. Când vedea bine, când vederea i se înceţoşa. A scuturat din cap încercând să-şi limpezească mintea.

Trebuia să sară în acel moment.

Dar chiar atunci, maşina a frânat brusc şi s-a oprit, iar portiera din spate a fost deschisă cu putere de doi bărbaţi care purtau cagule negre pe faţă. Înainte ca ea să poată

reacţiona în vreun fel, a fost trasă afară din maşină şi trântită la pământ cu faţa în jos. Taxiul a demarat în trombă şi a dispărut. A simţit înţepătura unui ac la baza gâtului şi în scurt timp conţinutul seringii a început să se răspândească în toţi muşchi. „Un drog, se gândea ea, un drog paralizant, probabil heroină”.

Deşi se găsea într-o situaţie extremă, era neobişnuit de lucidă — hotărâse că nu avea să se lase învinsă fără o luptă aprigă. Cei doi au prins-o de braţe şi au târât-o pe o alee întunecată şi urât mirositoare. A strigat după ajutor, dar şi-a dat seama că într-un asemenea cartier ţipetele erau la ordinea zilei şi nimeni nu voia să intervină. S-a încordat şi a început să se zbată, încercând să se elibereze din strânsoare. Unul dintre bărbaţi i-a dat drumul şi atunci, cu toată puterea, l-a lovit cu pumnul, drept între picioare. Înainte ca vreunul dintre bărbaţi să poată reacţiona, s-a ridicat în picioare, l-a lovit pe celălalt în faţă şi a luat-o la fugă.

Alerga pe aleea întunecată, iar în faţă vedea două rânduri de case, cu două sau trei etaje. În partea dreaptă, la câteva sute de metri a văzut o lumină.

În spatele ei, l-a auzit pe unul dintre atacatori strigând în portugheză:

— Am un pistol. Opreşte-te sau trag !

În acel moment, Natalie s-a împiedicat de un morman de gunoi, cutii şi butoaie de metal, aşezate lângă un gard.

— Opreşte-te ! a avertizat-o încă o dată atacatorul.

Natalie a escaladat mormanul de gunoi şi se pregătea să se urce pe gard când a auzit un foc de armă. S-a prins cu mâinile de bara de lemn de sus şi şi-a petrecut un picior peste gard. S-au mai auzit încă două focuri, la un interval de câteva secunde. A simţit o durere înfiorătoare în umărul drept, după care a căzut de pe gard. Înnebunită de durere şi încercând să tragă cât mai mult aer în piept, Natalie şi-a dat seama că fusese împuşcată de două ori. A făcut un

ultim efort, dar s-a prăbuşit pe spate, peste mormanul de gunoi.

CAPITOLUL 8

Şi cine e cel mai capabil să facă bine pentru prieteni si rău pentru duşmani pe timp de boală ? Doctorul.

PLATON, *Republica*, Cartea I

Yaounde era cu câteva grade la nord de ecuator. Joe Anson nu suportase niciodată căldura şi umiditatea din Camerun, dar în această zi, înainte cu doar câteva săptămâni de începerea sezonului ploios, căldura era insuportabilă. Unităţile de aer condiţionat din spital duceau o luptă pierdută; în clădire se simţea mirosul puternic al bolii; erau muşte peste tot; dar cel mai cumplit era aerul pe care Anson nu îl mai putea respira.

Singura sursă de bucurie din această zi era Marielle, care reacţiona surpinzător de bine la tratamentul clandestin cu Sarah-9. Se ridicase din pat, se aşezase pe un scăunel de lângă pat şi putea să bea şi să mănânce. Medicamentul era de-a dreptul miraculos, după cum sperase de la bun început. Probabil a doua zi microbuzul Centrului Whitestone avea să le transporte pe Marielle şi pe mama ei înapoi în sat, cu nişte orez şi suficiente provizii ca satul să supravieţuiască până la începutul sezonului de ploi. După ploi, malnutriţia şi boala aveau să atace din nou.

— Bine, scumpa mea, a spus Anson, punând stetoscopul pe spatele fetiţei, inspiră, expiră... Eşti foarte bine. S-ar putea ca mâine să pleci acasă.

Copila s-a întors şi l-a luat de gât.

— Te iubesc, doctor Joe, a zis micuţa. Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

— Şi eu te iubesc, scumpo.

Aceste cuvinte l-au emoţionat profund pe Anson. I-a dat Mariellei o carte de copii cu ilustraţii şi a plecat de lângă patul ei îndreptându-se spre micul birou pe care îl împărţea cu doctorii de gardă. Ce avea să se întâmple cu el ? Ce trebuia să facă ? După treizeci de secunde, a simţit că nu mai are aer şi a folosit radioul cu două frecvenţe pentru a chema ajutor.

— Sunt Claudine, doctore, a spus asistenta. Unde sunteţi ?

— În biroul doctorilor... În spital.

— Aveţi nevoie de oxigen ?

— Da.

— Într-un minut sunt acolo.

Claudine a ajuns într-o jumătate de minut, alergând şi trăgând după ea recipientul de 650 de litri de gaz preţios. Era o femeie înaltă, aproape de cincizeci de ani, cu o ţinută imperială, ochi calzi şi o piele frumoasă, netedă, de culoare închisă. Lucra la spital chiar de la începuturi.

— Nu lucrai noaptea ? a întrebat Anson după ce reuşise să-şi pună masca pe faţă.

— Respiraţi, a zis ea. Eu... una dintre asistente s-a îmbolnăvit şi îi ţin locul. Anson nu a remarcat privirea ei îngrijorată. A scos dintr-un sertar un inhalator cu cortizon, a tras aer adânc în piept de două ori şi apoi a luat un medicament cu efect bronhodilator.

— Mă bucur să te văd, a spus el.

— Vă simţiţi mai bine ?

— Umiditatea îmi îngreunează respiraţia.

— Până când încep ploile umiditatea va fi în creştere continuă.

— Atunci îmi va fi din ce în ce mai rău. Umiditate de 100%. Nu ştiu cum voi face faţă.

Faţa asistentei trăda o îngrijorare crescândă.

— Vă veţi face bine, a spus ea în încercarea disperată de a fi optimistă.

— Bineînţeles, Claudine.

— Astăzi luaţi prânzul cu doctorul St. Pierre. Vreţi să anulez ?

— Nu, nu. Doar ştii că nu am obiceiul de a contramanda întâlnirile. Anson, cândva un iresponsabil, devenise un om al disciplinei şi al tabieturilor. În fiecare miercuri la prânz, dar *în fiecare miercuri*, lua masa cu doctorul St. Pierre în cantina spitalului. El mânca o cremă de scoici şi o salată verde, bea o sticlă de bere Guinesss Cameroun, făcută în Yaounde, şi încheia masa cu o porţie de îngheţată de ciocolată. La masă discutau amical despre afacerile spitalului, despre clinică, mersul experienţelor în laborator, cercetările legate de Sarah-9 şi, în ultimii ani, despre starea sănătăţii lui.

— Îmi cer scuze, doctore, a spus Claudine, dar aveţi probleme cu respiraţia de mai mult timp.

— Simptomele mele… nu pot fi prevăzute.

— Şi nu vă mai pot ajuta cu nimic ?

— Iau atâtea .. sunt buimăcit cam tot timpul.

— Vă rog să vă relaxaţi şi să respiraţi. Cred că ar fi bine să o chem pe doctorul St. Pierre sau să vă aduc un respirator.

Anson i-a făcut semn cu mâna să aştepte. Asistenta s-a îndepărtat câţiva paşi, dar îl urmărea în continuare. Fără să o vadă Anson, a băgat mâna în buzunarul uniformei şi a pipăit nervoasă seringa cu lichid transparent.

„Exact 1,4 mililitri, nici mai mult, nici mai puţin“.

Astea erau instrucţiunile.

„Exact 1,4…“

Prânzul era fixat pentru ora 12, dar când Anson îşi revenise şi nu mai avea nevoie de masca de oxigen, era deja 12 şi un sfert. În cantină se afla doar St. Pierre, care stătea la una dintre mesele mici. Mânca un sandvici cu ton, bea ceai rece dintr-un pahar înalt şi se uita prin registrul de contabilitate. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi de culoare kaki şi un tricou alb, multat pe sânii plini. Pentru câteva momente, Anson a respirat mai uşor. În toţi aceşti ani, simţise de multe ori că relaţia lor era pe punctul de a se transforma în ceva mai mult decât o simplă prietenie, dar deocamdată nu se întâmplase nimic. S-a aşezat la masă şi, peste câteva clipe, bucătarul i-a adus mâncarea, un semn că ajutase foarte mulţi oameni din spital.

— Niciodată nu voi înţelege, a început el, cum reuşeşti să arăţi atât de proaspătă pe o umiditate ca aceasta.

— Presupun că şi tu ai arăta mai proaspăt dacă ai inspira şi altceva decât oxigen de 80%.

— Am reuşit să lucrez o tură întreagă.

— Mi-e teamă că asta nu va dura prea mult.

— Cine ştie ? Plămânii se adaptează la diverse condiţii.

— Nu şi atunci când ai fibroză pulmonară, Joseph, şi tu ştii asta la fel de bine ca şi mine.

Anson a început să mănânce salată şi, după cum îi era obiceiul, a băut câteva înghiţituri mari de bere direct din sticlă. „Elizabeth are dreptate, se gândea el. Întotdeauna are dreptate în privinţa asta. Dar...“

— Nu este momentul potrivit pentru un transplant. Se apropie musonii. Munca în laborator merge foarte bine. Am atâta lucru...

— Rişti să faci, în orice clipă, un stop cardiac sau un atac cerebral. Femeia s-a întins peste masă şi a pus mâna peste a lui. Nu rămânea nici o îndoială că era îngrijorată atât în calitate de medic, dar şi la nivel personal. Joseph, ai făcut atâtea, pentru foarte mulţi oameni. Nu vreau să

păţeşti ceva. Respiri din ce în ce mai greu şi lucrurile par a se înrăutăţi. Dacă mai aştepţi, s-ar putea ca orice fel de operaţie să fie mai riscantă.

— Probabil ai dreptate.

— Recuperarea după operaţie va fi mult mai scurtă decât crezi tu. Doctorii cu care lucrez sunt unii dintre cei mai buni chirurgi de transplant din lume. Vor face totul ca tu să ai parte de cea mai bună îngrjire.

Anson a băut toată berea, sperând să găsească suficiente argumente pentru a o convinge pe Elizabeth că nu avea nevoie de un transplant şi că momentul nu era cel mai potrivit.

— Am avut câteva zile foarte bune, una după alta, a spus el.

— Te implor să fii sincer cu tine însuţi. Chiar dacă ai lucrat o zi întreagă fără să ai nevoie de un respirator, nu înseamnă că eşti bine. Uită-te la tine. Eşti un intelectual, un om cu studii de specialitate, dar nu reuşeşti să mai vorbeşti pentru că nu ai suficient aer în plămâni. I-a atins din nou mâinile. Joseph, ascultă-mă. Doctorii de la Whitestone au găsit un donator, care se potriveşte cu tine sută la sută. Joseph, e o potrivire de ţesuturi perfectă. Am căutat în toată lumea. Cred că nici nu va fi nevoie de un tratament antirespingere. Asta înseamnă că nu vor exista efecte secundare. Vei putea reveni aici în foarte scurt timp.

Anson o urmărea cu atenţie. Era prima dată când auzea că a fost identificat un donator, mai mult decât atât, un donator perfect. Elizabeth şi cei cu care se consultase ridicaseră miza în acest joc cu riscuri mult prea mari.

— De când ai început să cauţi un donator ?

— De când ţi-am făcut analizele şi am descoperit că ai un profil neobişnuit şi foarte rar.

Anson s-a lăsat pe spate, dând din cap.

— Şi unde se află donatorul ?

— Amritsar, India. Este un stat Punjab, la nord-vest de Delhi. Un bărbat dintr-un spital de acolo e ţinut în viaţă numai de maşini. Moarte cerebrală cauzată de o hemoragie cerebrală masivă. Spitalul voia să înceapă recoltarea organe-lor, dar noi i-am convins să mai aştepte puţin.

Anson s-a ridicat în picioare şi a început să se plimbe prin cameră. Spaţiul îngust îi îngreuna respiraţia, dar el dădea vina pe umiditatea sporită.

— Nu pot să fac asta, a spus el pe un ton ferm. Pur şi simplu nu pot. Am mult de lucru aici şi trebuie să o anunţ pe Sarah... şi... şi...

— Te rog, Joseph, a spus St. Pierre răspicat. Te rog, opreşte-te ! Dacă nu eşti gata să faci pasul, atunci asta este. Du-te sus şi odihneşte-te vreo oră sau două. O să-ţi ţin eu locul în spital.

— Bine, a spus Anson, cu o voce de copil. Mă bucur că nu eşti supărată pe mine.

— Sunt îngrijorată, Joseph, pentru tine şi pentru proiectul nostru, dar nu sunt supărată. Lasă-mă să-l chem pe gardian ca să te însoţească până în camera ta. Vrei să aduc un scaun cu rotile ?

— Nu ! a ţipat Anson, dar când s-a întors, a simţit un val de slăbiciune; era complet epuizat. De fapt, s-ar putea să ai dreptate. Scaunul cu rotile nu e o idee atât de rea, a capitulat el.

Până când a venit gardianul în sala de mese şi l-a ajutat să se aşeze în scaunul cu rotile, Anson era extenuat şi nu mai putea respira aproape deloc, încerca din răsputeri să tragă aer în piept, dar plămânii lui refuzau să mai facă vreun efort. A încercat să vorbească, să ceară ajutor, dar nu mai putea articula nici un cuvânt.

Camera se rotea cu el în timp ce gardianul împingea scaunul cu rotile afară din cantină spre apartamentele personalului. După câteva minute, nu mai putea respira. Totul în jurul său a fost învăluit în ceaţă, iar apoi s-a lăsat

întunericul. Şi-a pierdut cunoştinţa şi a alunecat din scaunul cu rotile, lovindu-se cu faţa de pavaj.

Gardianul, un om înalt cu braţe vânjoase, l-a ridicat pe Anson ca pe o păpuşă din cârpe şi a luat-o la fugă spre spital, strigând după ajutor. În câteva secunde, era întins pe masa din camera de urgenţe. Claudine a adus toate dispozitivele pentru resuscitarea de urgenţă, iar St. Pierre, care nu-şi pierdea stăpânirea de sine niciodată, a cerut o monitorizare cardiacă permanentă, un cateter urinar şi perfuzii intravenoase. I-a ridicat bărbia lui Anson şi a început să-i ventileze plămânii cu ajutorul unui balon şi a unei măşti. Unul dintre rezidenţii din Yaounde s-a oferit să-i ia locul, dar St. Pierre a refuzat.

— Oricât de bine te-ai pricepe, Daniel, a spus Elizabeth, întotdeauna voi avea mai multă încredere în tehnicile mele. Fără omul ăsta, suntem cu toţii pierduţi. Verifică pulsul la artera femurală. Claudine, pregăteşte-te să-l intubăm. Vreau un tub de 7,5. Verifică-l înainte să nu fie perforat.

Între cele două femei a avut loc un schimb de priviri, neobservat de cei prezenţi.

— Are încă puls a spus rezidentul. E slab, de 120.

— Ajută la setarea monitorului şi vezi dacă obţii presiunea sângelui.

St. Pierre s-a concentrat din nou asupra lui Anson căruia îi revenise culoarea în obraji, deşi avea pulsul foarte slab. Claudine a umflat balonul folosit pentru fixarea tubului în trahee şi a constatat că era intact. St. Pierre, calmă, ca şi cum ar fi ales fructe la taraba din piaţă, s-a dus la căpătâiul bolnavului, i-a cerut rezidentului să-i ţină capul nemişcat, i-a pus lui Anson lamela iluminată a laringoscopului pe limbă şi, în doar câteva secunde, i-a introdus tubul printre corzile vocale. Aerul din seringă a umflat balonul şi a fixat tubul pe loc.

St. Pierre a detaşat masca de punga inspiratorie şi a înlocuit-o cu un adaptor, până când tubul avea să fi bine

fixat şi conectat la aparatul special. Şase oameni lucrau cot la cot, în linişte, iar aerul devenise insuportabil de cald şi de umed. Numai St. Pierre nu dădea nici un semn că ar fi deranjată de căldură, deşi îşi scosese ochelarii şi îi ştersese de halat.

Semnele vitale ale lui Anson erau mai bune, dar toată lumea continua să lucreze fără sa scoată un zgomot. După câteva minute, cu un efort vizibil, Anson a deschis ochii.

St. Pierre le-a mulţumit tuturor, asistentelor şi surorilor medicale, şi i-a rugat pe toţi să iasă din salon. Apoi s-a aplecat peste masă şi s-a apropiat de faţa lui Anson.

— Ia-o uşor, Joseph, a şoptit Elizabeth. Căldura şi umiditatea te-au doborât. Tocmai ai suferit un stop respirator. Mă înţelegi ? Nu da din cap dacă înţelegi. Doar strânge-mi mâna. Bine. Ştiu că tubul te deranjează. O să-ţi dau imediat nişte sedative. Cât timp eşti intubat, riscul unui accident e redus considerabil.

— Te rog, Joseph, te rog să mă asculţi. Dacă asta se întâmpla în apartamentul tău, nu aveam cum să ajungem la timp. Avem nevoie de tine. Eu am nevoie de tine. Sarah-9 de asemenea. Lumea întreagă are nevoie de tine. Nu mai poţi trece printr-o nouă criză. Te rog din suflet să accepţi trans-plantul.

Încet, apoi puţin mai tare, Anson i-a strâns mâna.

— Bine, Joseph, a spus ea, sărutându-l pe frunte, apoi pe obraz, îţi mulţumesc mult. Ne vom mişca foarte repede. Înţelegi ce spun ? Whitestone are un avion privat cu care te va transporta de urgenţă în India. Acum e în Capetown. O să vin cu tine. Vei fi sedat şi ventilat pe toată durata călătoriei. E absolut necesar. Toate problemele tale se vor termina şi în scurt timp vei reveni aici pentru a lucra şi pentru a uşura soarta omenirii. Te întreb încă o dată dacă înţelegi tot ce spun eu. Bine, Joseph, mă duc să dau un telefon. În curând va trebui să mergem la Yaounde, la aeroport, pentru a lua avionul.

St. Pierre i-a cerut echipei să aibă grijă de Anson până când ea făcea aranjamentele de rigoare pentru transportul spre aeroportul din Yaounde şi pentru zborul spre Amritsar International. Când Claudine a vrut să preia comanda, St. Pierre i-a făcut semn cu capul să iasă din salon.

— Era cât pe ce să-l omori ! a ţipat ea înainte ca asistenta să poată spune ceva.

Claudine s-a făcut roşie de furie. Elizabeth St. Pierre, născută în Yaounde, era o persoană pe care o respecta foarte mult. Se cunoşteau de mulţi ani. Acestea erau singurele motive pentru care a acceptat să pună un amestec de tranchilizante şi depresante respiratorii în berea doctorului Anson.

— Nu am ce să-mi reproşez, s-a apărat Claudine. Mi-aţi spus să pun 1,4 mililitri în sticlă şi exact asta am făcut.

St. Pierre era furibundă.

— Minţi ! a răspuns ea. Am vrut să-i provoc un mic atac respirator, ca să-l fac să înţeleagă necesitatea operaţiei până când nu este prea târziu, atât timp cât avem un donator perfect. Am calculat în funcţie de greutatea şi de nivelul de oxigen din sângele lui. Dacă i-ai fi administrat doza corectă, aşa ceva nu s-ar fi întâmplat !

— Dar astăzi este foarte cald şi umed şi...

— Imaginează-ţi că ar fi făcut criza cinci minute mai târziu, după ce intra în cameră. Dacă el nu era în stare să cheme ajutor, acum ar fost deja mort şi noi am fi pierdut unul dintre cei mai mari oameni din lumea asta. Este clar că ai greşit doza ! Recunoaşte !

— Doamna doctor, nu pot să recunosc ce nu am făcut...

— În cazul ăsta, fă-ţi bagajele şi pleacă de aici până la ora două. Voi ruga un gardian să te ducă cu maşina până la Yaounde. Dacă vrei să-ţi scriu o recomandare bună, fă tot posibilul ca nimeni să nu afle ce s-a petrecut astăzi aici.

Fără să aştepte un răspuns, St. Pierre s-a întors şi s-a îndreptat spre biroul ei pentru a da un telefon. Din nou, a răspuns un bărbat pe nume Laertes.

— Este momentul să acţionăm, a zis ea în engleză. Pune echipa în mişcare. Dacă e vorba de o compatibilitate perfectă. Ar trebui să fie pe picioare şi să lucreze pentru noi cât timp va fi nevoie. Am ajuns atât de departe.

— În ordine.

— Donatorul a fost declarat în moarte cerebrală ?

— Îţi pasă, Aspasia ?

— Nu, a răspuns St. Pierre fără ezitare. Nu-mi pasă.

CAPITOLUL 9

Şi, din păstrător al legii, s-a transformat în cel care o încalcă.
PLATON, *Republica*, Cartea a VII-a

— Hai să clarificăm lucrurile, domnule Callahan. Sursa dumitale de informaţii este un bătrân care are o benzinărie şi pe care l-ai găsit cu ajutorul unei ghicitoare care te-a încurajat să nu te dai bătut ?

— Hm... cam aşa stau lucrurile, da.

— Şi dumneata crezi tot ce a spus acest bătrân ?

— Da. Sunt convins că rulota pe care a descris-o este cea pe care o căutăm.

— Şi ghicitoarea cu semnele zodiacale tatuate pe frunte ?

— Ştia că pisoiul meu a dispărut şi nu cred că am amintit ceva despre el.

— Dar nu ţi-a spus unde să-l cauţi.

— Nu, nu mi-a spus.

— Dar l-ai găsit ?

— Se ascundea în tufişurile din faţa casei. Cred că a mâncat atâţia şoareci şi şobolani încât nu se mai putea mişca de acolo.

Gustafson a încercat să-şi reprime zâmbetul, nu înainte însă ca Ben să o vadă.

— Deci, a continuat ea, după o săptămână de căutări aproape inutile în Florida, deşi nu ştim încă cine este bărbatul pe care îl căutăm sau de ce a fost supus unei

operaţii de recoltare a măduvei osoase, dumneata vrei să te plătesc ca să te duci la Cincinnati ?

— Sunt doar vreo cinci sute de kilometri.

— Într-o singură direcţie. Da, ştiu.

Ben s-a aplecat peste masă.

— Să nu mă spui nimănui, doctore, dar eu mă duc la Cincinnati chiar dacă nu mă plătiţi.

Alice Gustafson s-a întins şi ea peste masă.

— Bine, a spus ea, atunci trebuie să o iei din loc.

*

Ben a parcurs drumul de la Chicago la Cincinnati destul de repede. Aproape tot drumul a ascultat un CD cu John Prine, ale cărui versuri vorbeau, de cele mai multe ori, despre viaţa privată de libertate - după gratii sau între pereţii unei vieţi. Ben iubea refrenul unui cântec de pe album, care, hotărâse el, avea să fie cântecul acelui caz, până când ceva mai bun apărea la orizont.

Tatăl nostru, iartă-ne pentru ceea ce trebuie să facem,
Ne iartă şi noi te vom ierta pe tine.
Ne vom ierta unii pe alţii până ne vom învineţi,
Apoi vom fluiera şi vom merge la pescuit în ceruri.

Folosindu-se de informaţiile pe care i le dăduse Schyler Gaines, de un software cumpărat de pe un site pentru detectivi particulari (pe care îl putuse accesa numai după ce îşi achitase datoria la furnizorul de internet) şi de ajutorul unui amic poliţist care îi întorsese o favoare, Ben găsise destul de repede rulota Winnebago Adventurer şi pe proprietarul acesteia - Faulkner Associates, str. Laurel Way numărul 4A, Cincinnati. Această firmă nu apărea în cartea de telefoane a oraşului Cincinnati şi nu era de găsit nici pe internet. Acum conducea pe autostrada I-74, nu departe de

oraşul care se întindea în faţă, încercând să-şi dea seama cum putea cineva care călătorea într-o rulotă să răpească victimele direct din stradă, să le recolteze măduvă osoasă şi după aceea să le elibereze. Nu-i trecea nimic prin minte.

Ştia că Alice Gustafson îl plăcea şi că avea să-l plătească, dar mai ales era mulţumit că ea nu adusese în discuţie cei 500 de dolari plătiţi lui Madam Sonja pentru imaginile cu Glenn. În loc să-i arate cele două seturi diferite de imagini, Ben îi pusese în faţă doar setul cu imagini „reale“. Dar dacă ar fi adunat cei 500 de dolari, datoria pentru serviciile de internet, bacşişul plătit câtorva surse de informaţii din Florida, plus cazurile pe care le pierduse în ultimele două săptămâni în Chicago, reieşea că banii lui Gustafson nu acopereau toate cheltuielile.

Dacă drumul de o mie de kilometri spre Cincinnati şi înapoi avea să fie un eşec, hotărâse să abandoneze misiunea. Avea să dea uitării fotografiile hidoase cu Glenn, declaraţiile Juanitei Ramirez şi pe misterioasa Madam Sonja. Controlul Traficului de Organe trebuia să-şi vadă mai departe de treabă, în timp ce el avea să urmărească din nou soţii şi soţi infideli.

Tatăl nostru, iartă-ne pentru ceea ce trebuie să facem,
Ne iartă şi noi te vom ierta pe tine.

Datorită numeroaselor spaţii verzi, impresionantei săli de concerte, galeriilor de artă, universităţilor, cartierelor boeme, terenurilor de sport şi grădinii zoologice, Cincinnati i se păruse întotdeauna o bijuterie. După ce a consultat harta de pe MapQuest pe care o scosese la imprimantă, a ieşit de pe autostradă şi s-a îndreptat spre râul Ohio. Conducea de vreo opt ore şi începuse să-l doară spatele. Orice s-ar fi întâmplat pe strada Laurel Way numărul 4A, singurul lucru pe care şi-l dorea în momentul de faţă era să ajungă într-o cameră de motel şi să facă un duş.

Pentru că ploua des şi mărunt, iar oraşul era poziţionat în sectorul estic al fusului orar, seara era foarte întunecată. Ghidându-se după MapQuest, a ocolit zona centrală, îndreptându-se spre malul râului Ohio, o zonă cu străzi înguste, înghesuite, cu case şi depozite dărăpănate care ar fi trebuit renovate din temelie.

Spre deosebire de alte străzi din acest cartier, Laurel Way avea indicator. Ben a parcat în colţul străzii şi s-a uitat lung la torpedoul încuiat, gândindu-se dacă avea rost să ia cu el pistolul Smith & Wesson calibrul 38. Luase ore de tragere o singură dată şi de atunci nu mai pusese mâna pe pistol. Având în vedere că nu era un ţintaş grozav, spera să nu fie nevoit vreodată să-l folosească. Cu geanta din piele moale era o altă poveste. O cumpărase la preţ redus de la Marshall Field şi era burduşită cu diverse obiecte, printre care o lanternă, o rangă, o trusă de chei, o cameră de luat vederi digitală, echipament de interceptare, sfoară şi bandă izolatoare.

Zona nu era prea circulată. Inima îi bătea tot mai tare. A pus imaginile cu Glenn în buzunarul exterior al genţii şi şi-a lăsat şapca pe ochi. A stins plafoniera din interiorul vechiului său Range Rover şi a deschis încet portiera. Era una dintre puţinele şi rarele sale investigaţii adevărate din întreaga sa carieră de detectiv particular.

Ici şi colo, în faţa unor ateliere, depozite, garaje, din lemn, beton sau fier, era parcată câte o maşină. Clădirile erau legate de şosea prin poteci prost asfaltate, iar între ele de alei înguste. Pavajul era plin de gropi şi, de fapt, mergea mai mult prin băltoace decât pe asfalt.

S-a furişat pe Laurel Way. Înainte de a veni aici, mersese la un dealer auto pentru a vedea un Adventurer de 13 metri. Era bucuros să constate că strada era mai lată decât celelalte. Se tot întreba cum putea o rulotă de dimensiunea unui autobuz să încapă în vreun garaj din zonă, când, deodată, a observat o construcţie din lemn

mare, de vreo două etaje, foarte veche, care semăna mai mult cu un hambar. Din stradă se vedea intrarea într-un garaj cu o uşă imensă, prin care, mai mult ca sigur, ar fi încăput o rulotă. Dacă pe acea stradă exista numărul 4A, care în principiu trebuia să adăpostească o rulotă lungă de 13 metri, atunci nimerise bine. Pe undeva, pe lateral, trebuia să fie şi o uşă pentru locatari.

Fără să ia în seamă ploaia persistentă, s-a îndreptat spre casa de la 4A. Pe lateral, se vedea un singur geam, cam la nivelul ochilor, acoperit cu un soi de draperie. Faţada casei nu avea geam sau uşă, era doar un perete din lemn, mărginit în partea de sus de un acoperiş ascuţit. A studiat atent strada şi s-a îndreptat spre cealaltă parte a clădirii, folosind lanterna. Pe la mijlocul peretelui a dat de o uşă din lemn, foarte rezistentă, cu un lacăt şi o clanţă care, se vedea clar, fuseseră puse recent.

La scurt timp după ce luase decizia de a deveni detectiv particular, frecventase un curs pentru detectivi despre identificarea şi deschiderea diverselor tipuri de sisteme de închidere. Tot în preţul cursului, primise un set de lamele de plastic de diverse forme şi un set de vreo douăzeci de verigi din metal, îndoite la tot felul de unghiuri, numite Taggert Wires, după numele celui care le inventase. După terminarea cursului, făcuse practică pe toate yalele din locuinţa lui şi din casele vecinilor şi prietenilor şi, după un timp, devenise foarte bun la manipularea acestor dispozitive. Dar asta se întâmpla cu ani de zile în urmă.

Furişându-se pe lângă zid, a îngenunchiat în faţa uşii şi a ascultat cu stetoscopul câteva minute. Nici un sunet. A scos trusa Taggert Wires şi a încercat trei chei până când a auzit mecanismul cedând. A răsucit cheia la dreapta şi uşa s-a deschis. Înainte ca ochii săi să se obişnuiască cu întunericul, ştia deja.

Adventurerul de 13 metri era acolo, întinzându-se de la un capăt la celălalt al hambarului. A intrat în garaj, a închis

uşa şi s-a rugat ca inima să nu-i mai bată atât de tare. După câteva secunde, a aprins lanterna şi a plimbat fasciculul de lumină în jurul său.

Rulota strălucitoare, cu uşa încuiată, draperiile întunecate trase, contrasta puternic cu mizeria şi harababura de acolo. Şi-a adus aminte de remarca lui Schyler Gaines care îi spusese că rulota nu avea geamuri în spate. Avusese dreptate. Deasupra rulotei se vedea tavanul, câteva bârne de susţinere, instalaţiile de aer condiţionat şi ceva ce semăna cu o antenă de satelit. În stânga lui erau mai multe rafturi pline cu perii, cârpe şi numeroase cutii cu vopsea. În partea dreapta erau aranjate soluţii de curăţenie şi accesorii auto. Partea dreaptă prezenta mai mult interes - zărise o scară nu prea înaltă care ducea spre ceva care arăta ca un mic birou, închis, cu două geamuri mari cu vedere spre interior.

S-a îndreptat spre birou, încercând să alunge din minte gândul că eroii mai inteligenţi din romanele poliţiste nu ar fi venit de unii singuri într-un loc ca ăsta. Ţinând geanta de piele într-o mână, a urcat scara, uimitor de rezistentă. Prin geam vedea un birou şi un scaun, un dulap cu două compartimente, un fax, un copiator şi un calculator. Pereţii erau goi, iar biroul era încuiat.

A stins lanterna şi a îngenunchiat din nou pe ultima treaptă, aşteptând să se liniştească şi să-i se dezmorţească braţele. Se considerase dintotdeauna o persoană aventuroasă, dar îşi dăduse seama, pe parcursul anilor, că majoritatea prietenilor săi erau mult mai curajoşi şi îşi asumau mai multe riscuri.

Atunci, ce Dumnezeului căuta el aici ?

Yala biroului nu a rezistat în faţa asaltului trusei Taggert Wires şi, în mai puţin de un minut, se afla în interior, cu lanterna pusă pe lumină intermitentă, încercând să se convingă că această precauţie nu era, de fapt, necesară. Într-un final, a lăsat lanterna aprinsă, dar o ţinea la nivelul

abdomenului. Pe birou erau câteva hârtii, însă nimic ieşit din comun sau incriminator: câteva rezultate de baseball şi note de plată pentru întreţinerea rulotei.

Dulapul cu sertare din birou era încuiat. Ca să nu piardă timpul cu şperaclul, a luat o şurubelniţă, a vârât-o între peretele dulapului şi cele două uşi ale sale şi a deschis sertarele. În primul sertar nu a găsit decât decupaje cu pagini de sport vechi din Cincinnati Enquirer şi un Hustler foarte uzat. Sertarul de jos, însă, oferea un adevărat spectacol - era plin cu pistoale, revolvere, o puşcă mitralieră, plus douăsprezece cutii cu muniţie şi trei grenade de mână. Vreme de un minut, nu a putut să-şi desprindă privirea de la conţinutul sertarului, în timp ce începea să devină conştient de faptul că se băgase într-o chestie urâtă şi că trebuia să plece cât mai repede de acolo.

Putea da un apel telefonic anonim la poliţie, denunţând o reţea de terorişti înarmaţi, ceea ce, în mod cert, ar fi atras atenţia. Sau putea să-l întrebe pe un prieten poliţist din Chicago ce să facă. Dar nimic din ce descoperise nu putea răspunde la întrebarea dacă această rulotă era implicată în colectarea ilicită de măduvă osoasă sau în orice altă acţiune care ar fi interesat-o pe Alice Gustafson.

A stins lanterna şi s-a uitat pe fereastră la silueta masivă a rulotei. Se întreba dacă merita să încerce să intre în maşină. Probabil că era prevăzută cu un sistem de alarmă. Poate era mai bine să plece şi să revină însoţit de cineva care putea lua atitudine. Instantaneu, s-a gândit la două persoane la care putea apela în acest caz.

Luând această decizie, s-a întors ca să părăsească biroul, dar şi-a amintit că dulapul mai avea un sertar. L-a deschis şi a aprins lanterna. Acolo erau multe facturi şi câteva pagini de pe internet scoase la imprimantă. Răsfoia chitaţele şi facturile când, dintr-odată, a remarcat o

fotografie capsată pe o fişă de carton - o fotografie mică, de 8x8 centimetri, color, uşor neclară.

A simţit că îi stă inima în loc.

Era bărbatul din primul set de imagini desenate de Madam Sonja. Dintr-un maldăr de poze cu oase sfărâmate şi carne ruptă, ghicitoarea reuşise să recreeze perfect faţa tânărului. Pe fişa de care era capsată fotografia, cineva, un bărbat probabil, scrisese: *Lonnie Durkin, Little Farm, Pugsley Hill Road, Conda, Idaho.*

A zâmbit cu amărăciune. După atâtea zile şi atâtea sute de kilometri, bărbatul pe care îl poreclise Glenn, avea un nume real şi o adresă. Iar familia lui avea să primească o veste tristă.

A pus fotografia şi fişa de carton în buzunar şi a ieşit tiptil din birou. A coborât scara şi, la ultima treaptă, a avut un moment de ezitare, apoi s-a apropiat de rulotă şi s-a oprit în faţa portierei. Găsise deja ceea ce căuta. De ce să forţeze lucrurile ? Impulsionat însă de descoperirea făcută, se gândea că poate reuşea să evite cumva declanşarea sistemului de alarmă, dacă exista, după care avea să fugă la maşină şi să dispară până nu venea cineva.

A deschis uşa dinspre alee şi a pus geanta jos. S-a întors la rulotă şi a încercat, foarte atent, clanţa. Uşa s-a deschis, dar nu aşa cum sperase el. Cineva din interior a împins-o cu forţă, lovindu-l în faţă şi aruncându-l la pământ, unde a aterizat drept în fund. Ameţit şi orbit de lumina din interior, a văzut doar silueta luminată din spate a unui bărbat voinic, cu talia îngustă, ai cărui umeri abia încăpeau pe uşă.

— Aveai dreptate ! a strigat bărbatul cuiva din rulotă. Cineva a intrat aici !

Izbucnind în râs, bărbatul a sărit de pe scară şi, dintr-o mişcare, l-a lovit în piept şi în maxilar. Ben, care de-abia se ridicase în genunchi, a căzut pe spate peste rafturile cu vopsea şi perii, răsturnându-le cu mult zgomot pe podeaua de beton. Buimac, s-a rostogolit pe-o parte, reuşind să-l

vadă mai bine pe bărbatul îmbrăcat în pantaloni scurţi şi tricou negru, cu păr blond, lung până la umeri. Înainte de a avea timp să reacţioneze, a fost din nou lovit în piept. Durerea i-a cuprins coşul pieptului în momentul în care a auzit o trosnitură de os rupt.

Durerea din piept era înfiorătoare, sângele îi curgea din nas, în gură şi pe gât. Năucit, căuta cu disperare un obiect pe care să-l folosească ca armă împotriva atacatorului sau o justificare a prezenţei lui, care ar fi putut, eventual, opri acest atac agresiv. În acel moment, a dat cu mâna de un spray cu vopsea, fără capac.

— Connie, ieşi odată afară şi aprinde lumina aia ! a urlat blondul, aplecându-se, înşfăcându-l pe Ben de gulerul gecii şi ridicându-l în aer ca pe o păpuşă.

Rugându-se să mai fie vopsea în el, Ben a apucat tubul şi, în timp ce era târât, l-a lovit pe blond în faţă şi i-a pulverizat vopsea în ochi. Rezultatul nu s-a lăsat aşteptat. Vopseaua a acoperit imediat orbitele monstrului, înjurând de mama focului, agresorul s-a retras, frecându-se la ochii. Ben ajunsese deja la uşă când gigantul orbit s-a împiedicat şi a căzut peste treptele rulotei.

— Dumnezeule ! Vincent ! s-a auzit vocea unei femei, dar Ben îşi luase geanta şi fugea, şchiopătând, pe alee, în direcţia maşinii sale parcate în capătul străzii.

CAPITOLUL 10

Nimic din ce e omenesc nu e cu adevărat important.
PLATON, *Republica*, Cartea a X-a

Primul lucru pe care Joe Anson l-a conştientizat a fost zgomotul uşor scos de aparatul de respirat, care pompa aer în plămânii lui vlăguiţi de boală. Al doilea a fost freamătul motorului de avion. Erau la mai mult de 7 000 de kilometri de Camerun şi se îndreptau spre est, la Amristar, India, unde erau aşteptaţi de o echipă de chirurgi. Chinul lui de ani de zile se apropia de sfârşit.

Deşi tubul endotraheal era adânc băgat pe gât, nu-l deranja prea tare. „Probabil din cauza medicamentelor”, se gândea el, un narcotic, amestecat cu un sedativ şi cu o picătură dintr-o substanţă care provoca amnezie parţială. Psihofarmacologia se dezvolta într-un ritm ameţitor, fiind un fel de bombă „inteligentă” pentru armată - medicamentele puteau afecta anumite porţiuni din creier, cu o precizie din ce în ce mai mare. Oricare ar fi fost combinaţia de medicamente, funcţiona. Nu simţea că se sufocă, nu se îneca, precum pacienţii care se plângeau de efectele intubării.

Îl încercau două sentimente contradictorii, uşurare şi tristeţe - uşurare, pentru că fibroza pulmonară nu avea să-l mai chinuie, şi tristeţe, pentru că un om a trebuit să moară ca el să aibă această şansă.

Abia acum realiza că Elizabeth St. Pierre stătea liniştită lângă el, strângându-i mâinile într-ale ei. A întors capul spre ea, făcându-i semn că ştie unde se află. Expresia de pe faţa ei era mai liniştită ca niciodată, aproape extatică.

— Bună, Joseph, a murmurat ea în franceză. Apoi a continuat în engleză, pentru că lui îi era mai uşor. Am diminuat doza de sedative, pentru un timp, ca să te poţi trezi şi să vezi că totul e bine. De fapt, totul merge perfect. Am făcut mai mult de jumătate de drum. Înainte să ajungem noi, totul va fi pregătit pentru operaţie. Doctorii care au fost convocaţi pentru operaţia ta sunt cei mai buni chirurgi din lume. Înţelegi ?

Anson a dat din cap şi i-a făcut semn să-i dea un pix.

— Sigur, a răspuns St. Pierre, nu m-am gândit la asta. Ai aici şi hârtie.

I-a dat un carneţel şi un pix.

Mai ştii ceva de bărbattd care îmi va salva viaţa ?

— Nu mai mult decât ştiu până acum. Bărbatul are - a avut - 39 de ani. În urmă cu o săptămână a suferit o ruptură a unui anevrism cerebral. Hemoragia a fost masivă şi nu se mai putea face nimic pentru a-l salva. A fost declarat mort din punct de vedere cerebral de doctorii de la Spitalul Central din Amritsar şi este menţinut în viaţă pentru a-i fi recoltate inima, plămânii, ochii, ficatul, rinichii, pancreasul şi oasele. Mulţi vor trăi datorită acestui om bun, inclusiv tu.

Are familie ?

— Ştiu că are o soţie. De fapt, ea a fost cea care a cerut ca organele soţului ei să fie colectate.

Copii ?

— Nu ştiu. Dar voi afla.

Bine. Vreau să fac ceva pentru familia lui.

— Toate la timpul lor, Joseph. Dacă ei vor accepta, voi face tot posibilul pentru a-i recompensa.

Vreau să o cunosc pe văduva bărbatului care îmi va salva viaţa.

— Îţi promit că o să mă ocup de asta. Acum, prietene, trebuie să te odihneşti.

Aşteaptă.

— Ce este ?

Sarah a fost anunţată ?

— Încă nu.

Contactează-o înainte de operaţie. Spune-i că o iubesc.

— Voi face tot ce pot ca să o găsesc şi să-i spun.

Mi-e frică să mor înainte de a-mi termina munca.

— Spui prostii. Era să mori. De fapt, dacă îţi aduci aminte, nu mai respirai. Dar vei trăi şi te vei face bine. Avem un donator pentru tine, Joseph, e o compatibilitate perfectă între ţesuturile voastre. Şansele să găseşti o asemenea potrivire sunt de unu la un milion. Ba nu, având în vedere structura proteică din sângele tău şi grupa sanguină, de unu la zece milioane. Nu o să mori.

Nu o să mor.

— Acum, odihneşte-te. Dormi şi visează o viaţă în care vei respira uşor, un aer parfumat şi plăcut, bine oxigenat, cum este aerul din junglă, din care vei trage în plămâni atât cât vrei.

Elizabeth i-a luat din mână carneţelul şi l-a sărutat tandru pe frunte. Apoi a urmărit-o cum îi injectează o substanţă în tubul de cauciuc pentru tratamente intravenoase. În câteva secunde, s-a simţit cuprins de căldură şi de calm.

*

Când a deschis ochii din nou, a văzut becurile plafonierei imense de pe tavanul din sala de operaţii. Aerul mirosea puternic a dezinfectant. În sală era destul de răcoare şi, fără să vrea, a tremurat uşor.

— Doctore Anson, s-a auzit vocea plăcută a unui indian, care vorbea o engleză fluentă, cu un accent puternic, eu

sunt doctorul Sanjay Khanduri. Sunteţi foarte bine. Plămânul nou este aici şi suntem gata să-l transplantăm. E vorba de unul singur. Celălalt va merge la o persoane care are nevoie disperată de el. În scurt timp volumul noului plămân se va mări şi va funcţiona cât doi. Vă asigur, doctore Anson, că sunt foarte bun la această procedură şi, dacă m-aş afla în situaţia dumneavoastră, aş fi fost supărat că nu sunt operat de mine. Khanduri a râs vesel şi dezinvolt. Bine, atunci, doctore Anson, închideţi ochii şi număraţi în ordine descrescătoare de la 10. Când vă veţi trezi, veţi fi un om nou. Sunteţi gata ? Zece... nouă...

CAPITOLUL 11

Unii dintre voi aveţi puterea de a conduce iar zeul care v-a plămădit a amestecat aur în facerea voas-tră(...) alţii sunt făcuţi din argint, pentru a le fi ajutoare primilor (...) pe alţii, sortiți să fie ţărani şi meşte-şugari, zeul i-a creat din bronz şi fier.

PLATON, *Republica*, Cartea III

— Unde mă duceţi ?

— Aţi spus la Inter-Continental. Asta este o scurtătură.

— Nu vreau nici un fel de scurtătură. Vreau să intrăm din nou pe autostradă.

— Eşti o femeie tare frumoasă.

— Du-mă chiar acum înapoi pe autostradă !

— Foarte frumoasă.

Maşina accelerează. Zona prin care trecem devine din ce în ce mai urâtă. Felinarele sunt sparte. Majoritatea caselelor sunt dărăpănate. În stradă nu se vedea nimeni.

Sunt din ce în ce mai speriată. Încerc să văd licenţa şoferului de taxi, dar este prea întuneric. Ce se întâmplă e de-a dreptul teribil. Ce pot să folosesc ca armă ? Ce pot să fac ?

— Luate-ar naiba ! Du-mă înapoi pe autostradă !

— Clienţii de la Casa Dragostei te vor adora. Vei fi foarte fericită acolo... Foarte fericită... Foarte fericită...

Niciodată în viaţa mea nu am fost atât de speriată. Am auzit de femei care au fost răpite şi apoi transformate în narcomane şi folosite ca prostituate în bordeluri. Am auzit de femei care au dispărut şi nu au mai fost găsite. Totul în jurul meu este vag şi diluat, apoi imaginea devine mai clară. Totul este atât de real pentru o clipă, apoi se topeşte. Trebuie să ies. Oricât de repede ar merge maşina, trebuie să ies de aici. Pot să o iau la fugă. Dacă pot să ies fără să-mi lovesc picioarele, pot să alerg mai repede decât dobitocul ăsta... mai repede decât oricine. Nu voi ajunge o curvă drogată. Niciodată. Mai bine mă sinucid. Paşaportul meu. Am nevoie de paşaport şi de portofel. Le scot din geantă şi le pun în buzunarul de la geacă.

—Bani. Îţi dau bani dacă mă laşi chiar aici. Trei mii de reali. Am trei mii de reali. Lasă-mă să plec !

Pun mâna pe mânerul portierei şi mă pregătesc să sar din maşina care mergea cu vreo 60 de kilometri la oră. Dar înainte să fac ceva, taxiul se opreşte, iar eu sunt aruncată cu putere înapoi în scaun. Ce se întâmplă ? Iarăşi, totul devine înceţoşat. Dintr-odată, portiera este deschisă cu putere. Un bărbat masiv intră în maşină şi mă trage afară. Mă zbat, dar el este foarte puternic. Pe cap are o cagulă neagră din nailon. Încerc să i-o smulg de pe faţă, dar simt cum cineva trage de mine. Un alt bărbat cu faţa acoperită. Respiraţia lui pute a usturoi. Înainte să reacţionez, văd în mâna lui o seringă. Primul bărbat mă strânge cu mai multă putere. Nu ! Vă rog, nu !

Îmi înfige seringa în muşchiul de la baza gâtului. Ţip, dar nu aud nici un sunet. Heroină, cred că este heroină. De ce mi se întâmplă tocmai mie ? Taxiul demarează în trombă. Mă simt foarte slăbită. Mintea mea încearcă, cu disperare, să pună lucrurile în ordine. Dar acest efort este mult prea

mare pentru mine. Devin şi mai confuză. Este prea devreme ca drogul să-şi facă efectul. Trebuie să continui să lupţi. Loveşte şi muşcă. Nu renunţa.

M-au apucat de braţe şi mă târăsc prin noroiul şi mizeria de pe o alee. Simt mirosul gunoiului. Mă răsucesc şi mă zbat din răsputeri şi, dintr-odată, simt că braţul drept este liber. Îl lovesc pe unul dintre bărbaţi cu pumnul între picioare. Îl lovesc cu toată puterea. Ţipă de durere şi se prăbuşeşte la pământ. Mă ridic în picioare şi încerc să inspir cât mai mult aer. Sunt speriată şi furioasă. Animalele dracului !

Fugi ! Fugi de ei înainte ca drogul să-şi facă efectul Bărbatul mai mare vine spre mine. Îl lovesc în faţă. Cade pe spate. Fugi ! Fugi ! Pot să o iau numai pe aleea din faţă.

În jurul meu sunt două rânduri de case, cu două sau trei etaje. Vederea mi se înceţoşează, dar văd o lumină aprinsă la una din case. Totul în jurul meu devine neclar. Mă simt ciudat... detaşată... ca într-un vis... Probabil că drogul începe să-şi facă efectul.

— Am un pistol. Opreşte-te sau trag !

De frică, alerg. Mai bine mor decât să trăiesc aşa cum vor ei. Ignoră pistolul. Fugi ! Fugi !

Corpul începe să răspundă. Alerg... alerg cât pot de repede.

O, Dumnezeule, aleea este blocată. Un morman de gunoi, cutii şi butoaie de metal... şi un gard. Un gard ! O să reuşesc. O să trec de gunoi şi de gard. Trebuie !

În spatele meu se aude un foc de armă. Nu simt nici o durere. Nu am fost împuşcată. Trebuie să reuşesc. Mă agăţ de bara de sus şi trec un picior peste gard. Aproape că am reuşit. Încă un foc. Simt o durere înfiorătoare în spate, în umărul drept. Dumnezeule ! Am fost împuşcată. Nu ! Nu mi se întâmplă asta...

— Domnule doctor Santoro, cred că s-a trezit.

Încă un foc. Mă doare şi mai tare. Nu ! Nu vreau să mor...

— Se trezeşte !

Cuvintele femeii, rostite în portugheză, şi-au făcut loc în mintea lui Natalie, alungând imaginile terifiante din alee.

Probabil că asta e realitatea ... Sunt încă în viaţă...

— Domnişoară, treziţi-vă. Daţi din cap dacă mă auziţi. Bine, bine. Nu încercaţi să deschideţi ochii. E încă prea devreme. V-am pus un pansament.

Natalie nu a înţeles toate cuvintele, dar a intuit ce i s-a spus. Nu era în stare să vorbească.

— Domnule doctor Santoro, ne aude.

— Bine, bine. Porumbelul nostru îşi desface aripile. Era vocea unui bărbat — groasă şi liniştitoare. Poate acum vom dezlega misterul. Stingeţi luminile şi scoateţi-i pansamentul de la ochi. Domnişoară, mă auziţi ? Vă rog să mă strângeţi de mână dacă mă auziţi.

— Sunt... sunt cetăţean al Statelor Unite, a spus ea pe un ton stins în portugheză. Nu... nu vorbesc... portugheza... prea bine.

Se simţea foarte slăbită, mahmură, dar începea să îşi revină. Tâmplele îi zvâcneau şi simţea o pulsaţie în spatele globului ocular, neplăcută, dar suportabilă. Judecând după mirosul de alcool izopropilic şi dezinfectant, se afla într-un spital. Apoi şi-a dat seama că are două tuburi de oxigen în nări. Realitatea şi amintirile din timpul atacului se ameste-caseră.

— Mie mi se pare că vorbiţi destul de bine portugheza, a spus bărbatul într-o engleză cu accent, dar voi vorbi eu în engleză ca să vă fie mai uşor. Sunt doctorul Xavier Santoro. Aţi fost internată în Spitalul Santa Teresa din Rio de Janeiro acum câteva zile. Gata, am stins luminile. O să vă scot pansamentul de la ochi, dar va trebui să îl pun la loc în scurt timp. Aveţi corneele zgâriate, cea dreaptă ceva mai mult. Au răspuns bine la tratament, dar recuperarea va mai

dura. După ce vă scot pansamentul încercaţi să deschideţi ochii încet, ca să aveţi timp să vă obişnuiţi cu lumina. Dacă simţiţi un disconfort, punem imediat pansamentul la loc.

Plasturii care fixau pansamentele au fost scoşi cu atenţie. A ţinut pleoapele închise un minut, timp în care îşi mişca mâinile şi picioarele pentru a evalua starea în care se afla. Încheieturile îi erau amorţite, dar mobile. Nu este paralizată. A pipăit cu mâna un cateter urinar, ceea ce sugera că a fusese internată la Santa Teresa de ceva timp. A deschis ochii cu grijă. Camera era slab luminată de la becurile fluorescente de pe coridor. Simţea un disconfort uşor, dar obiectele începeau să prindă contur. În braţul stâng avea introdusă o perfuzie intravenoasă. Deasupra uşii se vedea un crucifix frumos. Nu se vedea nici o fereastră.

Doctorul Xavier Santoro, îmbrăcat în halat, se uita la ea cu blândeţe. Avea o faţă inteligentă, lungă şi îngustă, un nas proeminent şi ochelari cu ramă subţire. Părea foarte înalt.

— Am fost împuşcată, a zis Natalie. Sunt bine ?

— Haide să vă ajut să vă ridicaţi puţin.

Santoro a ajutat-o să se ridice în şezut, apoi a fixat speteaza la 45 de grade.

— Sunt studentă la medicină... sunt rezidentă la un spital din Boston... mă numesc Natalie Reyes... Un şofer de taxi m-a luat de la aeroport şi m-a dus pe o alee şi... Sunt bine ?

Santoro a tras aer în piept şi a răsuflat greu.

— Aţi fost găsită pe o alee, dezbrăcată, doar în slip, domnişoara Reyes. Fără sutien. După cum vă amintiţi, aţi fost împuşcată de două ori în spate, pe partea dreaptă. Presupunem că aţi zăcut acolo, pe un morman de gunoi, vreo două zile. Aţi pierdut foarte mult sânge. Acum în Brazilia este mijlocul iernii, iar noaptea temperatura coboară mai jos de 10 grade Celsius — nu este ger, dar este frig.

— Pe ce dată am fost adusă aici ?

Santoro s-a uitat pe fişa ei.

— Pe optsprezece.

— Am sosit aici pe cincisprezece... am fost atacată când veneam de la aeroport cu taxiul, deci sunt trei zile... În ce zi suntem azi ?

— Este miercuri, douăzecişişapte. Eraţi în comă de când aţi fost internată - probabil din cauza expunerii îndelungate, a şocului şi a infecţiei. Nu ştiam cine sunteţi.

— Nu a sunat nimeni la poliţie să mă caute ?

— Nu, din câte ştim noi. Poliţia a fost aici. Vor reveni să stea de vorbă cu dumneata, pentru o declaraţie.

— Respir greu.

Santoro a luat-o de mână.

— Este de înţeles, în situaţia dumitale, a spus el, dar în timp lucrurile se vor shimba în bine.

— În timp ?

Santoro a ezitat.

— Aţi fost adusă aici în stare gravă, a spus el într-un final, foarte deshidratată, în stare de şoc. Plămânul drept cedase complet din cauza împuşcăturii, iar hemoragia în cavitatea toracică a fost masivă. Aveaţi o infecţie care vă punea în pericol viaţa... Îmi pare rău să vă spun asta, dar din cauza rănilor şi a infecţiei, nu am mai putut salva plămânul. Am luat decizia să-l scoatem.

— Să-l scoateţi ?

Pe Natalie a luat-o ameţeala. Aproape că a intrat în hiperventilaţie. Simţea că nu mai are aer. „Plămânul meu“.

— Nu am avut altă soluţie, a spus Santoro.

— Nu poate fi adevărat !

— Dar, privind partea bună a lucrurilor, să ştiţi că v-aţi revenit remarcabil de repede.

— Am fost sportivă, a reuşit ea să spună. Sunt... atletă.

„Vă rog vă rog, spuneţi-mi că totul este un vis“.

Dintr-odată, s-a văzut mergând ajutată de un suport special. „Plămânul meu ! O să rămân cu acest handicap toată viaţa, nu o să mai pot alerga, întotdeauna o să respir greu“. Încerca să se concentreze pe ideea că aceşti oameni îi salvaseră viaţa, dar nu se putea gândi decât la faptul că viaţa ei nu va mai fi niciodată la fel.

— Atletă, a repetat Santoro. Asta explică reacţia organismului la operaţie. Sunt sigur că este un şoc teribil, dar, doamna Reyes, ascultaţi ce vă spune un chirurg, această operaţie nu presupune să nu mai puteţi alerga. Cu timpul, plămânul stâng va începe să compenseze lipsa, iar capaci-tatea de respiraţie se va îmbunătăţi, până va ajunge aproape la fel cu cea a doi plămâni.

— Dumnezeule ! Nu pot să cred !

— Vreţi să sunăm pe cineva de-acasă ?

— Da, da. Familia mea probabil că şi-a făcut o mie de griji. Doctore Santoro, îmi pare rău că am părut ingrată faţă de eforturile dumneavoastră şi ale echipei care mi-a salvat viaţa. Dar, pur şi simplu, nu pot să cred ce mi s-a întâmplat.

— Este normal în situaţii de acest fel. Credeţi-mă. Dar viaţa dumitale nu va fi atât de afectată pe cât credeţi.

— Sper. Vă mulţumesc.

— Când vă veţi simţi în stare, avem de completat nişte formulare. Aţi fost la terapie intensivă câteva zile, dar spitalul este arhiplin şi tocmai aţi fost mutată din corpul central într-o altă aripă care nu e legată de corpul central. Estella va veni aici pentru câteva informaţii privind plata.

— Am o asigurare care va acoperi toate costurile ... vă pot da numărul poliţei mele după ce sun acasă.

— Facem foarte multă muncă de caritate aici, în Spitalul Santa Teresa, dar suntem foarte recunoscători când suntem plătiţi. Aici în anexă avem o sală de reabilitare şi am dori să urcaţi pe bandă şi pe bicicletă imediat ce vă simţiţi mai bine.

Natalie şi-a amintit orele petrecute la terapie fizică pentru a-şi recupera tendonul rupt. Oare această recuperare avea să fie la fel de grea ? Probabil după o traumă de genul acesta era normal să se simtă aşa, dar nu putea să gândească pozitiv şi să spere la o recuperare uşoară. Mai întâi suspendarea la şcoală, acum asta. „Cum a fost posibil să mi se întâmple asemenea lucruri ? “

— Pot să dau un telefon ? a întrebat ea.

— Desigur. Voi vorbi cu Estella să se ocupe de asta.

— Mă întrebam dacă aţi mai putea rămâne... puţin... vreau să-l sun pe profesorul meu, doctorul Douglas Berenger... Poate aţi putea să vorbiţi cu el.

— Cardiochirurgul din Boston ?

— Da, îl cunoaşteţi ?

— Am auzit de el. Este unul dintre cei mai buni din acest domeniu.

— Lucrez la laboratorul lui.

Natalie nu voia să discute motivul venirii ei nefericite în Brazilia. Tot ce îşi dorea era să ajungă cât mai repede acasă.

— Probabil că sunteţi o studentă excepţională, a spus Santoro. Aşteptaţi un moment să vă aduc telefonul. Încă ceva, poliţia a cerut să fie înştiinţată când... când vă treziţi. Ar dori să daţi o declaraţie, cât mai curând. Trebuie să vă pun din nou pansamentul pe ochi.

— Nu simt nici un fel de durere.

— V-am pus picături anestezice.

— Le voi spune poliţiştilor ce ştiu... dar nu ştiu prea multe.

— Contrar opiniei generale, Poliţia Militară din Brazilia lucrează foarte bine.

— Chiar şi în condiţiile astea, a spus Natalie, mă îndoiesc că vor rezolva cazul meu.

*

„...Apuc mânerul şi mă pregătesc să sar din maşina care merge cu vreo 60 de kilometi la oră. Dar înainte să fac ceva, taxiul se opreşte, iar eu sunt aruncată cu putere înapoi în scaun. Ce se întâmplă ? Iarăşi, totul devine înceţoşat. Dintr-odată, portiera este deschisă cu putere. Un bărbat masiv intră în maşină şi mă trage afară. Mă zbat, dar este foarte puternic. Faţa lui este acoperită de o cagulă neagră de nailon. Încerc să i-o smulg, dar apare un al doilea bărbat care începe să tragă. Şi el are faţa acoperită. Respiraţia lui miroase urât a peşte şi usturoi. Înainte să pot reacţiona, văd în mâna lui o seringă. Bărbatul mai mare mă strânge şi mai tare. Nu ! Vă rog nu !“

*

Natalie devenea încă o dată participant şi observator la evenimentele care îi schimbaseră radical viaţa. Era prizoniera acelor amintiri, vedea şi simţea, teribil de implicată şi detaşată şi, în acelaşi timp, incapabilă să schimbe scenariul sau să schimbe cursul lucrurilor. Auzea foarte clar vocea şoferului de taxi, dar imaginea lui era neclară. Putea să se afle în aceeaşi încăpere şi n-ar fi ştiut cine e, dar dacă ar fi pronunţat un singur cuvânt, l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

„...Aleea este blocată. Un morman de gunoi, cutii şi butoaie de metal.... şi un gard.”

Captivă în propriul coşmar, Natalie alerga să scape de atacatorii mascaţi, escaladând mormanul de gunoi, cutii şi mizerie. A auzit împuşcături, a simţit o durere în spate şi a căzut. Apoi, cum se mai întâmplase, a auzit o voce din afară. De data asta, o recunoştea.

— Nat, sunt eu, Doug. Mă auzi ?

— O, ce bine ! Ai venit !

— Suntem la aeroport. Nat, suntem gata de plecare. Ţi-au administrat nişte medicamente ca să te deconecteze şi să te poată transfera în ambulanţă. Efectul va dispărea în câteva minute.

— Cât... cât a trecut de când te-am sunat ?

— Sunt mai puţin de douăzecişipatru de ore de când am vorbit. Am venit aici cu un zbor special pentru medici. Facultatea a acceptat să achite toate costurile care nu sunt acoperite de asigurarea ta medicală.

— Îţi mulţumesc... Îţi mulţumesc din suflet. E teribil.

— Ştiu, Nat. Ştiu că este. Dar eşti vie şi creierul îţi funcţionează perfect şi, crede-mă pe cuvânt, corpul tău se va face bine mai repede decât îţi imaginezi. Emily Trotter, anestezista, a venit cu mine pentru orice eventualitate. Ne aşteaptă în avion. Şi Terry este aici.

— Natalie, nimic nu m-ar fi oprit să vin aici, s-a auzit vocea caldă a lui Millwood. Trebuie să te ducem acasă ca să putem merge să alergăm din nou. Le-am povestit tuturor ce lecţie le-ai dat copiilor ăia de la şcoală şi acum am nevoie de material nou.

A mângâiat-o pe frunte şi apoi a luat-o de mână.

— Nat, ne pare foarte rău pentru ce ţi s-a întâmplat, a spus Berenger. Am fost foarte îngrijoraţi.

— Poliţiştii care au venit să-mi ia declaraţia mi-au spus... mi-au spus că nimeni nu a sunat să mă caute.

— Ce prostie. Eu l-am pus pe un poliţist din Boston, brazilian de origine, să sune aici ca să te caute.

— Cel care mi-a luat declaraţia... abia aştepta să scape mai repede... Nu-i păsa câtuşi de puţin.

— Am sunat, să ştii, am sunat de foarte multe ori.

— Vă mulţumesc.

— Doctorul Santoro spune că eşti puternică şi recuperarea a mers până acum foarte bine - de fapt, spune el, este

un miracol. Plămânul tău stâng funcţionează foarte bine şi corpul compensează foarte bine pierderea celuilalt plămân.

— Ochii mei...

— Am vorbit cu oftalmologul. Ochii sunt acoperiţi pentru că ai suferit o traumă, la ambii ochi, din cauza expunerii îndelungate la lumină pe aleea unde ai fost găsită. A spus că dacă nu simţi nici un disconfort, pansamentul poate fi scos când eşti în avion. Când ajungi acasă, vom aranja o consultaţie la spital.

Natalie a simţit cum a fost ridicată cu targa şi a fost dusă în avion. După câteva minute, pansamentul de pe ochi i-a fost scos. Berenger, cu stetoscopul la gât, îi asculta plămânii.

— Eşti bine, a spus el.

Natalie a ridicat mâna şi i-a atins faţa.

— Nu am apucat să prezint lucrarea.

— Este în regulă. O s-o prezinţi la anul.

— Depinde. Unde va avea loc conferinţa anul viitor ?

Berenger a zâmbit.

— La Paris, a spus el. Acum odihneşte-te. Totul va fi bine.

*

Ca de obicei, conferinţa telefonică a consiliului Gardienilor avea loc marţi, la ora 12:00.

— Laertes la telefon.

— Aici Simonides.

— Temistocles. Salutări din Australia.

— Glaucon.

— Polemarchus.

— Consiliul s-a adunat, a spus Laertes. Am veşti de la Aspasia. Operaţia lui A a fost un mare succes. Donatorul a fost compatibil, aşa că tratamentul cu imunosupresive a fost minim. Aspasia presupune că A va fi gata să înceapă

lucrul în două săptămâni. Doctorii promit o recuperare excelentă şi o viaţă lungă.

— Minunat !

— Foarte bine.

— Alte cazuri ?

— Aici Polemarchus. Încep eu. Săptămâna viitoare avem doi rinichi, un ficat şi o inimă în program. Recipienţii au fost evaluaţi, s-a constatat că merită ajutorul nostru şi toate aranjamentele, financiare şi de logistică, au fost făcute. În cazul rinichilor, ambii vor fi transferaţi într-unul dintre recipienţii noştri. Ficatul va fi secţionat şi va fi efectuat transplantul celui mai mare segment anatomic. Să începem cu rinichii. Muncitor din Mississippi, Statele Unite, 27 de ani.

— Se aprobă, au spus cei cinci la unison.

— Proprietară de restaurant, Toronto, Canada, 40 de ani.

— Ce fel de restaurant ?

— Chinezesc.

— Se aprobă, au spus cei cinci şi au început să râdă.

— Ficatul, învăţător din Ţara Galilor, 35 de ani.

— Aici Glaucon. Credeam că am stabilit fără învăţători. Avem o altă opţiune ?

— Nu, din câte ştiu eu, a spus Polemarchus, dar aş putea să verific. Este un donator perfect pentru L, numărul 31 de pe lista noastră. După cum probabil ştiţi, este unul dintre cei mai bogaţi oameni din Marea Britanie. Nu ştiu cât plăteşte el pentru această procedură, dar cunoscând tehnicile de negociere ale lui Xerxes, cred că este vorba despre o sumă considerabilă.

— În acest caz, sunt de acord, a spus Glaucon, dar haideţi să nu facem din acest caz un precedent.

— Se aprobă, au răspuns cei cinci.

CAPITOLUL 12

Un Stat se naşte din trebuinţele oamenilor.
PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

Althea Satterfield trebăluia în bucătăria lui Ben, atât cât o ţineau puterile.

— Vreţi lămâie în ceai, domnule Callahan ? Nu aveţi în frigider, dar mă duc la mine să iau.

Ben era impresionat de faptul că vecina lui a ales să nu facă vreo remarcă despre faptul că prin frigiderul lui bătea vântul. Trecuseră trei zile de când se întorsese din Cincinnati şi vecina lui de optzeci de ani interpretase cei doi ochi vineţi ca pe un accident legat de muncă, iar despre nasul umflat spusese doar: „Aveţi o bubiţă pe nas“, după cum se pronunţase şi doctorul Banks. „Nu puteţi face nimic, dar trebuie să vă feriţi să mai fiţi lovit acolo“, fusese diagnosticul şi remediul pentru durerea din piept. „O fisură mică într-una din coaste. Nu puteţi face nimic, dar trebuie să evitaţi să mai fiţi lovit acolo“, fusese tratamentul pentru durerea de coaste. Oricât de iritantă era vecina lui, Ben admitea că era recunoscător pentru ajutorul pe care i-l oferea. Durerile de cap, care după Banks erau provocate de o comoţie - „Nu puteţi face nimic, dar trebuie să evitaţi să mai fiţi lovit acolo“ - mai scăzuseră în intensitate, de la un nivel 8 la 4, şi, din „permanente“, le simţea „numai când se mişca“. Ben niciodată nu se descurcase prea bine cu durerea, de orice tip ar fi fost, şi acum era obosit de tot

disconfortul provocat de ele şi foarte supărat pe faptul că se simţea inactiv. Avea multe de făcut.

— Doamna Satterfield, vreau ceaiul simplu. Vă sunt recunoscător pentru ajutor. Mi-aş dori să ştiu cum vă pot răsplăti pentru toată bunătatea.

— Lasă, dragule. Lasă că ajungi tu la vârsta mea. Vei dori cu disperare să contezi pentru cineva.

„Să nu fii prea sigură de asta“, s-a gândit Ben.

Idealismul lui Alice Gustafson, săptămâna obositoare în Florida, întâlnirea misterioasă cu Madam Sonja, memoria remarcabilă a domnului Schyler Gaines, întâlnirea din Laurel Way şi, în final, descoperirea adevăratului nume al victimei lui, Lonnie Durkin, toate astea lăsaseră urme în sufletul lui şi alungaseră plictiseala. Făcuse tot ce trebuia să facă şi acum plănuia să intre din nou în cochilia lui până la un nou caz. Totuşi, înainte de asta, mai avea ceva important de făcut - trebuia să facă o vizită familiei din Conda, Idaho.

— Ei bine, doamna Satterfield, a zis el, dacă într-adevăr gândiţi aşa, mai am o ultimă favoare să vă cer.

— Orice, dragule.

— Trebuie iarăşi să plec. Vreau să-l hrăniţi pe Pincus şi să udaţi ăă... să-l hrăniţi şi să-i daţi apă lui Pincus.

— Îmi cer scuze că spun asta, dar domnule Callahan, nu puteţi pleca în starea în care sunteţi.

— Probabil aveţi dreptate, dar trebuie să plec.

Durerea înfiorătoare din coaste, care devenea foarte puternică la orice mişcare, era, totuşi, suportabilă. Nu putuse pleca în Idaho din cauza durerilor de cap. După ce se întorsese şi petrecuse şase ore cu doctorul Banks şi cu cei de la radiologie, primise vizita lui Alice Gustafson care, îngrijorată, venise la el cu un buchet de flori de câmp. La o ceaşcă de ceai cu prăjituri, aduse de doamna Gustafson, el îi povestise, minut cu minut, toată tărăşenia cu atacul din Laurel Way.

— Ştiam eu ! a exclamat Gustafson când el terminase de povestit. Eram sigură că femeia din Maine spune adevărul. Îţi poţi da seama de asta. Expresia de pe faţa ei era un amestec de duritate şi dorinţă de răzbunare. Armele mă îngrijorează teribil, a continuat ea, dar nu mă miră ce ai descoperit. Traficul de organe este o afacere foarte mare, cu preţuri exorbitante. Cei implicaţi în acest tip de comerţ nu sunt nişte bandiţi oarecare.

— Mulţi dintre bandiţii pe care îi cunosc eu i-ar invidia pentru arsenalul din acel garaj.

— Nici nu vă puteţi da seama de ce sume este vorba. În unele ţări, cei care pleacă în străinătate pentru transplant de organe, primesc de la autorităţile din domeniul sănătăţii din ţara de origine o compensaţie de circa o sută de mii de dolari. Motivul este simplu: sistemul economiseşte mult mai mult aşa. Costurile de dializă sunt uriaşe. Dacă oamenii pleacă în străinătate pentru transplant, lista celor care aşteaptă pentru acest gen de intervenţii devine mai scurtă şi, prin urmare, costurile legate de dializă sunt mai mici.

— Îmi imaginez că cei care au nevoie de un transplant de măduvă osoasă sunt cei mai disperaţi.

— Exact. Este o chestiune de viaţă şi de moarte. Dintre toate organele, transplantul de măduvă osoasă necesită o compatibilitate absolută, perfectă chiar, de ţesut între donator şi beneficiar. Nu ştiu dacă aceşti oameni se ocupă şi de alte organe.

— Nu m-ar surprinde deloc dacă s-ar ocupa. Indiferent de specializarea lor, acele pistoale şi mitraliere sugerează că este o afacere pe viaţă şi pe moarte. Dar dacă tot vorbim de moarte, de ce credeţi că cei din rulotă pur şi simplu nu i-au omorât pe Lonnie şi pe femeia din Mâine ?

Gustafson a ridicat nedumerită din umeri.

— Poate au şi ei o limită, a spus ea. Sau poate sunt interesaţi ca victimele să fie viaţă în cazul în care ar avea nevoie să repete procedura. Ţineţi minte, femeia a zis că a

fost drogată şi ţinută cu ochii legaţi mai tot timpul. Nu îşi aduce aminte prea multe lucruri despre răpire, aşa că nu au fost nevoiţi să o omoare.

— Sau poate aleg intenţionat oameni care nu prezintă prea multă credibilitate în faţa autorităţilor.

— Şi asta e o teorie bună. Dar dacă oamenii cu rulota ştiu bine ce fac, atunci potrivirea de ţesut este singurul lucru care contează.

— Ce şanse sunt ca o persoană să fie perfect compatibilă cu altcineva ?

— Perfect ? Nu prea multe - în special, în cazul persoanelor cu grupa sangvină O şi proteine rare din leucocite.

Iniţial, Gustafson intenţionase să sune imediat la familia lui Lonnie Durkin, dar Ben o rugase să-l lase să se ducă personal să le dea vestea.

— Simt că trebuie să fac asta, s-a justificat el.

— Încă nu puteţi să vă ţineţi pe picioare.

— Daţi-mi trei sau patru zile şi o să-mi revin.

— De unde acest zel, domnule Callahan ? Nu prea mai am bani să vă plătesc...

— Nu este vorba de bani, doamnă profesor. Nu stiu exact... poate am nevoie de o finalizare.

— Înţeleg... Ei bine, nu trebuie să vă jenaţi de aceste sentimente, domnule Callahan. Mulţi dintre adepţii noşti descoperă că pe măsură ce află mai multe lucruri care se întâmplă în lume, devin mai puţin sceptici. Doamna Gustafson i-a întins un plic. Aţi făcut o treabă grozavă. Într-o bună zi poate vom avea un buget suficient pentru a vă angaja permanent. Ce vreţi să faceţi cu rulota Winnebago ?

— Nu cred că tipul cu rulota ştie sigur ce sunt: un detectiv particular sau un spărgător de duzină. De fapt, nici nu cred că a reuşit să-mi vadă faţa până când i-am învineţit ochii. În garaj era întuneric. Dacă poliţia se duce acolo, oamenii cu rulota îşi vor da seama că nu sunt un simplu hoţ.

— Dar Lonnie Durkin a murit din cauza lor. Dacă noi nu facem nimic şi cineva păţeşte ceva rău, voi fi foarte supărată.

— Bine, bine. Am înţeles. Ben s-a gândit câteva momente, după care a continuat. O să intru pe net şi o să mai dau şi câteva telefoane unor oameni pe care îi cunosc. Poate reuşesc să găsesc un detectiv particular în Cincinnati care are legături cu poliţia. Ar putea verifica dacă rulota mai este în garajul acela şi ar putea trimite poliţia cu un mandat de percheziţie pentru arme sau ceva de genul ăsta.

— Îmi pare rău, dar nu cred că mai am bani să-l plătesc, a spus Gustafson.

Detectivul a ridicat cecul primit de la Controlul Traficului de Organe.

— Am eu.

*

Ben a trebuit să întreprindă o călătorie dureroasă până la birou şi să caute vreo douăzeci şi patru de ore ca să găsească un detectiv particular în Cincinnati, care să fie dispus să facă ceea ce i se cerea, pe suma de bani disponibilă. Detectivul se numea Arnie Dolan şi şi-a îndeplinit misiunea foarte repede.

— Nu mai e, i-a spus el lui Ben la telefon, la doar câteva ore după prima discuţie.

— Rulota ?

— Şi aia. Dar eu mă refeream la garaj. A ars până în temelie ieri. Şi acum probabil mai iese fum din resturi. Incendiul s-a extins şi la altă casă.

— Ce a zis poliţia ? Este vorba de un incendiu premeditat ?

— Unul neîndemânatic, spun ei. Se pare că au găsit o butelie de gaz în ce a mai rămas din garaj.

— Hm, destul de suspect, a spus Ben, întrebându-se dacă această reacţie însemna că oamenii cu rulota şi-au dat seama că el nu este un spărgător. Poate îşi luaseră măsuri riguroase de precauţie. În orice caz, după ce găsise folografia lui Lonnie Durkin, ar fi trebuit să plece în vârful picioarelor din garaj.

*

Chiar şi la adăpostul confortabil al Range Roverului său, nici un medicament din lume nu ar fi putut să-l ajute să parcurgă cei 2 500 de kilometri de la Chicago până în Conda, Idaho. Orăşelul se afla chiar la nord de Soda Springs, la vreo 90 de kilometri spre sud-est de Pocatello, care, la rândul său, era în cotul de sud-est al statului, la nici 160 de kilometri de Wyoming sau Utah. De aceea, a zburat la Pocatello, prin Minneapolis, şi de acolo a închiriat un Blazer.

Banii de la Controlul Traficului de Organe se topiseră ca gheaţa de martie, iar situaţia lui financiară nu se schimbase cu nimic. Probabil, când avea să se întoarcă la Chicago, avea să dea un anunţ în ziarele locale. Pentru moment, era acolo unde trebuia să fie, făcând ceea ce, în esenţă, îşi dorea să facă.

Pe parcursul întregii călătorii, se tot întrebase de ce inventatorul corsetului elastic nu primise încă Premiul Nobel. Durerea lui de cap devenise suportabilă şi începuse chiar să respire pe nas. Cu fractura costală era însă o altă discuţie. Doctorul Banks îl asigurase că avea fracturată o singură coastă şi că resul nu erau fisurate sau deplasate, dar, timp de vreo şase zile Ben refuzase să dea crezare acestui dignostic. Chiar şi după ce îşi pusese corsetul-minune, cea mai mică mişcare se amplifica dureros în tot corpul. Fără corset, nici măcar nu putea să respire.

Oricât de mare ar fi fost durerea, ea nu se putea compara cu trauma emoţională pe care o resimţea la

gândul că trebuia să dea ochii cu o mamă şi cu un tată şi să le spună că fiul lor este mort. Ben nu voia să-i deranjeze pe părinţii lui Lonnie Durkin, dar nu se vedea aparând la uşa lor neanunţat, aşa că îi sunase de la aeroportul din Pocatello. Mama lui Lonnie, Karen, nu insistase la telefon, obligându-l să-i spună că fiul ei este mort, dar Ben îşi dăduse seama că ştia deja. Stabili-seră o oră pentru întâlnire şi Karen îi explicase cum să ajungă la ferma lor. Ben făcuse o oprire scurtă la Soda Springs pentru a se aduna, luase câteva pastile de Motrin, se cazase la pensiunea Hooper Springs, iar apoi se dusese în parcul Hooper Springs unde petrecuse ceva timp privind splendidul gheizer. Din parc, plecase spre autostrada 34 şi o luase la nord, spre micul sătuc Conda.

Adormit, liniştit şi foarte mic, sătucul Conda i-a adus aminte de Curtisville, Florida, satul lui Schyler Gaines, patronul benzinăriei. A încercat să-şi imagineze masivul Adventurer, cu Vincent la volan şi Connie pe scaunul din dreapta, mergând prin sat ca un rechin mare alb flămând, căutând Pugsley Road Hill şi pe băiatul care, după cum ştiau foarte bine, era donatorul compatibil pentru un beneficiar aflat la mii de kilometri distanţă.

Instrucţiunile lui Karen Durkin l-au adus pe Ben pe un drum de ţară care străbătea lanuri de grâu. Se întreba unde, în această câmpie fără margini, era ascuns Pugsley Hill. După vreo trei kilometri, printre lanuri nesfârşite de grâu, a apărut o gospodărie cu hambare, grajduri, cai şi o căsuţă albă cu două etaje, cocoţată pe culmea unui deluşor. Deasupra intrării în fermă era agăţată o pancartă pe care scria Little Farm.

Karen Durkin şi soţul său, Ray, îl aşteptau nerăbdători, pe mica terasă din faţa casei. Ambii păreau să aibă peste cincizeci de ani, dar puteau, la fel de bine, să aibă şi cu zece ani mai mult. Feţele lor erau îmbătrânite şi oneste, ca ale unor ţărani, oameni muncitori. Strângerea de mână a lui

Ray era puternică şi fermă, iar Ben a simţit bătăturile.Tristeţea din ochii bărbatului însă era greu de măsurat.

— Lonnie e mort, nu-i aşa ? a întrebat el înainte de a intra în casă.

Ben a dat aprobator din cap.

— Îmi pare foarte rău, a reuşit el să spună.

Karen l-a condus într-o bucătărie luminoasă, primitoare, cu perdele înflorate destul de uzate şi o masă rotundă din lemn de stejar care' părea să fie făcută de mână. Lângă uşă s-a oprit un căţel care a început să se scarpine.

— El e Joshua, a spus Karen.

— Un pit bull alb-negru, a spus zâmbind Ben. E adorabil.

— Mulţumim. E al doilea căţel pe care îl avem. Abia a făcut patru ani. Woody, primul nostru căţel, împlinise 16 ani. Lonnie i-a botezat pe amândoi. Foarte cuminţi şi foarte credincioşi. Poate dacă Joshua era cu Lonnie în ziua aceea...

Femeia a tăcut şi şi-a şters lacrimile.

În capătul bucătăriei era un birou din lemn pe care erau aranjate nişte fotografii înrămate; în unele apărea un băieţel, în altele un tânăr. Ben era convins că era Lonnie la diferite vârste.

— Era un băiat atât de bun, a spus Karen după ce a pus pe masă ceştile mari cu cafea şi un platou cu prăjituri de casă cu ciocolată. La naştere mi-au spus că a avut cordonul ombilical înfăşurat în jurul gâtului şi din cauza asta creierul lui nu a mai primit suficient oxigen. Nu prea a mers la şcoală, dar iubea animalele şi toţi cei care lucrează la ferma noastră îl adorau.

Acum Ben înţelegea de ce Madam Sonja făcuse două seturi de desene. Unul era, în mod clar, Lonnie cel din fotografii. Al doilea era bărbatul care ar fi devenit într-o zi. Se gândea la asta în timp ce le spunea celor doi părinţi mai multe despre moartea fiului lor. A considerat că nu trebuie să le arate pozele făcute de medicul legist sau desenele lui

Madam Sonja, decât dacă, bineînţeles, ei solicitau să le vadă.

— Aici aveţi numărul de telefon al poliţiei din Fort Pierce şi pe al doctorului Woyczek, medicul legist. Ei vă vor spune dacă este nevoie să veniţi să identificaţi corpul personal sau dacă aţi putea să trimiteţi un obiect cu amprentele lui Lonnie şi, dacă este posibil, fişa lui dentară. Oficiul de poliţie local vă poate ajuta să comunicaţi cu ei şi puteţi alege orice firmă de pompe funebre pentru aranjamentele legate de aducerea corpului lui Lonnie şi înmormântarea lui aici.

— Karen, ce ţi-am spus eu, a intervenit Ray. Ţi-am spus că e mort.

— Mă bucur că nu a suferit prea mult, a răspuns soţia lui. Domnule Callahan, vrem să ne spuneţi tot ce ştiţi în legătură cu fiul nostru: cum a ajuns în Florida şi cine ar fi putut să-i facă una ca asta.

— Cred că ştiu de ce, în mare, şi cred că ştiu şi cum. Dar cine şi, mai ales, de ce Lonnie, mă credeţi sau nu, voi trebuie să mă ajutaţi să aflu.

Pe parcursul următoarei ore, întrerupt doar de câteva ori de familia Durkin, Ben a povestit totul, de la întâlnirea lui cu Alice Gustafson până la decizia de a veni în Conda şi de a le aduce personal vestea despre moartea lui Lonnie.

— Aha, deci aşa v-aţi ales cu ochiul vânăt, a spus Ray, vizibil impresionat, când Ben a terminat relatarea.

— E frumos din partea voastră că nu m-aţi întrebat asta mai devreme. Dar cred că l-am lovit şi eu destul de bine.

— Nu ne-aţi spus de ce oamenii ăştia l-au ales pe Lonnie al nostru, a murmurat Karen.

— Nu ştiu. Pot să vă spun doar atât - nu cred că au venit după Lonnie fără să ştie exact tipul de ţesut.

— Cum puteau să ştie asta ?

— Există o singură metodă - în urma analizelor de sânge.

— Dar noi nu i-am făcut analiza ţesutului.

— I-aţi făcut vreodată o analiză sangvină ?

Soţii Durkin s-au uitat unul la celălalt.

— În urmă cu doi ani, a spus Karen dintr-odată.

— A avut nişte ameţeli, a completat Ray. Doctorul Christiansen a spus să le facem.

— Credeţi că pot vorbi cu el ? a întrebat Ben.

— Cu ea, a răspuns Karen. Doamna Christiansen. Cred că o să accepte, mai ales dacă vin şi eu cu dumneata la Soda Springs.

— Putem să o sunăm astăzi ?

— De ce nu. Este un doctor foarte bun.

— Chiar şi eu merg la ea, a spus Ray mândru.

— Să sperăm că după ce vorbesc eu cu ea, va fi de acord să se întâlnească cu dumneata şi fără noi. Nu-mi e greu să merg până în Soda Springs, dar după ce-am aflat veştile astea, avem foarte mult de lucru.

— Aveţi dreptate. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama.

— Staţi liniştit. Sunteţi un om minunat. Nu aveţi ce face, în privinţa celor întâmplate, cu excepţia faptului că aţi putea dezlega tot misterul, şi văd că vă străduiţi.

Ben a tăcut o vreme, privindu-i pe Karen şi pe Ray, încercând să le înţeleagă pierderea inestimabilă. Putea fi oare ceva mai rău decât pierderea copilului ? În acel moment, privindu-le feţele, a înţeles ceva, ceva care i se insinuase în minte în săptămânile de după întâlnirea cu Alice Gustafson. Era o persoană căreia îi păsa. Îi păsa de acest cuplu, care trebuia să-şi petreacă restul zilelor fără fiul lor. Îi păsa de patroana de motel din Maine, speriată, confuză, ridiculizată, pe care nu o întâlnise niciodată. Voia să se facă dreptate, să fie pedepsit asasinul nemilos şi fără remuşcări, care provo-case atâta durere şi suferinţă.

— Spuneţi-mi, în Soda Springs există spital ? a întrebat Ben într-un final.

— Spitalul Caribou Memorial. Nu este mare, dar oamenii spun că este un loc grozav. Din fericire, noi nu avem nevoie de spital. Adică, mă refer la...

Deodată, Karen a început să plângă.

Ben nu spunea nimic şi îşi sorbea cafeaua. Simţea un nod în gât. Întotdeauna crezuse că va fi tată şi că va avea doi sau trei copii. După destrămarea căsniciei sale, când devenise plictisit şi detaşat, începuse să nu-i mai pese că timpul se scurge foarte repede. Acum, în ciuda durerii pe care o citea pe feţele acelor oameni, se gândea cum ar fi să aibă copii.

— Stau la o pensiune în Soda Springs, a spus el. Mă duc acolo, dar vorbim de dimineaţă ca să vedem cum facem cu doctorul.

— Nu, nu, a spus Karen, revenindu-şi. Sunt bine. Haideţi să o sunăm pe doamna doctor Christiansen acum.

— Dacă insistaţi. Analizele lui Lonnie au fost făcute la Spitalul Caribou Memorial ?

— Cred că da, a răspuns ea.

— Nu, nu acolo, a intervenit Ray. Lângă farmacie se deschisese un laborator nou. L-am dus pe Lonnie acolo.

— Un laborator nou ?

— Da. Într-o clădire nou-nouţă. Se deschisese cu o jumătate de an, poate un an înainte să mergem noi acolo. Nu mai ţin minte cum se numeşte.

— Nici nu ştiam asta, a spus Karen. Haideţi să o sun pe doamna doctor Christiansen să vedem dacă are timp să se întâlnească cu dumneata. Va fi foarte tristă să audă de Lonnie. Chiar dacă nu l-a văzut de prea multe ori, era unul dintre preferaţii ei.

Karen a sunat de la telefonul de pe masă, în timp ce Ray şi Ben stăteau liniştiţi, privind în ceştile de cafea.

— Nici o problemă, Ben, l-a anunţat Karen după ce a terminat conversaţia. Se poate întâlni cu dumneata mâine

la zece, la ea la birou. Aşa o să ai timp să mănânci şi un mic dejun copios şi să vezi parcul Hooper Springs.

— Aşa voi face, a spus Ben, care, între timp, se ridicase şi dădea mâna cu Ray.

S-a întors şi l-a mângâiat pe Joshua şi s-a îndreptat spre uşă când Karen a spus:

— Of, apropo, era vorba de laboratorul Whitestone.

— Poftim ?

— Laboratorul la care am făcut analizele lui Lonnie se numeşte Whitestone. Cred că face parte dintr-o reţea.

— Cea mai mare reţea de laboratoare din lume, a spus Ben.

CAPITOUL 13

Poţi vedea altfel decât cu ochii ?
PLATON, *Republica*, Cartea I

Era sânge peste tot - pe aleea de lângă casă, ţâşnea din pământ, îi curgea pe faţă. Ben foarte rar ţinea minte visele, dar acum se trezise la patru şi jumătate dimineaţa, în camera de la pensiunea Hooper Springs. Avusese mai multe coşmaruri, unul după altul, foarte violente - un lanţ de scenarii macabre, în care apărea o rulotă Winnebago plină de sânge. Uneori, el era la volan, alteori era Vincent, uriaşul pe care-l cunoscuse în garajul, deja dispărut, din Laurel Way. În acea noapte, se trezise de două ori, transpirat şi panicat de coşmarul pe care îl avusese, dar apoi uita totul. De două ori se dusese la baie şi se întorsese în pat, ca să cadă încă o dată în mrejele coşmarului sângeros şi terifiant.

Într-un final, s-a ridicat, şi-a rezemat perna de tăblia patului şi a deschis cartea cu Trevor McGee, încercând să înţeleagă visul său lugubru. Când a simţit că este pe cale să adoarmă din nou, a făcut un duş lung şi a plecat din pensiune pentru a face o plimbare prin oraşul adormit.

„Cât de mare ?“ se întreba el, trecând pe lângă vitrinele magazinelor adormite şi făcând o scurtă oprire la farmacia Soda Springs. Dacă rulota Winnebago Adventurer era modalitatea prin care donatorii forţaţi erau puşi la dispoziţia unor beneficiari nerăbdători, cât de mare era anvergura acestei afaceri ?

După încă câţiva paşi, a ajuns la clădirea modestă din cărămidă roşie a laboratorului Whitestone. Se pare că în Chicago aceste laboratoare se vedeau la tot pasul. Unele dintre ele, ca cel la care mersese în urmă cu câţiva ani, erau simple centre în care se recolta sângele. Apoi, fiolele cu sânge erau transportate la un laborator regional în care erau făcute, propriu-zis, analizele. Laboratorul Whitestone din Chicago, unde îşi făcuse el analizele, se afla la nici cinci străzi de biroul lui. Şi-a amintit că doctorul Banks spunea că acest laborator lucrează foarte repede, eficient, că este de încredere şi că au crescut, de la o afacere mică, la cel mai mare număr de laboratoare din lume, cu o precizie şi o tenacitate aproape militărească.

Soda Springs era, dacă ar fi dat crezare panoului de la intrarea în localitate, o comunitate de peste 3 300 de oameni. Se părea că această populaţie era suficientă ca Whitestone să fie prezent aici. Ben s-a uitat prin vitrină şi a văzut o sală de aşteptare frumoasă şi primitoare, cu câteva plante. O maşină de poliţie tocmai trecea pe stradă. Ofiţerul a încetinit, atât cât să vadă cine este străinul care se plimbă pe stradă la ora aceea a dimineţii, i-a făcut semn cu mâna şi a plecat. Ben s-a întrebat dacă nu cumva cineva dăduse telefon la poliţie pentru a raporta că un străin se plimbă pe strada principală a oraşului, la o oră atât de matinală. Bine aţi venit într-un oraş mic din America.

Până la întâlnirea de la ora 10 mai erau câteva ore, aşa că s-a întors la pensiune, a mâncat un mic dejun destul de bun, cu ouă fierte şi tocană de vită de casă, apoi a verificat robotul telefonic de la birou.

— Domnule Callahan, s-a auzit o voce groasă de bărbat. Mi-aţi fost recomandat de judecătorul Caleb Johnson, care mi-a zis că sunteţi cel mai bun detectiv particular din oraş ...

„Dacă Johnson ştie cine sunt eu, s-a gândit Ben, atunci el este un detectiv mai bun decât mine“.

Vocea a continuat să descrie un caz, aparent o posibilă infidelitate conjugală, informându-l că de rezultatul unei anchete discrete depindea o avere milioane. Omul spunea, de asemenea, că este gata să tripleze tariful obişnuit al lui Ben, dacă acorda prioritate acestui caz.

„Triplu”. Ben a făcut câteva operaţiuni matematice în gând şi a concluzionat că, dacă va fi în stare să rezolve acest caz, va primi de câteva ori mai mult decât ce i-a dat Controlul Traficului de Organe, bani deja cheltuiţi, o sumă mai mare decât cea pe care refuzase să o primească de la Katherine de Souci. Triplu. Această voce groasă era o scară de ieşire din groapa adâncă în care se afla. A început să fredoneze refrenul cântecului „Peştele şi fluierul” a lui Prine.

Tatăl nostru, iartă-ne pentru ceea ce trebuie să facem...

Pentru moment, lucrurile mergeau mai bine...

„Bine faci, bine găseşti“, s-a gândit el şi a zâmbit.

*

Doctorul Marilyn Christiansen, specializată în medicină generală şi osteopatie, era o femeie plăcută, la vreo patruzeci şi ceva de ani, care avea cabinetul într-o casă frumoasă în stil victorian, în partea de est a oraşului. Opusul doctorului Banks, mereu grăbit şi agitat, ea a fost profund şocată să afle vestea despre moartea lui Lonnie Durkin şi, mai ales, de faptul că el fusese folosit ca donator de măduvă osoasă împotriva voinţei sale.

— Este foarte trist, a spus ea. Era singurul copil în familie. Există cumva o altă explicaţie pentru moartea sa ? a întrebat ea.

— Nu, conform certificatului de deces emis de medicul legist din Florida. Pe fiecare şold erau vizibile urmele unei recoltări de măduvă.

— Ce ciudăţenie ! Nu l-am văzut pe Lonnie de prea multe ori. Era bolnav foarte rar. Dar l-am cunoscut. Toată lumea din oraş îl cunoştea. Era un băieţel dulce. Îi spun băieţel, chiar dacă avea peste douăzeci de ani, pentru că, ei, probabil ştiţi...

— Da, ştiu, a spus Ben, încercând să evite subiectul. Părinţii lui mi-au spus că s-a plâns la un moment dat de ameţeli.

— În urmă cu doi ani. Chiar dacă nu am suspectat nimic grav, am cerut efectuarea unor analize de sânge complete. Rezultatele au fost bune şi la scurt timp, ameţeala a dispărut. Cred că era un virus sau ceva de genul ăsta.

— Analizele au fost făcute la Whitestone ?

— Da. Aş fi putut folosi laboratorul spitalului, dar auzisem că laboratorul Whitestone este puţin mai, ei bine, puţin mai eficient.

— Ştiţi cumva cine conduce laboratorul ?

— Shirley Murphy. Nu o cunosc prea bine. Necăsătorită, are o fiică, adolescentă.

— Aţi putea să o sunaţi să vedeţi dacă ar fi dispusă să se întâlnească cu mine astăzi ?

— Desigur, dar cred că vă va fi foarte uşor să o abordaţi.

— De ce spuneţi asta ?

Doamna Christiansen a ezitat, după care a zâmbit enigmatic.

— Văd că nu aveţi verighetă, a spus ea într-un final.

— Divorţat.

— Ei, Shirley este singură, cu studii superioare, iar Soda Springs este, hm, un oraş mic, de familişti.

*

Ben nu fusese niciodată foarte intuitiv cu femeile, dar chiar şi el îşi dădea seama că Shirley Murphy îi face avansuri. Era o femeie destul de atrăgătoare, cam de vârsta lui, cu părul vopsit cu şuviţe, sâni mari şi şoldurile ample. Ben nu-şi dădea seama dacă de vină era recomandarea făcută de doamna doctor cu o zi înainte sau aşa obişnuia Shirley să vină la birou, dată cu un parfum extrem de puternic şi machiată strident. El nu era amator nici de una, nici de alta. Dar, având în vedere că putea să-l ajute, nu voia să-i spulbere fanteziile.

Întrebarea era cât de mult putea să-i spună din toată povestea. Dacă ea ştia ce i se întâmplase lui Lonnie Durkin sau dacă pomenea de vizita lui cuiva care ştia, el ar fi comis o greşeală la fel de mare ca încercarea de a deschide uşa rulotei. Era momentul pentru un flirt creativ, nişte minciuni spuse frumos şi deştept, două chestiuni la care Ben nu se pricepea prea bine. Din fericire, doamna Christiansen fusese de acord să nu menţioneze profesia lui.

— Domnule Callahan, nu cred că trebuie să dăm prea multe detalii legate de motivul vizitei dumneavostră, cu atât mai puţin despre meseria pe care o aveţi, spusese ea după ce telefonase la laborator. Shirley nu a vrut să mai audă nimic altceva în afară de „singur” şi „simpatic“. I-am spus că aţi venit pentru că aveţi tulburări de vedere ca urmare a unui accident auto şi că eraţi interesat de laboratorul Whitestone. Credeţi că m-am descurcat bine ?

Biroul doamnei Murphy era amenajat frumos şi elegant. Pe pereţi erau înrămate câteva tablouri de impresionişti francezi şi câteva diplome, dintre care una atesta că fusese numită Angajatul Lunii în cadrul laboratorului Whitestone. Volumele aranjate în bibliotecă arătau de parcă nu avuseseră ocazia să fie răsfoite.

După toate aparenţele, doamna doctor avusese dreptate - Shirley era mai interesată de povestitor, decât de poveste.

— Am o mică companie care face analize de histocompatibilitate, adică testul HLA, antigene leucocite umane, a spus Ben, urmărind atent reacţia ei. Se pare că Whitestone vrea să ne cumpere, dar eu voi rămâne director. Vor să mute biroul central din Chicago şi unul dintre locurile posibile ar fi Pocatello. Al doilea loc ar fi, din spusele lor, Soda Springs. Se pare că au o încredere mai mare în angajaţii din oraşele mai mici, care sunt mai loiali.

— Asta este adevărat. Majoritatea angajaţilor noştri lucrează pentru noi de la deschidere, adică de trei ani. Ciudat, eu nu am auzit nimic de aceste schimbări.

— Încă nu s-a anunţat. Sunt sigur că, după ce vor lua o decizie finală, vă vor anunţa.

— Cred că ai dreptate, a spus Shirley. Deci, Ben, a continuat ea schimbând subiectul, făcând eforturi considerabile să ţină spatele drept, pieptul înainte şi ochii aţintiţi spre el, spune-mi cum este Chicago.

— O, este un oraş frumos, a răspuns Ben, dorind să revină la subiectul de dinainte, nedorind însă să o ignore. Este un oraş viu, vibrant. Muzee, orchestre simfonice, muzică bună şi, desigur, lacul Michigan.

— Sună bine.

— Şi romantic. Cred că ţi-ar plăcea.

— O, sunt sigură că mi-ar plăcea, mai ales dacă aş avea un ghid potrivit.

— Cred că putem aranja asta.

— Ei... poate te-ar tenta un tur în centrul orăşelului nostru. Fiica mea are antrenament după şcoală şi vine acasă abia la şase. Cred că pot să plec de aici mai devreme. Stai aşa, ce tot spun ? Eu sunt şefa. Ştiu că pot să plec mai devreme.

— După această întâlnire am de dat câteva telefoane şi, deocamdată, îţi spun doar că trebuie să ţinem legătura... să vedem ce se mai întâmplă astăzi.

Răspunsul lui Ben implica o promisiune şi Shirley s-a mai relaxat.

— Atunci, Ben, spune-mi cum te pot ajuta să afli mai multe despre activitatea noastră. Noi efectuăm de două ori mai multe analize decât un laborator de spital, chiar dacă funcţionăm de-abia de trei ani.

— Doar trei ani. Impresionant. Şi ce faceţi cu analizele de histocompatibilitate pentru transplant ?

— Să fiu sinceră, nu facem prea multe analize de genul ăsta. Candidaţii pentru transplant fac analize la centrele universitare. Puţinele pe care le avem le trimitem la Pocatello.

— Ţineţi o evidenţă a celor care au făcut analzele aici ?

— Nu tocmai. Putem face o listă cu toţi cei care au făcut acest tip de analize la noi, dar nu am voie să divulg prea multe informaţii legate de pacienţii noştri. Ei bine, Ben, dacă pentru tine este atât de important, aş putea face o excepţie. Până la urmă, eşti pe punctul de a intra în familia White-stone, ca să zic aşa.

S-a uitat adânc în ochii lui, semn al multor nopţi singuratice. Îşi dădea seama că abordarea ei izvora din disperare. Aproape că îi cerea să profite de ea. El îşi dorea foarte mult să obţină o listă a tuturor celor care făcuseră analize HLA la laboratorul din Soda Spring. Dacă Lonnie Durkin figura pe listă, înseamna că Marilyn Christiansen, cu toată bunăvoinţa ei, trebuia să dea nişte explicaţii. Cu toate astea...

— Ascultă, Shirley, a spus el dintr-odată, este foarte drăguţ din partea ta că vrei să mă ajuţi, dar aş vrea doar să arunc o privire în laborator. Cât despre o întâlnire, mai pe seară, mi-ar plăcea foarte mult să te invit la cină, dar mă simt obligat să-ţi spun că tocmai am început o relaţie, care

pare să fie destul de serioasă, şi de aceea aş vrea să ne limităm la conversaţie.

„Până aici ţi-a fost ! Dacă vrei să ai succes în această meserie, ar trebui să citeşti mai puţine romane poliţiste.”

Shirley Murphy nu părea dezamăgită. Dimpotrivă, Ben a avut impresia că se simte uşurată.

— Îţi mulţumesc, Ben, a spus ea. Apreciez că ai fost sincer cu mine. Vino să-ţi arăt laboratorul nostru.

Pe măsură ce traversa laboratorul, în mintea lui Ben a început să se contureze un scenariu. Se afla într-o sală de judecată, plimbându-se dintr-un capăt în celălalt, în mijlocul unui interogatoriu încrucişat. Faţa femeii pe care o interoga nu se vedea prea clar, dar cumva ştia că acea femeie era Shirley.

„Să presupunem, spunea el, că Lonnie Durkin nu putea fi folosit ca potenţial donator de măduvă osoasă dacă nu ar fi făcut analizele de histocompatibilitate. Şi totuşi... trebuie să luăm în considerare faptul că acest transplant a fost efectuat. Se putea oare recolta o probă de sânge fără ca domnul Durkin să-şi dea seama de acest fapt ? Părinţii şi doctorul băiatului au mărturisit că toată lumea ştia că Lonnie era mai lent în gândire. Poate că cineva a recoltat aceste probe de sânge, dar după aceea i-a ameninţat pe soţii Durkin sau pe Lonnie să nu divulge această informaţie. Este posibil aşa ceva ? Eu, unul, nu prea cred. De ce l-ar fi ales pe el ? Nu, doamnă, nu cred că s-a întâmplat aşa. Singurul loc în care putea avea loc recoltarea de sânge este aici în...”

Scenariul imaginar a fost brusc întrerupt. Stătea în spatele lui Shirley care lăuda de zor virtuţile noii maşinării, a cărei denumire şi funcţie i-a scăpat complet lui Ben. Peste umărul ei, a văzut o tânără, tehnician la laborator, cu o coadă blondă şi lungă. Scotea un număr mare de tuburi cu sânge din congelator şi le aranja, cu multă grijă, în nişte containere de transport pline cu gheaţă uscată.

— Shirley, într-adevăr, este o maşinărie minunată, a spus Ben, sperând ca ea să nu intre în detalii. Spune-mi, care este procentul de analize pe care le faceţi aici şi câte trimiteţi în alte laboratoare ?

— Bună întrebare. De fapt, acest echipament este atât de sofisticat, precis şi eficient, încât nu e nevoie de un număr prea mare de tehnicieni care să efectueze toate analizele biochimice sau generale pe care le primim. Cele mai obscure sau complicate le trimitem totuşi la laboratoarele Whitestone mai mari, regionale, sau la laboratoare specializate, ca al tău. Dar, în general, tot ce primim se procesează aici.

— Excelent. Şi fiolele astea ? Sunt trimise pentru analize mai detaliate ?

Doamna Murphy a râs.

— Când am spus că trimitem câte ceva în afară, nu m-am referit la un asemenea volum.

Shirley l-a luat cu grijă de braţ şi l-a condus spre tehnician.

— Sissy, dânsul este domnul Ben Callahan din Chicago. Are un laborator de analize de histocompatibilitate pentru transplanturi.

— Frumoasă amintire, a spus Sissy, arătând spre vânătăile de la ochi.

— Eh, a răspuns Ben cu o sinceritate la care nu se aştepta nici el, ar trebui să-l vezi pe celălalt tip.

— Sissy, a continuat Shirley, domnul Callahan este interesat de fiolele pe care le împachetezi tu acum.

— Astea ? Sunt rezervele.

— Rezerve ?

— În cazul în care mostrele sunt contaminate sau rezultatele trebuie confirmate. Sau dacă avem nevoie de analize suplimentare din motive legale.

— Din câte ştim noi, a spus doamna Murphy cu mândrie, laboratoarele Whitestone sunt singurele care îşi iau

asemenea precauţii. Probabil de aceea am ajuns să fim cei mai buni în domeniu. Sunt conştientă de creşterea costurilor, dar, din câte mi s-a spus, noi suntem cei care acoperim toate cheltuielile şi nu beneficiarul sau societatea de asigurare.

Ben simţea că o ia razna.

— Deci, fiecărui pacient i se recoltează nişte fiole de rezervă care sunt îngheţate şi păstrate ?

— Da, fiolele cu dop verde, a spus doamna Murphy. De atât este nevoie. Recoltăm în medie patru fiole de sânge de la fiecare pacient - dopuri roşii, dopuri gri, dopuri mov, dopuri negre. Culoarea dopului se referă la substanţa chimică introdusă în proba de sânge. Numim fiola cu dop verde a cincea fiolă, chiar dacă unui pacient i-au fost recoltate doar două fiole.

— Şi trebuie să transportaţi aceste fiole cu dop verde în afară ?

— Da, a răspuns Sissy. Altfel, în scurt timp, nu am avea suficient spaţiu pentru păstrarea lor. Sunt transportate într-un centru de păstrare din Texas.

— ...şi ţinute acolo timp de un an, a completat Shirley.

— Ce chestie ! a murmurat Ben, gândindu-se dacă era legal să recoltezi un tub de sânge fără ştirea pacientului şi hotărând imediat că, probabil, era legal - atât timp cât sângele era folosit pentru controlul calităţii.

S-a uitat cât mai discret la sigla FedEx de pe container. Laboratorul Whitestone, John Hamman Highway, Fadiman, Texas 79249. Totul era atât de simplu şi, în acest caz, atât de bine pus la punct. Într-un laborator, situat probabil în localitatea Fadiman, din statul Texas, analiza de histo-compatibilitate a lui Lonnie Durkin fusese procesată şi înregistrată. Ben se gândea dacă vreo fiolă cu numele lui se afla la Fadiman. Dacă da, atunci analizele lui şi ale lui Lonnie Durkin erau două probe dintr-o bază de date - o bază de date incredibil de mare.

*

Lui Ben i-a luat mult timp, plus promisiunea de a o scoate la cină cu următoarea ocazie, ca să reuşească să scape de Shirley Murphy. Dar când, într-un final, a reuşit să plece de la laborator, a sunat-o pe Alice Gustafson, i-a povestit ultimele detalii din Soda Springs şi i-a pus o singură întrebare.

— Ce fel de fiolă se recoltează pentru testul de histocompatibilitate ?

Răspunsul ei a venit într-o secundă, deşi lui i s-a părut că durează o oră.

— E vorba de fiola verde, a confirmat ea.

CAPITOLUL 14

Nici un medic, de e medic, nu ţine cont de binele propriu în ceea ce prescrie, ci doar de binele pacientului.

PLATON, *Republica*, Cartea I

Incredibil !

Terapeuţii specializaţi în medicină generală şi pulmonară stăteau în sala de recuperare şi o priveau uimiţi pe Natalie, care mergea pe bandă la înclinaţie mare, la viteză mare, de vreo 30 de minute.

După o vreme, Natalie a început să respire din ce în ce mai greu şi a simţit o durere arzătoare sub osul sternului, dar era hotărâtă să mai reziste câteva minute în plus. Trecuseră mai mult de două săptămâni de când fusese adusă cu avionul medical din Brazilia şi cam trei săptămâni de când medicii de la spitalul Santa Teresa din Rio îi scoseseră plămânul drept. Primele trei zile de după spital Natalie le petrecuse acasă la mama ei şi, probabil, ar fi stat mai mult, dacă nu ar fi fost mirosul de ţigară omniprezent, chiar dacă, din respect pentru fiica sa, Hermina fuma acum numai pe terasă sau în baie.

Jenny era încântată să fie aproape de mătuşa sa, fiind, măcar o dată în viaţă, cea care acordă atenţie şi are grijă de cineva. Petreceau ore întregi vorbind despre viaţă şi problemele inerente, despre cărţi (Jenny încercase fără prea multă tragere de inimă primul volum din Harry Potter

şi acum devora seria întreagă), vedete de cinema, cariera în medicină şi chiar despre băieţi.

— Nu eşti cam tănără să fii interesată de băieţi ?

— Nu-ţi face griji, Nat, şi băieţii care mă interesează sunt tineri.

Progresele lui Natalie şi atitudinea ei îi luaseră prin surprindere pe doctorii şi pe specialiştii de la reabilitare. Cicatricea mare de pe partea dreaptă a pieptului era încă sensibilă, dar era singurul semn exterior al intervenţiei chirurgicale masive căreia fusese supusă. Şi cu fiecare zi care trecea - cu fiecare oră - plămânul stâng îşi asuma o responsabilitate tot mai mare pentru schimbul de gaze care fusese, cândva, asigurat de doi plămâni.

— Hei, Millwood, a spus ea, cred că mâine mă duc să alerg pe pistă.

Chirurgul, care alerga energic pe banda de alături, s-a uitat la ea neîncrezător.

— Te rog, să nu-ţi faci rău, i-a cerut el. Ştii, timpul le lecuieşte pe toate; asta e legea naturii. Nu trebuie să-ţi revii într-o singură şedinţă.

— Înainte ca toate asta să se termine, voi alerga triatlon. Va fi noua mea disciplină.

— Cred că ar trebui să te opreşti acum, Natalie, a spus terapeutul de la recuperare fizică. Promit că mâine mai adăugăm ceva.

În timp ce Natalie se pregătea să încheie, Millwood a coborât de pe banda sa.

— Vă mulţumesc, doamnelor, pentru că mi-aţi permis să vă folosesc aparatul, dar trebuia să văd cu ochii mei dacă zvonurile despre această superfemeie sunt adevărate.

— Ei, eşti un credincios ? l-a întrebat Natalie.

— Credincios, pe dracu’. Sunt doar un discipol.

— În cazul ăsta, poţi să fii discipolul meu la Friendly’s, la o porţie de îngheţată cu prăjitură. Dacă mă suporţi aşa murdară, o să amân duşul pe mai târziu. Trebuie să fac

nişte cumpărături pentru mama şi Friendlys este, într-un fel, în drumul meu. Ne putem vedea acolo.

Natalie a părăsit banda şi a fost examinată de un terapeut care a efectuat câteva măsurători.

— Cifrele sunt bune, a spus femeia, dar performanţele tale sunt mult, mult mai bune. Sinceră să fiu, nu am văzut niciodată progrese atât dc mari după o pneumonectomie totală.

— Stai să vezi. Dacă aşa ceva e posibil, atunci eu o să fiu prima.

Natalie s-a şters cu prosopul şi s-a îmbrăcat într-o vestă largă, cu glugă.

Chiar dacă percepea pierderea plămânului ca pe un dezastru, recuperarea, cel puţin până în acel moment, nu se putea compara cu chinurile prin care trecuse după operaţia la tendonul lui Ahile. Îşi revenise după acea traumă şi era hotărâtă să treacă cu bine şi de asta.

Recuperarea sa miraculoasă era umbrită doar de amintirile legate de atac, care îi tulburau somnul şi apăreau uneori şi în cursul zilei. Aceste episoade erau identice cu cele de la Santa Teresa - denaturate, confuze, neclare în unele momente, foarte detaliate şi terifiante în altele. Acum se vedea în taxi, în drum de la aeroport, iar peste câteva minute era complet detaşată şi privea, din exterior, cum este atacată şi împuşcată. Discutase aceste fenomene cu psihologul ei, doctorul Fierstein, care îi vorbise mult despre multiplele aspecte ale stresului posttraumatic.

— Mintea ta alege să reţină ceea ce suportă, a pus-o în gardă doctorul. Restul este destul de vag, ca un scut de apărare. Asta te ajută să nu fii foarte afectată emoţional. Când mecanismele de apărare încep să dispară, emoţiile adevărate te pot copleşi. Trebuie să fim atenţi şi să evităm acest lucru.

Pentru moment, doctorii luaseră hotărârea de a nu trata tulburarea de stres posttraumatic pe cale medicamentoasă,

decât dacă simptomele aveau să îi afecteze modul de viaţă. Cu excepţia unor rare tulburări de somn, Natalie nu prezenta alte simptome grave. Doctorul Fierstein era de părerea că reabilitarea era un succes pentru că Natalie funcţiona mai bine atunci când avea ceva de înfruntat.

Millwood s-a întâlnit cu ea în parcarea de la Friendly’s, un lanţ de localuri cu o tradiţie de peste şaptezeci de ani, care supravieţuise datorită îngheţatei lor fenomenale.

— Pot să explic absolut tot ce mi s-a întâmplat din momentul în care m-am trezit din operaţie, i-a spus ea lui Millwood după ce au luat loc într-un separeu si au început să pună la loc caloriile arse pe bandă, devorând negresele servite cu îngheţată, dar ceva în mine s-a schimbat. A zâmbit şi a arătat cu degetul la cicatrice. Mă refer la altceva decât ceea ce este evident.

— Am sesizat schimbările astea, a spus Millwood. Şi Doug la fel. Ne aşteptam să aducem acasă o femeie distrusă, care îşi va plânge de milă. Şi, să fiu sincer, asta nu ne-ar fi mirat câtuşi de puţin. Dacă eu aş fi fost în situaţia ta, aşa aş fi reacţionat.

— La început nu a fost aşa, dar apoi ceva s-a schimbat. Totul a început când m-am mutat la mama. Am început să mă gândesc că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi fost suspendată de la şcoală şi nu aş fi fost suspendată dacă nu consideram necesar să-i arăt lui Cliff Renfro ce înseamnă să fii un doctor bun, compătimitor.

— Ai fost la un pas de moarte, a spus Millwood. Oamenii reacţionează diferit la traumă. Unii încep o viaţă plină de frică şi resentimente. Alţii se simt eliberaţi.

— Doctorul Fierstein consideră că sunt într-o fază de negare, dar nu e aşa. Am impresia că ce mi s-a întâmplat la Rio mi-a deschis ochii - am început să fiu conştientă de intensitatea cu care îmi trăiesc viaţa şi efectul pe care îl are chestia asta asupra oamenilor din jurul meu. Ştii, uneori poţi să ajungi şă-ţi pese prea mult de unele lucruri. De-a

lungul anilor, mie mi-a păsat prea mult de toate. Pasiunea e minunată atunci când este concentrată pe un anumit lucru, dar folosită arbitrar devine negativă.

Millwood s-a întins peste masă şi a luat-o de mâini.

— Nu-mi vine să cred ce aud, a spus el.

Natalie nici măcar nu a încercat să şteargă lacrima care curgea pe obrazul ei.

— Întotdeauna m-am mândrit cu faptul că sunt dură şi deşteaptă, în special, pentru că aveam impresia că oamenii cu care am de a face, oricine ar fi ei, nu au convingeri atât de ferme ca ale mele sau atâta energie, întotdeuna m-am comportat în felul ăsta: aşa sunt şi trebuie să mă accepţi ca atare. Mă accepţi sau nu, dar eu nu mă schimb. Acum am 32 de ani, am un singur plămân şi nu-mi mai pasă dacă sunt sau nu dură.

— Crede-mă, Nat, chiar si atunci când eşti foarte dificilă, eşti cea mai bună persoană pe care o cunosc. Prietenii tăi te respectă şi te iubesc pentru pasiunea cu care trăieşti, deşi, trebuie să recunosc că uneori mi-e teamă că te vei stinge precum o lumânare.

— Ei, voi încerca să fiu mai bună cu oamenii. Şi dacă mă prinzi că întrec măsura, atinge-ţi nasul cu vârful degetului sau fă-mi un semn ca să-mi dau seama. Ai priceput ?

— S-a făcut.

Millwood a schiţat un semn.

— Perfect. Mulţumesc. Până o să-mi schimb eu năravul, o să fii consilierul meu secret.

— Contează pe mine.

— Vorbind despre conştiinţă, Terry, nu o să ghiceşti în veci ce am făcut ieri. I-am scris decanului Goldenberg şi lui Cliff Renfro şi mi-am cerut scuze. Nu am nimic de câştigat, dar am vrut cu adevărat să fac gestul ăsta - să recunosc că am greşit şi să le spun că ştiu şi de ce am greşit. Şi am vrut să-i mulţumesc decanului că nu m-a dat afară din facultate.

Expresia lui Millwood era enigmatică şi în ochi i-a apărut o mică licărire.

— Ai spus că nu câştigi nimic din asta, dar totuşi ai scris acele scrisori ?

— Da, asta am spus... De ce ?

El s-a lipit de spătarul canapelei din separeu şi s-a uitat fix la ea.

— Pentru că nu ăsta e adevărul, a răspuns el scurt. Aveai de câştigat de pe urma gestului - mai ales pentru că tu nu credeai că ai ceva de câştigat. Am citit scrisorile, Nat, le-am citit pe amândouă. Decanul Goldenberg ne-a cerut, mie şi lui Doug, opinia. Erau scrise cu multă convingere şi din toată inima. Poţi să-mi spui cât vrei că te-ai schimbat, dar acele scrisori o dovedesc mai bine. A făcut o pauză. Nat, decanul va cere comitetului de disciplină să-ţi ridice suspendarea.

Natalie s-a uitat la el perplexă, făcând ochii mari.

— Îţi baţi joc de mine, nu ?

— Oi fi eu crud, a spus Millwood, dar nu atât de crud. Şi asta nu e tot. Vrea să vorbească cu doctorul Schmidt despre posibilitatea acceptării rezidenţiatului tău. Nu există nici o certitudine, dar el părea destul de optimist. Am ţinut să fiu mesagerul acestor veşti, aşa că Sam mi-a permis să-ţi spun toate astea. Bine ai revenit, draga mea !

— E grozav !... eu... nici nu ştiu ce să zic.

— Nu trebuie să spui nimic în plus faţă de tot ce ai spus în acele scrisori, în ziua aia când te-ai luat la întrecere cu puştii de la Saint Clement, vorbeam despre faptul că *cine* esti ar trebui să fie mai important decât *ce* eşti. Dar există un echilibru pe care trebuie să-l găsim şi se pare că tu eşti pe cale să găseşti acest echlibru. Aşa că - Millwood s-a întins peste masă şi i-a strâns mâna - felicitări.

— Terry, îţi mulţumesc că eşti alături de mine.

— Altceva ?

— Da, mai e ceva. Ai de gând să termini îngheţata aia ?

*

Natalie s-a învârtit prin magazinul Whole Foods Market aproape zburând de fericire. După incidentul cu doctorul Cliff Renfro, Natalie hotărâse să nu-i spună mamei sale despre suspendarea studiilor. Mai devreme sau mai târziu, mai ales având în vedere că se apropia sfârşitul anului şi ceremonia de absolvire, ştia că trebuia să spună ceva. Acum, datorită decanului, lui Doug şi lui Terry şi oricui mai sărise în apărarea ei, nu mai era cazul.

Dar cel mai important lucru era că îi spusese lui Terry adevărul absolut. Scrisese acele misive şi îşi asumase responsabilitatea totală pentru acţiunile sale, fără vreo speranţă că ele ar fi putut schimba ceva. În timpul cursului despre medicamentele ce creează dependenţă, pe care îl urmase anul doi, toţi studenţii erau obligaţi să meargă, cel puţin două ore, la întrunirea AA (Alcoolici Anonimi) şi să citească despre faimoşii doisprezece paşi - instrumente folositoare în procesul de schimbare a persoanei care bea, folosea droguri, mânca prea mult, era dependentă de sex sau de jocuri de noroc. Al optulea pas consta în întocmirea unei liste cu toate persoanele pe care acţiunile sau cuvintele bolnavului le afectaseră într-o măsură mai mare sau mai mică. Al nouălea pas cerea ca respectivul să-şi ceară scuze de la acei oameni, fără a se aştepta la vreun beneficiu sau la iertare. Natalie se gândea că acum era momentul să-şi extindă lista - să înceapă cu mama ei.

Din cauza unui ocol impus de agenţii poliţiei rutiere şi a unui blocaj, drumul spre Dorchester a durat mult mai mult decât de obicei. Natalie a remarcat cu mândrie că injuriile cauzate de neplăcerile traficului erau modeste de data asta.

„Cine este această femeie şi ce s-a întâmplat cu adevărata Natalie Reyes ?”

Cântând încet, Natalie a parcat în faţa casei mamei sale, a pus cele două pungi cu cumpărături pe încheietura mâinii şi s-a îndreptat spre uşă, unde a pus pungile jos pentru a scoate cheia de sub ghiveciul de la intrare. S-a întors cu faţa spre uşă şi a simţit un miros puternic de ars şi a văzut fum negru şi gros ieşind de sub uşă.

— O, Doamne ! a murmurat ea, încercând să pună mâna pe clanţa cu incrustaţii, care era foarte fierbinte.

— Incendiu ! a strigat ea. Incendiu ! Sunaţi la 911 !

A folosit puloverul ca să apuce clanţa încinsă şi a răsucit cheia în broască. Apoi a împins uşa cu umărul.

CAPITOLUL 15

> Oamenii au mereu luptători pe care și-i plăsmuiesc ei înşişi, educandu-i în spiritul măreţiei.
> PLATON, *Republica*, Cartea a VIII-a

Uşa s-a deschis cu putere şi Natalie a intrat într-un nor de fum negru si fierbinte. Citise undeva că în timpul incendiului nu se recomandă deschiderea uşii pentru că focul se poate înteţi, dar nu avea altă opţiune. Mama şi nepoata ei erau înăuntru.

Căldura era insuportabilă, iar fumul devenea tot mai gros cu fiecare pas, arzându-i ochii, nasul şi plămânul. La mijlocul holului spre bucătărie, tuşind şi scuipând, şi-a tras puloverul peste nas şi gură şi s-a lăsat în genunchi şi în mâini. În stânga, livingul era plin de fum, iar tapetul înflorat din bucătărie începea să ardă, semn că incendiul nu pornise de aici. Problemele grave urmau de aici înainte.

— Mamă ! a strigat ea din bucătărie. Mamă, mă auzi ?

Draperiile din bucătărie, peretele dinspre living, masa din stejar şi o parte din duşumea ardeau în flăcări. Fumul gros, luminat de flăcări, umpluse toată încăperea. Limbile de foc urcau pe pereţi până sus şi se întorceau, înghiţind totul în drumul lor.

— Mamă ?… Jenny ?

Natalie s-a îndreptat spre dormitoare. „Probabil că focul a început de aici“, se gândea ea, imaginându-şi-o pe

Hermina adormită la masă, aplecată deasupra integramei din *Times*, cu un creion într-o mână şi cu un Winston aprins în cealaltă. Unde era Hermina ? Căldura devenea tot mai înăbuşitoare şi Natalie începuse să se gândească la cuptorul cu gaz. Nu auzise niciodată ca un incendiu să înceapă de la un cuptor închis, dar poate era vorba de o scurgere şi de o acumulare masivă de gaze. Oricum, nimic nu mai conta acum. Trebuia să le găsească pe mama şi pe Jenny.

Fumul şi căldura deveneau tot mai intense. Natalie s-a lăsat în coate ca să se poată deplasa, i se părea că aude un zgomot, tot mai puternic - scârţâiau plăcile din lemn, cădeau bucăţi de tencuială şi se auzea foşnetul asurzitor al flăcărilor. Înainta încet, în patru labe, cu ochii aproape închişi până când a văzut-o pe mama sa, zăcând cu faţa în jos, la aproape un metru jumătate de ea. Hermina era în halat, desculţă şi zăcea în pragul uşii care dădea spre dormitoare. „Jenny !“ Probabil că Hermina se prăbuşise în timp ce încer-ca să ajungă la nepoata sa.

Ajutată de nivelul ridicat de adrenalină, Natalie a apucat-o pe mama sa de glezne, s-a ridicat cât a putut de mult, şi a început să o tragă spre bucătărie. Aerul era cu mult mai fierbinte decât în urmă cu un minut. Parcă ai fi respirat la gura unui imens furnal deschis. Mama ei nu se mişca deloc, chiar dacă era târâtă pe podea, cu faţa în jos. Natalie şi-a înfrânt instinctul de a-i verifica semnele vitale. Poate că Hermina suferise un atac de cord. Natalie s-a îndreptat spre bucătărie. Trebuia s-o scoată pe Hermina afară din casă şi apoi să se întoarcă după Jenny.

Uşa din spate, aflată chiar lângă masa înghiţită de flăcări, ardea. Nu avea altă soluţie decât să iasă pe uşa din faţă. Chemaseră vecinii pompierii ? Probabil că fumul ieşise pe sub uşă şi pe ferestre. Le aştepta oare cineva afară ca să le ofere ajutor ?

De două ori mâinile i-au alunecat şi a căzut pe spate, înecându-se şi încercând să-şi cureţe plămânul şi gâtul. De fiecare dată s-a ridicat şi şi-a continuat drumul spre ieşire. Ajunsese foarte aproape de uşă când Ramon Santiago, chiriaşul de 70 de ani de la etajul superior, a apărut lângă ea, încercând să o ajute.

— Ai grijă, Ramon..., a spus Natalie, ştiind că el suferea de artrită şi că avea probleme cu inima. Nu vrea... nu vreau să ţi se facă rău... cumva.

— Trăieşte ?

— Nu ştiu...

Ramon o împiedica să ajungă mai repede la uşă. Într-un final, s-a dat la o parte din calea ei.

— Cred că vecinii au sunat la pompieri.

— Du-te şi vezi... dacă au sunat !

— E din cauza ţigărilor, nu ?

— Ramon, du-te... cheamă pompierii !

— Bine, bine.

Bătrânul s-a întors să plece exact când Natalie ajunsese pe terasa din faţă.

Tuşea în continuu şi încerca să respire. Durerea şi arsura din piept deveneau insuportabile. Pe trotuarul din faţă se adunaseră câţiva vecini. Numai unul dintre ei, un bărbat de vreo cincizeci de ani, care ştia că nu lucra din cauza unui handicap sau a unei boli, era suficient de tânăr ca să o ajute.

— Ajutaţi-mă ! a strigat ea, gândindu-se cum era mai bine să procedeze, să lase un vecin să încerce tehnica de resuscitare şi să intre înapoi după Jenny sau să se roage ca fetiţa să fie la şcoală şi să se ocupe ea de Hermina.

Ajutată de vecin, a întors-o pe mama sa cu faţa în sus şi a târât-o pe scări. Hermina era plină de funigine, iar pletele ei negre ca pana corbului erau destul de arse. Natalie a îngenunchiat şi i-a verificat pulsul la artera carotidă. În

momentul în care a simţit pulsul, Hermina a scos un oftat, înăbuşit de o tuse.

„Slavă Domnului !”

Natalie i-a prins nasul între degetele mare şi arătătorul de la mâna dreaptă, a băgat cealaltă mână sub gâtul ei ca să-i ridice capul şi i-a făcut respiraţie gură la gură. După a treia încercare, Hermina a inspirat din nou - de data asta cu mai multă putere.

— Mamă, mă auzi ? Jenny este în casă ?

Hermina a dat din cap, nefiind în stare să vrbească. Natalie a sărit în picioare, încercând să tragă cât mai mult aer în piept.

— Aveţi grijă de ea ! le-a strigat ea celor prezenţi.

— Nu intra acolo, a strigat bărbatul când a văzut-o pe Natalie fugind pe scări şi dispărând în fumul gros.

Undeva în spatele Nataliei, s-a auzit sirena pompierilor, dar ea nu putea să se întoarcă. Nepoata ei avusese o viaţă grea până atunci. Nu o putea lăsa să moară aşa.

Fumul, căldura şi zgomotul erau tot mai puternice, dar aproape de podea aerul mai putea fi încă inhalat. Cu ochii şi gura aproape total închise, Natalie se îndrepta spre bucătărie. Livingul mic şi îngrijit era cuprins de flăcări. Flăcările arseseră peretele dintre living şi bucătărie, canapeaua şi covorul. Ţinându-şi respiraţia, Natalie a încercat să se ridice în picioare. Zgomotul era înfricoşător, iar căldura de nesu-portat.

Natalie încerca să se gândească ce era mai periculos, să cadă tavanul peste ea sau să cedeze podeaua. La mijlocul drumului spre bucătărie, s-a împiedicat de o fâşie de linoleum şi a căzut cu faţa în jos. Nu mai vedea nimic, iar aerul care îi intra în plămân era insuportabil de fierbinte. Exact în acel moment, a auzit vocea nepoatei sale.

— Ajutor ! Vă rog, ajutaţi-mă ! Buni ! Nat ! Ajutor !

Natalie s-a ridicat în genunchi şi mâini şi a făcut un efort să meargă înainte, ghidată de ţipetele fetiţei. Era pe ultima

sută de metri într-o cursă de 1 500, cot la cot cu rivalul său. Plămânul îi ardea, iar picioarele nu mai aveau forţă să meargă, dar linia de sosire era atât de aproape şi ea ştia că nu putea să piardă. Oricât de multe resurse ar avea rivalul ei, ea avea mai multe.

Orbită şi sufocată de fumul negru, s-a aruncat spre uşa de la dormitorul fetiţei şi a dat peste Jenny, care zăcea pe podea, lângă scaunul cu rotile răsturnat, ţipând şi neputând să se ridice.

— Ce faci, scumpo... totul e bine... Sunt Nat.

Jenny a repetat numele ei şi a leşinat.

Faţă de Hermina, fetiţa de zece ani cântărea cât un fulg, dar era total inertă şi Natalie nu mai avea forţe. I-a tras tricoul lui Jenny peste nas şi gură, a luat-o pe fetiţă în braţe şi a pornit spre uşă, la fel cum făcuse şi cu mama ei, încet, încet. Dar înainte să parcurgă o treime din bucătărie, picioarele şi plămânul au refuzat să mai răspundă.

Sub ploaia de jar, Natalie a tras-o pe nepoata sa mai aproape şi a acoperit-o cu corpul său. Apoi a închis ochii şi a început să se roage ca inevitabilul să nu fie prea dureros.

CAPITOLUL 16

> Dacă îti poti imagina pe cineva căpătând puterea de a fi invizibil fără a face vreodată ceva greşit şi fără a se atinge de lucrurile altuia, atunci acesta ar fi considerat de ceilalţi drept cel mai penibil idiot.
>
> PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

— Socrate, bine ai revenit în consiliu.

— Îţi mulţumesc, Laertes. Mandatul meu începe peste două luni şi sunt deja foarte nerăbdător. Toţi membrii sunt aici ?

— Toţi.

Cei patru membri ai consiliului, aflaţi pe patru continente diferite, l-au salutat pe unul dintre fondatorii organizaţiei.

— Ce s-a întâmplat ? a întrebat Socrate.

Laertes l-a pus la curent cu ultimele noutăţi.

— Te sunăm referitor la H, clientul cu numărul 14 din lista ta. Fără prea multe avertismente, sănătatea sa a început să se deterioreze rapid. Procedura trebuie să fie efectuată în cel mult zece zile, iar doctorii săi spun cât mai rapid cu putinţă. Din cauza poziţiei pe care o ocupă, starea sa va avea implicaţii majore, politice şi financiare. Ştim că ai fost foarte ocupat cu rezolvarea problemelor organizaţiei noastre, dar vrem să ştim dacă poţi prelua acest caz.

— Voi face tot posibilul să mă ocup de el. Donator ?

— Avem trei opţiuni. Brutar, 40 de ani, parizian, compatibilitate aproape perfectă.

— Informaţii despre el ?

— Câte ceva. Este un producător tipic. Nu este proprietarul brutăriei, niciodată nu va fi. Doi copii. Vecinii spun că face o pâine grozavă.

— Aici Temistocle. După mine, lichidarea chiar şi a unui singur brutar bun din lumea asta este un păcat. Eu propun să căutăm altceva.

— Următorii doi sunt din Statele Unite. Primul este un actor din Los Angeles, 37 de ani, compatibilitate aproape perfectă.

— În ce film a jucat ?

— Filme de groază de categoria B, în mare parte. A fost căsătorit de cel puţin patru ori, este dependent de jocurile de noroc şi este plin de datorii. În industria sa nu are o reputaţie prea bună.

— Asta nu are nici o importanţă, a spus Glaucon. Chiar dacă nu e talentat, tot actor este si asta înseamnă că face parte din categoria de auxiliari. Şi, mai mult decât atât, are o compatibilitate aproape perfectă. Propun să fie luat în considerare numai în ultimă instanţă.

— Sunt de acord, a spus Polemarchus. Mai întâi producători, după aceea auxiliari. Asta este politica noastră. Dar şi Socrate cred că ar dori o compatibilitate perfectă, dacă am avea aşa ceva.

— Adevărat, a răspuns Socrate, chiar dacă munca noastră a arătat că diferenţa dintre o compatibilitate aproape perfectă şi una perfectă este minimă. Totuşi, eu aş prefera o potrivire absolută. Producător, adult, mod de viaţă sănătos, cât mai tânăr cu putinţă.

— Sunt mulţumit că avem un asemenea donator, a spus Laertes. Femeie, 36 de ani. Producător, nivelul de jos. Este chelneriţă într-un restaurant. Divorţată. Un copil. Nu face

altceva în afară de muncă. Informatorul nostru a declarat că femeile căsătorite din oraşul său nu au încredere în ea.

— Şi ea e perfect compatibilă ?

— Da.

— Din ce stat e ? a întrebat Socrate.

— Stai să văd. Cred că este din... da, Tennessee. Este din statul Tennessee.

— Probabil e genul care ascultă muzica aia country oribilă toată ziua, a murmurat scârbit Polemarchus.

— O vom onora pe ea. Obiecţii ?

— Nici una.

— Nici una.

— Alegere bună.

— Bine atunci, Socrate. Din acest moment eşti responsabil de acest caz.

O zi bună, domnilor.

CAPITOLUL 17

Îti aminteşti cuvintele oamenilor în suferinţă ? Ce spun, oare, aceştia? Cum că nimic nu este mai bun decât sănătatea, dar că, înainte de suferinţă, nu si-au dat seama că acesta este lucrul cel mai plăcut.

PLATON, *Republica*, Cartea a IX-a

— Ei bine, Natalie, este timpul. Respiraţia ta este bună. Gazele din sânge sunt la un nivel bun. Saturaţia de oxigen este de 98. Cred că e momentul să scoatem tubul. Eşti gata ?

Natalie a dat afirmativ din cap spre Rachel French, şefa secţiei de pulmonologie de la Spitalul White Memorial. Ore în şir, Natalie fusese conectată la un aparat de ventilare din secţia de reanimare, pierzându-şi de câteva ori cunoştinţa. De multe ori când deschidea ochii vedea faţa inteligentă a doctoriţei French privind-o cu blândeţe.

Probabil din cauza medicamentelor cu care era dopată, tubul endotraheal nu o deranja atât de mult pe cât credea ea. Nu avea amintiri neplăcute legate de cel de la spitalul Santa Teresa şi se îndoia că-l va ţine minte pe acesta. „Dumnezeu să-i binecuvânteze pe farmacologi.” După ce leşinase pe podeaua din bucătărie, primul semn că nu murise a fost că auzea sirena ambulanţei cu care era transportată de urgenţă pe Southeast Expressway spre

White Memorial. După spusele doctorului French, nivelul de oxigen era atât de redus, încât personalul medical din ambulanţă a fost nevoit să introducă tubul imediat. Dar ea nu-şi amintea nimic din acel coşmar.

Ceasul de pe peretele din faţa patului arăta că trecuseră vreo doisprezece ore de când cantitatea de sedative fusese redusă, atât cât ea să fie în stare să se gândească la ceva timp de câteva minute. De la incendiu trecuseră circa patruzeci şi opt de ore.

I se spusese de câteva ori până când fusese în stare să înţeleagă şi să ţină minte, că mama ei şi Jenny erau bine, internate într-un alt spital şi că pompierii şi presa o lăudaseră pentru că le salvase vieţile. Aflase că la doar câteva minute după ce ea şi Jenny fuseseră scoase de pompieri afară din casă, tavanul din dormitorul lui Jenny se prăbuşise şi casa arsese complet. Singura întrebare la care nu avea deocamdată un răspuns era gravitatea traumei prin care trecuse. Asta era una dintre acele situaţii, tipice pentru doctori şi pentru studenţii la medicină, când nu ştiu prea multe despre evoluţia ulterioară.

Medicul French, mamă de gemeni şi cel mai tânăr şef de secţie din spital, era genul de doctor dedicat, respectat de toţi, cum şi-ar fi dorit Natalie să fie — sigură şi eficientă, fără ca feminitatea şi compasiunea ei să aibă de suferit. În timpul spitalizării după întoarcerea din Brazilia, French fusese doctorul lui Natalie şi petrecuseră ore în şir vorbind despre filosofic, viaţă şi speranţe legate de viitor.

— Câteva fisuri la bază, a spus French după o examinare prelungită cu stetoscopul, dar nu este de mirare. Doctorul Hadawi, anestezistul, este aici. Faci tot ce spune el şi tubul va fi scos în câteva secunde. Îţi dai seama că dacă lucrurile nu stau prea bine, îţi vom reintroduce imediat tubul, da ?

Natalie a dat din nou din cap. Porţiunea inferioară a traheei era total aspirată, o senzaţie extrem de neplăcută.

Apoi, conform instrucţiunilor date de anestezist, Natalie a tuşit şi tubul a fost imediat scos. Timp de câteva minute a stat nemişcată, cu masca pe faţă, inspirând oxigenul umidificat prin înghiţituri adânci, ameţitor de bune. În acest răstimp, cât încerca să se adapteze schimbării, doctorii din salon deveniseră nervoşi, căci, dacă existau semne că respiraţia ei nu era una normală, un tub nou trebuia introdus imediat. French a examinat-o de câteva ori, apoi i-a mulţumit anestezistului şi l-a lăsat să plece. Natalie continua să respire încet, încercând să evalueze nivelul de disconfort, de stres şi setea de aer.

Ceva nu era în ordine.

Chiar după două zile, simţea mirosul de fum care venea, probabil, din nas şi sinusuri. Deşi vedea bine, o usturau ochii şi simţea un disconfort teribil, chiar şi după ce aplicase unguentul sub pleoapele inferioare, la fiecare câteva ore. Dar adevărata problemă era plămânul. Datorită exerciţiilor de recuperare, respiraţia ei devenise absolut normală. Acum, chiar dacă putea inspira adânc, simţea că nu are suficient aer - nu era chiar o sete de aer, un simptom grav, dar îşi cunoştea corpul foarte bine şi ceva nu era bine. Natalie s-a uitat la Rachel şi şi-a dat seamă că şi anestezistul a sesizat problema.

— Te simţi bine ? a întrebat-o doctorul French.

— Nu ştiu. Credeţi că sunt bine ?

— Eşti bine.

Natalie citea o umbră de nelinişte în ochii doctoriţei.

— „Eşti bine“. Oare nu asta i-au spus şi Mariei Antoaneta... Înainte de a da drumul ghilotinei ?

La mijlocul propoziţiei, Natalie a fost nevoită să facă o pauză, lucru deloc normal.

— Crede-mă, opţiunile tale sunt mult mai bune decât ale ei, a replicat French zâmbind, dar, deşi eu am considerat că eşti bine şi că putem scoate tubul, saturaţia

de oxigen este încă redusă şi în unele părţi ale plămânului mai ai edem. Cred că asta simţi tu acum.

— Credeţi că asta va dispărea ?

— O mare parte a şi dispărut.

— Dar o parte din alveole au fost arse, nu ?... De aceea am edem pulmonar şi nivelul de oxigen redus ?

— Natalie, ai inhalat mult fum şi aer foarte fierbinte.

Natalie a simţit un nod în piept... frică.

— Şi ?

Doctoriţa a ridicat spateaza patului şi s-a aşezat pe marginea patului, lângă Natalie.

— Pereţii traheei, tuburile bronhiale şi o parte din alveole au fost afectate. Nu există nici o îndoială în această privinţă.

— Înţeleg. Afectaţi. Edemul nu este doar o reacţie la... faptul că plămânul meu a fost iritat de fum ?

— Parţial, sunt sigură, dar o mare parte din trauma se datorează căldurii. Ştii că oamenii pot suferi arsuri de gradul unu, doi sau trei ale pielii. Ei bine, tu ai suferit asemenea arsuri, de gradul unu, doi şi trei ale ţesutului pulmonar.

— Arsurile de gradul unu şi doi se pot vindeca complet, a spus Natalie.

— Exact. Dar arsurile de gradul trei, sunt mult mai adânci, ele afectează epidermul, dermul şi ţesutul subcutanat. Ţesutul ars nu se vindecă pur şi simplu, ci tinde să se vindece prin cicatrizare. Ţesutul cicatrizat oferă o oarecare protecţie fizică, dar nu îndeplineşte funcţii naturale - în cazul tău, nu contribuie la schimbul de gaze.

— Atunci întrebarea este cât din... plămânul meu a suferit arsuri de gradul trei ?

— Nu ştim încă. Nat, tu ai făcut un gest eroic. M-am rugat, de când te-au adus, ca traumele să nu fie prea extinse.

— Dar nu ştiţi, a murmurat Natalie.

— Nu ştiu. Natalie, după tot ce ţi s-a întâmplat în Brazilia şi acum, ai avut parte de foarte mult ghinion. Nu vreau ca lucrurile să se agraveze.

— Dar ar putea.

Doctorul French părea să caute un răspuns.

— Nu ştim în ce măsură au fost afectate ţesuturile sau câte arsuri de gradul doi se vor dovedi a fi, din punct de vedere funcţional, arsuri de gradul trei.

— Dumnezeule ! Ce alternativă am ?

— Aşteaptăm cam o săptămână sau un pic mai mult şi atunci vom avea nişte rezultate ale funcţiilor pulmonare şi vom începe terapia.

— Nu ştiu dacă mai pot.

— Cred că femeia care s-a întors în casa aia în flăcări ca să salveze o fetiţă de zece ani poate face asta.

— Nu ştiu, a spus Natalie, încercând să ia o gură de aer care îi umplea plămânul numai parţial. Şi dacă totul merge prost ? Dacă plămânul meu a fost grav afectat şi nu voi mai putea vreodată respira normal ?

French s-a uitat la ea calm.

— Nat, nu trebuie să gândeşti aşa. Te vei demoraliza atât de mult încât corpul tău va înceta să mai lupte.

— Dumneata nu ai fi vrut să ştii ?... Nu ai fi vrut să ştii dacă ai mai putea alerga vreodată ?... Sau măcar să te plimbi fără a încerca cu disperare să inhalezi ?... Oare mai există vreo altă soluţie ?

— Te rog, Natalie, linişteşte-te.

— Trebuie să existe o soluţie.

— Bine, există, a spus French fără prea multă tragere de inimă. Mi-am permis să trimit probele tale de sânge pentru fenotipare.

— Transplant ?

— Nu spun că vei avea nevoie de transplant, după cum ştii, acesta este un proces dificil, cu eventuale complicaţii.

— Puneţi-mă pe listă.

— Există o listă regională, dar cu plămânii nu se aplică aceeaşi regulă ca la rinichi, primul venit, primul servit. Lista de aşteptare pentru transplant pulmonar prespune o evaluare extrem de complicată numită punctaj de alocare pulmonară. Ascultă-mă, eu nu cred că acesta este momentul potrivit să discutăm asemenea chestiuni. Am început procesul doar pentru că durează foarte mult. Tu eşti departe de a avea nevoie de un transplant.

— Dacă nu pot fi normală sau aproape normală, a spus Natalie, nu cred că vreau să mai trăiesc.

Doctoriţa French a oftat.

— Nat ! Trebuia să mai aştept înainte de a-ţi prezenta întreaga situaţie, îmi pare rău.

— Ştiţi, eu am grupa sangvină O. Asta este cea mai rară grupă sanguină pentru transplant.

— Nat, te rog frumos.

— Şi nici nu am de gând să iau medicamente imunosupresive... În fiecare zi, pentru tot restul vieţii... Au o serie de efecte secundare... infecţii, osteoporoză, diabet, insuficienţă renală.

— Draga mea, te rog, inspiră adânc şi calmează-te. Te gândeşti prea departe acum. Nici nu ştiu dacă tu vei...

— Nu mă voi face bine niciodată, nu ?... Orice aş face eu, niciodată nu voi mai putea alerga... Şi rezidenţiatul la medicină necesită forţă... la fel şi statul în picioare, ore în şir, în sala de operaţii... Nu am nici o şansă să devin chirurg... nu voi putea să merg nici până la alimentara de pe colţ fără să mă simt obosită. Cum să suport asta ?

În loc să mai nege previziunile lui Natalie şi atacul verbal, Rachel French a făcut ceva ce i se părea absolut normal să facă un doctor adevărat. S-a apropiat de Natalie şi a luat-o în braţe.

— Natalie, ia-o încet. Fii calmă.

Natalie a simţit imediat că este pe cale să aibă o cădere nervoasă. În loc să se lase pradă emoţiilor, şi-a îndreptat

spatele şi a început să fixeze un punct imaginar de pe peretele din faţă, fără să verse măcar o singură lacrimă.

Următoarele douăzeci şi patru de ore au fost groaznice, chiar dacă Natalie a simţit o mică îmbunătăţire în ritmul şi calitatea respiraţiei. Era mulţumită că le-a putut salva pe Hermina şi pe Jenny, dar depresia cauzată de vestea traumei suferite la plămân continua să se agraveze. Psihoterapeutul ei a vizitat-o de câteva ori şi a convins-o, într-un final, să ia un tratament antidepresiv moderat. În loc să aştepte ca medicamentele să-şi facă efectul, Natalie a convins o prietenă să-i aducă laptopul şi a stat foarte mult timp pe internet, citind despre transplantul pulmonar, fenotipare, histocompa-tibilitate şi despre nou-adoptata formulă privind alocarea numărului redus de plămâni - punctajul de alocare pulmo-nară.

Un procent mare în determinarea punctajului îl avea probabilitate de supravieţuire în următorul an. Măsura în care era afectat plămânul nu conta prea mult - doar probabilitatea morţii. Proasta dispoziţie s-a generalizat pe măsură ce Natalie a înţeles că probabilitatea scăzută de a muri îi reducea şansele de a fi luată în considerare pentru transplant pulmonar.

Putea să se chinuie mult şi bine, luptând pentru fiecare gură de aer, că nu avea nici o importanţă. Calitatea vieţii conta prea puţin în comparaţie cu cantitatea.

Dar de ce îşi făcea probleme ? Oricum nu-şi dorea un transplant. Nu voia pregătiri şi aşteptare sau operaţie, nu voia medicamentele imunosupresive, cu efectele lor îngrozitoare, nu voia să-şi petreacă restul vieţii cu gândul la respingerea grefei şi spitalizări de urgenţă. O viaţă de legumă sau cu medicamente toxice care să ajute la acceptarea plămânului unui alt om care să o ţină în viaţă. „Ce mai alegere !”

Pentru a înrăutăţi starea generală a lucrurilor, amintirile evenimentelor de la Rio continuau să o bântuie, mai ales

nopţile, apărând uneori şi în timpul zilei. Scenele pe care le revedea Natalie nu erau simple amintiri, ci mai mult decât atât. Le simţea la un nivel primar, aproape visceral. Doctorul Fierstein nu-şi putea explica de ce Natalie continua să aibă aceste coşmaruri, iar singura lui explicaţie era şocul posttraumatic puternic.

Natalie era agăţată de gard, terifiată, în momentul în care şi-a revenit, auzind un zgomot în rezervă. A deschis ochii aşteptând să vadă un alt ziarist, chiar dacă ea ceruse expres personalului medical şi de securitate să interzică accesul presei. Dar o avea în faţă pe mama ei, cu ziarul *Herald* în mâini deschis la pagina cu articolul despre actul ei eroic. În spate stăteau Doug Berenger şi Terry Millwood, care ţineau în braţe câte un coş din plastic, ambii vizitatori frecvenţi.

— Ai fost externată ! a spus Natalie fără prea multe emoţii. Şi Jenny ?

— Amândouă am fost externate ieri seara. Stăm la tine până când hotărâm ce facem. Prietena mea Suki stă cu Jenny până când mă întorc acasă.

— E bine. Eu cred că voi fi externată mâine... E loc pentru toate trei în apartamentul meu, cel puţin pentru o vreme.

— Am fost atât de îngrijorată. Te simţi bine ?

— Da, mamă, sunt bine. Îl ţii minte pe doctorul Berenger... şi pe Terry ?

— Desigur. Am vorbit pe hol.

Natalie încerca să nu-şi facă griji şi pentru Hermina, veştile despre plămânul ei şi posibilitatea unui transplant fiind prea recente.

— Ei bine, mamă, amândoi sunt cardiochirurgi, a informat-o ea, şi sper că le-ai povestit despre ce ai făcut... Casa a fost distrusă, toată averea ta s-a prăpădit în flăcări... Tu şi Jenny era să muriţi. Şi pentru ce ? Ca tu să mai poţi trage un fum dintr-un Winston... Ştiu ce au hotărât

instanţele judecătoreşti în legătură cu companiile producătoare de ţigări şi ştiu cât ai suferit când ai pierdut-o pe Elena, dar mai ştiu că ai depus prea puţin efort pentru a te lăsa... Faci orice ca Jenny să trăiască mai bine, dar era să omori sărmanul copil.

Atacul verbal o lăsase pe Natalie fără răsuflare.

Hermina îşi revenise un pic din şoc.

— Nat... Îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău.

Natalie refuza să tacă.

— Nu este suficient să-ţi pară rău, mamă.

Hermina a ridicat mâna dreaptă şi a întors-o pe ambele părţi.

— Dacă vrei să ştii, a spus ea umil, nu am mai fumat, nici măcar o ţigară, de trei zile. Vezi, nu mai am pete de tutun.

Berenger şi Millwood au început să murmure cuvinte de aprobare, dar Natalie era de neînduplecat.

— Mamă, atât. Nici măcar o ţigară de acum înainte ! a strigat Natalie.

— Îţi promit. Voi face tot ce pot.

— Atât, mamă, a spus din nou Natalie, imaginându-şi alveolele distruse din singurul ei plămân. Ei bine, tu şi Jenny sunteţi vii şi nevătămate. Asta este tot ce contează.

Doug Berenger, cu un aer intimidant în halatul medical până la genunchi, s-a apropiat de Natalie, a sărutat-o pe frunte şi i-a întins o cutie de ciocolate Godiva. Apoi s-a întors spre Hermina.

— Doamna Reyes - Hermina - ne-ai putea lăsa pe mine şi pe Terry să vorbim ceva cu Natalie preţ de câteva minute ?

Hermina, şocată, a spus doar „Bineînţeles“ şi a ieşit din salon.

— Eşti vedeta acestui loc, a spus Berenger. Am auzit că primarul şi Sam Goldenberg vor să organizeze un fel de ceremonie de premiere.

— Fă ce vrei, dar scapă-mă de asta, a spus Natalie.

— Nu am avut ocazia să te felicit pentru reluarea studiilor.

— Mulţumesc. Se pare că mai nou sărbătoresc veştile bune fiind conectată la aparatul de ventilaţie. Se pare că a devenit o tradiţie.

Millwood a pus coşul din plastic lângă ea.

— Astea sunt felicitări pentru tine, a intevenit el. Toată lumea iubeşte eroinele de modă veche, inclusiv noi. Astea au venit de peste tot, nu doar din Boston.

Chiar dacă privirile lor se intersectaseră pentru foarte scurt timp, Natalie nu avea nici o îndoială că cei doi prieteni ai ei îşi dăduseră seama ca era foarte tristă.

— Pune-le în colţ, l-a rugat ea. Le voi deschide când ajung acasă.

— Natalie, a început Berenger, am o idee pe care vreau să o discutăm. Eu şi nişte prieteni de-ai mei cumpărăm blocuri mici de apartamente, le renovăm, le transformăm în apartamente de lux şi le revindem cu profituri obscene. Ei bine, acum avem un bloc care se dă în exploatare în East Boston. Toate apartamentele au fost vândute cu excepţia apartamentului de prezentare, cu două dormitoare, frumos mobilate. Aş fi onorat ca mama şi nepoata ta să stea acolo până vor rezolva problema cu compania de asigurare şi vor găsi o soluţie permanentă. Apartamentul se află la etajul unu şi este prevăzut cu rampe pentru scaunul cu rotile.

Natalie a încercat să-şi reprime dorinţa de a spune că vor sta bine şi la ea.

— Eşti foarte bun, a spus ea. Este un gest extraordinar. Dar am o rugăminte. Dacă mama mea va fuma... o dai afară. Nu mai există a doua şansă. Să se ducă să-şi închirieze o cameră sau un apartament, ce vrea ea, iar eu o voi lua pe Jenny la mine. Trebuia să pun piciorul în prag cu mulţi ani în urmă.

— Dacă mai fumează o dau afară, a asigurat-o Berenger. Să sperăm că va înţelege că este spre binele ei şi dacă asta e condiţia ta, atunci aşa rămâne.

Dar dependenţa de nicotină este o chestie foarte puternică. Gândeşte-te puţin la Carl Culver, pacientul meu pe care prietena ta, Tonya, era să-l mănânce de viu. Nici măcar transplantul de inimă nu l-a putut opri. Vei fi surprinsă, dar foarte mulţi oameni care au avut transplant de ficat beau alcool - unii chiar în cantităţi considerabile, chiar dacă au fost avertizaţi că o cantitate cât de mică e suficientă pentru a determina schimbări la nivelul ţesutului adipos al ficatului.

Natalie era de neînduplecat.

— Trebuie să fim duri cu ea, a zis ea.

Berenger îşi unise palmele şi se înclinase.

— Va fi aşa cum spui, a repetat el. Mă duc să văd dacă mama ta acceptă înţelegerea.

— Minunat. Întotdeauna am fost convinsă că mama are puteri supranaturale, mistice... Sper să nu te convingă să fii mai blând cu ea.

— Voi face tot ce pot, a promis Berenger ieşind din rezervă.

— Doug, nu glumesc. O iubesc mult, dar i-a dezamăgit pe toţi cei care au sperat că ea va face cum e mai bine.

— Majoritatea bărbaţi, sunt sigur, a spus Millwood după ce Berenger ieşise.

— Ai dreptate.

— Iartă-mă că spun asta, dar pentru o eroină nu pari de loc prea încântată.

— Nu sunt. Rachel French a spus că plămânul meu a fost grav afectat. Deocamdată nu poate să-mi spună în ce măsură. Mi-a spus că pentru orice eventualitate, m-a înscris pe lista de trasplant.

— Ştiu, a spus Millwood. Tocmai am vorbit cu ea. Nat, transplantul este o măsură de precauţie pentru că procesul

de evaluare şi formula de alocare este teribil de complicată şi ia foarte mult timp.

— Terry, nu pot să fac asta.

— Ştiu că e greu, dar acum trebuie să fii tare. Nu te gândi la răupână când nu ştii exact care sunt problemele şi opţiunile.

— Ţie ţi-e uşor să spui asta. Nu plămânul tău putrezeşte.

— Eu doar vreau să-ţi spun să nu te gândeşti la rău până când nu ştii totul. Ai ajuns prea departe ca să renunţi.

— O să văd ce o să fac, a spus cu tristeţe.

Millwood stătea lângă ea.

— Nat, îmi pare rău, îmi pare foarte rău. Dacă ai nevoie de ceva, de orice, să-mi spui. Prietenia noastră înseamnă foarte mult pentru mine.

— Asta e bine, a spus Natalie fără prea mult entuziasm.

Se părea că Millwood mai voia să spună ceva, dar s-a mulţumit să dea din cap, trist şi frustrat, şi a plecat. Ajuns pe hol, el a făcut dreapta în faţa lifturilor şi s-a dus la biroul asistentelor. Rachel French lucra la nişte hârtii şi îl aştepta.

— Ei bine ? l-a întrebat ea.

Milwood a oftat.

— Niciodată nu am văzut-o aşa. Acum câteva zile era mai sus decât norii, fericită că fusese acceptată înapoi la şcoală. Şi apoi s-a întâmplat nenorocirea.

— Îmi pare rău, dar nu cred că m-am descurcat prea bine cu veştile. Trebuia să aştept până era externată şi apoi puteam să pronunţ cuvântul „transplant”. Este convinsă că plămânul ei e terminat, chiar dacă îi tot spun că încă nu ştim exact în ce măsură a fost afectat.

— E foarte deşteaptă şi intuitivă.

— Bine că nu ştie totul.

— Cum adică „totul“ ?

— Am nişte prieteni la laboratorul de fenotipare şi am hotărât să-i sun ca să-i rog să se grăbească cu analizele ei.

— Şi ?

— Are grupa O pozitiv, ceea ce o plasează în categoria de beneficiari cu şanse reduse. Mai mult decât atât, am primit şi analizele ei de histocompatibilitate. Are antigeni extrem de rari. Şansele de a găsi un donator compatibil sunt destul de reduse şi, chiar dacă reuşim, va petrece tot restul vieţii luând medicamente antirespingere. Natalie consideră toxicitatea acestor medicamente ca fiind extraordinar de mare şi nu fără motiv.

Faţa lui Millwood se schimonosise de supărare.

— Şi care sunt atunci opţiunile ei ?

— Se află, a spus doctoriţa French trist, între ciocan şi nicovală.

CAPITOLUL 18

Vrem ca paznicii noştri să fie salva-torii noştri.
PLATON, *Republica*, Cartea a IV-a

Ar fi fost un neadevăr să spui că jungla din jurul Centrului Whitestone pentru Sănătate în Africa era liniştită, dar de-a lungul anilor, Joe Anson remarcase că zgomotul înceta complet între ora trei şi trei jumătate dimineaţa. În acea perioadă de timp, care dura în jur de o jumătate de oră, toţi scarabeii, cărăbuşii, licuricii, greierii, cimpanzeii şi alte specii de maimuţe se potoleau deodată. Nici un localnic nu confirmase vreodată acest fenomen, dar Anson ştia că nu se înşela.

În acea dimineaţă, stătea rezemat de balustrada din bambus din faţa laboratorului principal şi asculta cum zgomotele şi gălăgia se liniştesc treptat. Aerul era îmbălsămat cu mirosuri de plante cu flori, curry, lemn-dulce, mentă şi multe alte parfumuri naturale. Anson a tras aer în piept, bucurându-se din plin de acest regal de miresme.

Viaţa de după operaţia de transplant decurgea aşa cum îi promisese, cu entuziasm, Elizabeth. Operaţia fusese foarte complicată, dar timp de câteva zile fusese sedat în permanenţă, aşa că nu-şi aducea aminte prea multe. Singura problemă reala se ivise în perioada imediat următoare. O epidemie infecţioasă din cadrul spitalului cauzată de o bacterie mortală determinase transferul lui

imediat din Amritsar şi din India. Fusese transportat, sub anestezie şi conectat la aparatul de respiraţie artificială, la un spital renumit din Capetown, oraşul său de baştină, unde îşi revenise complet. Datorită compatibilităţii perfecte cu plămânul donatorului, cantitatea de medicamente antirespingere care îi erau administrate era minimă, reducând considerabil posibilitatea unei infecţii.

Acum Anson spunea tuturor celor care voiau să-l asculte că dacă ar fi ştiut dinainte cât de eficientă este această procedură, ar fi recurs la această intervenţie cu ani în urmă.

— Ăsta e momentul tău preferat, nu ?

Elizabeth apăruse lângă el şi stătea cu mâinile pe balustrada de bambus, în timp ce coatele lor se atingeau uşor. După operaţie, relaţia lor revenise la starea ei obişnuită - o prietenie strânsă, bazată pe respect reciproc, mereu pe punctul de a se transforma într-o relaţie romantică. Era un loc confortabil, plăcut şi, având în vedere faptul că cercetările lui erau pe cale de a fi acceptate pentru testele clinice, nici unul dintre ei nu voia să treacă linia.

Anson i-a povestit din nou despre momentul de linişte din junglă şi apoi a făcut un semn către ceas. Pentru un timp au stat alături, fără a vorbi.

— Ascultă, a atenţionat-o el într-un final. Acum reîncep toate sunetele şi zgomotele junglei. Acum, chiar acum. Auzi ? Maimuţe. Nu au scos nici un sunet timp de jumătate de oră, iar acum încep să ţipe. De parcă s-au trezit dintr-o scurtă siestă.

— Te cred, Joseph. Ar trebui să-ţi documentezi observaţiile şi să le trimiţi la o revistă zoologică. Desigur, înainte de asta, ai alte cercetări pe care trebuie să le duci la bun sfârşit.

Au râs.

— Înţeleg.

— Firme farmaceutice din Marea Britanie şi Franţa abia aşteaptă să aprobe începerea testelor clinice pentru Sarah-9.

— Da, este minunat.

— Iar Administraţia pentru Alimente şi Medicamente din Statele Unite nu este departe. Eşti pe cale să schimbi lumea, Joseph.

— Nu-mi permit prea des să mă gândesc aşa la munca noastră, a spus el, dar sunt mulţumit de ce se întâmplă aici şi la unitatea Whitestone din Europa. De asta poţi fi sigură.

— Ai dormit ?

— Nu am nevoie de somn. Am foarte multă energie. Tu, chirurgii şi, bineînţeles, donatorul meu extraordinar, mi-aţi dat o viaţă nouă. Fiecare gură de aer devenise pentru mine un efort teribil. Acum am impresia că alerg fără greutăţi la glezne.

— Bine, dar trebuie să fii atent, Joseph. Faptul că ai un plămân nou nu înseamnă că eşti imun în faţa tuturor efectelor negative ale epuizării.

— Gândeşte-te puţin. Avem medicamente care pot vindeca forme de cancer pe care le consideram până acum incurabile.

— Mă gândesc la asta tot timpul, a răspuns St. Pierre.

— Şi să nu uităm bolile cardiace.

Frenezia lui era, oarecum, copilăroasă.

— După cum am spus, prietene, munca ta este pe cale să schimbe lumea. Scuză-mă că te întreb, dar când crezi că poţi să predai documentele cu cercetările tale celor de la Whitestone ?

Anson privea în întuneric, zâmbind în sinea lui. În ultimele două sau trei săptămâni lupta cu demonii săi - posesivitate, perfecţionism şi lipsă de încredere. „Acum e momentul, se gândea el, să le mulţumesc celor de la Whitestone şi lui Elizabeth pentru că mi-au pus la dispoziţie tot ce era necesar pentru efectuarea muncii mele; e timpul

să le mulţumesc pentru spital şi pentru că am putut salva vieţile atâtor oameni; trebuie să stau de vorbă cu savanţii lor şi să le încredinţez ultimele secrete legate de Sarah-9. A venit momentul ca viaţa mea să se îndrepte spre o nouă direcţie”.

— Tu şi organizaţia pe care o reprezinţi aţi fost foarte răbdători cu mine, a spus el zâmbind trist.

— Atunci când putem programa întâlnirea cu cercetătorii noştri ?

Anson nu a răspuns imediat. Se uitat în sus, pe bolta cerului, care, în doar câteva momente, s-a transformat din negru într-un gri-roz. Răsăritul soarelui în junglă era deosebit de frumos. „E timpul să încep să colaborez cu Whitestone”, se gândea el. Dar mai avea nişte lucruri de rezolvat până atunci - ceva care avea legătură cu faptul că el putea acum să admire răsăritul în junglă.

— De fapt, a început el, am nevoie de ceva, mai întâi.

— Ceva ce nu ai avut până acum ?

— Ştiu că-ţi vine greu să crezi asta, dar există un lucru pe care nu mi l-aţi dat. Vreau să cunosc familia bărbatului care mi-a redat viaţa şi să-i ajut financiar atât cât pot.

St. Pierre a tăcut un moment. După aceea, a spus pe un ton ferm:

— Joseph, eu sper că tu ştii şi că apreciezi faptul că noi, cei de la Whitestone, am fost foarte toleranţi şi răbdători cu tine.

— Da, sunt conştient de acest lucru.

— Suntem deţinătorii drepturilor mondiale asupra preparatului Sarah-9 şi asupra tuturor produselor care ies din acest laborator, dar, în acelaşi timp, te-am lăsat să păstrezi secretul metodelor şi a liniei de celule pe care le foloseşti. Ştim că nu toate culturile de drojdie din laboratorul tău sunt folosite pentru producerea medicamentului.

— Şi pentru asta vă sunt recunoscător...

— Joseph, te rog. Ascultă-mă. Răbdarea celor de la Whitestone, mai ales a membrilor consiliului de administraţie, se apropie de sfârşit. Toată producţia de Sarah-9 pentru cercetările noastre de aici şi din Europa e furnizată de tine şi asta îngreunează progresul. Tu spui că ne livrezi cantităţile necesare suficient de repede, dar nu este aşa. Fiecare zi de întârziere pentru scoaterea acestui medicament minunat pe piaţa mondială înseamnă pierderi de milioane de dolari. Ştiu că ţie nu-ţi pasă de bani, dar gândeşte-te câte vieţi sunt pierdute. Trebuie să închidem cercul, Joseph. Avem nevoie de microbii şi de sursele ADN-ului recombinat şi ne mai trebuie şi notiţele tale ca să putem termina testele clinice şi începe producţia în masă. Îţi promitem că vei fi amintit ca singurul creator al preparatului Sarah-9.

— Ştii că asta nu mă interesează.

— Joseph, nu mai ştiu ce te interesează în ultimul timp. Dacă tu vrei să vezi preparatul pe piaţă, ca să-i poată ajuta pe oamenii care au nevoie de el, atunci trebuie să faci ceva. La asta se reduce totul. Tu vrei încă ceva de la Whitestone, iar noi mai vrem ceva de la tine.

— Fii mai exactă.

— Bine. Dacă văduva donatorului tău va fi de acord, noi putem aranja să zbori până la Amritsar să te întâlneşti cu ea şi, poate, cu cei doi copii ai lor.

— Iar eu ce trebuie să fac în schimb ?

— La întoarcerea din India, vom aduce aici o echipă de cercetători din Marea Britanie şi tot echipamentul necesar pentru a transporta linia ta de celule acolo. Cât timp ei sunt aici, va trebui să parcurgi cu ei conţinutul caietelor tale cu note - nu cele false, pe care le-ai alcătuit atât de minuţios, cele adevărate. Am plătit foarte mult pentru aceste cercetări şi acum a venit momentul să luăm în primire ceea ce ne aparţine.

— Poate nu eşti de acord, Elizabeth, dar eu consider că secretul pe care l-am păstrat este în interesul ambelor părţi. Am fost singurul responsabil de cercetări şi lucrurile au mers aşa cum am crezut eu de cuviinţă, fără confuzii şi fără pericolul de spionaj industrial din partea altor companii farmaceutice. Dar acum sunt de acord că a venit momentul să terminăm cu secretele.

— Atunci batem palma ?

— De acord.

— Îţi mulţumesc, dragă Joseph. Din partea lumii întregi, îţi mulţumesc.

St. Pierre l-a îmbrăţişat, apoi l-a sărutat, scurt, dar tandru.

— Am trecut prin multe împreună, a spus el.

— Munca noastră se apropie de sfârşit. Ar trebui să fii foarte mândru de ce ai realizat. Eu, una, sunt. Şi acum am nevoie de odihnă. Astăzi sunt de gardă la clinică. De fapt, şi tu eşti.

— Voi fi gata imediat, a răspuns, trăgând în piept o gură de aer.

*

St. Pierre s-a întors în apartamentul ei, o cameră şi o cabină de duş, la celălalt capăt al holului unde era şi apartamentul lui Anson. Se săturase de acest spaţiu mic şi de mucegaiul care apărea continuu pe gresia din baie, motiv pentru care petrecea acolo cât mai puţin timp, preferând casa elegantă situată pe culmea unui deal verde cu vedere peste Yaounde. Nu ştia dacă avea să rămână în Camerun după ce Gardienii nu mai aveau nevoie de serviciile lui Anson. Orice ar fi fost, urma să primească un bonus gras şi acţiuni la o nouă companie farmaceutică Whitestone. Nu era rău pentru câţiva ani de babysitting pe lângă un geniu excentric şi neîncrezător.

Folosind linia privată, a apelat un număr din Londra.

— Înţelegerea a fost făcută, a înregistrat robotul telefonic. Îl ducem în India să viziteze familia, iar la întoarcere o să stea de vorbă cu cercetătorii noştri pentru transferul final de caiete şi de culturi de celule. Am încredere în el. Întotdeauna şi-a respectat cuvântul, iar aspectul financiar nu-l intere-sează. Nu-i pasă de bani, dar acţiunile la Whitestone Pharmaceuticals pe care le va primi vor fi suficiente pentru a finanţa acest spital la infinit.

A fost o cursă lungă, dar se apropie de sfârşit. Greşeala mea majoră a constat în faptul că nu mi-am dat seama cât de paranoic poate fi un om şi cât de departe poate să meargă pentru a păstra secretul muncii sale faţă de cei care l-au finanţat. Mă bucur că am reuşit să găsesc metode să lupt cu nebunia lui şi să-i încurajez geniul. Dacă încerci cumva să-l forţezi pe dragul de Joseph, va da înapoi, definitiv.

CAPITOLUL 19

Mintea e epuizată mai degrabă de asprimea studiului, decât de cea a gimnasticii.
PLATON, *Republica*, Cartea a VII-a

Natalie nu făcea faţă şedinţei şi îşi dădea şi singură seama de asta. Fusese o prostie să încuviinţeze să înceapă recuperarea fizică şi terapia pulmonară atât de curând după incendiu. S-a uitat la timpul rămas afişat de ceasul de pe bandă şi apoi la ceasul de pe perete, pentru a se asigura că maşinăria electronică funcţiona bine. Şaptesprezece minute la o înclinaţie de zero. „Ce rahat”, s-a gândit ea. Nu avea nici un sens să lungească această şaradă. Plămânul ei nu mai funcţiona. Scurt şi clar. Rachel French putea vorbi cât voia despre recuperarea funcţiilor, dar asta nu avea să se întâmple.

„Da, sigur, Stângaciule, tu vei începe să dai tot ce poţi, mai devreme decât crezi, imediat ce braţul ăla al tău lipsă se regenerează“.

— Haide, Nat, i-a spus terapeutul. Încă cinci minute. Merge bine.

— Merge prost şi tu ştii asta foarte bine.

— Nu ai dreptate. Colegii de la pulmonologie mi-au spus că analizele funcţiilor s-au stabilizat în mare parte şi că de acum înainte lucrurile vor începe să meargă spre bine.

— În medicină nimeni nu prevede îmbunătăţiri, a răspuns iritată Natalie şi a făcut o pauză pentru a-şi trage

respiraţia. De fapt, doctorii, de obicei, fac orice pentru a prevedea... o lipsă totală de îmbunătăţiri. Aşa nu riscă nimic... iar dacă lucrurile merg bine, vor poza în eroi.

— Ştii, modul ăsta de gândire, permanent negativ, nu te va ajuta să te faci bine.

— O mică corecţie, a replicat Natalie, închizând aparatul. Eu nu mă voi face bine... Vă mulţumesc pentru timpul acordat... O să vă sun când voi fi gata să reiau tratamentul.

A înhăţat prosopul şi a ieşit val-vârtej din sala de recuperare, temându-se că femeia ar fi putut veni după ea. Realiza că se purta fără nici un fel de tact, dar nu-i mai păsa câtuşi de puţin. Acceptase pierderea plămânului cu tărie şi demnitate, adoptând o filozofie pozitivă. Dar în acest moment,
chiar dacă mama şi nepoata ei erau în viaţă şi nu păţiseră nimic datorită ei, felicitările continuau să curgă, iar jurnaliştii îi solicitau zilnic interviuri, se părea că nu mai avea suficientă tărie şi demnitate pentru a trece peste ceea ce se întâmplase.

S-a dus în grabă acasă, sperând, într-o oarecare măsură, că vreun poliţist va avea proasta inspiraţie şi curajul de a o opri pentru a-i da amendă. Poate cu timpul disperarea şi autocompătimirea aveau să lase loc speranţei. Până atunci, undeva, vreun matematician care nu a putut preda la şcoală, avea să scoată calculatorul pentru a stabili punctajul ei de alocare pulmonară.

„Să vedem, plus 22 şi ea va merge abia-abia, făcând o pauză la fiecare doi metri pentru a-ţi trage respiraţia. Plus 28 şi ea va trebui să stea ca pe ghimpi în aşteptarea unor medicamente care îi vor distruge sistemul imunitar şi vor transforma mersul cu liftul într-o activitate letală...“

Hermina, cu două pungi de plastic pline cu produse domestice de curăţat la picioare, îi scria un bilet la masa din sufragerie.

— Bună, draga mea, a întâmpinat-o ea. Nu te aşteptam aşa devreme.

— Jenny e acasă ?

— Aşteaptă în maşină. Tocmai mă pregăteam să o duc să vadă digurile. Cred că vom dormi în noul nostru apartament în noaptea asta.

— Asta e bine, mamă.

— Scumpo, îmi pare rău pentru toate. Ştiu că eşti supărată pe mine şi ai tot dreptul să fii.

— Se mai întâmplă. Sunt fericită că tu şi Jenny sunteţi bine. Dacă îţi pare rău pentru ce mi s-a întâmplat, ştii cum poţi să îndrepţi lucrurile.

— Ştiu şi asta încerc să fac.

— Sper.

— Vrei să vii la noi ?

— Poate mâine.

— Terapia a mers bine ?

— Minunat.

— Scuză-mă că spun asta, dar nu-mi pare că a mers prea bine.

— Sunt bine.

— Crede-mă, dacă aş putea da timpul înapoi, m-aş fi lăsat de fumat acum un an sau m-aş fi băgat într-un dulap în acel incendiu şi aş fi preferat să ard.

— Vorbeşti prostii. Te-ai lăsat de fumat. Asta este important. Acum vreau să nu mai spui că îţi doreşti să fi ars în acel incendiu. Asta nu mă ajută cu nimic.

— Nat, te rog frumos, vino cu mine şi ajută-mă să aranjăm apartamentul nou.

— Mamă, sunt bine, crede-mă.

— Doctorii au spus că eşti mai bine ?

— Da. O ameliorare constantă, asta mi-au spus.

Simţind că fiica ei nu spune adevărul, Hermina a luat-o în braţe şi Natalie a făcut o încercare stângace de a răspunde la acest gest de afecţiune.

— Copila mea, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

— Ştiu, mamă, ştiu că-ţi pare rău.

— Eşti sigură că nu pot să fac nimic ?

— Sunt sigură. Trebuie să mă odihnesc asta e tot.

— Ei bine... nu vreau să o las pe Jenny să aştepte în maşină prea mult timp. Crezi că ai putea să treci pe la noi la cină ?

— Nu. După ce dorm puţin, mă apuc de învăţat.

— Îţi mulţumesc pentru banii pe care mi i-ai împrumutat ca să aranjez noul apartament. O să ţi-i dau înapoi imediat ce compania de asigurări ne dă banii.

— Stai liniştită.

— Nu, vreau să-ţi dau banii înapoi.

— Bine, mamă. Ai să-mi dai banii când o să poţi.

Natalie a rămas în picioare în mijlocul sufrageriei chiar şi după ce uşa de la intrare s-a închis. Trebuia să facă un duş, chiar dacă la ora de recuparare fizică nu transpirase deloc. Într-un final, şi-a scos tricoul, l-a aruncat pe jos, s-a gândit să pună muzică, dar s-a cufundat în fotoliul moale din salon. În faţa ei, deasupra ramei micului ei şemineu cu gaz, era înrămată o fotografie, remarcabilă prin compoziţie, claritate şi detaliu. Fusese făcută de un fotograf profesionist la Jocurile Panamericane din Mexic, în urmă cu şapte ani, exact în momentul în care Natalie rupea fâşia de finiş la finala de 1500 de metri. Braţele ei, cu pumnii încleştaţi, erau întinse în sus, spre cer, iar expresia feţei, o exaltare sublimă, imposibil de redat prin cuvinte.

„Niciodată. Niciodată nu voi mai putea intra pe o pistă. Nici în sala de operaţie. Probabil nici în dormitor, Doamne Sfinte... Niciodată”.

A atins cu mâna stângă cicatricea, încă sensibilă, de pe partea stângă a pieptului şi a masat-o uşor. Cum erau versurile acelui cântec din M*A*S*H* ? Sinuciderea este simplă ? Sinuciderea nu este dureroasă ? Probabil asta era. Simplă... fără durere. Cu siguranţă, nu erau cuvintele care

să descrie reabilitarea pulmonară după ce singurul tău plămân a ars.

Dacă ar fi avut suficient curaj, cum ar fi procedat ?

Nu era prima oară când se gândea la posibilitatea de a-şi lua viaţa. Se mai întâmplase cu mult timp în urmă. Nu putea trăi cu acest handicap, dar nici nu putea îndura efectele distrugătoare ale terapiei cu medicamente imunosupresive care ar fi urmat după transplantul pulmonar. În cel mai rău caz, putea să aştepte şi să vadă cum punctajul de alocare a plămânului avea să determine o creştere sau o descreştere a şanselor ei la o viaţă normală.

Nu-i venea să creadă că, de acum înainte, totul se reducea la asta.

Simţea că se sufocă şi se părea că nu exista nici o posibilitate să scape de această senzaţie.

„Probabil sunt pastilele”, a decis ea. Nu era altă explicaţie. Şi-a adus aminte că citese undeva că Societatea Hemlock, care încerca să instituţionalizeze sinuciderea, recomanda administrarea unei cantităţi mari de sedative şi de anestezice pentru a intra în comă, iar apoi aplicarea unei pungi de plastic pe cap până când îţi pierdeai cunoştinţa definitiv şi ireversibil. Nu suna încurajator. Poate ar fi fost mai bine să intre pe internet. Dacă acolo putea învăţa să construiască dispozitive termonucleare, atunci în mod cert putea găsi şi metode de sinucidere, efciente şi nedureroase.

Uitându-se fix la fotografia de la Jocurile Panamericane, Natalie se gândea cum putea să facă rost de OxyContin şi Valium, în cantităţi suficiente pentru a induce coma. Telefonul de pe măsuţa de alături a sunat de câteva ori până când Natalie l-a auzit. Pe micul ecran era scris cuvântul „New Jersey‘“ şi un număr.

„Probabil telemarketing“, şi-a spus ea, gândindu-se cum ceva foarte prozaic întrerupsese gânduri atât de profunde. Amuzată, a răspuns la telefon.

— Alo ?

— Sunt June Harvey de la compania Northeast Colonial Health şi o caut pe domnişoara Natalie Reyes.

— La telefon.

— Domnişoara Reyes, am fost desemnată să mă ocup de cheltuielile legate de operaţia suferită de dumneavoastră în Rio de Janeiro, Brazilia, şi de zborul cu avionul medical în Statele Unite.

— Da, vă ascult.

— În primul rând, sper că vă simţiţi bine.

— Vă mulţumesc pentru interes. Nu cred că vreodată, cineva de la compania mea de asigurări, m-a întrebat cum mă simt. Sinceră să fiu, am avut nişte probleme recent.

— Îmi pare rău să aud asta. Vă sun cu veşti bune. Sunt bucuroasă să vă anunţ că Northeast Colonial a revizuit cazul dumneavoastră şi a decis să achite toate cheltuielile legate de zborul până la Boston.

Să achite cheltuielile. Până în acel moment, Natalie nu se gândise că cineva plătise pentru zborul ei acasă. Acum îşi dădea seama că Doug Berenger se ocupase de tot. Probabil că nu fusese o cheltuială extraordinară pentru el, dar, totuşi, un asemenea zbor nu fusese tocmai ieftin. Era tipic pentru el să nu menţioneze că achitase costurile din buzunarul lui.

— Vă mulţumesc mult, a spus ea. Vă mulţumesc foarte mult.

— Ar mai fi doar un lucru.

— Vă ascult.

— În actele noastre apare că aţi fost supusă unei pulmonectomii la spitalul Santa Teresa din Rio de Janeiro.

— Aşa este.

— Problema este că noi nu am primit de la acel spital nici un act care să valideze intervenţia şi, chiar dacă aveţi o asigurare totală pentru cheltuielile de spitalizare, spitalul nu

a emis nici o solicitare pentru achitarea cheltuielilor pentru intervenţia medicală şi spitalizare.

— Am fost inconştientă, o perioadă destul de îndelungată, dar când mi-am revenit, am sunat acasă şi le-am dat numărul meu de asigurare persoanelor responsabile de la spital. Nu ţin minte prea multe lucruri legate de spitalizare, dar ştiu că am făcut asta.

— Ei bine, a continuat June Harvey, poate le-aţi putea scrie celor de la spitalul Santa Teresa sau să-i sunaţi. Avem nevoie de certificatele medicale şi de solicitarea pentru efectuarea plăţii. Dacă doriţi, vă pot trimite formularele necesare.

— Da, chiar vă rog să mi le trimiteţi.

June Harvey i-a urat să se facă bine, a confirmat adresa pentru trimiterea formularelor şi a încheiat conversaţia. Natalie a rămas în fotoliu preţ de câteva minute, conştientă că acel apel telefonic îi stopase impulsurile autodistructive. „Mai am timp, s-a gândit ea, suficient timp“.

S-a ridicat din fotoliu, a fiert nişte apă şi şi-a făcut un ceai. A luat cu ea cana în micul birou de lângă dormitor. În loc să acceseze adresa web a Societăţii Hemlock, a căutat site-ul spitalului Santa Teresa. A obţinut 10 504 rezultate, majoritatea în limba portugheză. Motorul de căutare a găsit toate aceste intrări în 0,07 secunde.

„Cine vrea să părăsească o lume în care asemenea lucruri sunt posibile ?”, s-a întrebat ea. Poate nu mai e mult şi un plămân mecanic, de dimensiunea unui rucsac, avea să fie disponibil celor în suferinţă.

După aproximativ o jumătate de oră, Natalie a găsit, în sfârşit, numărul de telefon şi adresa spitalului aflat în cartierul Botafogo din Rio.

După ce s-a tot gândit să ceară ajutorul mamei sale, Natalie a respins ideea, a căutat prefixul telefonic pentru Brazilia şi pentru Rio şi a format numărul de telefon. Iniţial, conversaţiile telefonice erau limitate de conexiunile

proaste, de transferuri şi de portugheza ei de Capul Verde. Încetul cu încetul, a început să se descurce, reuşind să ajungă la Departamentul de facturare, apoi la Arhivă şi chiar la Departamentul de securitate. După o oră şi un sfert de la apelul lui June Harvey, terminase o conversaţie animată cu directorul Arhivei de la spitalul Santa Teresa, o doamnă numită DaSoto, care vorbea engleză, în aceeaşi măsură în care Natalie stăpânea portugheza.

— Îmi pare rău, domnişoară Reyes, a spus ea, dar spitalul Santa Teresa este unul dintre cele bune spitale din Brazilia. Sistemul nostru electronic de evidenţă este unul foarte performant. Nu ai fost admisă la noi în spital pe 18 iunie. Nu ai fost operată la noi. Şi nu ai fost pacienta noastră nici măcar o zi, darămite optsprezece. Mă întrebi dacă sunt sigură. Bag mâna în foc. Nu ! Bag capu-n foc.

— Vă mulţumesc, Seniora DaSoto, a spus Natalie, conştientă că inima începuse să-i bată foarte repede, nevenindu-i să creadă că această femeie nu făcuse o confuzie, în ciuda faptului că părea foarte convinsă. Aţi dat dovadă de mare încredere, acceptând să vorbiţi cu mine fără a avea vreo dovadă a identităţii mele.

— Cu plăcere.

— Mai am o singură rugăminte.

— Vă ascult.

— Îmi puteţi da numărul de telefon de la secţia de poliţie care credeţi că a fost implicată în cercetarea cazului meu ?

CAPITOLUL 20

Viaţa lui este variată şi pestriţă, un rezumat al vieţilor celorlalţi.
PLATON, *Republica*, Cartea a VIII-a

Big Bend Diner.

Sandy Macfarlane a stins reclama luminoasă cu beculeţe roşii şi verzi chiar dacă localul mai era deschis încă zece minute. Familia Corliss nu avea să se supere. În cei şase ani de când lucra pentru ei, nu lipsise de la lucru nici măcar o zi. Era o femeie frumoasă, cu părul roşcat de culoarea portocalei şi forme senzuale, voluptoase, deşi ea susţinea că trebuia să scape de câteva kilograme.

— Închizi devreme, Sandy ? a întrebat-o Kenny Hooper.

Hooper, un văduv de şaizeci şi ceva de ani, lucra la firma Tennessee Stone and Gravel. Nu avea la cine să se ducă acasă, cu excepţia copoiului său bătrân, aşa că în fiecare seară, după ce-şi termina tura, venea la Big Bend pentru o cină târzie.

— Am nişte treburi, Kenny, a răspuns Sandy. Nu prea cred că va mai veni cineva până la închidere. Am un al şaselea simţ pentru genul ăsta de lucruri.

Lui Sandy nu-i plăcea să mintă, chiar şi atunci când era vorba de lucruri mărunte precum planurile ei din acea seară, dar orăşelul Twin Rivers din statul Tennessee excela la capitolul bârfe şi Kenny Hoper era la fel de bun la asta ca şi ceilalţi localnici. Dacă el afla că ea iese cu unul dintre

clienţii de la restaurant, tot oraşul avea să ştie asta într-un timp foarte scurt şi fiecare amărât din zonă, căsătorit sau nu, avea să se dea la ea. O femeie necăsătorită, cu un copil de opt ani şi cu un corp atrăgător, era o provocare în sine, fără ca oamenii să o mai considere disperată.

Dar Rudy Brooks părea să merite orice risc.

— Crezi că mai am vreo şansă să primesc o ultima cană de cafea înainte să goleşti ibricul ? a întrebat-o Kenny.

Sandy era cât pe ce să spună că golise ibricul şi că făcuse curăţenie în bar când a văzut că bărbatul se uita la ibricul de cafea de pe tejghea.

— Bine, bine, a spus ea umplându-i ceaşca, turnându-i două porţii de frişcă şi două cuburi de zahăr fără să-l întrebe. Dar te rog să te grăbeşti.

Hooper se uita cum ea îşi aranjează părul şi îşi dădea cu ruj în faţa oglinzii din spatele barului.

— Şi zici că ai nişte treburi de rezolvat în seara asta ? a întrebat-o el cu un zâmbet.

— Hai, bea-ţi cafeaua, Kenny Hooper. Uite. Îţi dau şi ultima felie de tartă cu afine. Oricum mergea la gunoi.

Rudy era din Texas şi avea nişte trăsături aspre, arătând foarte masculin, îmbrăcat în jeanşi şi o cămaşă sport frumoasă. Avea şoldurile înguste şi umerii foarte laţi - exact genul ei de bărbat. Dar cea mai frumoasă calitate a lui era zâmbetul. Un zâmbet şiret şi sexi, ca al unui pistolar care ştia că, oricât de rapid ar fi fost rivalul lui, el era şi mai rapid. În Twin Rivers, la capitolul bărbaţi, lucrurile nu stăteau tocmai bine; nu aveai prea multe alegeri şi, cu siguranţă, nici unul dintre localnici nu arăta aşa.

Sandy a terminat de şters pe jos şi a verificat pentru ultima oară bucătăria. „Poate e căsătorit”, se gândea ea. Bărbaţii întotdeauna mint în privinţa asta. Dar astăzi mergeau la un local, Green Lantern, pentru a bea un pahar. Nimic deosebit. Dacă, după cum îi spusese el, compania lui avea să deschidă un mall în Twin Rivers şi reuşea să vină

aici mai des, ar fi avut suficient timp să facă şi ceva mai romantic. Poate mai multe.

— Ei, dar unde e micul Teddy astăzi ? E la Nick ?

— Teddy stă la Nick în fiecare miercuri.

— Am auzit că fostul tău s-a dat în spectacol ieri la Miller's. A fost nevoie de patru bărbaţi ca să-l dea afară. Omul are o problemă, nu crezi ?

— Eu zic să-ţi vezi de treaba ta. Nu-mi pasă de nimic, atâta timp cât nu este vorba de Teddy.

Sandy s-a întristat la gândul că Nick se apucase din nou de băutură.

Chiar dacă nu se atinsese niciodată de Teddy, o lovise pe ea, de multe ori în cei cinci ani de căsătorie, şi de fiecare dată fusese beat. Ea îi spuse judecătorului despre temperamentul lui Nick şi despre problemele lui cu băutura, adusese chiar şi martori care să confirme acest lucru, cerând ca fiul lor să nu stea peste noapte la taică-său până când Nick nu aducea o dovadă care să ateste faptul că frecventa şedinţele AA (Alcoolici Anonimi) sau o altă terapie. Dar judecătorul era ferm convins că un copil are nevoie de implicarea ambilor părinţi şi îi refuzase cererea. Şi aşa, în fiecare miercuri şi o dată la două sâmbete, ea se ruga ca Nick şi prietena lui, Brenda, să nu fie beţi. A doua zi, îl întreba pe Teddy, pe ocolite, dacă apăruseră probleme.

Deşi copilul nu fusese implicat în vreun scandal în casa tatălui său, cel puţin până acum, Sandy suferea când nu-l avea lângă ea, chiar şi atunci când dormea acasă la unul dintre prietenii lui. Era genul de copil care merita orice efort, chiar şi lungile ore de debarasat mese la restaurant. Oamenii îl cunoşteau şi după câteva minute începeau să-l iubească. Avea un farmec aparte. Poate din cauza zâmbetului sau a pistruilor, sau poate pentru că el niciodată nu făcuse sau spusese ceva rău. Oricare ar fi fost motivul, Sidney ştia şi, de fapt ştia tot oraşul, că Teddy Macfarlane era un copil cu totul special.

În sfârşit, după un timp, care lui Sandy i s-a părut o eternitate, Kenny Hooper s-a ridicat de la masă, a lăsat banii pentru consumaţie şi bacşişul obişnuit de cinci dolari, şi s-a îndreptat spre uşă. Uitându-se cu nerăbdare la ceas, Sandy a şters masa la care stătuse Hooper şi a stins luminile. Apoi s-a grăbit să intre în Mustangul ei roşu decapotabil, a hotărât ca, spre binele coafurii, să nu coboare capota, şi a plecat, cu scrâşnet de roţi din parcarea restaurantului spre autostrada Brazelton Highway. Orăşelul Brazelton, de aceeaşi mărime ca Twin Rivers, era mult mai interesant, cu multe baruri şi cluburi. Parcursese vreo trei kilometri de autostradă când a luat mobilul şi l-a sunat pe Nick.

Nu obişnuia să-l sune când era cuTeddy, iar Nick, la rândul lui, dezaproba asemenea intervenţii, dar cu toate emoţiile legate de întâlnirea cu Rudy

Brooks, simţea un impuls puternic de a-l auzi pe fiul ei şi, recunoştea în sinea ei, de a verifica ce face tatăl lui.

— Da ?

— Bună, eu sunt.

— Da, şi ?

— Am sunat să văd ce faceţi.

— Facem bine. Foarte bine.

Aceste câteva cuvinte au fost suficiente ca ea să înţeleagă că Nick băuse ceva, dar că era doar ameţit. Întotdeauna se trăda când vorbea. Dacă l-ar fi întrebat direct dacă băuse, cu siguranţă, avea să-i închidă telefonul în nas.

— Pot să-i spun lui Teddy noapte bună ?

— Se uită la desene animate cu Bren. Nu vreau să-l deranjez dacă nu ai de gând să-i spui ceva important.

— Nu, nu e nimic important... am vrut doar să-i urez noapte bună.

— O să-i spun că ai sunat.

— Te rog, Nick, aşa să faci.

— Ne vedem mâine.

— Da... mulţumesc.

Neajutorată, Sandy a pus receptorul. Aproape imediat telefonul a început să sune.

— Sandy, bună, sunt Rudy.

„Ei drăcie, s-a gândit ea, mai întâi Nick nu mă lasă să vorbesc cu Teddy, iar acum Rudy va anula întâlnirea”.

— Bună şi ţie, a spus ea. Abia am scăpat de la muncă. Ne mai vedem ?

— Toată ziua am aşteptat să te văd.

Măcar ceva mergea bine în ziua aia.

— Frumos din partea ta să spui asta. Şi eu am aşteptat să te văd, Rudy Brooks.

— Doar o mica schimbare. Sunt încă aici, pe terenul unde vom construi mallul, cu unul dintre partenerii noştri - Greg Lumpert. Cred că îl cunoşti.

— Ştiu cine este, dar nu ne cunoaştem.

— Ei bine, eu şi Lumpert mai avem nişte treburi de discutat. Crezi că poţi să treci pe aici şi să mă aştepţi ? Poate ne ajuţi şi tu cu o părere. Terenul se află chiar în drum spre Green Lantern, la câteva sute de metri de Brazelton Highway.

— Ăă...da, cred că pot să trec pe acolo, a răspuns Sandy, gândindu-se că Greg Lumpert nu avea nici un motiv să o bârfească şi fericită că Rudy nu contramanda întâlnirea.

Rudy i-a descris foarte amănunţit cum să ajungă, deşi nu trebuia. Sandy ştia exact locul.

— Ajung acolo în mai puţin de zece minute, a spus ea.

— Minunat. Abia aştept să te văd la lumina lunii.

Ieşirea de pe autostradă spre locul unde urma să se construiască mallul se afla la un kilometru şi jumătate de marginea oraşului Brazelton, într-o zonă împădurită, care devenise extrem de interesantă pentru investitori în ultimii câţiva ani. Lui Sandy i se părea palpitant, chiar emoţionant,

să se afle pe locul în care urma să apară un mall care avea să schimbe oraşul liniştit în care trăia.

A ieşit de pe autostradă şi a intrat pe un drum forestier, mergând încet ca să nu-şi lovească baia de ulei. Farurile maşinii luminau pădurea deasă şi, la un moment dat, s-a gândit că nu ieşise bine. Dar după vreo sută de metri, pădurea s-a deschis şi atunci a văzut o poiană imensă, de fapt un teren, în mijlocul pădurii, care arăta de parcă acolo avuseseră loc lucrări masive de excavare. Acolo era şi maşina lui Rudy, un Ford Bronco, iar bărbatul o aştepta rezemat de capotă. Nu departe de maşina lui era parcată o rulotă imensă, prin geamurile căreia se vedea lumina aprinsă.

Rudy i-a făcut semn cu mâna. Purta o pereche de jeanşi strâmţi, cizme de cowboy frumos lucrate şi o cămaşă sport colorată. „Ce bărbat frumos”, s-a gândit Sandy.

— Bună, a spus ea, coborând din maşină.

— Arăţi minunat.

— Mulţumesc. Unde e Greg Lumpert ?

— L-a sunat soţia. Ceva probleme acasă. Dar aproape terminaserăm, aşa că i-am spus să plece.

— Eşti sigur că era soţia ? Auzisem că a murit acum câţiva ani în urmă.

— Cred că aşa a zis, a răspuns Rudy, dar poate că am înţeles greşit. Mă gândeam la altceva.

A luat-o de mână, a strâns-o cu căldură şi i-a zâmbit ca un băiat rău.

După ultimele lui vizite la Big Bend, ştia că este foarte bine făcut, dar acum părea mai mare, mai puternic decât crezuse ea.

— Ce-i cu autocarul ăla ?

— Aoleu, ai spus autocar ? E ca şi cum ai zice că Jessica Simpson e doar o simplă fată.

Sandy a hotărât să nu comenteze, chiar dacă nu putea să o suporte pe Jessica Simpson.

— E al companiei voastre ? a întrebat ea curioasă.

— E casa mea departe de casă. Stau în ea când lucrez pe şantier. Vrei să vezi interiorul ?

Dintr-odată, Sandy a devenit nervoasă.

— Poate data viitoare. Parcă ar fi, nu ştiu, camera ta de hotel.

— Eu nu o consider aşa, a răspuns Rudy, dar nu e nici o problemă dacă nu vrei.

Sandy a privit în jur, tulburată de întunericul pădurii. De aici, traficul de pe autostradă de-abia se auzea.

— Poate că ar trebui să mergem la club, a spus ea neliniştită. Am auzit că formaţia lor este grozavă.

— De ce atâta grabă ? a spus Rudy fără să se clintească.

— Rudy, hai să mergem. Întunericul ăsta mă sperie.

— Draga mea, fii liniştită, nu trebuie să-ţi fie frică de nimic.

Ea stătea la doar doi metri de el, privind stupefiată cum el scoate o batistă de buzunar, o pune pe capotă şi începe să o plieze atent, apoi scoate din buzunar o ploscă şi toarnă un lichid peste batistă.

Sandy s-a uitat cât de departe era Mustangul. Nu avea prea multe şanse să ajungă la el repede. Apoi a simţit în nări mirosul dulceag dc cloroform, în acel moment, uşa rulotei s-a deschis şi de acolo a coborât o femeie tânără, blondă, bine făcută.

— Hei, Sandy, a strigat ea veselă, vino aici să-ţi arăt rulota.

Din reflex, Sandy s-a întors în direcţia de unde venea vocea. În acel moment, nu mai avea nici o scăpare, căci Rudy a parcurs rapid distanţa dintre ei, şi i-a lipit de gură şi de nas batista îmbibată cu cloroform, strângând-o atât de tare încât nu a mai putut opune nici o rezistenţă. În câteva secunde, totul în jurul ei a început să se învârtă şi să se înceţoşeze. A fost invadată de o senzaţie de teroare

profundă, care a fost rapid înlocuită de o singură imagine, un singur cuvânt. Teddy. Băiatului ei a fost ultimul lucru la care s-a gândit Sandy înainte de a se cufunda într-un întuneric absolut.

Peste un sfert de oră, splendidul Winnebago Adventurer făcea stânga ca să intre pe autostrada Brazelton Highway. Era urmat, la o oarecare distanţă, de Mustangul decapotabil de culoare roşie. După vreo 25 de kilometri, rulota a tras pe dreapta într-o parcare, iar Mustangul a intrat pe un drum forestier care ducea la Redstone Quarry, un lac mic despre care localnicii spuneau că nu are fund. Malul era înalt de aproximativ cinci metri. Mustangul gol a fost înghiţit de apă imediat, fără prea mult zgomot.

Nimeni, cu excepţia bărbatului care se numea Rudy Brooks, nu a auzit sunetul provocat de căderea maşinii.

CAPITOLUL 11

Oare nu cel potrivit a fi apărătorul cetăţii ar trebui să aibă, în afara de natura sa impetuoasă, si calităţile unui filosof ?
PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

— Natalie, trebuie să reiei rezidenţiatul la secţia de chirurgie săptămâna viitoare.

Decanul Goldenberg i-a arătat teancul de acte care fuseseră întocmite pentru ca Natalie să fie readmisă.

— Ştiu.

— Iar tu susţii că, din punct de vedere fizic, poţi să începi programul ?

— Din momentul în care am terminat de dat telefoane în Brazilia, zilnic am petrecut câte trei ore în sala de recuperare. Analizele funcţiilor pulmonare arată o îmbunătăţire de 25 de procente comparativ cu cele efectuate imediat după incendiu. Pot face şi jogging.

— Iar acum ai nevoie de puţin timp liber ?

— Simt că am nevoie.

Biroul decanului arăta exact la fel ca în ziua în care fusese supendată, deşi în viaţa lui Natalie avuseseră loc schimbări radicale. Lângă ea se aflau Doug Berenger şi Terry Millwood. Veronica se oferise să vină şi ea, pentru a o susţine moral, dar Natalie îi spusese că nu trebuia să se deranjeze să vină, pentru a nu-şi întrerupe lucrul în cadrul programului de rezidenţiat la obstetrică.

După numeroasele apeluri telefonice la diverse departamente din cadrul spitalului Santa Teresa, Natalie contactase câteva secţii de poliţie din Rio de Janeiro. Astfel aflase că legea obliga toate spitalele să informeze poliţia în legătură cu toate rănile prin împuşcare, dar că nici un raport de acest fel nu fusese întocmit pentru ea şi că nici o secţie de poliţie nu răspunsese la apelul legat de cazul ei.

A doua zi, de dimineaţă, o chemase pe mama ei pentru a începe o nouă rundă de apeluri şi de întrebări. Rezultatele fuseseră aceleaşi, plus un alt eşec - imposibilitatea de a-l găsi pe doctorul Xavier Santoro pe lista doctorilor de la Santa Teresa. La o oră după ultimul apel dat de mama ei, la Consiliul Medical de Stat din Rio de Janeiro, unde nu figura nici un doctor pe nume Xavier Santoro, Natalie era deja în sala de sport, făcând o serie de exerciţii aerobice şi anaerobice. A doua zi, tot de dimineaţă, îl sunase pe terapeutul pulmonar care se ocupa de ea, şi îşi ceruse scuze pentru comportamentul de la ultima şedinţă, spunându-i că are nevoie de timp — mult mai mult timp.

— Terry, ai vreo veste de la pulmonologul care se ocupă de Natalie, a întrebat decanul Goldenberg.

— Da. Rachel French mi-a lăsat o notă pentru că nu a putut să vină astăzi aici.

Millwood i-a înmânat decanului foaia. Goldenberg a citit-o rapid şi a dat din cap în semn că toate concluziile erau clare.

— Natalie, eşti în urma colegilor tăi şi dacă vrei să termini odată cu ei... a spus decanul. Mai mult decât atât, chiar tu ai spus că toată chestiunea asta legată de Brazilia este, cel mai probabil, o încurcătură care ţine de barierele lingvistice şi de faptul că încerci să afli ceva legat de un spital care se află la celălalt capăt al pământului.

— Dacă ajung acolo şi descopăr că spitalul şi poliţia au ceva legat de cazul meu, mă întorc acasă cu primul zbor.

Nici măcar nu voi încerca să-l găsesc pe doctorul Xavier Santoro.

— Doug, ai vorbit cu acest doctor Santoro ?

— O singură dată, a răspuns Berenger. Din ce mi-a spus Natalie, el ştia cine sunt, deşi eu nu am auzit niciodată de el. Dar mai mult am vorbit cu o asistentă medicală al cărei nume nu-l mai ţin minte.

Goldenberg părea încurcat.

— Natalie, a început el. După cum ştii, cu permisiunea ta, am vorbit cu doctorul Fierstein, psihoterapeutul tău. Ea nu consideră că e bine să pleci. Se pare că ai nişte flashbackuri legate de acel eveniment nefericit.

— Am început să le am încă de când eram internată în spitalul din Rio. Doctorul Fierstein consideră că sunt în strânsă legătură cu şocul posttraumatic.

— Ştiu. Este îngrijorată de faptul că întoarcerea în locul unde ai suferit această traumă ar putea avea consecinţe dezastruoase asupra psihicului tău.

— Doctore Goldenberg, a spus Natalie, Terry ştie ce o vă spun acum, dar, în afară de el, nu mai ştie nimeni, nici măcar psihoterapeutul meu. Înainte de a primi telefonul de la compania mea de asigurări, aveam de gând să mă sinucid. Am simţit că situaţia mea este una fără ieşire şi nu voiam să trăiesc cu un asemenea handicap sau să fiu afectată de efectele debilitante ale medicamentelor de antirespingere. Şi acum mă mai sperie aceste opţiuni, dar, din momentul în care am terminat de telefonat în Brazilia, prima dată, am început să caut nişte răspunsuri legate de faptul că acel accident, care mi-a schimbat viaţa pentru totdeauna, nu este consemnat în actele poliţiei. Dacă trebuie să renunţ la bursă şi la un an de studii, asta voi face.

Cei trei doctori au avut un schimb de priviri.

— Bine, atunci, a spus decanul într-un final, o să-ţi spun ce pot face eu. Îţi dau două săptămâni şi îţi iau una din

materiile facultative. Jumătate din studenţi oricum nu fac nimic la aceste materii. Obstetrică la San Francisco, dermatologie la Londra. Poate voi nu ştiţi, dar şi noi am fost studenţi, cândva, şi făceam la fel.

Toţi trei au zâmbit.

— Deci, Nat, a întrebat Millwood, când pleci ?

— Cât de repede pot găsi un bilet.

— Sam, îţi mulţumesc, a spus Berenger, ridicându-se în picioare şi strângându-i mâna decanului. După părerea mea, procedezi corect.

A condus-o pe Natalie afară din birou, spre zona de aşteptare, şi a aşteptat să plece Millwood, după care a scos din buzunar un plic.

— Nat, în momentul în care mi-ai povestit de Brazilia, mi-am dat seama că o să vrei să te întorci acolo. Am ştiut asta deoarece te cunosc bine. Pentru că eu te-am trimis acolo prima dată, m-am gândit că ar fi corect să te ajut să te duci acolo şi a doua oară. Ăsta este singurul lucru care îl pot face pentru tine.

— Bilete ! a exclamat Natalie după ce a deschis plicul.

— Bilete la clasa întâi, a corectat-o Berenger.

Natalie l-a îmbrăţişat, fără nici o jenă, în timp ce secretara lui Goldenberg îi privea amuzată.

— Pentru ce dată sunt ? a întrebat Natalie scotocind în plic.

— Tu ce crezi ? Să ştii că eu nu am mai multă răbdare decât tine. Sper că îţi aminteşti că soţia mea are o agenţie turistică.

Natalie s-a uitat atent pe bilete căutând data plecării.

— Mâine !

— Acum e rândul tău, a spus Berenger. Sper ca acest cerc să se închidă cât mai repede cu putinţă.

— Şi eu.

— Şi mai sper ceva.

— Ce ?

— Sper că vei pleca de la aeroport spre oraş cu un autobuz.

*

Doctorul cunoscut printre Gardieni drept Laertes se învârtea prin biroul din casa sa de vacanţă de pe malul Tamisei. Era profesor de medicină la Universitatea St. George din Londra şi un lector renumit în toată lumea pe probleme de transplant cardiac. De asemenea, era unul dintre membrii fondatori ai Gardienilor. În ultimul timp, îndeplinea mandatul de şase luni, care trecea de la un membru la altul prin rotaţie, de Rege-filosof-şeful organizaţiei care asigura conducerea şi avea ultimul cuvânt în toate cazurile controversate.

— Glaucon, repetă te rog, a spus el spre telefonul dat pe speaker de pe biroul Ludovic al XIV-lea.

— Pacientul nostru este W, numărul 81 de pe listă, a răspuns Glaucon, un tânăr chirurg specializat în transplant renal din Sydney. După cum vedeţi, este un industrialist, unul dintre cei mai potenţi oameni, financiar şi politic, din Australia. Are 58 de ani şi are o avere estimată la cel puţin patru miliarde de dolari, din care, o sumă considerabilă, va fi transferată în conturile noastre în schimbul serviciilor pe care le oferim. Starea sănătăţii lui a devenit critică şi, fără transplant, va muri în câteva săptămâni.

— Aici scrie că este un fumător înrăit.

— Da, dar a promis că se va lăsa.

— Avem o problemă.

— Da. Tipul lui de anticorpi este unul foarte rar.

— Şi ce reiese din baza noastră de date ?

— Am avea un potenţial donator, cu o compatibilitate de 8 din 12, fapt care va necesita un tratament intensiv cu medicamente imunosupresive, crescând riscul respingerii de grefă.

— Totuşi, a insistat Laertes, am localizat un donator perfect de 12 din statul Mississippi.

— Atunci care e problema ? a întrebat Temistocle.

— Donatorul are 11 ani.

— Înţeleg. Ce greutate are ?

— Asta e partea bună. Copilul e destul de mare. Estimăm că are vreo 54 de kilograme.

— Şi beneficiarul ?

— În jur de 77 de kilograme.

— O diferenţă de 30%. Care sunt şansele de reuşită ?

— Ideal ar fi o diferenţă de maxim 20% sau mai puţin, dar W are un cardiolog foarte bun. Cu multă odihnă şi tratament adecvat, transplantul ar putea rezista măcar pentru un timp, până am găsi un donator potrivit.

— Cât ar putea rezista cu acest transplant ?

— Poate o lună, mai mult sau mai puţin.

— Profilul donatorului ?

— Nimic deosebit. Unul din patru copii. Tatăl bea mult, mama lucrează la o curăţătorie.

— Unitatea noastră din Noua Guinee este pregătită şi eu sunt gata să mă deplasez imediat cum donatorul a fost ridicat şi transferat acolo.

— Atunci, te mai întreb încă o dată, care e problema ?

CAPITOLUL 22

Înţeleptul vorbeşte cu autoritate când aprobă cu experienţa propriei sale vieţi.
PLATON, *Republica*, Cartea a IX-a

De la: Benjamin M. Callahan
Către: Congresmenul Martin Shapiro
R: Cazul doamnei Valeria Shapiro

În *plic veţi găsi DVD-uri şi fotografii făcute în timpul investigaţiei de trei săptămâni privind-o pe soţia dumneavoastră. Concluzia mea, destul de fermă, este că doamna Shapiro nu este implicată într-o relaţia adulterină. Pe parcursul investigaţiei mele, de patru ori doamna Shapiro a vizitat casa (vezi foto) lui Alejandro Garcia, mecanic la magazinul Goodyear Automotive, adresă Veteran's Parkway 13 384, Cicero, şi a soţiei acestuia, Jessica (vezi foto). De două ori, doamna Shapiro a stat mai mult de o oră şi de două ori a ieşit din casă însoţită de o fetiţă în vârstă de 12 ani (vezi fotografii). De fiecare dată, au mers la cumpărături, în mare parte, de haine. Au o relaţie apropiată şi călduroasă şi de două ori am auzit-o pe fetiţă numind-o pe doamna Shapiro, „Tanti Val". În plic mai găsiţi documente care atestă că numele de fată al doamnei Garcia este Nussbaum, identic cu al soţiei dumneavoastră. Familia Garcia nu mai are alţi copii. Investigaţia ar putea fi continuată, dar am convingerea că Julie Garcia este, de*

fapt, fiica soţiei dumneavoastră, născută când doamna Shapiro avea 16 ani, şi dată spre adopţie surorii sale mai mari (cu 13 ani). Am fost informat că avocatul Clement Goring (vezi date de contact) a intermediat procesul de adopţie sau ştie cine s-a ocupat de el.

În *mod evident veţi fi decepţionat de faptele soţiei dumneavoastră, dar într-un alt mod decât aţi fi crezut.*

După cum v-am spus la momentul preluării acestui caz, vă puteam acorda o lună, dar nu mai mult, din timpul meu. Aş putea realua cercetările, dacă va fi necesar, după ce voi rezolva unele chestiuni urgente.

Vă urez mult succes în rezolvarea acestei situaţii. Sper că veţi fi de acord cu concluziile mele şi că sunteţi mulţumit de serviciile mele.

*

Ben a pus scrisoarea în plic, împreună cu teancul de fotografii, documente, DVD-uri şi factura finală, a cărei achitare urma să rezolve problemele lui financiare pentru o perioadă bună de timp. Dintre toate cazurile lui recente acesta fusese, de departe, cel mai interesant dintre toate. Congresmenul Martin Shapiro era căsătorit cu o femeie care avea jumătate din vârsta lui, deşteaptă, frumoasă, educată, o achiziţie politică extraordinară, dacă reuşeau să-şi rezolve chestiunile personale. Una dintre aceste chestiuni era sarcina pe care soţia sa o avusese în adolescenţă, dusă la bun sfârşit, după care copilul fusese dat spre adopţie.

Cei doi membri ai familiei Shapiro erau oameni buni şi Ben se ataşase de ei. Acum era momentul să termine cazul lui Lonnie Durkin. Era surprins să constate că-i păsa atât de mult, după ce, ani buni, nu-l atinsese nimic. După călătoria în Idaho, nu mai fusese în stare să-şi scoată din minte

tristeţea nemărginită de pe chipurile lui Karen şi Ray Durkin.

Era convins că tehnicienii din laboratoarele Whitestone din toată ţara şi, probabil, din toată lumea, erau complici involuntari ai unei afaceri extrem de murdare şi voia să afle ce se întâmplă.

În timp ce Althea Satterfield bântuia prin apartamentul lui, Ben şi-a făcut bagajele, împachetând haine mai călduroase, şi a lăsat mâncare pentru pisoi pentru câteva săptămâni. Apoi, după ce a fost îmbrăţişat călduros de către vecina sa şi zgâriat de Pincus, a coborât scările şi a urcat în Range Roverul lui negru, vechi de cinci ani. Maşina avea vreo şase zgârieturi şi urme de accidente mărunte, arătând destul de neîngrijit, dar în afară de asta era în stare bună şi motorul mergea bine. Chiar cu o zi înainte, mecanicul de la Quickee Oil Change declarase ca maşina era în stare bună, aptă să facă drumul de 1 600 de kilometri până la Fadiman, Texas.

În afară de valiză şi de halterele de 10 kilograme, Ben a pus în portbagaj geanta sa diplomat din piele marocană, în care erau împachetate câteva aparate pentru supraveghere audio, un aparat de vedere nocturnă cu infraroşu, vreo treizeci de metri de sfoară şi un cuţit nou Swiss Army. La sfârşit, a scos pistolul său Smith & Wesson de calibru 38, proaspăt uns, din husa sa de catifea, şi l-a pus într-un toc, pe care l-a vârât în torpedou, sub un teanc de hârtii.

Iniţial, Gustafson, care nu-i mai spunea domnul Callahan, fusese foarte emoţionată de descoperirile din Cincinnati şi de laboratorul Whitestone din Soda Springs, dar în următoarele săptămâni devenise mult mai precaută.

— Ben, cred că trebuie să contactăm FBI-ul, i-a spus ea la ultima întâlnire.

— Şi ce să le spun ? Nu avem nici un fel de dovezi. Sunt convins că cei de la Whitestone ne vor zădărnici strădaniile.

Se vor reorganiza, vor schimba locul şi îşi vor relua activitatea.

— Am nişte prieteni care cercetează această companie, a spus Gustafson, si descoperirile lor mă neliniştesc profund. Whitestone are sediul central la Londra şi este finanţată de reţeaua de laboratoare şi companii farmaceutice, fiind considerată firma cu cea mai spectaculoasă creştere din lume.

— Companii farmaceutice ?

— Majoritatea sunt preparate şi medicamente legale în Europa şi Africa, dar nu şi aici, cel puţin pentru moment. Ben, cred că ne-am vârât în ceva mult mai serios decât ne dăm seama.

— Şi ?

— Şi nu vreau să ţi se întâmple ceva.

— Crede-mă, nu sunt genul eroic, dar mulţi oamenii păţesc lucruri grave.

Si vor fi din ce în ce mai mulţi, dacă nu vor fi opriţi. Un doctor solicită analize pentru determinarea nivelului glicemiei din sânge, iar pacientul, care habar nu are de nimic, este supus fenotipării. E ca şi cum ar umbla prin lume cu bombe în buzunar. Câte dintre aceste fiole cu sânge, alea care cică sunt pentru controlul calităţii, sunt trimise la Fadiman, Texas, zilnic ? Câte profiluri sunt procesate în acea bază de date ?

Gustafson a dat din cap cu tristeţe.

— Pur şi simplu îmi fac griji, a zis ea. Toate laboratoarele alea de sânge, rulota imensă, armele, monstrul ăla care era să te omoare - ăştia nu sunt găinării.

— Hei, a răspuns Ben, astea sunt cuvinte care vin de la o femeie care a îmbrăcat o uniformă de soră medicală şi a reuşit să intre într-un spital clin Republica Moldova pentru a documenta un caz de trafic ilicit de rinichi pentru a primi un loc de muncă ? Din câte îmi aduc aminte, din articolul scris de tine, era vorba de un loc de muncă prost plătit, pe care

până la urmă nici măcar nu l-a obţinut. Parcă în acel caz s-au făcut câteva arestări.

— Ăsta este unul dintre primele cazuri când am reuşit să distrugem afacerea unui broker de organe şi a unui chirurg, a spus ea, cel puţin aşa a fost atunci.

— Doamnă profesor, pe Google şi pe Yahoo există peste o sută de mii de articole în care apare numele tău şi care relatează cum umblai deghizată, forţând brokerii de organe să piardă afaceri de sute de mii de dolari şi riscându-ţi viaţa. Se pare că atunci nu erai dispusă să dai înapoi în faţa nimănui.

— Acum mi se pare că eram prea tânără ca să înţeleg multe lucruri.

— Ei bine, eşti un exemplu de urmat şi, având în vedere onorariul pe care mi-l plăteşte Controlul Traficului de Organe, voi înfruna orice pericol.

— Eşti foarte spiritual. Bine, Ben, faci ceea ce crezi că e mai bine, dar, te rog, fii atent.

— Voi fi.

— Şi dacă tot ai vorbit de bani...

— Da ?

— Iţi dau cârdul meu de benzină Sunoco.

*

Încă o noapte pe drum, făcând pe detectivul, încă un motel ieftin - Starlight, în oraşul Hollis, Oklahoma. La trei şi jumătate dimineaţa, Ben încă nu dormea, privind ţintă în întunericul din camera 118. La patru şi jumătate, deja îmbrăcat, cu bagajul făcut, a luat o cană de cafea de la recepţie şi a pornit la drum. Întotdeauna îi plăcuse pustietatea şi admirase culorile deşertului, dar niciodată ca în acea dimineaţă.

A oprit muzica, a deschis geamurile şi s-a gândit la ce-l aştepta în Fadiman, Texas. În curând, s-a pomenit că se

gândeşte la *Fred şi Ed*, nişte benzi animate pe care le citea regulat în ziarul facultăţii. Într-una dintre cele mai amuzante secvenţe, Fred, personajul mai prostuţ şi mai bătăuş, cu o plasă mare şi o sfoară lungă în spate, îl anunţa pe Ed, care era mai mic şi mai deştept, că se duce să vâneze un aligator.

„Dacă-l prinzi, ce ai de gând să faci cu el ?” întreba Ed.

”Nu m-am gândit atât de departe” răspundea Fred.

„Total prostesc, total profund.”

A ajuns la Fadiman pe la prânz. Oraşul adormit arăta de parcă fusese folosit ca platou de filmare pentru clasicul lui Bogdanovich *The Last Picture Show*. Era mai mare decât Curtisville, Florida, oraşul lui Schyler Gaines, patronul de benzinărie şi mini-market, dar nu erau foarte diferite. Panoul din lemn, de la marginea oraşului, cojit şi decolorat, avea câteva găuri de gloanţe, semn că în Fadiman locuiau oameni cu o mentalitate tradiţională. După ce a străbătut centrul oraşului, a văzut că aici se vindeau foarte multe rulote şi tot felul de sisteme de depozitare.

Nevoia presantă de a merge la toaletă şi foamea l-au determinat pe Ben, care semăna destul de mult cu personajul din benzile desenate care se ducea să vâneze aligatori, să meargă încet de-a lungul străzii principale, care avea vreo patru sau cinci semafoare şi era lată ca toate străzile centrale din oraşele din vest. A numărat cinci taverne, dintre care toate vindeau mâncare, dar nici una nu dădea vreun semn că ar fi primit aprobarea de funcţionare din partea autorităţilor sanitar-veterinare. Nu era foarte pretenţios şi nu erau nici un mare gurmand, dar abia terminase tratamentul cu Zantac şi Maalox şi se străduia din răsputeri să se împace cu propriul său stomac. La a doua raită pe stradă, a mai remarcat câteva localuri - Morther Mollys şi Hungry Coyote. Alegerea era simplă.

Molly’s, decorat în stil rustic, era mai mare şi mai frumos decât se aşteptase Ben. Separeurile erau tapiţate

cu piele roşie şi aveau mobilier din lemn închis la culoare pe exterior, iar în mijloc mese cu suporturi pentru tacâmuri tot roşii. Cam o treime din scaune erau ocupate. Începea să simtă oboseala din cauza trezirii matinale şi a drumului lung. S-a gândit să comande, la burgerul cu ciuperci şi cu cheddar, o bere, dar a preferat cafeina unei sticle de Coca-Cola. Berea mai putea să aştepte. Avea multe de făcut.

MapQuestul îl adusese în Fadiman destul de uşor, dar nu reuşise să găsească autostrada John Hamman. Era convins că în laboratorul Whitestone din Soda Spring citise şi reţinuse corect adresa. Acum nu mai era atât de convins. În timpul prânzului, se imagina cu o sfoară şi cu o plasă în mână, privind zeci de aligatori care îi treceau prin faţă.

„Ce mă fac acum ?“

„Începem cu începutul”, s-a gândit el într-un final şi i-a făcut semn chelneriţei să vină. Era genul de femeie-bunică, cu părul scurt şi argintiu, calmă, cu un aer competent, care sugera că nimic nu o poate doborî. Pe ecuson scria CORA.

— Scuzaţi-mă, caut autostrada John Hamman. Mă puteţi ajuta ?

Femeia s-a uitat la el mirată şi apoi a dat din cap. În acel moment, pe lângă ei trecea o altă chelneriţă.

— Hei, Micki, a strigat-o Cora, încet, ca să nu-i deranjeze pe ceilalţi clienţi. Autostrada John Hamman. Îţi spune ceva ?

— Caut laboratorul Whitestone, a adăugat Ben.

— Nici de asta nu am auzit, i-a spus Cora.

— Stai aşa, nu cumva autostrada John Hamman e aceeaşi cu Lawtonville Road ? a întrebat Micki. I-au schimbat denumirea cu vreun an în urmă, ţii minte ?

— Şi au numit-o Lawtonville după băiatul ăla care a primit medalia pentru că a murit în Irak. Acum îmi amintesc.

— Exact. Mergeţi pe strada principală spre vest şi la prima intersecţie faceţi dreapta. Dar nu ştiu de nici un laborator Whitestone pe-acolo.

— Vă mulţumesc, a spus Ben, uşurat că măcar drumul exista. Mă descurc eu.

— În mod cert îl veţi găsi.

Afirmaţia venea de la un bărbat care stătea singur în separeul vecin. Avea în jur de 35 de ani, o faţă pătrată, ochii foarte depărtaţi şi un păr şaten des şi creţ.

— Ştiţi laboratorul Whitestone ? l-a întrebat Ben, dându-şi seama după lipsa de interacţiune dintre el şi ospătăriţe că nu era localnic.

— Am de lucru acolo mâine.

— Sunteţi chimist ?

— Eu ? omul a râs la această întrerbare. Nici gând. Sunt însoţitor de bord. Un prieten de-al meu, cu care lucrez la Southwest, face bani în plus făcând curse aeriene private. Avea una pentru Whitestone, dar nu a mai putut veni şi mi-a pasat-o mie. Numele meu este Seth Stepanski.

Ben i-a strâns mâna şi a evaluat strângerea lui la şapte din zece.

— Ben, a spus el, dându-şi seama că, spre deosebire de eroii lui preferaţi, s-ar fi bâlbâit dacă ar fi trebuit să inventeze pe loc un nume. Ben Callahan.

Fără să aştepte vreo invitaţie, Stepanski a pus o bancnotă pe masa lui, s-a ridicat şi s-a mutat la masa lui Ben.

— Eşti aşteptat la Whitestone ? L-a întrebat Seth.

— Nu, a răspuns Ben, încercând să se concentreze, gata să îndruge tot felul de prostii ca să-i menţină interesul lui Stepanski, chiar dacă era evident că acesta era dornic de companie. Vând echipamente pentru laboratoare de hematologie şi directorul laboratorului Whitestone ne-a contactat pentru o întrevedere.

— Ei, nu cred că au deschis astăzi, a continuat Stepanski. Eu sunt din Corsicana, un oraş mai la sud de Dallas. Am ajuns aici mai repede decât am crezut, ieri

seara, aşa că m-am dus azi dimineaţa să văd dacă au nevoie de ajutor cu avionul.

— Şi ?

— Nici nu am ajuns în curte. Gard înalt de jur împrejur, cu sârmă ghimpată sus. Arată ca un penitenciar de maximă securitate, cu gardieni sus în turnuri. Se află departe, în deşert. Nimic, absolut nimic nu e în jur. Am văzut în depărtare nişte construcţii, dar când am sunat la poartă şi le-am spus cine sunt, femeia de acolo mi-a răspuns că sunt aşteptat abia mâine după-amiază şi nimeni nu se putea ocupa de mine astăzi.

Ben era total intrigat.

— Deci vei zbura mâine seară târziu ?

— Nu, nu, joi dimineaţa. Se pare că au un loc pentru mi-ne unde să stau până mâine seară.

— Dar nu şi în seara asta.

— Nu şi în seara asta, a confirmat Stepanski.

— Se pare că şi eu voi fi nevoit să aştept până mâine.

— Ai de mers vreo şase kilometri, într-o singură direcţie. Poate ar trebui să dai un telefon. Eu am făcut o prostie că n-am sunat.

— Da, voi da un telefon.

— Dacă ai nevoie de motel, îţi recomand Quality Inn, unde stau şi eu. E destul de bun.

— Mulţumesc, a răspuns Ben, căutând subiecte pentru a continua conversaţia. Auzi, mă duc să sun chiar acum, să văd dacă persoana mea de contact este acolo. Dacă nu este, poate mergem împreună la un bar de cowboy, bem câteva beri, poate jucăm darts.

„Vai de mine, nu cumva am început să vorbesc pe nas ?“, se gândea Ben, care a scos o bancnotă de 20 de dolari şi a lăsat-o pe masă, s-a dus la maşină ca să ia, chipurile, mobilul şi numărul de la Whitestone. Şi-a amintit că probabil eroii lui ar fi ştiut exact cum să facă faţă unei asemenea situaţii, dar el era puţin depăşit de evenimente.

*

Seth Stepanski era foarte banal. Se părea că ocupaţiile lui preferate erau televizorul şi holbatul la sânii goi în cluburile de noapte, iar singurul ţel în viaţă era găsirea unei femei care să o înlocuiască pe Sherry, femeia care îl părăsise pentru că el întârziase prea mult cu cererea în căsătorie.

Beau bere în separeul unui bar slab iluminat numit Charlie’s. Stătuseră acolo de vreo două ore şi trei halbe de bere.

— Femeilor le plac însoţitorii de bord pentru că pot zbura ieftin prin toată ţara, a spus Seth, al cărui discurs începea să fie mai dezlânat.

— Cred că înţeleg un asemenea raţionament, a răspuns Ben, spunându-şi că nu trebuia să-şi facă griji în legătură cu discuţia, ci că trebuia doar să fie atent la ce spunea Stepanski.

După ce iniţial, la Mother Molly’s, Ben crezuse că ar putea obţine informaţii interesante de la Seth, aflase curând că nu avea nimic de oferit. Nu cunoştea destinaţia zborului şi habar nu avea cine va fi în avion. Tot ce ştia era că, oricare ar fi fost destinaţia, trebuia să aibă la el paşaportul si că oriunde ar fi mers, nu avea să stea mai mult de două trei zile. Adăugase că Whitestone îi plătea echivalentul unei luni de muncă la Southwest.

Luând în considerare informaţiile lui Alice Gustafson despre Whitestone, Ben s-a gândit că poate nişte membri din conducere era transportaţi la sediul din Marea Britanie. Se gândea ce putea să-l mai întrebe pe interlocutorul lui, când Stepanski a făcut ochii marii şi a arătat spre geam.

— Sfinte Dumnezeule ! Uite-te la monstrul ăsta !

Ben s-a întors şi, probabil, ochii lui s-au mărit la fel de mult. Pe stradă mergea, destul de încet, un Winnebago

Adventurer gri metalic, *acel* Winnebago Adventurer. Se chinuia să vadă faţa lui Vincent la volan.

— Dumnezeule, a murmurat Ben.

— Pun pariu că este în jur de două sute de mii, a exclamat Stepanski, fluierând cu admiraţie. Poate mai mult. O minune pe roţi.

Priveau impresionaţi cum rulota gigantică aluneca uşor pe strada principală, luând-o spre vest. Acum Ben ştia că aligatorul tocmai i-a sărit în plasă. Următoarea mişcare trebuia să vină din partea lui.

*

A petrecut toată după-amiaza următoare departe de Seth Stepanski, încercând să elaboreze un plan, de care să fie convins că este bun şi să pună cap la cap toate piesele. Era concentrat şi treaz, dar uşor speriat. Şansele ca lucrurile să meargă prost, ca el să nu se descurce sau chiar să moară, erau destul de mari.

A sunat-o pe Alice Gustafson, care nu a răspuns la telefon. Apoi a încercat la Althea Satterfield.

— Doamna Satterfield, orice aş spune eu acum, dumneavoastră doar ascultaţi, i-a cerut el, mergând până la Range Rover sub pretextul de a lua harta. Nu spuneţi nici un cuvânt. Nici un cuvânt.

— Ascult, a repetat bătrâna. Sunt un foarte bun ascultător, dragule.

— Ştiu că sunteţi. Bine. În cinci minute mă sunaţi pe numărul meu de mobil.

— Numărul pe care-l am chiar aici.

— Exact. Ce face Pincus ?

— E bine, dragule. Acum câteva ore el...

— Bine, doamna Satterfield, sunaţi-mă peste exact cinci minute...

Jocul lui actoricesc, cu Althea ascultând cuminte la telefon, iar Stepanski fiind martor la aşa-zisa discuţie, a fost demnă de un Oscar. La sfârşitul conversaţiei, Stepanski înţelesese că şeful lui Ben sunase la laboratorul Whitestone şi că stabilise o întâlnire între Ben şi doamna de la laborator la ea acasă, în Pullman Hills, la şase kilometri spre est de Fadiman. Prin această minciună urmărea să-l împiedice pe Stepanski să se plimbe prin oraş.

— Mă voi caza la Quality Inn când mă întorc, i-a zis Ben când s-au despărţit în faţă la Charlie's. Vezi, nu mânca nimic pentru că vom lua cina împreună, dacă vrei.

Ben a ajuns la motel abia pe la opt pentru a-şi lua noul prieten. Planul era gata, dar Ben şovăia. La zece fără un sfert, când oraşul începea să adoarmă, au terminat porţiile imense de fripturi texane într-un local numit Rodeo Grille şi s-au îndreptat spre Range Roverul lui Ben prin parcarea pustie.

— Înainte de a merge în cameră, a spus Ben, după ce a scos de la Seth o mulţime de informaţii personale, vreau să-ţi arăt ceva.

Au mers spre nord timp de vreo douăzeci de minute. Se părea că Fadiman tindea să se dezvolte în acea direcţie, dar trebuia să mai treacă încă mulţi ani, probabil zeci, până când civilizaţia avea să ajungă şi aici. Chiar dacă Stepanski era curios unde mergeau, cele cinci beri şi cina copioasă îl împedicau să vorbească.

Într-un final, Ben a parcat în faţă la Budget Self-Storage, prima prăvălie de acest gen care o văzuse venind din Oklahoma. Reclama luminoasă era stinsă, micul birou era închis.

— Ce e aici ? a întrebat Stepanski, având încredere totală în persoana cu care petrecuse o mare parte a zilei.

Au trecut de primul rând de depozite şi se îndreptau spre al doilea. Atunci Ben l-a tras pe deoparte.

— Seth, a început el. Avem ceva de discutat.

— Ce naiba avem de discutat... ?

Însoţitorul de bord a tăcut în momentul în care şi-a dat seama că Ben avea un pistol aţintit spre locul dintre ochii lui.

CAPITOLUL 23

Însă, dacă am dreptate, atunci anumiţi profesori trebuie că se înşeală când susţin că pot pune cunoaştere într-un suflet care era înainte neştiutor, de parcă ar putea pune vedere în ochii orbilor.
PLATON, *Republica*, Cartea a VII-a

Chiar dacă avea bilet la clasa întâi, zborul lui Natalie înapoi în Brazilia nu a fost tocmai plăcut. De trei, poate chiar de patru ori, imaginile cursei cu taxiul de la aeroport spre cartierele sărace – favelas, aşa îi spusese mama ei că se numesc - şi împuşcăturile i-au invadat gândurile. Nu conta dacă dormea sau era trează. Amintirile erau clare şi terfiante într-un moment, vagi şi confuze într-altul.

La un moment dat, s-a trezit speriată, gâfâind şi lac de transpiraţie.

— Sunteţi bine ? a întrebat-o un brazilian în vârstă care stătea lângă ea.

Era un văduv jovial care se întorcea acasă după ce îşi vizitase copiii şi nepoţii stabiliţi în Statele Unite. Fost învăţător, vorbea o engleză destul de fluentă.

— Sunt bine, sunt bine, i-a răspuns ea. Îmi revin după un virus.

— Luaţi asta, i-a spus brazilianul, întinzându-i o foaie de hârtie pe care era imprimat un e-mail. Fiul meu din

Worcester mi-a dat-o. Probabil ştiţi că noi, cei din Rio de Janeiro, suntem numiţi *cariocas*. Ei, acest pamflet satiric, *Locuri de vizitat în Rio*, a fost scris de un reporter *cariocas* pentru o publicaţie minunată numită *Ghidul unui gringo în Brazilia*.

Această listă ironică ar fi fost, probabil, hazlie în alte circumstanţe, dar nu era un tratament bun pentru „virusul" lui Natalie. Lista avea 14 puncte, printre care următoarele:

În *centru, dezlănţuirile vânzătorilor ambulanţi sunt spectaculoase, putând fi comparate cu migraţia somonului în Yukon.*

Colina Mangueria, noaptea, este potrivită pentru cei curajoşi care iubesc focurile de artificii. Dar nu petarde colorate, ci focuri de calibru 38.

Vă plac filmele violente şi şocante ? Nimic nu se poate compara cu o staţie de poliţie din Rio. Poliţiştilor le place să spună: „Aici plâng copiii şi nici mamele nu-i aud".

V-aţi plictisit de nemernicii de-acasă ? Veniţi să-i vedeţi pe ai noştri. Ei sunt în Adunarea Naţională şi fac legile.

Toaletele din Gara Centrală. După ora 22.00 se transformă în ţara nimănui - în cel mai mare bordel din lume. Trebuie doar să alegi sexul.

Natalie a zâmbit şi i-a întors brazilianului foaia cu glume.

— Deja mă simt mai bine, a spus ea.

Înainte de a pleca din apartamentul său din cartierul Logan al Bostonului, Natalie s-a gândit mult dacă să ia un taxi de la aeroport la hotel sau să meargă cu autobuzul. Până la urmă, a intrat pe internet şi a închiriat un Jeep.

Acum, când plecase de la aeroportul Jobim şi intrase pe autostrada sudică spre oraş, încerca să-şi regleze respiraţia şi bătăile inimii. Din cauza frecvenţei şi intensităţii flashbackurilor legate de nefericitul eveniment, cele două luni care se scurseseră din momenutul primei sosiri în Brazilia păreau acum şase ore.

Clienţii de la Casa Dragostei te vor adora. Vei fi foarte fericită acolo...

Era o dimineaţă caldă şi senină. În timp ce mergea, Natalie arunca priviri în partea dreaptă, direcţie în care a fost dusă de taximetrist în acea noapte. La baza colinelor se vedeau mahalale cu cocioabe urâte. Cu mult mai sus de ele începeau aleile îngrijite şi palmierii, care ascundeau vile cu privelişti frumoase spre ocean. Ea a fost dusă undeva prin acele favelas murdare şi sărăcăcioase şi apoi împuşcată.

Hotelul ales de Natalie, Rui Mirador, primise de la agenţia de turism on-line două stele şi era catalogat drept curat, situat într-o zonă sigură şi pitorească, o descriere care i s-a părut foarte rezonabilă. Hotelul se afla în cartierul Botafogo, descris în acelaşi site, drept tradiţional şi interesant. Dar cel mai important pentru Natalie era faptul că şi spitalul Santa Teresa se afla tot în acest cartier.

Pe autostradă traficul era intens şi, foarte des, şoferii nu erau tocmai politicoşi. Dar, după ani de condus prin aglomeraţia din Boston, Natalie şi-a dat seama că este bine pregătită. În ciuda stării de nervozitate permanentă, se simţea atrasă de colinele înalte, de vegetaţia luxuriantă şi de arhitectura spectaculoasă. Botafogo era un coridor destul de îngust între Centro, centrul oraşului, şi plajele Copacabana şi Ipanema. Cu ajutorul unei hărţi excelente, s-a descurcat de minune pe străduţele înguste care au dus-o spre Platoul Pasmado, unul dintre locurile pe care şi le-a propus să le viziteze cu orice preţ, în afară de plajele magnifice cu nisip alb. După oprirea la Pasmado urma rezolvarea problemelor pentru care venise. Nu avea nici o

dorinţă de a sta prea mult în Rio şi planifica să zboare acasă imediat cum afla misterul legat de cine a avut grijă de ea şi la ce spital. Restul oraşului, oricât de spectaculos şi interesant, va trebui să rămână pentru totdeauna necunoscut ei.

Dintr-odată, obosită de zborul lung, Natalie s-a aşezat pe o băncuţă cu vedere spre golful Guanabara şi statuia lui Cristos Mântuitorul. Splendid, s-a gândit ea, realizând că nu simte nici un fior de interes.

— Şi ce părere aveţi de mica noastră statuie ?

Speriată, Natalie s-a întors în partea de unde venise vocea cu un accent puternic. Un poliţist îmbrăcat în uniformă stătea lângă ea, cu mâna pe bastonul de cauciuc. Era oacheş, bine făcut şi frumos, cu trăsături înguste si ochii negri de vultur. Pe ecusonul prins la buzunarul de la piept scria VARGAS.

— Este foarte frumoasă, copleşitoare, a răspuns ea. De unde ştiţi că sunt americană ?

— Arătaţi ca o braziliancă, dar lângă dumneata se află un atribut absolut turistic. Ofiţerul a arătat cu un gest spre harta deschisă de pe băncuţă. Şi prin părţile astea majoritatea turiştilor sunt americani.

Natalie reuşise să schiţeze un zâmbet.

— Familia mea este din Capul Verde. Sunteţi din poliţia locală ?

— Armată, de fapt.

— Unde aţi învăţat engleza atât de bine ?

— Mă simt flatat să aud asta. În anii de şcoală am petrecut un an în Missouri. Sunteţi demult în Rio ?

Natalie a dat din cap.

— Nici nu m-am cazat încă.

— Aha. Şi despre ce hotel este vorba ?

Poate de vină fusese coşmarul cu şoferul de taxi, poate nerăbdarea - reală sau imaginară - care se simţea în glasul bărbatului, dar deodată Natalie a devenit nervoasă. Ultimul

lucru de care avea nevoie erau avansurile amoroase din partea unui poliţist.

— Inter-Continental, a minţit ea, ridicându-se brusc în picioare. Ei bine, cred că e timpul să mă duc să mă cazez. O zi bună.

— Cunoaşteţi drumul ? Aş putea să vă...

— Nu, nu. Dar vă mulţumesc. Se pare că această hartă mi-a devenit cel mai bun prieten.

A încercat să nu se uite în ochii bărbatului de frică să nu vadă jignire sau, mai rău, furie.

— Foarte bine, a răspuns el. Vă urez să petreceţi un timp minunat în Rio.

Hotelul Rui Mirador, construcţie din piatră cu patru etaje, era aşa cum scria pe site, adică curat şi îngrijit, iar în privinţa siguranţei, la recepţie i s-a spus că au o persoana 24 din 24 de ore.

— Noi ştim să mânuim acesta, a spus recepţionerul în portugheză, scoţând din sertarul de sub masă un pistol urât, cu ţeava lungă.

Natalie nu a fost prea convinsă de siguranţa hotelului, dar s-a cazat şi şi-a dus bagajul la etajul trei, într-o cameră mică, în care nu era mare lucru în afară de două paturi tip platformă. Două stele sunt două stele, s-a gândit ea, dar şi-a amintit că somnul, oricum, avea să fie o problemă.

Nedorind să mai guste din surprizele acestei mari metropole, Natalie nu avea de gând să stea în oraş până târziu şi a hotărât că cea mai bună opţiune ar fi să-şi cumpere o sticlă de whiskey autohton pe care să o bea în cameră şi să viziteze o farmacie.

Până când făcuse un duş şi se pregătise să iasă era deja mijlocul zilei. Natalie îmbrăcase un costum de in bej şi o bluză cu mânecă scurtă de culoarea turcoazei. În cameră, la unul dintre geamuri, exista o unitate minusculă de aer condiţionat, dar la această oră nici căldura, nici umiditatea nu erau prea apăsătoare. Jeepul era parcat într-o parcare

situată aproape de hotel, dar punctele ei de interes pentru ziua de azi, o secţie de poliţie şi spitalul, erau situate la distanţe bune de mers pe jos. Traficul intens era o problemă, dar la fel devenise şi mersul pe jos, căci după incendiu Natalie nu mai putea respira uşor. Gurile de aer adânci, atunci când se nimereau, erau o bucurie, dar ele erau rare. Ar fi putut să mai facă vreo două-trei săptămâni de reabilitare pulmonară, dar doctorul şi terapeutul i-au explicat că şi după mai mult timp de exerciţii nimic nu putea fi garantat, poate, în afară de o scădere a punctajului de alocare pulmonară.

Domnul de la recepţie era foarte curios de ce vroia ea să viziteze două sau trei secţii de poliţie, mai ales că Natalie nici nu ştia că în Rio existau trei tipuri de forţe de ordine - poliţia municipală, turistică şi militară.

Cu ajutorul cărţii de telefoane, el i-a marcat pe hartă câte o secţie de de poliţie de fiecare tip şi i-a explicat cum să ajungă la ele. De fapt, concluziile băiatului de la recepţie nu erau corecte. După întoarcerea acasă, Natalie a învăţat foarte multe despre forţele de ordine din Brazilia. Din tot ce a citit, a dedus că nu are încredere în niciunul dintre cele trei tipuri. Se îndoia că atacul asupra ei în favelas să fi fost investigat.

Dornică să nu se întâlnească cu ofiţerul cu care a vorbit pe platoul Pasamdo şi gândindu-se că, probabil, tura lui nu se terminase şi mai căuta turiste americance cărora să le ureze bun venit, a hotărât să înceapă cu secţia Poliţiei Militare. Clădirea, structură modernă din cărămidă şi sticlă, cu un singur etaj, se afla pe strada Rua São Clemente, şi era cât jumătate dintr-un McDonald’s din Boston, dar la fel de aglomerată. Ofiţerul de la recepţie, pe care l-a rugat să vorbească mai rar, a trimis-o la detectivul Perreira, un bărbat scund, cu un exces de greutate de vreo 20 de kilograme.

El avea o mustaţă subţire, parcă desenată cu creionul, şi un zâmbet rece.

În pofida accentului puternic, engleza lui era destul de bună şi Natalie a hotărât să nu recunoască faptul că portugheza ei era mult mai bună.

— Mda, se pare că oraşul nostru v-a întâmpinat destul de urât, a spus detectivul după ce Natalie i-a prezentat faptele şi i-a înmânat o foaie imprimată cu fotografia ei, datele accidentului, scrise de Hermina în baza amintirilor sau a frânturilor de amintiri ale lui Natalie.

— Eu nu pot să vă descriu în totalitate şocul teribilei mele experienţe, a spus ea. Şoferul de taxi a zis că mă va duce într-un loc numit Casa Dragostei.

Perreira nu a reacţionat în nici un fel, dar a început să citească ceva la calculator, timp în care Natalie încerca să nu se uite prea insistent la imensa bărbie dublă care i se revărsa peste guler.

— Dumneavostră spuneţi că această crimă a fost raportată la poliţie ? a întrebat el.

— Când am fost găsită eram într-o comă profundă, dar mi s-a spus să poliţia a chemat ambulanţa care m-a transportat la spital.

— Spitalul Santa Teresa.

— Da.

— Dar dumneavoastră i-aţi sunat şi ei v-au spus că nu au nici un act care să dovedească că aţi fost internată acolo.

— Când plec de aici mă duc la Santa Teresa, în speranţă că voi putea clarifica această nelămurire.

— Sunteţi sigură că datele pe care mi le-aţi indicat aici sunt corecte ?

— Categoric.

Perreira a răsuflat cu zgomot şi a început să lovească uşor masa cu degetele groase.

— Senhorita Reyes, a spus el, noi, Poliţia Militară, suntem foarte atenţi cu oamenii care sunt împuşcaţi în oraşele noastre - în special turişti. Noi avem o reputaţie pe care dorim să o păstrăm intactă.

În zilele sale mai cinice, probabil, Natalie ar fi întrebat despre ce fel de reputaţie vorbeşte Perreira. Din căutările sale reieşea că Poliţia Militară era responsabilă de asasinarea a sute, poate chiar mii de copii ai străzii, inclusiv în renumitul masacru din 1993, când 50 de copii au fost împuşcaţi şi opt au fost omorâţi în faţa bisericii Candelaria.

— Deci, ce aţi aflat despre cazul meu ? a întrebat ea arătând spre computer.

— Eu am căutat în baza de date a Poliţiei Militare şi, de asemenea, în bazele de date ale poliţiei, cum i-aţi spus dumneavoastră, municipală şi pentru turişti.

— Şi ?

— În nici una dintre aceste baze de date nu figurează numele dumneavoastră, pentru datele pe care mi le-aţi dat.

— Dar poate...

— Eu am căutat şi victime necunoscute împuşcate în acele zile. Nimic.

— Dar nu are nici un sens.

— Poate nu are, dar poate are. Senhorita Reyes, dumneavoastră mi-aţi spus că sunteţi studentă.

— Da. Studentă la medicină.

— În ţara noastră studenţii sunt, de obicei, foarte săraci. Dumneavoastră aveţi bani ?

Natalie a înţeles unde bate detectivul şi a început să se înfurie.

— Sunt mai în vârstă decât majoritatea studenţilor, a spus ea rece. Şi am suficienţi bani ca să duc o viaţă liniştită. Domnule detectiv Perreira, treceţi la obiect.

— Hm, eu cred... haideţi să vedem... Eu sunt convins că fiind studentă la medicină ştiţi că, în ţări ca asta, lumea a treia, cum o numiţi voi, americanii, unii oameni disperaţi

care au nevoie de bani îşi vând pe piaţa neagră un rinichi, o bucată de ficat sau un plămân. Preţurile pentru acest gen de marfă, am auzit, sunt foarte mari.

— Şi dacă eu, după cum spuneţi, mi-am vândut plămânul, de ce aş fi venit aici ?

Perreira i-a zâmbit triumfător.

— Vină, a răspuns el. Vină pentru fapta comisă, poate şi negare. Îmi pare rău că v-o spun, senhorita, dar după o viaţă lucrată în acest domeniu eu am văzut multe lucruri, lucruri mult mai grave, mult mai ciudate.

Natalie hotărâse că a auzit suficient. Înţelegea că nu va avea nimic de câştigat dacă se va certa cu un poliţist, probabil, din contra, va avea de pierdut. Poliţia din Brazilia nu răspundea în faţa nimănui, iar Poliţia Militară, dintre toţi, erau autoritatea cea mai periculos de autonomă.

— Domnule detectiv, credeţi-mă, a spus ea în timp ce-şi aduna lucrurile să plece, eu aş căuta, mai degrabă, o hibă în baza voastră de date, decât în mine. Dacă aflaţi ceva, eu stau la Hotel Rui Mirador.

A ieşit rapid din birou, a traversat holurile aglomerate şi a ieşit din mica secţie de poliţie. Abia ajunsă afară, a realizat că accesul de furie a făcut-o să respire foarte greu.

*

Următoarele patru ore au fost un calvar. Pe hârtie, mai exact, pe harta ei, Santa Teresa părea să se afle la şase sau şapte străzi de secţia Poliţiei Militare. Dacă harta ar fi fost topografică, Natalie ar fi luat un taxi. Aproape toate străzile erau în pantă şi plimbarea prin Botafogo, oricât de pitorească, era lungă şi se desfăşura într-o căldură destul de mare. În momentul în care intra pe uşa principală a spitalului, Natalie simţea că a transpirat foarte tare.

Corpul principal al spitalului, construcţie din blocuri monolit de patru etaje, de la care porneau alte corpuri, în

toate direcţiile, arăta de parcă a fost construit de Pedro Cabral, descoperitorul brazilian de la începutul secolului al XVI-lea. Clădirea principală, modernizată în interior, avea un şir de aripi şi turnuri adăugate pe parcurs, toate în stiluri arhitecturale diferite. Natalie a ales să viziteze, mai întâi, birourile administrative şi a dat de belea imediat — cel puţin din punct de vedere lingvistic.

Vicepreşedintele, doamna Gloria Duarte, o femeie deose-bit de inteligentă, a părut foarte interesată şi compătimitoare în legătură cu situaţia lui Natalie. Au vorbit în portugheză, deşi, când Natalia a aruncat o privire peste biblioteca impresionantă, a înţeles că Duarte, deşteaptă, înţeleaptă, modernă şi perspicace, putea vorbi în multe limbi, inclusiv engleza.

— Ce mă intrigă cel mai mult, legat de povestea dumitale, a spus Duarte, este siguranţa ta şi sprijinul mentorului dumitale, doctorul...

— Berenger. Douglas Berenger.

— Siguranţa voastră că aţi fost operată de un doctor numit Xavier Santoro. Acest doctor nu figurează în spitalul nostru şi, din câte ştiu eu, nu există un asemenea doctor în oraş, deşi, poate ar fi mai bine să contactaţi asociaţia medicilor.

— Eu i-am contactat. În listele lor nu figurează nici un doctor cu acest nume.

— Înţeleg....Ei bine, haideţi să luăm lucrurile pas cu pas.

— Pas cu pas, a repetat Natalie, dezamăgită de dispariţia entuziasmului din partea doamnei Duarte.

— Aş vrea să vă spun că pacienţii noştri nu dispar, pur şi simplu, a continuat Duarte, şi cazul dumitale nu este unul obişnuit. Noi avem peste două mii de paturi, care sunt ocupate, aproape în permanenţă. O simplă greşeală umană şi toate fişele şi certificatele dumitale ar putea figura sub un alt nume, nume diferit cu o singură literă. Aşa că aveţi

răbdare. Eu presupun că veţi rezolva acest mister foarte repede, iar soluţia va fi una comună şi banală.

Acestea fiind spuse, a trimis-o pe Natalie la oficiul de securitate pentru a primi un permis de vizitator, care îi oferea acces în orice departament al spitalului, inclusiv la arhivă. De asemenea, a făcut copii de pe prezentarea întocmită de Natalie şi a cerut să fie distribuite în toate secţiile spitalului, cerând să fie anunţată imediat dacă cineva îşi aducea aminte de acest pacient sau dacă dispunea de informaţii legate de el.

După un espresso rapid la terasa de lângă blocul administrativ, Natalie s-a îndreptat spre arhivă. Reyes, Reyez, Rayes. Aşezată la calculator, alături de un angajat al arhivei, Natalie a încercat orice mutare de litere posibilă, fără nici un succes şi chiar a căutat toate dosarele pacienţilor de gen feminin internate cu nume necunoscut. Apoi ea s-a îndreptat spre secţiile de urgenţă şi terapie intensivă. Ţinea minte faţa a două surori medicale şi a lui Santoro şi spera că poate, dintr-o pură întâmplare, va da nas în nas cu ei pe holurile spitalului.

Chiar şi într-un spital din oraşe precum New York sau Rio, o femeie necunoscută, găsită împuşcată şi total dezbră-cată pe o alee şi care a pierdut, ulterior, un plămân, ar fi constituit un caz deosebit. Mai devreme sau mai târziu cineva tot ar fi vorbit de el. Dar aici nici una dintre asistentele medicale nu auzise de un asemenea caz.

La ora cinci, şocată şi descurajată, fizic incapabilă să continue căutările, Natalie a plecat de la spital. Şase săptămâni în urmă, venise în Brazilia, unde a fost atacată şi împuşcată pe o alee întunecată şi şi-a pierdut plămânul. Acestea erau faptele situaţiei. Cumva şi undeva exista o explicaţie care ar fi legat toate aceste fapte. A consultat harta şi a ales să se întoarcă la hotel pe cele mai mari străzi şi, spera ea, cele mai plate. Soarele nu mai încălzea oraşul cu putere şi temperatura era suportabilă.

A venit în Brazilia. A fost atacată. A pierdut plămânul.

Aceste gânduri, care-i roiau prin creier, o împiedicau să admire frumuseţea oraşului sau să vadă pietonii, mulţi şi grăbiţi, care, probabil, la această oră mergeau acasă. În ciuda tuturor descrierilor potrivit cărora Cariocas erau relaxaţi şi dezinvolţi, intersecţiile se asemănau foarte mult cu cele din New York - şuvoaie de oameni, umăr la umăr, care încearcă să se strecoare printre maşini şi taxiuri şi storc fiecare secundă din lumina verde a semaforului.

Natalie se afla la o intersecţie deosebit de aglomerată, ca o sardea, înghesuită printre sute de oameni, când a auzit o femeie vorbind în portugheză, nu departe de ea.

— Vă rog, doctor Reyes, nu vă întoarceţi. Nu vă uitaţi la mine. Ascultaţi-mă. Dom Angelo are răspunsurile pe care le căutaţi. Dom Angelo.

În secunda următoare s-a făcut verde şi un şuvoi de oameni s-au grăbit să traverseze strada, forţând-o pe Natalie să meargă înainte. Imediat cum a ajuns pe cealaltă parte, Natalie s-a întors, privind, scrutând feţele. Nimeni nu părea interesat de persoana ei. Era gata să renunţe când a zărit o femeie masivă îmbrăcată într-o rochie viu colorată, care încerca să se depărteze cât mai repede posibil, şchiopătând de-un picior. O voce de bărbat a atenţionat-o să se dea la o parte. Când Natalie s-a întors, femeia dispăruse.

Natalie era, din nou, încadrată de o masă de oameni care aşteptau verdele semaforului şi nu avea nici o şansă să se ducă după femeia în rochie colorată până când semaforul arăta verde. Într-un final, a putut să traverseze, a alergat repede până la colţul primului bloc, dar nu a mai văzut femeia cunoscută.

Obosită de efort, Natalie s-a rezemat de faţada unui magazin cu haine. Nu exista nici o îndoială că vocea pe care o auzise îi aparţinea femeii şchioape — nu exista nici o îndoială pentru că Natalie era convinsă că ele două s-au

văzut mai devreme, doar în trecere, în secţia de terapie intensivă a spitalului Santa Teresa.

CAPITOLUL 24

Necesitatea (...) este mama invenţiei.
PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

— Sunt Stepanski. Seth Stepanski, însoţitorul de bord.

— Bine aţi venit la Whitestone, domnule Stepanski. După ce poarta se va deschide, vă rog să intraţi şi să mergeţi cu maşina până la Corpul 6 din Oază şi să intraţi pentru a vă înregistra. Aveţi uniforma ?

— Da. Da, o am la mine.

— Excelent. Ne vedem acolo în câteva minute.

Poarta, o structură de metal de aproximativ doi metri înălţime, cu sârmă ghimpată sus, s-a deschis fără zgomot spre dreapta şi Ben a văzut în faţă un drum de vreo 400 de metri. Aşezat la volanul maşinii lui Stepanski, un Sebring decapotabil, a mers până la clădirea menţionată. În portbagaj se afla valiza lui de detectiv, iar sub ea, ascuns, era pistolul de calibrul 38.

Conglomeratul de opt sau nouă structuri din cărămidă de culoare roz pal, strălucea în lumina soarelui. Vreo treizeci de copaci înalţi, singura pată de verdeaţă şi de umbră pe o distanţă de câţiva kilometri, mai reduceau din severitatea locului şi constituiau, probabil, Oaza la care se referise vocea de la interfon.

Ben presupunea că laboratorul se află în cea mai mare dintre clădiri. Tehnicienii care lucrau acolo, probabil că nu ştiau că sunt complici la o afacere malefică care consta în

fenotiparea şi catalogarea electronică a milioane de fiole cu dop verde, care proveneau de la oameni care nu bănuiau nimic, milioane de oameni din Statele Unite şi, posibil, din toată lumea.

Acest gând îi provocase o senzaţie puternică de greaţă.

În afară de zgomotul motorului de la maşină şi de suflul puternic al aerului condiţionat, nu se mai auzea nimic altceva în aerul texan fierbinte. Pe măsură ce se apropia de şirul de copaci, care vegheau aleea de acces ca nişte santinele, Ben a văzut rulota Adventurer parcată în capătul din dreapta al Oazei. Bănuia că în maşină se afla un alt Lonnie Durkin, femeie sau bărbat, încuiat, speriat şi aşteptând să afle de ce era acolo.

Ben îşi vopsise părul într-o culoare mai închisă şi purta o pereche de ochelari cu rama groasă. Fotografia din paşaportul lui Stepanski era uzată şi avea o vechime de şapte ani. Era mai mic ca Ben cu cinci ani, dar forma feţei şi culoarea tenului erau asemănătoare. Mai mult decât atât, însoţitorul de bord, actual rezident al depozitului nr. 89 din cadrul facilităţii de depozitare Budget Self-Storage, îi spusese că nimeni de la Whitestone nu ştia cum arăta de fapt.

Din păcate, Ben nu putea face o asemenea afirmaţie. Pe măsură ce se apropia de Corpul 6, revedea în minte scene din confruntarea violentă din garajul de pe Laurel Way din Cincinnati. Lupta cu uriaşul Vincent nu durase mai mult de jumătate de minut. Lumina era foarte slabă şi doar o singură dată, cu câteva secunde înainte ca jetul de vopsea neagră să-l orbească, asasinul putuse vedea clar faţa lui Ben. Oare Vincent orbise ?

„Slabe şanse”. Fusese oare la volanul giganticului Adventurer cu o zi în urmă pe strada centrală din Fadiman ? În acel moment, întrebările depăşeau cu mult numărul răspunsurilor.

Corpul 6 era un birou destul de mic, decorat cu fotografii înrămate reprezentând monumente din întreaga lume. În momentul în care a intrat în încăpere, din spatele biroului îl urmărea o brunetă suplă, de vârstă mijlocie, cu ţinuta unui soldat de marină. Pe sacou, la piept, era brodat cuvântul WHITESTONE.

Ben încerca să vorbească şi să se comporte nonşalant, dar de fapt era agitat, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ar fi vrut să iasă şi să intre din nou, abordând o altă ţinută. În schimb, s-a prezentat.

— Bine aţi venit domnule Stepanski, a spus femeia privindu-l cu atenţie. Eu sunt Janet, offîce managerul. Aveţi paşaportul şi scrisoarea pe care v-am trimis-o ?

Ben a pus pe birou documentele solicitate, pe care le recuperase din camera de motel a lui Stepanski. Janet s-a uitat la ele atent, zăbovind o clipă când a examinat fotografia din paşaport. Apoi le-a dat la o parte.

Ben şi-a apăsat cu putere mâinile pe birou ca să nu tremure.

„Tu ştii, Janet ? Ştii ce se întâmplă aici ?”

— Am trecut pe aici ca să văd dacă pot să ajut la pregătirea avionului pentru cursă, a spus el, fără vreun motiv, încercând să pară cât se poate de relaxat şi să intre în pielea personajului.

— Ştiu, a răspuns ea. Cu mine aţi vorbit. Politica noastră presupune respectarea cu stricteţe a planurilor.

— Înţeleg.

Nici o explicaţie, nici un cuvânt de părere de rău. Nimic. Janet, office managerul, era total absorbită de importanţa postului ei. Ben trebuia să păstreze un contact vizual permanent. Era pe teritoriul inamicului. Dacă ar fi fost prins, existau puţine şanse să scape cu viaţă.

— Bine, domnule Stepanski, dacă vremea ne va permite, veţi pleca mâine la nouă dimineaţa. La şapte va trebui să fiţi aici, în uniformă, cu un bagaj pentru o călătorie

de patru zile. Este posibil, după cum v-am şi scris, ca deplasarea să fie prelungită cu câteva zile. Veţi avea în grijă şase pasageri şi un echipaj de trei persoane. Trebuie să transportăm un pacient în Africa de Sud pentru o intervenţie chirurgicală care nu poate fi efectuată în ţară. Pacientul va fi însoţit de doctori şi va sta în compartimentul din spate. Dumnea-voastră nu aveţi voie să intraţi acolo, cu excepţia cazului în care vi se va cere în mod expres acest lucru. Sunteţi obligaţi să respectaţi intimitatea pasagerilor. Veţi intra în contact cu ei numai dacă ei voi iniţia conversaţia. Aveţi întrebări ?

— Nu.

— Bine. Aici aveţi cheia de la camera 7. Se află în Corpul 2, pe alee şi în dreapta. Nu aveţi voie să vă plimbaţi prin Oază. Aveţi acces numai pe terasa camerei şi la cantina din Corpul 3, care se află chiar în spatele Corpului 2.

— Înţeleg.

Ben a luat cheia şi a vrut să plece.

— Domnule Stepanski ?

Ben înţepenise, apoi s-a întors încet spre ea, cu pulsul accelerând.

— Da ?

Femeia i-a întins paşaportul.

— Cred că e vremea să vă schimbaţi fotografia.

*

Ben hotărâse să-şi lase pistolul în maşină. Nu avea nici o şansă să scape de aici apelând la el, având în vedere că nu-l folosise niciodată în afara sălii de tir, şi acolo fără prea multă îndemânare. Dacă Janet îl deconspirase, avea să ştie cât de curând şi, probabil, nu mai avea nici o şansă de scăpare.

Camera 7 era mică, dar curată şi aranjată, spre deosebire de motelurile ieftine în care stătuse Ben până

atunci. Şi-a desfăcut bagajele şi şi-a pus ceasul să sune la ora şase, gândindu-se cum s-ar fi comportat Seth Stepanski într-o asemenea situaţie, fără acces la bar şi la bere.

Ben se simţea vinovat că abuzase de încrederea însoţito-rului de bord şi făcuse ceea ce făcuse, dar Seth era viu, deşi imobilizat. Ben nu credea că ar fi îndrăznit să atenteze la viaţa lui Stepanski, dar în momentul în care îndreptase pistolul asupra lui Stepanski, ştiuse că depăşise nişte limite. Acum era în stare să facă orice pentru a nu da înapoi. Şi era mândru de imaginaţia de care dăduse dovadă când îl imobilizase pe Seth.

Soluţia a fost oferită de tijele dure din metal care îmbrăcau tavanul şi pereţii boxei de depozitare, una dintre boxele mari de la Budget Self-Storage, patru pe şase metri. Stepanski, dezbrăcat de la brâu în jos, era fixat cu lanţuri în centrul camerei, de tavan şi de pereţi în aşa fel, încât să aibă suficientă mobilitate pentru a se deplasa între un scaun şi o comodă, special cumpărate de Ben în acest scop. Mâinile lui Seth erau prinse cu cătuşe la spate, iar peste gură îi lipise bandă izolatoare, pe care o găurise pentru a-i permite să respire mai uşor şi pentru a putea bea cu paiul din sticlele de suc, apă şi băuturi cu proteine, aranjate pe masa din faţa lui. Căldura putea fi o problemă, dar Ben alesese bocul 89 pentru că se afla departe de biroul administrativ şi pentru că era la umbră.

În acea noapte, la ora unsprezece, Stepanski fusese legat şi verificat. Mai târziu, Ben se întorsese la boxă de două ori pentru a vedea dacă totul este bine şi pentru a suplimenta provizia de băuturi. La doisprezece ziua, cu puţin înainte de a pleca spre Whitestone, se aşezase pe podea, cu braţele în jurul genunchilor, cu faţa spre Seth, şi îi explicase în detaliu ce se întâmpla în acel laborator şi ce avea el de gând să facă pentru a opri răul. Stepanski îl implorase să-l lase să plece, promiţându-i că nu va spune

nimănui nimic despre cele întâmplate, dar Ben ajunsese prea departe pentru a ceda.

— I-am trimis unei prietene, continuase Ben, profesoară la Universitatea din Chicago, o cutie. În cutie se află cheile de la boxă, de la lacătele cu care sunt prinse lanţurile şi o scrisoare cu explicaţiile de rigoare. Peste trei zile ea va trimite cutia la poliţia din Fadiman sau va veni aici şi te va lăsa să pleci. Până atunci, sper să aflu cine reprezintă Whitestone şi ce face această companie şi să adun suficiente informaţii pentru a-i trimite pe cei responsabili la puşcărie şi a închide afacerea. Îmi pare rău că te-am făcut să treci prin toate astea, Seth, dar răul care-l fac ei este inimaginabil.

Îi pusese lui Seth pe cap o pereche de căşti conectate la radio.

— Am încercat şi eu asta, îl asigurase el. Cu puţin efort vei reuşi să schimbi posturile şi să reglezi volumul. Poţi să prinzi vreo patru posturi, dar sper că-ţi place genul country-western.

La sfârşit, pusese pe masa din faţa lui Seth trei pahare cu Jack Daniel’s şi trei cu tequila Jose Cuervo Gold, cu paie în fiecare.

— Pasagerii de la clasa business primesc băuturile alcoolice gratis.

Îl fixase lui Seth căştile pe urechi, îl bătuse pe umăr şi plecase.

Din momentul în care deschisese uşa camerei numărul 7, Ben se gândea dacă poate riscă să facă o plimbare prin Oază şi să ajungă, într-un final, la Winnebago. Dacă se ducea acolo, trebuia să aibă un microfon. Echipamentul lui era ieftin, dar era suficient pentru a asculta prin perete. Dacă era prins cu el, nici o scuză nu avea să-i fie de ajutor. A încercat să o sune pe Alice Gustafson pe mobil pentru a discuta situaţia. În cameră nu era semnal.

Timp de câteva ore, până se lăsase întunericul, se odihnise şi încercase să citească una dintre revistele aranjate pe noptieră, un număr recent din *People*. Citirea acestei reviste era pentru el similară cu savurarea unui frappé de ciocolată - activitate fără nici un efort. În seara asta, articolele pline cu ştiri, bârfe şi materialele despre celebrităţi intrau ca sticla pisată. Undeva, în întuneric, se pregătea un avion care urma să transporte un pacient în Africa de Sud. După terminarea zborului, Ben era convins, un om cu bani, poate chiar unul dintre cei menţionaţi în People, avea să-şi prelungească viaţa pe seama unui nefericit ca Lonnie Durkin sau ca Juanita Ramirez.

Îmbrăcat în haine negre, a ieşit din cameră pe mica terasă. Aerul era încă destul de fierbinte şi umed, dar cerul era întunecat şi lipsit de stele. Un vânt uşor bătea dinspre vest. Camera 7 se afla la capătul Corpului 2, la vreo 10 metri de gardul cu sârmă ghimpată. Ben s-a apropiat de gard, traversând culoarul de iarbă verde. După gard, întunericul deşertului se contopea cu cerul şi doar în depărtare erau vizibile săgeţile luminoase ale unui fulger tăind cerul.

Oaza nu era prea bine iluminată, iar clădirile era situate destul de aproape una de cealaltă din motive de securitate. A studiat clădirile apropiate pentru a detecta existenţa camerelor de supraveghere, sperând să nu existe un asemenea dispozitiv. Apoi s-a furişat la Sebring pentru a lua echipamentul de interceptare audio şi, a decis el în ultima clipă, pistolul. La acea oră, o problemă reală erau gardienii. Poate, cu ajutorul pistolului, putea ajunge la maşină, iar de acolo spera să poată străbate poarta masivă de la capătul aleii. Simpla idee de a fi nevoit să facă faţă unei confruntări directe îi provoca spasme. Eroii din cărţile poliţiste nu aveau probleme cu izbitul în porţi, dar bănuia că poarta vizată de el putea fi o porvocare mult mai serioasă.

Continuând să se uite după camerele de supraveghere, a traversat drumul spre cantina din Corpul 3 şi şi-a luat o cutie de Diet Coke. Apoi, încercând să treacă nevăzut, a trecut pe lângă corpurile vecine lipit de ziduri. A zărit luminile unui fulger şi i s-a părut că aude şi tunetul. Cea mai mare clădire, Corpul 5, era slab iluminată. Prin ferestre, a văzut mai multe piese de echipament modern ultrasofisticat. Nu era nici greu, nici plăcut să-ţi imaginezi fiole cu sânge, deschise şi procesate de un tehnician care folosea un asemenea echipament.

Străzile din Oază păreau a fi părăsite, deşi, în unele locuri, se vedea lumină. Foarte stresat, strângând nervos mânerul valizei şi ascultând cu atenţie fiecare sunet, Ben s-a îndreptat spre Winnebago. Pe sub tricoul negru, cu mânecă lungă, simţea cum curg şiroaie de transpiraţie.

Cele cinci minute cât a durat drumul spre rulotă i-au părut a fi o oră.

Prin parbrizul acoperit de o draperie răzbătea lumina. Respirând foarte greu, mai mult de emoţii decât de oboseală, a îngenuncheat lângă roata din stânga spate şi a desfăcut cu grijă cutia echipamentului de interceptare audio, care conţinea un set de căşti, un amplificator şi un receptor cilindric, destul de gros. Şi-a pus căştile şi a lipit receptorul de peretele rulotei. Calitatea sunetului recepţionat nu era grozavă, dar putea auzi vocile si desluşi ce se vorbea.

— Vă rog, lăsaţi-mă să plec ! Nu v-am făcut nimic rău. Vocea femeii, care venea, probabil, din spatele rulotei, era foarte clară.

— Uită-te la el, vrea să ajungă pe lună. Pentru Dumnezeu, Connie, tu ştii să joci jocul ăsta sau nu ?

„Vincent !“. Ben era aproape sigur că era vocea lui.

— Ascultă-mă, Rudy, eu am un fiu, Teddy. Ţi-am mai povestit despre el. Te rog, are nevoie de mine. Te rog, lasă-

mă să plec. Găseşte pe altcineva — cineva care nu are un copil.

— Doamne, Connie, esti un prost ! Trebuia să iei câteva cărţi de cupă când ai avut ocazia ! Acum el le va lua pe toate. Chiar nu ţi-ai dat seama că nu are decât pică ? Ascultă, Sandy, sau te opreşti din scheunat sau vin acolo şi-ţi astup gura cu un ciorap. Şi nu-mi mai spune Rudy. Urăsc numele ăsta idiot. Îmi pare rău că l-am inventat.

Avea dureri la urechea stângă din cauza căştii. A scos-o şi tocmai încerca să o aranjeze mai bine când a auzit nişte paşi venind din dreapta. Scoţând pistolul din talia pantalonilor, s-a întins la pământ şi s-a strecurat sub rulotă.

Câteva secunde mai târziu, o pereche de cizme de cowboy au apărut la jumătate de metru de faţa lui şi erau la zece centimetri de microfonul pe care-l lăsase în urmă.

Timp de zece secunde interminabile nu s-a mişcat nimic cu excepţia degetului lui Ben de pe siguranţa pistolului. Când perechea de cizme s-a îndepărtat şi s-a dus spre portiera rulotei, era cât pe ce să calce pe microfon.

Ben, încremenit de emoţie, privea cum cizmele se apropiau de uşă şi apoi a auzit două bătăi scurte.

— Vincent, Connie, sunt eu, Billy ! s-a auzit o voce veselă.

Uşa rulotei s-a deschis larg, iar din interior s-au auzit ţipetele lui Sandy.

— Ajutor ! Vă rog, ajutaţi-mă ! Ajutor, vor să mă omoare ! Sunt într-o cuşcă ! Numele meu este Sandy. Vă rog, ajutaţi-mă ! Sunt mamă. Am un băieţel. Are doar opt ani !

— Gata ! M-am săturat !

Deasupra capului lui Ben s-au auzit câţiva paşi apăsaţi şi după aceea ţipetele lui Sandy s-au oprit. Lui Ben i se făcuse rău. Trebuia să facă ceva, dar ce ? Dacă ar fi tras pur şi simplu câteva focuri în rulotă ? Era nevoit să-i omoare pe Billy, Connie, Vincent şi încă o persoană. Să ucidă patru

oameni. Avea vreo şansă să reuşească ? Nu era mai bine să aştepte ?

Strângând pistolul în mână, calm şi detaşat, a reuşit să iasă de sub rulotă. Se gândea la ce-i trecuse prin minte lui John Hamman şi ce simţise acesta când îşi descărcase pistolul automat în inamic sau cine ştie ce mai făcuse ca să merite o medalie de aur postmortem şi o stradă denumită în cinstea lui.

S-a ridicat în picioare. Dacă avea de gând să facă ceva, trebuia să acţioneze acum, cât uşa rulotei era larg deschisă. Exista oare vreo şansă să se oprească - să nu facă nimic şi să se ducă înapoi în cameră, pentru moment — şi să-i lase să continue ceea ce aveau de gând să facă cu Sandy ? Ar fi putut să-i lase în pace, ca să rămână în viaţă şi să poată demasca activitatea malefică a celor de la Whitestone. A simţit pistolul în mână şi s-a îndreptat spre spatele rulotei.

— Ei, Billy, ce faci ? s-a auzit o altă voce din rulotă, de parcă ţipetele femei nici nu existaseră.

— Paulie, bună, ce se întâmplă ?

— Nimic, Billy. Jucăm cărţi cu Vincent şi Connie, ca să treacă timpul mai repede.

Ben s-a dus încet spre colţul rulotei. Nu trăsese niciodată în afara unei săli de tir, sau poate o singură dată în nişte sticle goale. Acum trebuia să doboare persoana care stătea la uşă, să treacă peste cadavrul ei, să intre în rulotă şi să mai împuşte încă trei oameni, înainte ca ei să-şi scoată armele. Avea vreo şansă ? Realiza că nu, dar era incapabil să se oprească.

— Zbori mâine ? a întrebat unul din gardieni.

— Toţi patru zburăm.

— Hei, Smitty, nu ştiam că eşti aici.

— Bună, Billy. E linişte ?

Cinci.

Ben a coborât pistolul.

— Cred că e o treabă importantă, a spus Billy. Pune o vorbă pentru mine, Vincent, te rog. E greu să fii gardian aici. Poate n-ai remarcat, dar nu se întâmplă prea multe.

— Am priceput. Fac ce pot. Hai, înapoi la jocul nostru.

— Aveţi grijă, băieţi.

— Pa, Billy.

Uşa s-a închis şi cineva a încuiat-o pe interior. După zece minute, încă şocat de cât de aproape fusese, Ben a ajuns cu bine în camera sa.

La mijlocul nopţii o furtună se dezlănţuise asupra Oazei şi dispăruse la fel de repede cum apăruse.

La trei, prea obosit şi emoţionat ca să poată să doarmă, Ben stătea la fereastră când deodată deşertul a fost iluminat de lumina albastră a becurilor de pe pista de aterizare. În câteva minute, s-a auzit zgomotul înfiorător al unui motor de avion, probabil un 727, care a aterizat cu bine, a traversat toată pista şi s-a oprit.

Uniforma lui Stepanski fusese ajustată de un croitor din Fadiman. Ben a scos-o din dulap şi a curăţat-o de câteva scame.

Aligatorul era la el în plasă.

CAPITOLUL 25

Femeilor trebuie să li se predea (...) arta războiului, pe care trebuie să o practice la fel ca bărbaţii.
PLATON, *Republica*, Cartea a IV-a

Dom Angelo.

Cu aceste două cuvinte în minte, Natalie a început să caute cu disperare în toate cărţile de telefon pe care le-a putut găsi. Nimic. A vorbit cu băiatul de la recepţia hotelului, care a întrebat-o dacă nu cumva înţelesese greşit.

— Care ar fi diferenţa ? l-a întrebat ea mirată.

— Nici una, a răspuns el.

Dicţionarul lui portughez-englez spunea că dom poate să însemne cadou sau un om cu har şi se folosea ca titlu nobiliar, un fel de lord.

Acum, nemaifiind sigură de ce spusese asistenta medicală în rochie colorată, Natalie s-a dus în camera ei, epuizată de plimbarea pe dealurile din Rio, de căldură şi într-o mică măsură de diferenţa de fus orar. Se simţea extrem de singură, mai singură ca niciodată. Fusese o atletă, avea un singur plămân, şi acela distrus, cu foarte puţine şanse de a fi înlocuit. Don sau Dom Angelo, chiar dacă l-ar fi găsit vreodată, nu putea schimba această realitate.

Nu a mai avut nevoie de whisky brazilian ca să poată adormi, de fapt, nu avea nevoie de nimic în afară de

zumzetul aerului condiţionat. A doua zi avea să se ducă la Santa Teresa, mai întâi la Gloria Duarte şi apoi la secţia de terapie intensivă. Dacă nu descoperea nimic, avea să meargă din nou la poliţie.

„Don Angelo... Dom Angelo...“

Natalie era pe punctul de a adormi, iar cele două nume i se învârteau la nesfârşit prin minte. Ce era Dom Angelo ? Un nume ? Un titlu ? De ce femeia nu-i dăduse nici o explicaţie ?

Singura concluzie era că atacul de pe aleea întunecată şi pierderea plămânului nu fuseseră accidentale.

Zumzetul aerului condiţionat a ajutat-o să adoarmă, dar de două ori în timpul nopţii a visat atacul, scenele fiind foarte clare si terifiante. Ca de multe ori până atunci, senzaţia de teroare era mai puternică decât amintirile propriu-zise, mai reală şi mai detaliată ca un coşmar. După al doilea episod, era prea speriată ca să mai poată adormi. Fusese păcălită de taximetrist, împuşcată, operată, i se scosese plămânul, fusese îngrijită şi expediată acasă imediat după stabilirea identităţii. Toate acestea erau adevărate... şi neadevărate, în acelaşi timp.

La un moment dat, Natalie a adormit din nou.

S-a trezit pe la unsprezece. A făcut un duş, s-a îmbrăcat şi a ajuns la spital după ora doisprezece. Duarte era într-o şedinţă şi secretara i-a spus lui Natalie că va fi disponibilă numai a doua zi de dimineaţă. A întrebat-o pe secretară dacă ştia de un Don sau Dom Angelo. Femeia a zâmbit politicos şi a răspuns că la asemenea întrebări putea răspunde numai şefa ei.

Convinsă că nu va o va găsi pe asistenta cu rochie colorată, Natalie a urcat la etajul doi unde se afla secţia de chirurgie şi terapia intensivă. După efectuarea operaţiei de pulmonectomie, într-una din cele 21 de săli de operaţie de la spitalul Santa Teresa, ar fi trebuit să fie adusă pentru îngrijiri postoperatorii.

„Te rog să fii aici...”, spunea în gând în momentul în care a intrat pe uşa de sticlă. „Te rog să fii aici...“.

S-a uitat în jur pentru a evalua situaţia. Cubicule din sticlă, dotate cu cele mai sofisticate echipamente, erau aranjate în jurul centrului de monitorizare destinat asistentelor medicale. Natalie mergea încet, zâmbind dezinvolt şi amabil tuturor celor pe care îi întâlnea. „Nu trebuia să vin la ora prânzului, se gândea ea. Nu trebuia...“.

Îmbrăcată în uniformă medicală, pantaloni largi şi halat de culoare albastră, femeia pe care o căuta Natalie tocmai ieşea dintr-un cubicul şi venea spre centrul de monitorizare, adică spre ea. Mersul şchiopătat excludea orice dubiu; era absolut convinsă că asta era femeia pe care o văzuse în intersecţie. Simţind cum inima îi bătea nebuneşte a făcut un pas înainte. Femeia părea blândă şi avea trăsături frumoase. La gât purta un lanţ subţire de aur şi nici o altă bijuterie, nici măcar o verighetă. Pe ecuson scria DORA CABRAL.

— Scuzaţi-mă, domnişoara Cabral, a spus Natalie în portugheză.

Femeia a zâmbit şi s-a uitat la ea. Dintrodată, expresia feţei i s-a schimbat total. S-a uitat speriată în jur. Natalie a înţeles că nu se înşelase.

— Da ? a întrebat-o Dora.

— Îmi pare rău că am venit aici, senhorita, dar sunt disperată, a spus Natalie, speriată că portugheza ei nu era suficient de bună. Cred că dumneavoastră sunteţi persoana care m-a abordat ieri pe stradă. Dacă am dreptate, vă rog să mă ajutaţi şi să-mi spuneţi ce înseamnă Dom Angelo. Am încercat să-l găsesc, dar nu am reuşit.

— Nu este o persoană, a spus Dora în şoaptă. Este *un loc*. Un sat. Este...

Sora medicală s-a oprit brusc, a mâzgălit ceva pe o bucată de hârtie de pe un birou, pe care i-a întins-o spre

Natalie şi a ieşit rapid pe hol, îndreptându-se spre cubicului de unde venise.

Şocată şi emoţionată, Natalie s-a uitat la bucata de hârtie când ceva a făcut-o să se întoarcă spre intrare. Un poliţist în uniformă venea spre ea. Era clar că Dora plecase din cauza lui.

Natalie nu a îndrăznit să ia hârtia, dar a citit rapid:

20.0 16 R.D. FELIX #13

Până să se întoarcă, ofiţerul se apropiase deja de ea, zâmbindu-i. Cuprinsă de o senzaţie de greaţă, Natalie l-a recunoscut imediat. Era Vargas, bărbatul care o abordase pe platforma Pasmado.

Chiar dacă se întâlniseră prima data în Botafogo, cartierul în care se afla spitalul, probabil zona în care patrula el, Natalie era convinsă că întâlnirea lor de acum nu era o coincidenţă. S-a gândit că ar fi trebuit să nu-l lase pe ofiţer să se apropie de biroul pe care Dora lăsase biletul cu adresa.

— Sunteţi ofiţerul Vargas, nu ? a spus ea cu un entuziasm forţat. Ofiţerul de poliţie care vorbeşte foarte bine engleza. V-am recunoscut imediat.

— Din parcul Pasmado, nu ?

— Exact. Mă bucur că v-aţi amintit.

A întrebat-o cum o cheamă şi ea s-a prezentat, deşi nu avea nici o îndoială că el îi ştia numele. Oare văzuse că Dora scrisese un bilet ? Biroul se afla la un metru în spatele lor. Trebuia să-l scoată de acolo.

— Senhorita Natalie, a spus el cu o voce fermecătoare, îmi cer scuze că spun asta, dar Santa Teresa nu este o atracţie turistică obişnuită.

Mintea lui Natalie lucra nebuneşte. Ce caută poliţistul în spital ? Dacă o urmărise din Pasmodo, atunci ştia că ea îl minţise în privinţa hotelului. Dacă fusese pe urmele ei chiar de la aterizarea pe aeroportul Jobim, atunci situaţia era teribil de gravă.

Natalie nu fusese niciodată prea bună la flirtat, dar acum era momentul să se depăşească.

— Ultima dată când am vizitat acest oraş, am avut nenorocul să dau peste un taximetrist lipsit de scrupule.

— Din păcate, mai avem şi din ăştia, a răspuns Vargas, deşi noi, Poliţia Militară, luptăm din greu pentru eradicarea acestui fenomen.

— Ei, tipul ăsta m-a dus pe o alee şi... mi-e destul de greu să vorbesc despre asta. Am venit la spital ca să rezolv unele probleme legate de asigurarea mea medicală şi să mulţumesc personalului medical pentru îngrijirea acordată în perioada în care am fost internată aici.

— Aha. Înţeleg.

Natalie a făcut un pas mic înainte, încercând să pară neajutorată şi vulnerabilă.

— Domnule ofiţer Vargas, cred că dacă am ieşi de aici, aş putea să vă povestesc ce mi s-a întâmplat.

— Da ?

— Aveţi câteva minute libere ? Poate aveţi timp pentru o cafea ?

— Pentru dumneata îmi fac timp.

— Vă mulţumesc. I-a atins mâna şi a oftat. Mi s-a întâmplat ceva teribil şi sunt în stare de orice pentru a afla totul. Orice. Probabil, dumneata eşti ajutorul pe care mi l-a trimis Dumnezeu, şi nu o dată, ci de două ori.

— Probabil, a răspuns poliţistul în timp ce o urma afară, la cafeneaua din apropiere. Dar poate că dumneata eşti darul meu.

*

Dom Angelo, municipiul Rio de Janeiro, populaţie 231.

Asta găsise Natalie la biblioteca din Botafogo. Existau şi hărţi în care satul apărea situat în direcţia nord şi vest de oraş, într-o zonă considerată a fi partea de est a pădurii tropicale din regiunea Rio de Janeiro. În alte hărţi, satul nu

apărea deloc. După o oră şi jumătate de căutări, Natalie şi-a schiţat o hartă cu ajutorul căreia putea să ajungă la destinaţie. Spera că la opt seara Dora Cabral avea să îi ofere mai multe informaţii despre acest loc şi despre ce putea găsi acolo.

A stat cu Rodrigo Vargas aproape o oră, timp în care el i-a povestit că lucrează în forţele poliţiei militare de cincisprezece ani, că fusese decorat şi că era separat de ani buni de soţie, dar avea o relaţie bună cu cei doi copii. Îl cunoştea destul de bine pe detectivul Perreira, despre care spusese că era un poliţist care petrecuse prea mult timp la birou. În conversaţia lor, Natalie nu pomenise nimic de Dora Cabral sau de Dom Angelo, iar poliţistul nu spusese nimic care să sugereze că întâlnirea lor de la spital nu fusese o simplă coincidenţă.

La sfârşit, Rodrigo menţionase că, având în vedere experienţa ei neplăcută în Rio, înţelegea perfect de ce nu îi spusese la ce hotel era cazată, chiar dacă purta uniformă şi pretindea că este poliţist. Apoi îi promisese că va vorbi cu cineva din departamentul lui Perreira şi i-a dat numele unui bistro unde puteau să ia prânzul a doua zi.

— Sper că acesta este începutul unei frumoase prietenii, Senhorita Natalie, rostise el cu sinceritate la despărţire.

— Şi eu sper asta, Rodrigo, răspunsese ea, încercând să schiţeze un zâmbet seducător şi să pară relaxată când şi-au strâns mâinile. Asta sper şi eu.

Se despărţiseră pe holul spitalului, iar Natalie fusese îndrumată spre bibliotecă de către angajatul de la biroul de informaţii. Plecase rugându-se ca Dora să fi avut ocazia să distrugă bileţelul. Ajunsă în stradă, se deplasa încercând să fie atentă dacă este sau nu urmărită, aplicând toate metodele văzute în filme, dar şi câteva inventate de ea. Mai avea patru ore până la întâlnirea cu Dora - patru ore şi o listă lungă de obiecte pe care trebuia să le cumpere înainte de a pleca în pădurea tropicală.

La şase şi jumătate, fusese deja la bibliotecă, la magazinele de echipament şi de haine, de unde cumpărase câteva lucruri. Mai avea de luat câte ceva, dar trebuia să aştepte până când lua maşina. Dacă cineva era pe urmele ei, nu putea să plece cu Jeepul din parcare fără să fie văzută şi, probabil, urmărită, dar nu avea altă opţiune. Frica ei cea mai mare era ca maşina să nu fi fost furată sau să nu se fi umblat la mecanismele ei. Găsise Jeepul acolo unde-l lăsase, într-un mic garaj aflat la două străzi de hotel.

16 R.D. FELIX #13

Cu ajutorul bibliotecarului, a localizat Rua de Felix din cartierul Gávea, situată la trei kilometri spre vest de Botafogo. A încărcat Jeepul, acoperind totul cu o bucată de pânză. Apoi, rugându-se să se facă întuneric, a mers în serpentină spre dealuri şi înapoi, trecând pe roşu, intrând pe alei înguste şi schimbând sensul de mers de câte ori a putut, întotdeauna cu ochii în oglinda retrovizoare.

Când a fost sigură că nu este urmărită, a încuiat Jeepul într-un loc bine luminat şi, cu inima strânsă, a oprit un taxi. Din fericire, taxiul era condus de o femeie în vârstă, care mesteca zgomots guma de mestecat şi care nu-i aducea aminte de taximetristul care o luase de la aeroport. Cu ajutorul unei hărţi, i-a explicat femeii unde dorea să ajungă. I-a cerut să o lase la o stradă de Rua de Felix. Natalie s-a simţit uşurată când femeia s-a conformat.

Cartierul era mai sărac şi mai neîngrijit decât se aşteptase, ţinând cont de meseria Dorei Cabral. Blocurile, majoritatea de trei etaje şi nu prea bine întreţinute, erau înghesuite pe străzi înguste, slab iluminate, printre blocuri cu apartamente mai mari. Ultimele raze ale soarelui fuseseră rapid înlocuite de întuneric, dar în stradă era destul de multă lume şi Natalie nu era speriată.

Exact la ora opt, a ajuns la un bloc de patru etaje flancat de două alei înguste, pline de gunoaie, ziare, cutii de metal

şi resturi de cutii din carton. Numărul 16 era scris direct pe faţada din cărămidă roşie.

La intrare erau două rânduri de cutii poştale relativ noi şi un rând vertical de sonerii. D.CABRAL era printre primele de sus. Natalie a sunat o dată, apoi încă o dată. S-a uitat prin geam în holul interior şi a văzut o scară care ducea la etajul unu. A mai sunat şi a treia oară. Apoi, a hotărât să-şi încerce norocul şi a împins uşa, care s-a deschis uşor. „Ce mai securitate”. Numărul 13, identificat după cifrele aurii lipite pe mijlocul uşii, se afla pe partea dreaptă în capătul coridorului. Natalie a ascultat la uşă şi apoi a bătut - mai întâi încet, apoi mai tare. Linişte.

20.00 16 R.D. FELIX #13

Era sigură că memorase corect mesajul. Acum era 20.10. În aer plutea tensiunea. Rugămintea Dorei, atunci, în stradă, de a nu privi înapoi, reacţia femeii la sosirea poliţistului, erau toate semne de frică, dar faptul că pomenise numele Dom Angelo şi că scrisese biletul sugera că avea nevoie de ajutor.

„Haide... haide...”

Natalie a mai bătut la uşă, iar apoi a ieşit din nou la uşa din faţă şi a mai sunat şi de acolo. Mintea ei căuta cu disperare nişte răspunsuri. Un singur lucru era clar - nu pleca până nu se asigura că Dora Cabral era bine.

„Opt şi un sfert“.

Natalie s-a gândit să sune la vecini să întrebe dacă nu aveau cumva o cheie de la apartamentul 13. Dar a renunţat la acest gând. A ieşit afară, a mers până la capătul blocului, apoi s-a întors brusc şi s-a dus înapoi. Dacă pornea de la premiza că toate apartamentele erau la fel, a cincea şi a şasea fereastră din stânga trebuiau să fie cele de la apartamentul Dorei, dar pentru că la etajul unu urcai doar patru trepte, aceste ferestre se aflau la o jumătate de metru sau doi deasupra capului lui Natalie. Pe cele două ferestre venea o lumină slabă.

„Opt şi douăzeci“.

Natalie s-a gândit că lumina nu era un semn bun. Un apartament întunecat ar fi sugerat că Dora întârzia. Luminile sugerau altceva. Alarmată, a alergat pe alee ca să ia un tomberon metalic, singurul pe care-l văzuse, gol şi răsturnat. L-a târât până la zid, l-a întors cu fundul în sus şi s-a urcat pe el.

S-a uitat pe geam şi a văzut un dormitor îngrijit cu două paturi. Lumina venea de undeva din spate, probabil, din bucătărie. A clipit de câteva ori pentru a se obişnui cu lumina slabă. A văzut chiuveta din bucătărie, speteaza unui scaun şi o porţiune din masa de bucătărie. I-a luat câteva secunde să realizeze că peste marginea mesei se vedea un braţ.

— Dumnezeule, nu ! a strigat ea.

Fără ezitare, a lovit cu cotul în geamul care s-a spart, cioburile revărsându-se în dormitor. În rama tâmplăriei mai rămăseseră câteva cioburi mari. Fără să încerce să le scoată, Natalie a deschis geamul, l-a ridicat şi s-a strecurat rapid în interior. Făcând abstracţie de sângele care îi curgea din cot, a alergat în bucătărie.

Dora Cabral era întinsă pe masă, moartă. Capul i se odihnea pe o parte. Avea gura deschisă, buzele răsfrânte într-o grimasă urâtă, cu dinţii expuşi. Natalie a verificat artera carotidă pentru a-i simţi pulsul, deşi nu credea că mai trăia. Apoi a văzut pe masă o seringă, aruncată lângă o fiolă mare care, era convinsă, conţinuse un narcotic injectabil puternic.

Natalie era convinsă că Dora nu consumase droguri. Simţea că moartea Dorei fusese una violentă şi avea legătură cu ea, cu satul Dom Angelo din pădurea tropicală şi cu ofiţerul Poliţiei Militare Rodrigo Vargas.

Ameţită şi nefiind în stare să gândească limpede, Natalie s-a uitat în jos şi a văzut că sângele din rana de la cot picura pe podeaua de linoleum. Tăietura avea o lungime

de aproximativ cinci centimetri şi era destul de adâncă, dar ştia că dacă avea să preseze zona sângerearea avea să se oprească și, dacă nu făcea vreo infecţie serioasă, la plecarea din Rio ar fi rămas cu o simplă cicatrice. A luat o cârpă de bucătărie şi a legat-o strâns în jurul rănii. Exact în acel moment ea a auzit sunetul sirenelor.

Era oare o înscenare ?

Fluxul puternic de adrenalină a ajutat-o să judece mai clar. Trebuia să fugă. Deschizând uşa apartamentului cu mâna înfăşurată în tricou, a ieşit pe hol şi s-a îndreptat direct spre subsolul blocului. Într-un întuneric total căuta disperată un întrerupător. Era gata să renunţe când a dat de unul şi a aprins lumina. La doi metri mai în faţă, a văzut câteva trepte care duceau spre o uşă. Deschizând-o cu atenţie, Natalie a ajuns într-o alee îngustă dintre blocuri, unde miroasea puternic a urină.

Sirenele se auzeau tot mai aproape şi era sigură că auzise paşi grei undeva în dreapta ei. Era o înscenare. Nu exista nici o îndoială. Era mâna lui Vargas. Într-un viitor foarte apropiat, putea fi omorâtă, în timp ce încerca să scape de poliţie. Aşa, toate lucrurile legate de Dom Angelo aveau să fie date uitării.

Respirând foarte greu, Natalie a luat-o la fugă pe aleea îngustă, dar a fost nevoită brusc să se lipească de zid la vederea unui poliţist care alerga foarte aproape de ea spre blocul Dorei. A reuşit să treacă strada şi a luat-o pe o altă alee. După câteva străzi era la capătul puterilor. Ajunsese într-un cartier mai frumos acum, cu căsuţe cochete şi cu grădini verzi. Respirând greu, s-a aruncat la pământ, într-o grădină deasă cu palmieri, ferigi şi yucca şi a început să plângă - nu de frică şi nici din cauza morţii Dorei Cabral — pur şi simplu căzuse pradă unei consternări profunde.

Cumva, trebuia să găsească nişte răspunsuri sau măcar să încerce.

Căutările ei trebuiau să înceapă, şi spera să se termine cu bine, în Dom Angelo.

CAPITOLUL 26

Nu ai observat niciodată cât de vajnic şi de necucerit este spiritul şi cum prezenţa lui face ca sufletul oricărei creaturi să fie fără frică si absolut de neîmblânzit ?

PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

Natalie şi-a petrecut noaptea pe bancheta din spate a Jeepului, parcat într-un garaj dintr-un cartier din nordul oraşului, cu o geantă de material textil pe post de pernă şi învelită cu o prelată găsită în portbagajul maşinii.

Timp de şase ore, starea de tensiune şi de confuzie, precum şi epuizarea fizică şi emoţională şi-au disputat dreptul asupra somnului ei. Până la urmă, a reuşit să doarmă, destul de bine, vreo două sau trei ore.

La ora cinci şi treizeci de minute, înţepenită şi confuză, a ieşit din Jeep şi s-a plimbat la etajul superior al garajului. Din câte îşi dădea seama, se afla la vreo 25-30 de kilometri de Rio, 18 kilometri de Autostrada 44, o arteră care mergea în direcţia nord-vest, depărtându-se de coastă. Drumul urma, la un moment dat, să se bifurce şi devenea drum secundar care intra şerpuind în inima pădurii, mergea printre munţii din pădurea tropicală aproximativ 30 de kilometri şi, într-un final, trebuia să se intersecteze cu drumul spre Dom Angelo. Această călătorie avea să fie una

dificilă, dar, până la urmă, toată viaţa ei de când venise în Rio de prima dată fusese aşa.

Natalie suferea cumplit din cauza morţii Dorei Cabral care sfârşise probabil în chinuri groaznice. Pe corpul ei nu se vedeau urme evidente de tortură, dar era convinsă că Rodrigo Vargas era maestru în a obţine răspunsuri fără a lăsa urme.

Natalie se simţea singură - poate mai mult decât în orice alt moment al vieţii ei. S-a gândit să-l sune pe Terry sau poate pe Veronica, să-i întrebe dacă puteau să vină aici şi să o ajute să caute răspunsuri, dar singura persoana care încercase să o ajute murise. Nu, ăsta era jocul ei, doar al ei; putea să câştige sau să piardă. S-a gândit că, de fapt, oricare ar fi fost răspunsurile, deja pierduse. Cicatricea de pe partea dreapta a pieptului atesta înfrângerea. Ei, acum regulile se schimbau. Acum jocul nu se mai rezuma la câştig sau la pierdere, ci la răspunsuri şi, dacă era posibil, la răzbunare.

Răspunsuri şi răzbunare.

Al doilea nivel al garajului era încă liber deoarece cartierul se trezea mai greu. Natalie a coborât din maşină, a tras cu aviditate aer în piept şi a început să facă exerciţii de întindere. Operaţia şi incendiului îi afectaseră vitalitatea, dar era încă rezistentă, suplă şi incredibil de puternică.

Gimnastică ritmică într-un garaj întunecos.

Era patetic să vezi o viaţă, atât de promiţătoare, redusă la asta, dar ce era să facă ? O mare parte dintre visele şi planurile ei de a deveni un doctor si un campion îi fuseseră scoase din piept şi arse de foc. Acum, singurul ei scop era să afle ce se întâmplase, de ce, şi, cel mai important, cine era persoana responsabilă care trebuia pedepsită.

Răspunsuri şi răzbunare.

În cafeneaua micuţă de vizavi s-a spălat şi a luat micul dejun, însoţit de ediţia ziarului *O Globo*. Din câte a putut înţelege, în ziar nu se menţiona nimic despre moartea Dorei

Cabral. În viitorul apropiat ziarul avea să publice un articol minuţios, însoţit de un raport asupra celor întâmplate şi numele principalului suspect.

Femeia din bar arăta de parcă în ultimele câteva decade nu se odihnise nici măcar o zi. Natalie a lăsat sub ceaşcă un bacşiş enorm şi s-a îndreptat înapoi spre garaj. Cel puţin, dacă ea nu avea să se mai întoarcă din pădurea tropicală, cineva era în câştig.

A trecut în revistă echipamentul şi s-a gândit să o sune pe Hermina sau pe Doug Berenger. Oricare ar fi fost povestea inventată de ea, ambii erau suficient de intuitivi ca să-şi dea seama că avea probleme. Mai trecuseră o dată printr-un şoc, când dispăruse prima dată. Dacă i-ar fi sunat acum, şi-ar fi făcut multe griji. Ba mai mult decât atât, în Rio era aproape şapte, cu două ore mai mult decât în Boston.

Natalie a hotărât să scrie o scrisoare pentru Hermina, cu instrucţiuni pentru Doug. A făcut o scurtă descriere a tuturor evenimentelor de la venirea în Rio, inclusiv toate numele pe care le ţinea minte. Chelneriţa de la cafenea a venit să-i restituie bacşişul, crezând că era vorba de o eroare. Când Natalie i-a spus că suma reprezenta bacşişul, chelneriţa i-a făcut, cu mare bucurie, rost de plic pentru scrisoare şi a promis să o expedieze.

Era timpul să plece.

Rezervorul maşinii era aproape plin, iar portbagajul conţinea rezerve de apă şi motorină. În toată cariera ei de atlet-vedetă, călătorise în condiţii bune şi doar de câteva ori dormise în cort. Trecuse deja cu bine de prima noapte dormită în maşină. Orice ar fi aşteptat-o în viitor, era pregătită.

Dimineaţa era caldă şi frumoasă, promiţând încă o zi superbă. Natalie a ieşit pe autostrada spre nord, încercând să adopte stilul *carioca*, care nu presupunea folosirea semnalizatorului stânga-dreapta sau uitatul în oglinda

retrovizoare la schimbarea benzii şi nici folosirea pedalei de frână prea des. Pe scaunul pasagerului era o hartă desenată de ea care trebuia să o ducă la Dom Angelo. Întrebările legate de acest loc zburau prin mintea ei cu viteza maşinilor care treceau pe lângă ea. Cele mai supărătoare întrebări admiteau posibilitatea ca Dora Cabral să fi interpretat legătura dintre operaţia de pulmonectomie cu acel sat din mijlocul pădurii. Era prea crud să creadă că sărmana femeie fusese omorâtă din greşeală. Dar dacă ea într-adevăr ştia ceva, care putea fi legătura dintre o simplă studentă la medicină din Boston, o asistentă medicală din Rio şi un mic sat din pădurea tropica-lă braziliană ?

Autostrada 44 era exact acolo unde crezuse ea că va fi, o surpriză extrem de plăcută, două benzi, cu marcaj proaspăt şi trafic redus. Dacă estimările ei erau corecte, peste vreo 20 de kilometri, pe stânga, trebuia să fie un drum forestier care intra în munţii din pădurea tropicală şi ducea spre Belo Horizonte, capitala statului Minas Gerais. La un moment dat, drumul spre Belo Horizonte trebuia să se transforme într-un drum cu o singură bandă şi să o ia la stânga. Undeva pe această rută se afla Dom Angelo.

Nu spera ca drumul să fie uşor, dar era convinsă că va găsi locul pe care îl căuta.

Cu vreo şapte kilometri înainte de locul în care presupunea că începea drumul spre Dom Angelo, a încetinit şi a început să analizeze atent fiecare drumeag. Se afla la baza munţilor în partea estică a zonei împădurite. Drumul cu două benzi nu mai era atât de grozav şi avea multe gropi şi crăpături, urca brusc şi cotea la fel de neaşteptat. Traficul era lejer din ambele direcţii.

Natalie a încetinit şi mai mult şi a lăsat geamurile jos. Poate era doar o impresie, dar aerul bogat în oxigen o ajuta să respire mai bine. Pulsul i se reglase. Pădurea era foarte aproape de drum şi o apăra de soare. Un râuleţ de munte

rapid tot apărea şi dispărea pe lângă drum, până când a dispărut definitiv în inima pădurii.

Drumul devenise drept când Natalie a văzut ieşirea, un drum forestier parţial acoperit cu pietriş, ceva mai lat decât o bandă. Pe un copac de pe marginea drumului era prins un indicator pe care scria CAMPO BELO.

După estimările ei, Campo Belo era cel mai apropiat oraş, ca distanţă şi dimensiune, de Dom Angelo, dar nu ştia cu precizie cât mai avea de mers.

Era aproape sigură că era drumul corect, dar a mai verificat o dată afişajul de kilometri parcurşi şi harta. Fără să mai ezite, a făcut stânga şi a început să urce prin pădurea tot mai deasă.

În sfârşit, şi-a permis să spere că va ajunge la Dom Angelo fără probleme. Drumul era greu, iar şase cilindri ar fi fost mai buni decât cei patru pe care îi avea Jeepul, dar avea să ajungă oricum.

Când s-a oprit pe marginea drumului pentru a se întinde şi a mânca un sandvici cu o felie de carne, cu suc rece şi o jumătate de baton de ciocolată, şi-a dat seama că avea o problemă. Mergea pe acest drum de vreo douăzeci sau douzeci şi cinci de minute şi văzuse o singură maşină care venea în direcţia opusă, iar când stinsese motorul, auzise, în liniştea grea a pădurii, ceva. Sunetul semăna cu zgomotul de cauciucuri pe pietriş şi cu un huruit de motor. Apoi nimic. Să fi fost un ecou ? Probabil că da.

A mâncat repede, atentă la orice zgomot, în afară de cele provenind de la miile de păsări şi insecte de pădure. A strâns cuţitul Swiss Army şi a mutat cuţitul de vânătoare din geantă pe scaunul din faţă. Doar un ecou.

Pe următorii doi kilometri, drumul s-a îngustat considerabil şi urca tot mai abrupt, tot mai sus. În stânga, în marginea drumului, se ridica un munte împădurit; în dreapta se vedea un hău. Dacă din faţă ar fi venit o maşină, nu ar fi putut trece una pe lângă cealaltă şi cineva trebuia

să dea cu spatele. Natalie conducea, fiind atentă atât la drumul accidentat, cât şi la pustietatea din spate. Strângea din dinţi şi ţinea mâinile strânse cu putere pe volan.

Deodată, a simţit o lovitură puternică în spate.

Probabil că nu se uitase câteva secunde în oglinda retrovizoare, pentru că impactul, unul puternic, fusese o surpriză totală. Din reflex, a frânat, iar Jeepul a fost împins spre gura hăului, într-un unghi de 45 de grade. S-ar fi prăbuşit dacă nu accelera cu putere, învârtind volanul mult în stânga. Jeepul s-a frecat cu putere de panta muntelui, scoţând din rădăcină câţiva arbuşti, şi de tulpina aspră a unui copac.

Natalie ştia, chiar fără să se uite peste umăr la şoferul maşinii din spate, că la volan era Rodrigo Vargas. În momentul în care privirile lor s-au întâlnit, el i-a zâmbit cu răutate şi i-a făcut cu mâna.

Maşina lui, un Mercedes negru şi mare, a rămas uşor în urmă, apoi a lovit-o cu putere încă o dată. De data asta, nu mai avea nici o scăpare. Jeepul a fost aruncat în aer înainte ca ea să poată reacţiona, maşina izbindu-se de copaci şi de vegetaţia deasă pentru câteva secunde care i-au părut o eternitate. Jeepul s-a lovit de pământ, a aterizat pe cele patru roţi, zguduind-o zdravăn. Parbrizul s-a făcut ţăndări, portierele s-au deschis, cea de lângă ea fiind smulsă din ţâţâni. Maşina zburase atât de departe încât Natalie era mirată că nu se înfipsese în vreun copac. Prinsă în centură şi ţinând volanul din răsputeri, nu mai putea face nimic.

În sfârşit, maşina s-a izbit cu putere de un obstacol cu aripa din faţă stânga, a sărit şi s-a dus rostogolindu-se la vale.

Primul lucru pe care l-a conştientizat a fost că trăieşte. Era prinsă cu centura în scaun, atârnând într-un unghi cât se poate de incomod şi sângera de undeva de deasupra ochiului stâng. În maşină plutea o ceaţă chimică, probabil pulberea din airbaguri care se deschiseseră şi se

spărseseră. Şoldul ei drept zvâcnea şi avea dureri cumplite, dar mâinile şi picioarele răspundeau la comenzile de verificare. Natalie simţea un miros puternic de motorină, dar nu ştia dacă venea din rezervor sau din cutiile de rezervă.

Şi-a desprins centura de siguranţă, s-a încordat şi a reuşit să iasă pe unde cândva fusese portiera, înăbuşindu-şi cu greu un ţipăt de fiecare dată când îşi mişca şoldul drept. „Probabil o întindere sau o ruptură musculară, a decis ea, dar nu fractură". Asta avea să o încetinească, dar în nici un caz să o oprească. A văzut cuţitul de vânătoare prins în mânerul portierei de lângă scaunul pasagerului. S-a întins peste banchetă, l-a luat şi l-a băgat în elasticul de la talia pantalonilor. Jeepul căzuse atât de mult, încât nu vedea drumul, dar bănuia că ceva se întâmpla acolo. Probabil Vargas se pregătea să coboare şi să verifice dacă îşi dusese misiunea până la capăt sau dacă mai avea de lucru.

S-a depărtat de Jeep şchiopătând, s-a lăsat în genunchi, cu capul în jos, şi asculta. De undeva de jos, auzea susurul unei apei curgătoare; de sus - nimic. Atunci au început să o atace ţânţarii - luptători singuratici sau trupe întregi, atraşi de sudoarea, de respiraţia şi de sângele ei, bâzâindu-i la urechi, intrându-i în nas.

„Nici o mişcare ! " şi-a spus ea, stând ghemuită când a început primul val de pişcături.

„Nici o mişcare, nici un sunet !"

— Natalie ! s-a auzit vocea lui Vargas. Natalie, esti bine ? A fost o prostie din partea mea să fac aşa ceva. Dacă eşti rănită eu vreau să te ajut.

Natalie s-a uitat în sus, peste zidul dâmbul de pământ cu copaci, dar nu a detectat nici o mişcare. Înaintând cu 10-20 de centimetri, în patru labe, ignorând durerea înfiorătoare din şold, se deplasa paralel cu marginea prăpastiei, tot mai departe de locul accidentului. Era sigură că Vargas avea o armă. Ea avea un cuţit, dar îi lipseau

mobilitatea şi viteza. Cu fiecare mişcare pe pământul umed strivea ferigi şi rupea ramuri. În curând, Vargas avea să observe urmele lăsate de ea. Singura ei şansă, una minimă, era să-l atace de sus. Desigur, în acel moment, trebuia să dispună şi de voinţa de a folosi lama lată a cuţitului.

— Natalie ! Sunt sigur că eşti rănită şi că ai nevoie de ajutor ! Te pot ajuta. Îţi pot explica totul. O să-ţi povestesc şi despre Dom Angelo.

Rodrigo respira greu, ceea ce sugera că încerca să coboare unde se afla maşina ei. Natalie alungase insectele şi înaintase puţin, căutând cu disperare locul potrivit. De jos, zgomotul apei se auzea foarte tare. Dintr-odată, pe partea dreaptă, pădurea s-a deschis. Coborâşul spre râu, înalt de vreo sase-opt metri nu era vertical, dar era destul de abrupt.

— Natalie ! Văd unde te duci. Dacă ai nevoie de ajutor, rămâi acolo unde eşti. Am văzut sângele din maşina ta. Ştiu că eşti rănită.

Nu mai avea mult timp la dispoziţie. În patru labe, Natalie a înaintat vreo opt metri, a urcat vreo cinci metri şi apoi s-a dus spre Jeep. Dacă Vargas mergea pe urmele ei, după cum spunea, avea să treacă chiar pe sub ea. Atunci, lui Natalie nu-i mai rămânea decât o singură soluţie .

S-a lipit de scoarţa groasă a unui palmier. Durerea de la şold devenise insuportabilă, dar ea alesese să ignore orice durere care nu o dobora la pământ. Natalie citise undeva că în pădurea tropicală trăiesc peste 2,5 milioane de specii de insecte. În acel moment, era sigură de corectitudinea acelor statistici.

În dreapta, a văzut cum se mişcă arbuştii. A scos cuţitul de vânătoare din pantaloni şi din teacă. Lama, folosită doar pentru a tăia o foaie de hârtie, la magazin, arăta înfricoşător. A cântărit cuţitul în mână şi a hotărât că trebuie să-l înfigă de sus, ţintind spre gâtul sau pieptul lui Vargas. Natalie avea în minte scena atacului din *Psycho* cea

în care detectivul era atacat de mama lui Norman Bates. Pe măsură ce foşnetul paşilor lui Vargas se auzea tot mai aproape, s-a gândit la Dora Cabral întinsă pe masa din bucătărie. Rodrigo Vargas, în ciuda şarmului şi a frumuseţii fizice, era un asasin lipsit de remuşcări. „Trebuie să fiu puternică şi hotărâtă, îşi spunea ea. Puternică şi hotărâtă”.

În câteva secunde, a văzut creştetul lui Vargas ieşind din copaci. Bărbatul se mişca încet, ascultând atent. Nu mai era timp de ezitări. Natalie s-a ghemuit printre ferigi, şi-a fixat bine picioarele pe pământ, strângând din dinţi de durere, şi a strâns cuţitul în mână cu putere. Vargas se apropia tot mai mult. Din trei sau patru paşi avea să fie în dreptul ei, pe marginea coborâşului spre râu. Sunetul apei curgătoare era aliatul ei, mascând sunetul ultimei ei mişcări. El ţinea un pistol în faţă. Încă doi paşi.

„Nu te uita în sus. Nu te...“

Natalie şi-a făcut vânt şi s-a aruncat peste el, lovind cu cuţitul mai mult în gol decât în el. A reuşit să-l rănească la umărul drept, înfigând lama până la os. Bărbatul a scos un ţipăt puternic. A tras cu pistolul în gol. Din cauza vitezei corpului ei, amândoi s-au prăbuşit peste marginea prăpastiei, rostogolindu-se spre râu ca două păpuşi de paie, lovindu-se de copaci şi de tufişuri.

La vreo trei metri de mal, Natalie s-a agăţat de un ciot de copac şi s-a oprit, braţele fiindu-i zgâriate până la sânge. Vargas şi-a continuat căderea, ajungând pe malul ud cu faţa în jos şi nemişcat, cu picioarele în apă. Din cămaşa kaki curgea sânge, probabil din rana de la umăr. Natalie nu vedea nici cuţitul şi nici pistolul.

Zăcea acolo unde se oprise, încercând să respire, speriată şi simţind durere în tot corpul. Vargas era nemişcat, cu picioarele dansând în apa curgătoare a râului. Îşi rupsese gâtul în cădere ? Sau se împuşcase accidental ? Sau poate rana de cuţit îi fusese fatală ? Dintre toate posibilităţile, ultima părea improbabilă. Nu simţise cuţitul

intrând prea adânc, dar forţa cu care lovise fusese destul de mare, aşa că, cine ştie.

Gemând de durere, s-a întors şi s-a aşezat, simţindu-şi braţele de parcă fuseseră lovite de multe ori cu o bâtă. Jos, picioarele lui Vargas continuau să danseze macabrul dans al morţii. „A fost un un om rău, îşi spunea ea, şi şi-a meritat soartau. Dar i se făcuse rău la gândul că omorâse un om.

S-a prins cu mâinile de un copac pentru a se ridica în picioare apoi s-a uitat la poliţist, încercând să-şi dea seama ce trebuie să facă. Probabil că Rodrigo Vargas şi Jeepul aveau să rămână acolo încă mult timp. Ea trebuia să ajungă la Dom Angelo şi singura modalitate era să ia Mercedesul negru.

Dar unde puteau fi cheile ?

Ca să ajungă sus la drum nu era deloc uşor şi avea să se ostenească degeaba dacă cheile de la maşină rămăseseră, cel mai probabil, în buzunarul lui Vargas. Gândul că trebuia să le scoată din buzunarul lui îi provoca o puternică senzaţie de greaţă. Dar urcarea pantei pentru a le găsi şi apoi coborârea, dacă nu le găsea în maşină, suna şi mai prost.

Coborând prudent spre corpul întins pe mal, Natalie se uita după o piatră pe care ar fi putut-o folosi ca armă dacă Vargas nu era mort. Dar a găsit ceva mult mai bun - pistolul, aruncat printre tulpinele ferigilor, plin de noroi, la vreo zece metri de mal. Arma era grea, cu ţeava lungă şi mânerul dintr-un lemn închis la culoare, similar cu ceva ce, probabil, folosea Jesse James. Nu se mira deloc.

A şters ţeava armei de pantaloni şi s-a apropiat cu prudenţă de Vargas. Obrajii lui erau mânjiţi cu noroi, faţa îi era întoarsă în direcţia opusă şi avea braţele depărtate de corp. A îngenuncheat lângă el şi, în loc să bage mâna în buzunar, i-a verificat pulsul. Avea puls !

Înainte ca Natalie să poată reacţiona în vreun fel, Vargas a scos un ţipăt gutural. Rânjind, s-a întors spre ea

ca o viperă, prinzând-o cu forţă de încheietura mâinii. Poliţistul arătos părea ieşit dintr-un film de groază.

Buza de sus era sfârtecată şi din ea cugea mult sânge care se amesteca cu noroiul întins pe faţă. Avea o privire furioasă, iar dinţii, murdari de sânge şi de noroi erau complet dezgoliţi.

Natalie l-a lovit cu putere peste faţă cu mâna liberă şi cu picioarele, sperând să nimerească între picioare. Era cu cel puţin douăzeci de kilograme mai greu decât ea şi, în ciuda tuturor eforturilor ei, a reuşit să o doboare şi să vină peste ea. Cu mâna liberă a strâns-o de gât, ca într-o menghină.

La un moment dat, ea a simţit că aproape îşi pierde cunoştinţa, dar s-a zbătut şi mai tare şi a început să-l lovească până când el i-a dat drumul.

Fără nici o ezitare, Natalie şi-a smuls mâna, a luat pistolul de lângă ea, l-a îndreptat spre Vargas şi a tras.

Trupul lui a devenit, dintr-odată, moale. Partea superioară a craniului lui, împuşcată de la o distanţă de jumătate de metru, fusese spulberată, lăsând la vedere bucăţi de creier. “

În stare de şoc, ţipând cât o mai ţineau puterile, cu urechile înfundate din cauza bubuiturii, Natalie şi-a şters sângele şi bucăţile de creier de pe ochi şi de pe faţă cu dosul palmei. Apoi s-a rostogolit şi a ajuns cu faţa în apa rece a râului.

CAPITOLUL 27

Din respect pentru cumpătare, curaj, măreţie şi oricare altă virtute, nu ar trebui să distingem cu grijă între fiul cel adevărat şi bastard ?
PLATON, *Republica*, Cartea a VII-a

Doctorul Sanjay Khanduri, oacheş, frumos şi foarte expresiv, încerca să înainteze pe străzile aglomerate din Amritsar, ridicând în slăvi virtuţile oraşului în faţa lui Anson, care era aşezat în faţă, lângă el, şi a lui St. Pierre, care ocupa bancheta din spate.

— Ne aflăm în statul Punjab, domnule doctor Anson, a spus el într-o engleză cu accent. Amritsar este oraşul meu natal. Acesta este unul dintre cele mai frumoase oraşe din ţară, un mare centru cultural şi destinaţie de pelerinaj pentru adepţii sikhismului. Cunoaşteţi ceva despre această religie ?

Din spusele lui St. Pierre, Khanduri era unul dintre cei mai buni chirurgi specializaţi în transplant pulmonar din lume. Acum, după două luni de la reuşita operaţiei sale, Anson nu putea să nege acest fapt.

— Ştiu câte ceva, a răspuns el. Foarte mistică, profund spirituală. Un singur Dumnezeu, fără idoli, egalitate absolută, cinci simboluri. Staţi să văd dacă le mai ţin minte - nu se tunde părul, patru fetișe: un pieptene, o brăţară de

oţel, un fel de lenjerie specială şi... un pumnal mic. Am dreptate ?

— Pumnalul simbolizează sabia, iar lenjeria este asemănătoare cu cea purtată de soldaţi, sugerând că sikhii sunt întotdeauna gata să lupte pentru convingerile lor. Excelent, doctore. Sunt impresionat.

— Dar dumneata eşti ras, aşa că presupun că nu eşti adeptul acestei religii.

— Aveţi dreptate. Eu împărtăşesc multe din idealurile acestei religii, dar nu sunt de acord cu toată filosofia Sikhilor.

— Sanjay, a întrebat St. Pierre, mai avem mult până la casa doamnei Narjot ?

— Nu mai este mult, doamna Elizabeth, dar, după cum vedeţi, traficul este îngrozitor. Suntem pe Court Road acum, care este întotdeauna foarte aglomerat. Trebuie să ajungem pe Sulta Road. Mai puţin de cinci kilometri, cred. Dacă ne-am fi clintit puţin, drumul nu ar fi fost atât de lung.

Khanduri a chicotit la propria glumă. Cerul era o întindere perfectă, albastră, iar soarele strălucea cu putere. Toyota chirurgului nu înainta aproape deloc şi cerşetorii înconjurau maşina la vederea unui alb şi a unei femei africane frumoase.

— Vreau să le dau câte ceva tuturor, a spus Anson.

— Sunteţi un om generos, doctore. Dar, din păcate, aici sunt mai mulţi cerşetori decât toţi banii dumneavoastră.

— Cred că aveţi dreptate.

— Şi mă refer doar la acest cartier. Să ştiţi, sunt foarte bucuros să văd că respiraţi normal. Acum, în sfârşit, văd şi eu că Elizabeth avea dreptate când îmi trimitea rapoarte pozitive despre starea dumneavoastră.

— Aţi făcut o treabă excelentă.

— Vă mulţumesc. Recunosc, am avut emoţii când în spital a avut loc o epidemie de pneumonie *Serretia marcescens* şi a trebuit să vă mutăm imediat după operaţie.

— Sincer să fiu, am foarte puţine amintiri din primele zile de după operaţie. De fapt, eu ţin minte numai spitalul din Capetown în care am fost transferat.

— Virusul *Serratia* era foarte periculos, Joseph, a spus Elizabeth, mai ales că tu luai medicamente antirespingere, oricât de mici ar fi fost cantităţile.

— Mi-a fost frică să vă transfer la un alt spital din Amritsar, a completat Khanduri. *Serratia* apăruse la câţiva pacienţi imunocompromişi şi, mai mult decât atât, aveam probleme cu lipsa de personal.

— Totul e bine când se termină cu bine, a spus Anson, simţind în acel moment că niciodată nu analizase îndeajuns acest citat shakespearian. Nu mai era sigur dacă este de acord cu el.

— Totul e bine când se termină cu bine, a repetat Khanduri.

Maşinile începuseră să înainteze, iar cerşetorii rămăsese-ră în urmă.

Anson stătea liniştit, analizând caleidoscopul de imagini din Amritsar - arhitectură sofisticată, opulenţă şi alături prost gust şi sărăcie. Era un miracol că în această masă incredibilă de oameni, câteva milioane de oameni într-un singur oraş, la momentul potrivit, apăruse salvatorul lui, un bărbat mort cerebral care era donatorul perfect.

— Whitestone îşi desfăşoară activitatea în toată lumea, a spus Elizabeth referitor la identificarea donatorilor. Şi când reuşim să facem un transplant unui om valoros încercăm să ne protejăm investiţiile din răsputeri, a spus zâmbind.

Într-adevăr, datorită acestui om fermecător care acum era ghidul lor, investiţia Whitestone fusese protejată şi încă într-un mod minunat. După ce avea să discute cu văduva şi cu copiii lui T.J. Narjot, trebuia să-şi îndeplinească partea lui de înţelegere, predând ultimele secrete legate de Sarah-9.

Khanduri a făcut un ocol pe lângă zidurile înalte, domul şi minaretele Templului de Aur.

— Apa pe malul căreia a fost construit Templul de Aur este numită Fântâna cu Nectar, a spus el. Sikhii au îmbunătăţit şi au înfrumuseţat această construcţie încontinuu încă din secolul al XV-lea.

— Pari a fi foarte mândru de sikhi, a început Anson. De ce nu eşti un adept al acestei religii ?

— Sunt hindus, a răspuns Khanduri cu simplitate. Cred în sistemul de caste, iar sikhii nu sunt de acord cu el.

Anson se uita fascinat la templu şi nu a văzut că St. Pierre şi Khanduri făcuseră un schimb de priviri în oglinda retrovizoare, în timp ce ea îi tot făcea semne din cap.

După vreo trei sferturi de oră, chirurgul a parcat în faţa unei case modeste, cu două etaje, situată pe o stradă mai puţin aglomerată decât restul oraşului.

— T.J. Narjot era şeful unei echipe care face reparaţii pentru compania electrică, a explicat el. Soţia lui, Narendra, fapt obişnuit în India, stă acasă cu copiii. Nu vorbeşte engleza, de aceea eu voi traduce. Acest stat, Punjab, are o limbă aparte, dar noi vom vorbi în hindu. Elizabeth, vrei să vii cu noi ?

— Da, a răspuns St. Pierre fără ezitare. Vreau să vin şi eu. Nu te deranjează, Joseph, nu-i aşa ?

— Deloc. Domnule Khanduri, vă rog să-i spuneţi doamnei Narjot că noi nu o vom reţine prea mult.

Au fost întâmpinaţi la intrare de o femeie suplă, frumoasă, de vreo treizeci de ani, îmbrăcată într-un sari deschis la culoare, fără bijuterii. Avea capul descoperit, iar părul de culoarea abanosului era lăsat liber pe umeri. Nu părea foarte afectată, a dat mâna cu toţi cei trei vizitatori şi se uita direct în ochii lor când vorbea. Salonul mic era mobilat cu gust, cu câteva opere de artă înrămate pe pereţi şi altele puse pe mese. Anson a văzut câteva fotografii cu un bărbat simpatic, cu mustaţă şi o faţă expresivă, despre

care Narendra a confirmat că era soţul ei decedat. De undeva din casă se auzeau zgomote şi răsete de copii.

După ce Anson şi-a exprimat simpatia şi i-a oferit condoleanţe, i-a mulţumit doamnei pentru că a acceptat să se întâlnească cu ei. Apoi a întrebat-o despre soţul său.

— Eu şi T.J. am fost căsătoriţi doisprezece ani, i-a spus Narendra prin intermediul lui Khanduri. Copiii noştri au nouă şi şase ani, ambii sunt băieţi. Lor le este teribil de dor de tatăl lor şi devin foarte trişti când vine vorba de el.

— Nu vreau să-i deranjez, a spus Anson.

— Apreciez gestul. Până la hemoragie, el avea o sănătate excelentă. Atacul a fost subit şi masiv. Doctorii mi-au zis că hemoragia a fost provocată de nişte vase sangvine încolăcite şi încurcate, de la naştere.

— A fost o malformaţie arteriovenoasă, a intervenit St. Pierre.

— Da, la asta mă gândeam şi eu, a murmurat Anson.

— Eu şi soţul meu am vorbit, în termeni generali despre ce s-ar putea întâmpla. Desigur, noi nu am crezut că o să se termine aşa... Narendra a început să plângă. Khanduri a făcut semn să o lase să se calmeze... şi că unul dintre noi va fi nevoit să ia o asemenea decizie.

— Înţeleg, a spus Anson.

— La final, corneele, plămânul şi ambii rinichi ai lui T.J., toate au fost donate pentru transplant. A avut o *shraddha* minunată - înmormântare, a explicat Khanduri - şi corpul lui a fost incinerat.

— Familia Narjot nu sunt sikhi ? a întrebat Anson, dar imediat şi-a dat seama că T.J. nu avea nici barbă, nici turban.

— Nu, ca şi mine, ei sunt hinduşi, a răspuns Khanduri.

— Dar eu ştiam că hinduşii consideră că donarea organelor este o formă de mutilare a corpului şi că nu acceptă acest lucru, a continuat Anson.

Khanduri nu s-a întors spre Narendra pentru un răspuns.

— Aşa era până nu foarte demult, a început el să explice, dar acum tot mai mulţi hinduşi înţeleg că donarea organelor este foarte importantă pentru mulţi oameni bolnavi şi, prin urmare, este un gest onorabil. Din fericire pentru dumneata şi pentru alţi beneficiari, aceasta a fost şi convingerea familiei Narjot.

Cu traducere, conversaţia a durat ceva mai mult de o oră, timp în care Anson a întrebat de T.J. Narjot - hobby-urile lui, interesele acestuia şi istoria familiei.

— Pare să fi fost un om deosebit, a spus Anson când Narendra terminase de povestit.

— O, da, aşa a fost, a venit traducerea. A fost un om deosebit şi noi îi vom duce dorul pentru totdeauna.

Într-un final, Narendra le-a arătat casa şi copiii, pe care i-au salutat.

În hol Anson a scos din buzunar un plic. Narendra, care şi-a dat imediat seama ce era în plic, a încercat să refuze cu vehemenţă, dar Khanduri a intervenit şi, după o explicaţie lungă, femeia a acceptat să ia banii, s-a ridicat în vârfurile picioarelor şi l-a sărutat pe Anson pe obraz.

— Aveţi grijă de dumneavoastră, doctore Anson, i-a spus ea. Soţul meu trăieşte în dumneata.

— Corpul meu va fi un templu închinat memoriei lui, doamna Narjot, a răspuns el.

*

— Deci, doctore Joseph, l-a chestionat Khanduri când se duceau spre aeroport, întâlnirea cu văduva binefăcătorului dumneavoastră a fost aşa cum v-ati aşteptat să fie ?

— Fac tot posibilul să nu am aşteptări, a spus Anson, dar, cu siguranţă, a fost o experienţă care mi-a deschis ochii. Una pe care nu o voi uita niciodată.

Anson, fără ca Khanduri sau St. Pierre să-l vadă, strângea atât de tare din pumni, încât unghiile aproape că-i intraseră în carne.

*

La trei dimineaţa, Anson a escaladat fereastra din spatele apartamentului său. Jungla, spălată de ploaie, era aromată şi mistică. Furişându-se pe lângă ziduri, cu capul plecat ca să evite camerele de supraveghere, Anson înainta prin verdeaţa deasă spre drumul de acces la spital. Drumul era patrulat noaptea, dar nu întotdeauna.

Zborul înapoi, cu două legături, a durat aproape o zi. Anson a fost ajutat de prietenul său de încredere, Grancis Ngale, să aranjeze totul. A făcut un duş, s-a odihnit, s-a îmbrăcat în haine curate de culoare închisă şi a ieşit pe fereastră. După vreo douăzeci de minute, a ajuns la drumul spre spital, asfaltat de guvern în semn de mulţumire pentru activitatea clinicii. I-a luat câteva secunde să se orienteze şi să-şi dea seama că Ngale trebuia să-l aştepte puţin mai departe, spre sud.

Anson era un om foarte inteligent şi îi plăcea la nebunie să rezolve enigme. Engima pe care o avea acum de dezlegat sfida orice logică. Încă nu ştia că această călătorie în satul Akonolimba avea să fie un pas crucial în rezolvarea ei. Mulţi, printre care se număra şi Elizabeth St. Pierre, îl considerau mult prea vigilent şi suspicios. Acum, se pare că el nu a fost suficient de paranoic.

Din cauza norilor, drumul neiluminat era foarte întunecat.

— Francis, a spus el nu foarte tare, după ce a dat curba.

— Aici, doctore, a răspuns gardianul. Mai mergeţi un pic în faţă.

Bărbatul masiv, negru ca noaptea, îl aştepta la marginea drumului, sprijinind o bicicletă care cândva i-a

aparţinut lui Anson, iar acum aparţinea clinicii şi era folosită de oricine vroia să facă o plimbare. Pentru Anson, aceasta urma să fie prima cursă cu bicicleta în ultimii doi ani, deşi operaţia lui a fost atât de reuşită încât el nu avea nici o reticenţă să o folosească acum.

— Mai ştiţi să mergeţi cu bicicleta ? l-a înterbat Ngale.

— Cred că e la fel de uşor ca mersul pe bicicletă.

— Foarte nostim. Eu am uns lanţul şi spiţele, schimbătorul de viteze şi frânele. Dacă veţi cădea, eu nu voi avea nici o vină.

Anson l-a bătut prieteneşte pe umăr şi a început să pedaleze. Ngale a mers lângă el câţiva metri, iar apoi s-a dat la o parte.

— Îi voi transmite primarului salutări din partea ta, i-a strigat Anson peste umăr.

— Eu deja l-am salutat. Platini vă aşteaptă.

Ca de obicei, aromele şi sunetele junglei erau hipnotice şi de două ori Anson a fost nevoit să-şi aducă aminte că trebuie să se uite la drum. Drumul de opt kilometri până la satul Akonolimba, situat pe malul râului Nyong, a durat un pic mai mult de o jumătate de oră. Drumul de ţară care împărţea satul în două era prea noroios şi ultimele câteva sute de metri Anson i-a făcut pe jos. Căsuţele din sat erau făcute din cărămidă crudă, iar unele, mai sărăcăcioase, erau din chirpici. Satul avea canalizare şi curent electric, linie telefonică, dar foarte puţini locuitori şi le puteau permite şi unii chiar nu le vroiau.

Platini Katjaoha, primarul satului, avea un magazin şi trăia într-una dintre cele mai opulente case - cărămidă şi stucatură, două etaje, parcare, câteva camere şi cisternă. Pe unul dintre ziduri se vedea o antenă parabolica.

Anson a bătut încet la uşă şi primarul i-a deschis desculţ, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi o cămaşa în stil Hawaii, întinsă pe burta sa mare. Zâmbetul îi dezgolea un

rând perfect de dinţi albi, aproape fosforescenţi, în comparaţie cu pielea neagră ca abanosul.

— Domnule primar, vă mulţumesc mult că faceţi asta pentru mine, i-a şoptit Anson în franceză.

— Doctore, întotdeuna sunteţi binevenit în casa mea, i-a răspuns Katjaoha, strângându-i mâna şi luându-l într-o îmbrăţişare de urs. Uşa de sus este închisă şi nu vei trezi pe nimeni. Soţia mea doarme ca o vacă, oricum, şi copiii sunt obosiţi de atâta joacă afară. Vă pot oferi un ceai, un vin, orice ?

— Doar un telefon.

— Am auzit că operaţia dumitale a fost una reuşită. Suntem foarte fericiţi.

— Vă mulţumesc, prietene. Am un plămân nou.

— De la cineva din India, am auzit.

— De fapt, asta vreau şi eu să aflu. Francis v-a spus că vreau să dau un apel internaţional ?

— Pentru tot ce ai făcut pentru oamenii din satul nostru ai putea să suni şi pe lună.

— Vă mulţumesc. Vă rog să-mi scrieţi şi mie numărul dumneavoastră de telefon. Eu aş vrea ca prietenul meu să mă sune aici.

— Nici o problemă.

— Şi s-ar putea să fie nevoie să aştept până mă sună înapoi.

— Nici asta nu e o problemă.

— Platani Katjaoha, sunteţi un om extraordinar.

— Atunci dumneata eşti idolul unor oameni extraordinari. Eu voi fi sus. Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine.

Anson i-a mai mulţumit odată, apoi a luat loc într-un scaun uşor de lângă telefon şi a scos din buzunar o foaie de hârtie împăturită. Între Cameroon şi New Delhi era o diferenţă de cinci ore, aşa că el nu era sigur că Bipin Gupta va putea fi găsit acasă sau la birou. Ştiindu-l bine pe

directorul editorial al ziarului *Indian Expressy* un om extrem de respectat, Anson a cules mai întâi numărul de la birou. El nu a fost deloc mirat când Gupta a răspuns.

— Salutări din Cameroon, prieten vechi, a spus Anson într-o hindu aproape fluentă.

— Joseph, Joseph, ce surpriză plăcută. Dar, totuşi, ar trebui să mă suni mai des. Accentul tău sud-african devine din ce în ce mai pronunţat.

Cei doi au stat împreună doi ani în perioada facultăţii, în Capetown. Deşi Gupta vorbea o engleză fluentă, Anson a insistat, din prima zi de cunoştinţă, să vorbească între ei numai în hindu. El era pasionat de limbile străine, le prindea foarte uşor şi, în scurt timp, a adăugat şi limba natală a lui Gupta la lista de limbi vorbite - engleză, africaans, olandeză, franceză, spaniolă şi germană.

În timpul călătoriei în Amritsar el a fost surprins să realizeze că nu i-a spus niciodată lui Elizabeth că vorbea hindi. Iniţial a fost jenat de faptul că Sanjay Khanduri, care stătea alături, îi traducea o limbă pe care o înţelegea perfect, dar s-a şi amuzat. Amuzamentul lui a durat până în momentul în care Narendra Narjot, sau cine era ea, a întrebat, „Cum vă place jocul meu actoricesc până acum ?“, la care Khanduri a răspuns „Răspunde simplu, scurt şi eu mă voi ocupa de restul”.

— Bipin, a început Anson după curtoaziile de început, aş vrea să afli două chestiuni pentru mine. Dacă este posibil, eu voi aştepta aici răspunsul tău. În primul rând, verifică numele T.J. Narjot, adresă Sultan Road, Amritsar. Are vreo patruzeci de ani. Se pare că a murit la Spitalul Central în săptămâna 18 iulie.

— Şi a doua chestiune ?

— În acea perioadă, în acest spital şi multe altele din Amritsar a fost o epidemie, un virus numit *Serratia marcescens*. Vreau să ştiu dacă această epidiemie a avut loc în realitate.

Jurnalistul l-a rugat să-i spună pe litere denumirea virusului şi după aceea a spus:

— Să ştii că este mai greu să afli dacă persoana nu există şi dacă un eveniment nu a avut loc, decât ar fi existat.

— Eu ştiu că prietenul meu Bipin Gupta poate face orice.

— Dă-mi un număr de telefon la care pot să te găsesc, a spus Gupta, şi o oră.

CAPITOLUL 28

Dacă scapă de dezastru, vor fi cei mai buni pentru acesta.
PLATON, *Republica*, Cartea a V-a

Mercedesul negru al lui Rodrigo Vargas era o maşină puternică, cu patru uşi, care mirosea puternic a tutun. Rănită la coapsă şi luptându-se din greu să respire, Natalie a mers pe drum vreun kilometru până a reuşit să găsească o potecă care intra în desişul pădurii. După ce s-a asigurat că maşina nu se vede din drum, s-a dus la Jeep de vreo patru ori şi a cărat echipamentul până sus, unde se afla Mercedesul. Până a reuşit să mute cortul, rucsacul, apa şi mâncarea, era aproape seară. În tot acest timp nici o maşină nu trecuse pe acolo.

Fără să ştie la ce distanţă se află Dom Angelo, a hotărât să pornească, oricât de încet, la drum. În jumătate de oră, a început să meargă la vale şi să se afunde în pădure. Pe indicatorul prins cu cuie de un copac aflat la o răscruce scria DA 2 kilometri. După ce a parcurs un kilometru, a găsit o potecă care intra în pădure. A luat-o pe acolo cu Mercedesul, până când maşina nu se mai vedea de copaci şi tufişuri. A pus pe spatele maşinii crengi de copaci, ca să o mascheze bine şi a ascuns cheia sub roata din faţă dreapta.

Pe drum, Natalie inventase o povestire cum că este un cercetător naturalist din America, aflată în expediţie în pădurea tropicală şi a venit să caute o rudă care lucra ca asistentă medicală în Dom Angelo. Referitor la starea ei, se

gândea să spună că s-a răsturnat cu maşină când drumul s-a îngustat.

Rucsacul, care avea şi cortul prins de el, era mai greu decât se aşteptase, dar mai puţine bagaje ar fi trezit suspiciuni. Durerea de pe coapsă era mare, dar tolerabilă şi îi amintea în permanenţă că existenţa ei era o ameninţare pentru un grup sau o persoană anume. Trebuia să lupte.

La început de seară pădurea era magnifică - aer bogat în oxigen şi un amestec de mii de arome. Pe drum, se gândea care ar fi explicaţia legăturii între ea şi o persoană de aici. Drumul mergea uşor la vale înainte să o ia spre dreapta. Apoi, pădurea deasă s-a desfăcut ca o cortină şi drumul a coborât veritiginos. În faţă şi mai jos, ascuns într-o vale amplă, se vedea un sat care părea să fie Dom Angelo.

Natalie s-a aşezat lângă un palmier şi a studiat priveliştea. Casele sărăcăcioase erau aliniate pe marginea unei reţele de drumuri nepavate. Materialul de construcţie principal era lutul. În partea stângă, probabil, spre nord, se vedea o intrare în mină, sau cel puţin aşa arăta, săpată în baza unui munte care străjuia valea. Natalie a fost surpinsă să remarce că în tot satul se vedeau stâlpi cu fire de curent electric. Copiii se jucau în stradă. Natalie a estimat că satul avea o poulaţie de 200, poate 250 de locuitori. La vreo sută de metri mai în spate de intrarea în mină se vedea o cascadă îngustă, probabil de vreo şase metri înălţime, care cădea într-un bazin mic, care se vărsa într-un râuşor rapid care curgea de-a lungul satului. Natalie se întreba dacă nu cumva apa acestui râu se vărsa peste cadavrul lui Rodrigo Vargas. Copiii se bălăceau în micul bazin, iar mai jos câţiva adulţi spălau nisipul în căutare de pietre preţioase sau aur.

„Idilic, s-a gândit Natalie, pitoresc şi absolut liniştit“. Şi, totuşi, ea fusese mutilată şi o altă femeie omorâtă din cauza acestui loc.

Oftând de durere, s-a ridicat în picioare şi a început să coboare spre bazin. Primii care au întâmpinat-o au fost puii,

urmaţi de doi căţei cafenii. Apoi trei localnice. Cea mai înaltă dintre ele avea mai puţin de 1,50 metri. Femeile i-au zâmbit şi au salutat-o, fără pic de suspiciune.

— *Boa noite*, le-a spus Natalie. Bună seara.

— *Boa noite*, au răspuns ele cu zâmbete largi.

Natalie mergea agale pe străduţele aglomerate şi s-a oprit la un mic magazin pentru a cumpăra nişte carne ambalată, băutură de ghimbir şi un soi de pepene galben mic. Proprietara, indiancă şi ea, a dat din cap negativ când a fost întrebată de Dora Cabral. Alţi câţiva locuitori ai satului au dat acelaşi răspuns, inclusiv doi mineri care tocmai îşi încheiaseră ziua de muncă în mină.

Altitudinea şi oboseala începeau să-şi spună cuvântul. Natalie s-a gândit că este momentul să caute un loc în pădure unde să-şi pună cortul pe noapte şi exact atunci a văzut o capelă - ziduri din lut alb, cu ţiglă roşie pc acoperiş, vărful pătrăţos, încununat cu o cruce de aproximativ un metru şi jumătate. Fâşiile de pânză care acopereau partea de sus a pereţilor şi uşa erau ridicate şi legate şi prin ele se vedeau câteva rânduri de scaune. Altarul, fără nici un fel de decoraţiune, avea un crucifix frumos din ceramică prins de peretele din spate.

Deşi Natalie se simţea copleşită de imensitatea universu-lui, admira minunile naturii şi încerca să-i respecte şi să-i iubească pe cei din jur, niciodată nu se considerase o persoană religioasă. Acum, intrând şi luând loc în această construcţie simplă, simţea o linişte interioară profundă.

În ciuda încercărilor de a se relaxa, oroarea atacului lui Vargas, moartea lui violentă, şi enigma Dorei Cabral, nu-i dădeau pace. A stat în capelă vreun sfert de oră când un bărbat s-a apropiat din spate şi i-a vorbit în portugheză.

— Bine aţi venit în biserica noastră.

Vocea gravă şi joasă avea un efect liniştitor. Chiar şi până să se întoarcă spre el, Natalie a simţit mirosul cunoscut de ţigară.

În spatele ei stătea un preot îmbrăcat într-o rasă neagră, simplă, murdară de noroi, cu guler alb şi sandale. Avea vreo cincizeci de ani, era uscăţiv, cu păr închis la culoare şi tuns scurt, o barbă grizonată, de o zi sau două, şi ochi de un albastru electric. La gât, pe un lanţ gros, avea suspendată o cruce mare din argint.

— Este un loc foarte frumos, a răspuns ea.

— Sunteţi din America ? a întrebat preotul într-o engleză perfectă - cel puţin la fel de perfectă ca a unui american născut în Brooklyn sau Bronx.

— Boston, a spus ea în engleză şi întinzându-i mâna, Natalie Reyes.

— Reyes. Deci sunteţi braziliancă de origine ?

— Mama mea este din Capul Verde.

— Eu sunt părintele Francisco Nunes - Frank Nunes din Brooklyn.

Natalie i-a zâmbit, iar bărbatul s-a aşezat chiar în faţa ei. Prezenţa lui magnetică a atras-o imediat, dar simţea şi o aură de melancolie care, probabil, avea o legătură cu motivul plecării din New York.

— Ce parohie aveţi ! a spus ea.

— De fapt, sunt preot pentru câteva sate din pădurea tropicală, dar sediul meu central este aici. Puteţi să-i spuneţi un fel de penitenţă, dacă vreţi.

Natalie a respins propunerea tacită de a continua acest subiect. Părintele Francisco părea dornic să vorbească.

— Şi cum se numeşte satul ?

— Dom Angelo, o comunitate de mineri - smaralde, în mare parte, dar şi turmalină verde, topaz, opal, chihlimbar şi ceva safire. Am devenit şi eu expert în evaluarea clarităţii acestor pietre. Şi dumneata ?

— Sunt studentă, mi-am luat o vacanţă pentru a-mi reorganiza priorităţile şi a călători prin pădurea tropicală, cât mai este.

— Aici cred că ai dreptate.

— Am remarcat că majoritatea locuitorilor sunt indieni.

Preotul a râs.

— Majoritatea locuitorilor sunt aborigeni, a spus el, dar avem şi oameni care adoră anonimitatea unui loc precum ăsta, unde toate tranzacţiile se fac cu bani cash şi oamenii au doar nume de familie, dacă aşa preferă.

— Proprietarii minei sunt indienii ?

Preotul a râs din nou ironic.

— Aceşti oameni săraci şi puri nu au aproape nimic, a răspuns el, şi cred că e mai bine aşa. Pietrele preţioase pe care le extrag sunt scumpe, iar în Brazilia, tot ce implică profit, trebuie să aibă o legătură cu Poliţia Militară. Ei sunt proprietarii minei - mai bine zis un mic grup din poliţie. Ei sunt un fel de şerifi, ca în Vestul Sălbatic.

Lui Natalie i s-au prins obrajii când şi-a adus aminte de faţa hidoasă a lui Rodrigo Vargas când s-a ridicat murdar şi însângerat din noroi pentru a o ataca. Fără să vrea, a tresărit.

— Eu... am un alt motiv pentru care am căutat acest sat, a spus ea după un timp. O rudă de-a mea, o femeie pe nume Dora Cabral, originară din Rio, i-a scris mamei mele că lucrează aici ca soră medicală. Credeţi că e posibil să o găsesc ?

— Cred că e posibil, a răspuns părintele Francisco. Avem un spital, destul de aproape, iar acolo sunt angajate asistente medicale din Rio. Deşi eu cunosc câteva dintre ele, nu am auzit de acest nume. Dar voi întreba prin sat.

— Am întrebat câţiva localnici, dar nu am avut noroc. Este greu de crezut că aveţi un spital aici.

— Şi încă unul foarte modern. Efectuează intervenţii chirurgicale complicate, dar niciodată nu am ştiut exact ce tip de operaţii.

— Fascinant. Şi oamenii din parohia dumneavoastră primesc îngrijiri medicale acolo ?

— Nu. Intervenţiile chirurgicale sunt efectuate de doctori şi personal medical adus din Rio şi numai pentru *anumiţi* oameni. Dacă vreunul dintre locuitorii noştri are nevoie de spitalizare, avem dreptul de a folosi una dintre ambulanţe.

— Cine conduce spitalul ?

— Aceiaşi oameni care conduc şi Dom Angelo.

— Poliţia Militară ?

— În mare parte. Când au nevoie de ajutor, angajează localnici care le fac mâncare şi menaj şi uneori chiar ajută la operaţii. O dată la o săptămână sau două, o sală a spitalului este deschisă pentru localnicii din satele din zonă, care pot fi consultaţi sau trataţi de doctori.

— Ce frumos din partea lor.

— Totul se rezumă la control. Sătenii primesc îngrijirea medicală pe care nu o pot primi nicăieri în altă parte. Sunt recunoscători şi se gândesc de două ori înainte de a ascunde o piatră pentru ei. E mai bine să nu încerci să faci asta. Poliţia are o reţea de spioni şi informatori şi face dreptate foarte repede şi brutal. Dacă aţi vorbit cu câţiva dintre localnici, sunt sigur că ofiţerul de serviciu, care are biroul în incinta spitalului, este deja informat despre prezenţa dumitale aici.

— Dacă este aşa, în curând vor afla că sunt în trecere.

Părintele Francisco a scos dintr-un pachet mototolit o ţigară, a aprins-o şi a tras un fum.

— Am hotărât că am multe vicii pentru care am căutat penitenţă aici, a spus el. Mi-am păstrat dreptul de a mă bucura de astea.

— Este dreptul dumitale.

Preotul a ridicat rucsacul lui Natalie şi şi l-a pus în spate.

— Veniţi cu mine, vă arăt casa în care puteţi sta, un loc ascuns cu vedere spre sat unde vă puteţi întinde cortul.

— Este foarte drăguţ din partea dumitale, părinte. Mă gândesc dacă pot să merg la spital. Am căzut într-o prăpastie astăzi şi m-am lovit la şold.

— Pot să vă curăţ şi să vă bandajez rănile şi leziunile şi mâine ne putem interesa la spital, dar nu pot să vă garantez că veţi primi tratament.

— Vă mulţumesc, sunteţi tare amabil. Spuneţi-mi, unde se află spitalul ?

— Un kilometru spre sud. Nu mai mult. Sunt sigur că dacă nu au în program vreo intervenţie, doctorul Santoro va fi bucuros să vă ajute.

Natalie a simţit cum sângele i-a îngheţat în vene.

— Cum aţi spus că se numeşte ? a întrebat ea, încercând disperată să pară indiferentă.

— Doctorul Santoro, a răspuns părintele Francisco. Doctorul Xavier Santoro.

CAPITOLUL 29

Vei vedea curând dacă un bărbat este drept si bun, sau necioplit si nesociabil; acestea sunt semnele care disting încă din tinerețe spiritul filosofic de cel nefilosofic.
PLATON, *Republica*, Cartea a VI-a

Noaptea s-a lăsat peste dealurile abrupte şi copacii înalţi destul de repede. Mica palmă de pământ cu iarbă la care părintele Francisco a condus-o pe Natalie se afla mai sus de pârâu, nu departe de cascadă. Natalie a respins politicos propunerea lui de a o ajuta cu punerea cortului de teamă ca el să nu se întrebe de ce cortul era nou. A doua zi, dacă se simţea în siguranţă în prezenţa lui, avea să-i spună adevărul legat de venirea ei în Dom Angelo.

Până atunci, încercase scoată de la el cât mai multe informaţii referitoare la doctorul Xavier Santoro. Dar nu aflase mai nimic. Francisco presupunea că, la fel ca majoritatea oamenilor veniţi aici, Santoro avea un trecut pe care îl dorea uitat. În urmă cu opt ani, când părintele Francisco venise în Dom Angelo, spitalul şi aeroportul erau deja acolo, la fel şi Santoro.

— Este un om bun, a spus el, căruia chiar îi pasă de oamenii din aceste păduri.

„Dacă asta e aşa, îi venea să ţipe lui Natalie, de ce mi-a scos plămânul ?”

Asamblarea unui cort de ultimă generaţie pe întuneric era dificilă şi puţin comică. Într-un final, udă de transpiraţie şi îmbibată cu soluţie antiţânţari, a reuşit să-l monteze şi s-a aşezat în faţa noii case, gândindu-se cât de detaşată se simţea, având în vedere că în urmă cu câteva ore omorâse un om. După spusele părintelui, grupul de poliţişti care controla mina şi centrul medical era constituit din patru oameni, cel puţin unul fiind prezent la spital non-stop. Finanţaseră biserica şi-i plăteau salariul mizer, cel puţin aşa bănuia el, datorită faptului că era un expert în pietre preţioase şi preot.

Natalie hotărâse că a doua zi avea să-i dea vestea că numărul conducătorilor din Poliţia Militară se redusese cu 25 de procente. Acum voia să stea liniştită şi să se minuneze cum ajunsese din aleile din favelas de la marginea oraşului Rio la un spital din mijlocul pădurii tropicale.

Din micul loc de tabără avea o privelişte splendidă spre cascadă, bazin şi satul de mai jos. Dar se mai vedea ceva. Spre sud, într-o vale umbrită de copaci, preotul i-a arătat o mulţume de beculeţe aprinse.

Spitalul.

— Acolo vom merge mâine şi vom vedea ce se poate face pentru şoldul tău, a spus Francisco. Cred că doctorul Santoro va putea să te ajute.

„Să sperăm“, s-a gândit Natalie cu disperare.

*

Aproape de ora unsprezece noaptea, *cachaça*, lichiorul din trestie de zahăr a început să-şi facă efectul şi Natalie s-a strecurat în interiorul comod al cortului. Şi-a pus în sacul de dormit pistolul lui Vargas şi s-a lăsat furată de somn, sperând că a doua zi, imaginea lui Xavier Santoro, să fie doar o amintire. După câteva minute, lângă cort, a auzit

nişte foşnete slabe. Fără nici un zgomot, a scos pistolul, şi-a ţinut respiraţia şi a ascultat.

Nimic.

Mirată cât de liniştită era, a ţintit pistolul spre locul de unde se auzea foşnetul.

— Te aud şi am un pistol, a spus ea în portugheză. Pleacă înainte să împuşc.

— Nu trebuie să faci asta, s-a auzit vocea unui bărbat. Dacă te voiam, erai demult moartă. Asta e meseria mea.

— Cine eşti şi ce vrei de la mine ?

— Mă numesc Luis Fernandes. Dora Cabral este sora mea.

Cu pistolul lui Vargas într-o mână şi o lanternă puternică în alta, Natalie a ieşit din cort. Luis Fernandes stătea aşezat în faţa cortului, cu picioarele încrucişate şi cu palmele în sus ca ea să vadă că nu este înarmat. Era bine făcut, cu trăsături de indian, dar mai înalt, mult mai înalt decât restul bărbaţilor pe care îi văzuse în sat. Ochiul lui stâng era acoperit de o fâşie de material neagră, fixată cu elastic. Per total, arăta destul de înfricoşător.

— Vă rog să vorbiţi mai rar, i-a spus ea, lăsând deoparte pistolul şi lanterna. Portugheza mea nu este prea grozavă.

— De fapt, vorbiţi destul de bine. Suneţi din Lisabona ?

— Nu, sunt din statul Massachusetts, Statele Unite, dar familia mea este originară din Capul Verde. Sunteţi asasin profesionist ?

— Fac ceea ce trebuie să fac şi uneori sunt plătit pentru asta. Sora mea lucrează ca asistentă medicală în spitalul Santa Teresa din Rio. Pe această Dora Cabral o căutaţi ?

Câteva secunde Natalie a studiat faţa subţire a omului. Putea avea de la treizeci la cincizeci de ani, dar bănuia, totuşi, că nu are mult peste treizeci. Era proaspăt ras, cu favoriţii mai jos de urechi şi, probabil, fusese un bărbat frumos până când greutăţile vieţii îşi lăsaseră urmele pe

chipul lui. Acum arăta dur. Natalie a simţit că trebuie să fie sinceră cu el.

— Îmi pare rău, dar am veşti triste pentru dumneata, a spus ea într-un final.

Era timpul să împărtăşească povestea ei cu cineva. A doua zi, probabil, avea să-i spună totul părintelui Francisco, ca un fel de confesiune. Acum trebuia să vorbească cu acest bărbat care, simţea ea, nu era o ameninţare. Luis a ascultat-o atent pe măsură ce i-a povestit despre cele două călătorii în Brazilia şi despre evenimentele teribile care s-au întâmplat din momentul în care fusese abordată de sora lui pe o stradă aglomerată din Rio. El părea calm, aproape detaşat, dar chiar şi prin întuneric Natalie a văzut că ţinea bărbia ridicată sus şi strângea din buze.

— Chiar dacă nu vă vine să credeţi, am fost învăţător cândva, a spus el când Natalie terminase relatarea. Predam muzica. Apoi, într-o noapte, cu vreo zece sau unsprezece ani în urmă, am sărit în apărarea tatălui unui elev, care era bătut crunt de poliţie. În timpul bătăii, unul dintre poliţişti a căzut, s-a lovit cu capul de asfalt şi a murit. După câţiva ani cât am fugit, am stat ascuns şi, da, am omorât, am ajuns în acest loc. Chiar dacă spitalul şi satul sunt conduse de poliţie, aici nu se pun întrebări.

— Înţeleg, a răspuns ea.

— Acum sunt şeful securităţii la spital. Aduc oameni din sat când se fac operaţii. Am aflat câţi bani se plătesc şi am vorbit cu sora mea să vină aici să lucreze cu doctorul Santoro. A fost aici doar de două ori şi după aceea nu a mai vrut să vină. Nciodată nu mi-a spus de ce.

— Poate că în spital se întâmplau nişte lucruri care au deranjat-o. Când a venit aici pentru ultima dată ?

— Cu două luni în urmă, poate mai puţin de atât. Sunteţi sigură că Vargas a lichidat-o şi că l-aţi omorât ?

— Sunt sigură. Ăsta este pistolul lui.

Luis a luat pistolul, l-a cântărit în mână şi l-a analizat atent.

— Da, este pistolul lui Vargas, a spus el. Era un dur, fără pic de respect pentru alţii, mai ales pentru cei cu un statut inferior lui.

— Sora ta era foarte speriată de el.

— Nu este uşor să pleci din acest spital - chiar imposibil. Îţi rămân dator pentru faptul că i-ai răzbunat moartea.

— Bănuiesc că sora ta a fost omorâtă pentru că a încercat să mă ajute. Stia ce mi-au făcut în acest spital. Acum trebuie să aflu dacă am fost adusă aici şi ce mi s-a întâmplat.

Luis s-a gândit un moment.

— Noi jurăm să păstrăm secretele acestui spital. Oamenii din sat depind de el.

— Părintele Francisco mi-a spus că mina este destul de profitabilă şi că ar putea susţine satul.

— Poate, a spus Luis, el ar trebui şă ştie mai bine decât mine.

— Spune-mi, Luis. Tu ştii ce fac ei acolo, nu ?

Asasinul şi-a coborât privirea în pământ. Natalie înţelegea la ce se gândeşte bărbatul. Aceşti oameni cereau loialitate şi nu acordau o a doua şansă. Dacă el se întorcea împotriva lor şi dacă ei aflau că el nu a păstrat secretele, nu mai avea cale de întoarcere.

— Fac transplanturi, a spus el încet, transplant de organe. De multe ori donatorii nu supravieţuiesc. În aceste cazuri noi ne ocupăm de îngroparea sacilor cu cadavre.

— Dar eu... eu am fost împuşcată, a spus Natalie nedumerită. Cum au putut să facă transplant cu plămânul meu dacă era distrus ?

— Nu ştiu. Eu nu văd pacienţii prea des - mă rog, atunci când sunt vii.

— Luis, sunt sigură că rişti foarte mult spunându-mi toate lucrurile astea. Să ştii că-ţi sunt foarte recunoscătoare. Ai o familie aici ?

— Doar o femeie, Rosa. Este singura persoana din Dom Angelo care este mai dură decât mine. O cunoaşte - a cunoscut-o - pe sora mea şi va fi foarte tristă când va afla că a fost omorâtă. Niciodată nu l-a plăcut şi nu a avut încredere în Rodrigo Vargas. Va dori să te ajute, cum poate. Să ştii că zilele astea se va întâmpla ceva în spital. Mi s-a cerut să adun un grup de opt gardieni, două ture de patru oameni, care să păzească spitalul începând de mâine dimineaţă.

— În acest caz, a întrebat Natalie, crezi că aş putea să intru în spital în noaptea asta ?

Luis Fernandes s-a gândit câteva secunde.

— Cred că da.

CAPITOLUL 30

Ceasul plecării a sosit si ne vom urma fiecare drumurile - eu, pe-al morţii, voi, pe-al vieţii. Care este mai bun, numai zeii stiu.

PLATON, *Apologia*

— Poţi să iei cu tine lanterna, a spus Luis, dar nu o aprinde până nu-ţi spun eu. Din câte ştiu, la ora asta în spital se află numai doctorul Xavier Santoro şi Oscar Barbarosa, unul dintre poliţişti. Daca e o noapte obişnuită, ambii vor fi cu femeile lor.

— Voi face tot ce spui.

Noaptea era fără lună, iar pădurea întunecată era plină de zgomote. Iniţial, chiar dacă poteca nu se vedea şi Luis avea un singur ochi, bărbatul se mişca prin desişul pădurii cu agilitatea unui jaguar. La început, Natalie a putut ţine pasul, dar mai târziu, din cauza altitudinii şi a durerii din şold, a trebui să-l roage să meargă mai încet. El a încetinit fără nici o întrebare. Avea un pistol şi un cuţit lung, ascuns la glezna piciorului drept.

Au mers spre sud, apoi spre vest şi apoi din nou spre sud, pe un teren care cobora. Aerul era răcoros şi incredibil de curat. „Ce ironie, să pierzi un plămân într-un loc ca ăsta“, s-a gândit Natalie.

Puţin după miezul nopţii, au urcat cea mai abruptă porţiune de drum de până atunci. Ajunşi sus, Natalie respira foarte greu, iar Luis a adus degetul la buze şi arătându-i

ceva în faţă. Sub ei, mult mai aproape decât credea ea, se vedea spitalul, scăldat în lumina a şase felinare prinse pe stâlpi înalţi. Clădirea avea un singur etaj, din lut, de un alb imaculat, şi se întindea pe un platou înconjurat cu gard de sârmă ghimpată. În dreapta se vedea o aripă mai lungă.

— După cum vezi, clădirea este în formă de litera L. Nu peste tot este tras gard de sârmă ghimpată, a spus Luis. Acum trebuie să-ţi pun o întrebare foarte importantă. Cât de mult îţi doreşti să intri acolo ?

— Asta depinde de cât timp am la dispoziţie din momentul în care am intrat.

— Douăzeci de minute. Nu mai mult. Poate chiar mai puţin. Cam optsprezece.

Spitalul nu era mic. Numai zidul dinspre ei avea vreo zece ferestre.

— Câte saloane de operaţie are spitalul, Luis ? Te rog să vorbeşti mai rar.

— Două. Chiar pe mijloc. Vezi geamurile de pe holul lung care uneşte toate camerele ? La al treilea geam de pe dreapta, mai sunt două saloane medicale. Cred că alea sunt saloanele de recuperare, pentru cei care au fost operaţi. Următoarele, chiar unde începe aripa, sunt sala de mese şi bucătăria, iar în spatele lor, sunt două saloane clinice şi camerele perso-nalului medical - probabil zece în total, dar nu sunt sigur. În sufragerie sunt câteva fotolii şi câteva canapele, destinate familiilor care aşteaptă rezultatele operaţiei.

— Şi în celălalt capăt, după sălile de operaţie ?

— Biroul doctorului Santoro şi cabinetele altor chirurgi care vin în spital.

— Ştii dacă acele birouri sunt încuiate ?

— Nu ştiu. Când sunt pe-acolo sunt întotdeauna deschise, dar, de obicei, acolo sunt numai doctori.

— Atât ?

— Cred că da. Nu, stai, mai este o încăpere, ultima din stânga. Este o sală mare, cam cât sălile de operaţie, plină cu echipament electronic. În mijlocul sălii se află un fotoliu - unul complicat, cum au dentiştii. Şi multe monitoare, pe perete. Am fost acolo doar o dată sau poate de două ori.

Lor nu le place ca eu sau oamenii mei să intrăm în spital. Intrăm, de obicei, doar când sunt probleme. Nu au uniforme pentru noi şi nu suntem curaţi.

Natalie studia construcţia, încerca să vadă prin geamuri, imaginându-şi cum, în douăzeci de minute sau chiar mai puţin, trebuia să treacă peste tot şi să găsească informaţii despre trecerea ei pe acolo. A doua zi aveau să fie oameni acolo. Poate până atunci doctorul Santoro sau Poliţia Militară aveau să fie informaţi de cineva din sat că venise o femeie care întrebase de Dora Cabral. Dacă aştepta, putea fi prea târziu.

— Mă întrebai cât de mult vreau să intru acolo.

— Da ?

— Sunt în stare să risc totul.

— Totul înseamnă şi viaţa ta ? Pentru că Oscar Barbosa este un om puternic, un porc, care are mai mult muşchi decât creier şi este obsedat de puterea pe care o are.

Natalie se gândea ce ar fi făcut până la urmă dacă nu ar fi fost acel apel telefonic de la compania de asigurări legat de spitalul Santa Teresa.

Atunci i se păruse, la fel ca şi acum, că nu se mai putea aştepta la prea multe lucruri în viaţă - poate doar la răspunsuri.

— Cum ţi-am spus, sunt în stare să risc totul.

— Eşti o femeie curajoasă, *Senhorita* Natalie, dar ştiam asta deja. În spatele spitalului, nu departe de dormitoare şi sufragerie, este o piscină.

Lângă piscină vei vedea un şopron din metal. Pe podea, în şopron vei găsi o uşă metalică acoperită cu o rogojină. Tunelul a fost construit pentru evacuări urgente spre pistă.

Nu sunt sigur de ce. Când vei urca scările de la celălat capăt vei ieşi într-o debara din bucătărie. Ai înţeles ?

— Da.

— Partea din spate a spitalului, unde vei intra, este supravegheată de dispozitive electrice. Mă ocup eu de diversiune - voi trage în centrul de comandă. O singură împuşcătură. Când vei auzi focul şi, imediat, alarma care se va declanşa, atunci porneşti. Barbosa şi Santoro s-ar putea să fie în camerele lor cu femei sau poate deja le-au trimis înapoi în sat, dar nu contează. Femeile stau în dormitoarele lor, orice s-ar întâmpla, iar bărbaţii pleacă să investigheze. Douăzeci de minute e timpul maxim pe care ţi-l pot acorda, ţinându-i ocupaţi. Vei ieşi la fel cum ai intrat. Centrul de control va fi deteriorat destul de mult ca să fie reparat pe loc, aşa că dispozitivele electronice nu vor mai fi o problemă. Aşteaptă la vreo zece metri de piscină până auzi focul meu. Ne vom reîntâlni exact în acest loc. Crezi că-l vei putea găsi ?

— Cred că da.

— Eu te aştept aici. Dă o tură în jurul spitalului acum.

— Îţi mulţumesc, Luis. Îţi mulţumesc că faci asta pentru mine.

— Fac asta pentru sora mea.

*

După cum fusese instruită, Natalie a mers spre partea de est a clinicii. Pădurea era atât de deasă, încât uneori nu mai vedea luminile din curtea spitalului. Într-un final, a văzut piscina - un dreptunghi mic, întunecat, înconjurat de o porţiune pavată cu ciment, un soi de terasă, aflată la vreo douăzeci de metri de spital. Lumina din câteva geamuri ale spitalului se revărsa în curtea largă. Şopronul din metal pomenit de Luis era exact acolo unde spusese el.

„Sunt în stare să risc totul”.

Această declaraţie îndrăzneaţă îi răsuna în minte în timp ce stătea ghemuită, în genunchi, la vreo zece metri de şopron. Dacă era prinsă, avea să moară. Nimeni nu putea fi mai sigur decât acest lucru. Dar oare era vreo diferenţă ? Orice ar fi fost, avea să trăiască un handicap teribil, probabil din cauza tiparului ei de antigeni şi a punctajului de alocare pulmonară redus sau ptoate din cauza medicamentelor puternice care trebuiau să reducă gradul de respingere a unui plămân care, de la bun început, nu se potrivea prea bine cu organismul ei. Natalie ar fi schimbat, cu bucurie, locurile cu Odiseu care urma să-i înfrunte pe monştrii Scylla şi Caribda.

„Sunt în stare să risc totul”.

Oare simţea asta cu adevărat ? Oare chiar nu îi păsa că viaţa ei era în pericol ?

Înainte de a găsi un răspuns, Natalie a auzit împuşcătura trasă de Luis şi, peste doar câteva secunde, s-a declanşat alarmă. Fără nici o ezitare, a dat drumul cronometrului, a alergat rapid spre şopron, s-a strecurat în interior şi s-a lăsat într-un genunchi, respirând greu. În câteva secunde alarma s-a oprit. A găsit uşa de metal acoperită cu o rogojină şi a deschis-o. Opt trepte coborau spre o podea din beton care ducea spre spital - probabil vreo treizeci de metri, a estimat ea.

A mers până în capătul tunelului cu lanterna în mână, a urcat treptele si a împins uşa, încercând să-şi păstreze echilibrul. Spera că Santoro şi Barbosa părăsiseră spitalul şi, înarmaţi, scrutau curtea spitalului şi pădurea din apropiere.

Aroma grea de mirodenii şi mâncare i-au dovedit că Luis nu se înşelase când îi spusese că va ieşi în bucătărie. A stins lanterna şi a urcat într-un spaţiu de patru pe patru metri, plin până sus cu provizii de mâncare şi iluminat slab prin gemul mic de sticlă al uşii de la intrare. Natalie a închis uşa de metal, a acoperit-o înapoi cu o rogojină şi s-a

strecurat spre sufragerie si salon. Cele două încăperi erau foarte aerisite şi confortabile şi aveau cam douăzeci şi cinci de locuri, plus zece din salon. Lumina difuză venea dinspre holul care ducea în spital. Când a ajuns la intrarea pe hol, s-a oprit şi a ascultat atent, după care a pornit mai departe. Din cele spuse de Luis, nu avea nici un rost să verifice micile saloane de examinare din dreapta, aşa că a pornit spre holul principal.

Cele două saloane de recuperare identice erau mici, dar echipate după ultimele standarde, cu monitoare pe perete şi dispozitive de perfuzie electronice. A fost suficient să vadă crucifixul de deasupra uşii din primul salon şi ceasul de pe peretele din dreapta şi şi-a dat seama că a mai fusese aici. Asta era Santa Teresa. În ambele saloane nu existau dulapuri cu dosare, dar nici nu se aşteptase să le găsească acolo.

„Patru minute“.

Prima sală de operaţii era foarte mare şi incredibil de bine echipată, cu un dispozitiv de bypass cardiopulmonar şi un microscop pentru operaţii foarte sofisticat. Între această sală şi a doua se afla sala de pregătiri pentru chirurgi şi personalul medical. În a doua sala de operaţii nu exista o maşină pentru bypass şi echipamentul era mai puţin sofisticat. Natalie era sigură că pulmonectomia la care fusese supusă avusese loc aici. Toate întrebările i se învârteau în minte. Cum ajunsese din Rio aici ? De ce îi scoseseră plămânul deteriorat şi nu pe cel sănătos ? Şi, probabil cea mai grea întrebare, de ce rămăsese în viaţă ?

„Şapte minute“.

Uşile solide spre cele două birouri din stânga sălii de operaţie numărul doi erau încuiate. Una dintre uşi avea o placă de bronz pe care scria DR. XAVIER SANTORO, iar pe cealaltă DEPARTAMENTO DA CIRURGIA - secţia de chirurgie. Natalie nu ştia ce să creadă. Mai avea unsprezece minute, treisprezece minute cel mult, iar dosarele pe care le căuta

ea, dacă existau, se aflau, cu siguranţă, în spatele acestor uşi încuiate.

Oare merita să spargă una din ele ? A ezitat, conştientă că timpul se scurgea. Într-un final, s-a îndreptat spre ultima uşă de pe hol - camera cu dispozitivele electronice, după cum o descrisese Luis. Şi această uşă era încuiată. Pe plăcuţă scria DR. D. CHO.

„Zece minute”.

Aşteptându-se la ce era mai rău şi pregătită să o ia la fugă, a forţat clanţa. Uşa s-a deschis. A intrat, a închis uşa în urma ei şi a aprins lanterna, încăperea nu avea geamuri şi a căutat întrerupătorul pentru a aprinde lumina. O lumină fluorescentă a umplut camera şi Natalie şi-a dat seama că a mai fusese aici - de mai multe ori.

Monitoare, dispozitive, aparate şi microfoane peste tot. Pe un perete era un dulap cu medicamente. În centrul camerei se afla, după cum îi spusese Luis, un fotoliu din piele moale, cu mai multe segmente ajustabile. Lângă unul din braţele fotoliului se vedea o cască dintr-un fel de metal, de care era fixat un vizor dintr-un material plastic închis la culoare. De tavan erau suspendate cabluri care erau conectate la cască şi la vizor. Natalie şi-a imaginat că fusese transferată din salon în acest fotoliu. De fapt, şi-a adus aminte cum îi puseseră casca pe cap şi coborâseră vizorul.

Realitate virtuală. Natalie era sigură de asta. În această cameră erau create şi implantate situaţii şi amintiri care, de fapt, nu avuseseră loc. Având în vedere că cicatricea, radiografiile şi funcţiile pulmonare diminuate erau reale, însemna că scenariul legat de operaţia ei fusese creat de cineva.

„Paisprezece minute”.

Natalie s-a apropiat de biroul plin cu dosare, foi de hârtie şi scrisori, toate adresate doctorului Donald M. Cho, la o cutie poştală din Rio sau la una din New York. A ales

câteva care arătau mai interesant, le-a mototolit şi le-a băgat în buzunar. Exact în acel moment, una dintre scrisorile de pe birou i-a atras atenţia. Era un fax adresat lui Cho, scris în engleză, de la un anume Cedric Zhang, Ph.D., psihofarma-colog specializat în implanturi video şi audio.

Şocată, blocată, în ciuda secundelor care se scurgeau fără încetare, Natalie a citit faxul.

„Stimate domnule doctor Cho,

Am fost plăcut impresionat de modul în care aţi adaptat metodele mele de implant de scene virtuale în mintea pacienţilor dumneavoastră. Din câte aţi putut vedea, potenţialul teoriilor şi a echipamentului meu este nelimitat. Noi suntem, în mod clar, genii, eu şi dumneata, şi avem în posesie o tehnică care ar putea schimba lumea. După o perioadă scurtă de tratament, pacienţii pot fi programaţi să depună mărturii că au făcut sau au văzut ce vrem noi. Agenţii şi soldaţii pot ceda torturii şi pot divulga informaţii implantate pe care le cred a fi adevărate. Modificările pe care le-aţi făcut şi testat, în special, introducerea electrozilor care produc senzaţii de durere, căldură sau frig, sunt geniale. Aş sugera să ne întâlnim, cât de curând posibil, după ce vă întoarceţi la New York.

Cu cea mai înaltă consideraţie,
Cedric Zhang, Ph.D.”

„Şaptesprezece minute”.

Cercul începea să se închidă. Natalie ştia acum că nu fusese niciodată împuşcată. Ultimul lucru real care i se întâmplase era injecţia de la baza gâtului. Coşmarurile recurente nu erau altceva decât nişte rateuri în sistem create de doctorul Cedric Zhang şi modificate de doctorul Donald Cho. Mai avea întrebări, foarte multe, dar unele dintre cele mai importante îşi găsiseră răspunsul. Undeva în

această cameră, Natalie era convinsă, exista un DVD sau un film cu cele întâmplate, atacul şi împuşcăturile, fapte care se întâmplaseră doar prin intermediul obiectivul de la camera de filmat.

„Nouăsprezece minute”.

Ţinând strâns lanterna, cu buzunarele pline de hârtii mototolite, cu pistolul lui Vargas vârât în curea, a stins lanterna şi a ieşit pe hol. Era o prostie din partea ei să stea atât. Dacă era prinsă, avea să fie, cu siguranţă, dopată şi torturată şi forţată să divulge numele lui Luis Fernandes. Fusese un gest egoist şi prostesc să stea atât de mult.

Aplecată, a alergat rapid pe hol spre intrarea în sala de mese. Abia a reuşit să ajungă acolo când uşa principală a spitalului s-a deschs. Fără să se uite înapoi pentru a vedea dacă era Santoro sau Barbosa, sau ambii, a făcut dreapta spre sala de aşteptare pentru familii şi s-a ascuns în spatele unei canapele. Pistolul a rămas prins sub ea, dar Natalie nu îndrăznea să se mişte. În câteva momente cei doi bărbaţi au intrat în sală. Vorbeau repede, prea repede ca Natalie să înţeleagă ceva.

Şi-a ridicat tricoul pentru a scoate pistolul şi era convinsă că dacă ei ar fi ascultat atent ar fi putut auzi respiraţia ei. Şi-a tras tricoul peste gură, încercând să respire mai încet, cu pauze de câteva secunde între fiecare respiraţie. S-a lipit de canapea pentru că cei doi au trecut la vreo trei metri de ea. Vorbeau mult şi erau foarte nervoşi, iar Natalie a înţeles că încercau să-şi dea seama cine trăsese în sistemul electronic de securitate. O singură dată a auzit numele lui Luis, dar nu a înţeles contextul.

Luminile în sala de mese erau stinse, dar îi putea vedea pe cei doi foarte clar şi ştia că dacă s-ar fi întors, ar fi văzut-o cu siguranţă.

„Nu vă uitaţi... nu vă uitaţi... nu vă uitaţi.

Barbosa arăta ca un animal, scund, masiv, cu o voce foarte piţigăiată. Santoro era exact cum şi-l aducea aminte

- suplu, bine făcut, cu ochelari şi o frunte proeminentă. L-a tras pe poliţist în zona de canapele şi, spre teroarea lui Natalie, Barbosa s-a tolănit exact în canapeaua în spatele căreia stătea ascunsă. Din fericire, respiraţia ei devenise normală, iar a lui, din cauza gabaritului, era zgomotoasă. Natalie şi-a acoperit din nou gura cu tricoul, ţinându-l apăsat. Acum nu mai putea să se mişte pentru a scoate pistolul.

— Cine ar fi îndrăznit să tragă aici ? a întrebat Barbosa.

— Probabil cineva care a consumat prea mult whisky, a răspuns Santoro, dar a mai spus nişte chestii pe care Natalie nu le-a putut înţelege.

Ajunsese în poziţia fătului. Spatele lui Barbosa se afla la jumătate de metru de ea. Pistolul băgat în centură îi intrase dureros în şoldul rănit.

„Vă rog, plecaţi !“

Cei doi nu au scos nici un cuvânt timp de mai multe secunde şi Natalie nu mai ştia ce să creadă. Într-un final, după un timp care ei i s-a părut a fi o eternitate, cei doi s-au ridicat.

— Mâine va fi distracţie, a spus Barbosa. Îmi place locul ăsta când e multă acţiune.

— În curând vom avea multă acţiune.

— Xavier, spune-mi, ai vreo veste de la Vargas ? Trebuia să ajungă aici în seara asta.

— N-a dat nici un semn.

— Cred că are o nouă femeie. Măritate, nemăritate, tinere, bătrâne, vir-gine, curve, doritoare sau nu, vin la el grămadă. Santoro, ascultă-mă pe mine, într-o bună zi, una dintre ele îl va duce la moarte.

CAPITOLUL 31

Îşi văd doar propriile umbre sau umbrele altuia pe care focul le reflectă pe zidul opus al peşterii.
PLATON, *Republica*, Cartea a VII-a

Natalie a mai stat nemişcată încă două minute de agonie, până când a putut să iasă de după canapea şi să-şi dezmorţească picioarele obosite.

Aşteptându-se încă să fie prinsă, s-a îndreptat spre tunel, a trecut pe lângă piscină şi a ajuns în pădure, întrebându-se dacă Luis o aştepta sus pe deal, mai la nord de spital. A reconstituit traseul pe lângă spital şi apoi a început să urce dealul. Pe la mijlocul drumului, a cedat fizic din cauza tensiunii din ultima jumătate de oră şi a durerii din şold şi s-a întins pe pământ inspirând aer cu aviditate.

S-a gândit că Luis, probabil, se întorsese în sat şi i s-a făcut brusc milă de situaţia ei. „Toată treaba asta cu spitalul din Dom Angelo a fost o minciună, credea ea - o operaţiune de furt de organe cu componente high-tech“. Se părea că luase taxiul greşit de la Aeroportul Jobim şi ăsta fusese ghinionul ei. Ca de obicei, răul se reducea la bani. Un plămân şi grupa O ? Se pare că cineva avusese noroc. Avem un meniu special săptămâna asta. Săptămâna viitoare - ficaţi. Cvartetul de poliţişti, acum trio, se ocupa de pietre preţioase şi organe - smarlade şi rinichi, safire şi plămâni.

Bani pentru unele, bani pentru altele. Dezgustător !

Natalie s-a ridicat în picioare, a făcut un pas în spate şi s-a uitat peste sat, peste spital, peste mulţimea de felinare şi a observat primele semne ale dimineţii. Nu l-a văzut pe Luis, dar era convinsă că nu o să mai vină.

„Câţi plămâni ? se gândea ea. Câte inimi ? Câţi morţi ?”

Ăsta nu era comerţ cu organe, ci furt de organe - furt de organe şi implant de scenarii în mintea sărmanelor victime. Când Luis îi povestise de îngroparea sacilor cu cadavre, se întrebase în sinea ei de ce ea nu sfârşise la fel. Acum ştia. Fusese ţinută în viaţă în calitate de subiect de studiu pentru produsul şi tehnica elaborată de Donald Cho şi Cedric Zhang - o industrie nouă, foarte benefică pentru pungile groase ale membrilor Poliţiei Militare. În mod cert, cineva o identificase în Boston şi o ţinuse sub supraveghere, probabil, furând sau având acces la fişele ei medicale.

Toate se legau acum.

— Ai avut probleme ?

Speriată, Natalie a tresărit. În ciuda vegetaţiei foarte dense, Luis se furişase în spatele ei fără nici un sunet.

— Dumnezeule, să nu te mai furişezi aşa în spatele meu - mai ales când ţin un pistol în mână !

După faţa crispată a lui Luis, Natalie şi-a dat seama că nu l-ar fi nimerit, oricât de mult ar fi încercat.

— Hai să mergem, a spus el, avem un loc mai bun unde putem sta de vorbă.

În linişte, au luat-o spre nord-vest, urcând spre cea mai densă porţiune de pădure din câte văzuse Natalie în viaţa ei. De această dată, Luis a fost mai atent şi a ajutat-o pe porţiunile mai abrupte şi mai dificile. În vârful unui deal, au ieşit pe un platou, cu o lăţime de vreo cinci metri pe trei, rezemat de coasta unui alt deal. Din partea de sud-est se putea vedea spitalul şi terenul din vecinătate. Priveliştea minunată contrasta puternic cu ororile din spitalul care se afla la poalele dealului.

— Era cât pe ce să fiu prinsă, a spus ea când respiraţia i-a revenit la normal.

— Am crezut că te-au prins, aşa că am spus o rugăciune pentru tine. Vrei să te întinzi puţin ?

— Nu, nu, sunt bine.

Natalie i-a povestit pe scurt întâmplările din spital.

— Deci, ţi-au spălat creierul şi te-au făcut să crezi că ai fost împuşcată, a spus Luis când ea şi-a terminat relatarea.

— Aceste tehnici noi, când vor fi finalizate şi perfecţionate, ar putea deveni foarte profitabile. Nu ştiu exact cum funcţionează, dar presupun că folosesc droguri hipnotice pentru a deschide mintea spre sugestie. Apoi, folosind un vizor sau un ecran pus direct pe ochi, înregistrează în mintea mea o scenă, aşa cum aş fi văzut-o eu, şi ea rămâne implantată în creier ca o realitate. Au folosit şi electrozi pentru ca eu să simt durerea în spate în momentul în care am fost lovită de gloanţe.

— Impresionant.

— Teribil. Mă întreb câţi oameni şi-au pierdut viaţa între aceşti pereţi.

— Fac cam o intervenţie chirurgicală la două săptămâni.

— Incredibil.

— Deci, Vargas este mort şi tu ai răspunsurile pe care le căutai. Înţeleg că noi doi am terminat treaba.

Pentru un timp Natalie a stat aşezată, cu braţele strânse în jurul genunchilor, privind vegetaţia luxuriantă şi încercând să-şi facă ordine în gânduri. Luis avea dreptate. Ea luptase cu depresia şi demonii şi venise la Rio a doua oară pentru a găsi răspunsuri la întrebări. Acum trebuia să se întoarcă la Boston, să-şi continue recuperarea pulmonară şi să aştepte un scor mai mare pentru alocarea pulmonară.

Se aflase într-un loc nepotrivit, la un moment nepotrivit şi, drept rezultat, viaţa ei fusese distrusă. Totuşi, dorinţa ei de a muri era, cel puţin pentru moment, umbrită de mândria pentru tot ce realizase de la venirea în Rio.

— Luis, ce crezi că s-ar putea întâmpla dacă contactez Ambasada Americii din Brazilia sau poliţia locală şi le spun ce se întâmplă aici ?

— Vrei adevărul ?

— Da, doar adevărul.

— Acest spital este susţinut cu nişte fonduri uriaşe. Poţi distruge clădirea, dar dacă oamenii din spatele acestei afaceri nu mor, treaba lor va fi reluată. Ei, nu ştiu cum se fac la voi lucrurile în America, dar la noi ai nevoie de dovezi ca omul să fie condamnat. Acum, singura dovadă a noastră este Jeepul tău închiriat şi cadavrul poliţistului, aruncat în pârâu. Ah, da, ai şi maşina lui.

Natalie a dat din cap în semn că înţelesese aluziile lui. Un timp, pe măsură ce ultimele urme ale nopţii erau alungate de pe cer de lumina dimineţii, nu se auzea decât sunetul pădurii. Când Natalie s-a hotărât să spună ceva, a vorbit, de fapt, femeia care fusese în stare să-i înfrunte pe Cliff Renfro şi pe Tonya Levitskaya.

— Luis, a început ea, nemernicii ăştia au omorât mulţi oameni şi multora le-au distrus viaţa, inclusiv mie. Nu am de gând să mă mulţumesc cu răspunsuri, vreau satisfacţie. Vreau răzbunare. Accept să mor încercând să mă răzbun. Din fericire, dacă pot să spun aşa, nu prea mai am de ce să-mi fie frică. Vreau să fac tot ce pot pentru a închide aces loc definitiv - să-l transform în praf şi pulbere. Şi vreau ca Santoro şi Barbosa să ajungă după gratii sau în mormânt.

— Ştii, a spus Luis, când mă gândesc la ce i-au făcut surorii mele, încep să simt tot mai mult ce simţi şi tu. Dacă nu o omora Vargas, atunci murea de mâna lui Barbosa.

— Sunt de acord.

— Dar trebuie să fii sigură că vrei să rişti totul pentru a te răzbuna. Singurul nostru avantaj este această convingere.

— Sunt convinsă, Luis. Sunt hotărâtă. Viitorul meu nu arată prea bine.

— Atunci vom încerca.

Luis i-a întins mâna şi Natalie a strâns-o cu fermitate.

— Deci, ce putem face ? a întrebat ea.

— Poate nimic, a spus el, frecându-se la ochiul acoperit de fâşia de bandaj negru, poate totul. În primul rând, avem nevoie de arme şi de ajutor.

— Unde începem ?

— Chiar aici.

Luis a mers spre panta din spatele lor şi a tras de nişte crengi mari care se ridicau din pământ. Acolo, mascată de frunze şi crengi, s-a deschis gura unei grote.

— Nu mi-am dat seama ! a exclamat Natalie.

— Exact asta se dorea. Puţini ştiu de locul ăsta. Aici avem pistoale, explozibil şi ne putem ascunde, dacă este nevoie.

— Dar de ce... ?

— În meseria mea trebuie întotdeauna să-ţi iei nişte măsuri de precauţie.

— Pot să văd şi eu interiorul ?

— Poţi, dar mai întâi, îţi sugerez să te uiţi acolo.

Natalie s-a întors în direcţia indicată de Luis, spre sud-est, dar nu a văzut sau auzit nimic.

— Acolo, i-a zis Luis, dându-i un binoclu pe care tocmai îl scosese din grotă. Uite-te deasupra spitalului şi ascultă.

Natalie a văzut imediat. În spatele hotelului, din est spre vest, intrând în pădure, era construită o pistă de aterizare, marcată cu multe beculeţe albastre care luminau intermitent. După un minut, a auzit sunetul unor motoare de avion. După câteva momente, a văzut un avion care cobora pe cer din est.

Luis şi Natalie erau lungiţi pe jos, unul lângă celălalt, împărţind binoclul, şi au urmărit cum avionul a aterizat, a făcut o întoarcere pe pistă şi s-a oprit pe mijloc, într-un loc special. De undeva dintre copaci au apărut Santoro şi

Barbosa, însoţiţi de patru persoane înarmate cu mitraliere semiautomate, care au venit să-i întâmpine pe musafiri.

Din avion a coborât un lift hidraulic şi din el a fost scoasă o femeie întinsă pe o targă, inconştientă, acompaniată de un bărbat şi de o femeie îmbrăcaţi în halate medicale. Au urmat trei bărbaţi, unul dintre ei un blond foarte înalt cu codiţă, şi o femeie. În urma lor au coborât doi membri ai echipajului, îmbrăcaţi în uniforme. Pe măsură ce primul grup de invitaţi se îndrepta spre spital, liftul a mai coborât o dată şi din avion au ieşit doi bărbaţi, unul în uniformă de căpitan şi altul care părea a fi însoţitorul de bord.

Barbosa şi doi dintre oamenii lui au intrat în avion şi au început să descarce bagajele.

— Opt bărbaţi şi două femei, a spus Luis. Plus Santoro, Barbosa şi patru gardieni din sat.

— Se pare că şansele noastre de reuşită au scăzut semnificativ în acest moment.

— Într-o oarecare măsură.

— Ce vrei să spui ?

— Unul dintre oamenii lui Barbosa şi-ar da viaţa pentru mine şi altul dintre ei este, de fapt, Rosa mea.

CAPITOLUL 32

Cel mai bun lucru dintre toate (...) este să faci nedreptate fără să fii pedepsit, iar cel mai rău (...) să suferi fără să ai puterea răzbunării.

PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

Ben era mulţumit de sine - foarte mulţumit. Aruncase zarul şi câştigase. Aproape douăzeci de ore printre duşmani, dându-se drept altcineva, făcând o muncă de care habar nu avea şi toate astea îi reuşiseră. De fapt, credea el, se descurca foarte bine servind oamenii cu amabilitate şi umor şi ferindu-se din calea lor când trebuia.

Zborul fusese lung, dar destul de uşor, cu o oprire în Venezuela pentru alimentare şi încă una undeva în Brazilia, probabil, pentru o vizită la autorităţile vamale. Dar Ben nu văzuse nici un agent vamal. Era incredibil cât de bine mergeau lucrurile când totul era bine uns cu un strat gros de bani. La aterizare, privise pe un hublou mic cum avionul începea să coboare peste o pădure neagră şi deasă, merseseră aşa mulţi kilometri, după care făcuseră dreapta şi aterizaseră pe o pistă bine iluminată care apăruse din senin din inima pădurii.

Aterizarea fusese făcută ca la carte.

Vizitele în partea din spate a avionului fuseseră extrem de neplăcute: femeia din Adventurer, prinsă într-un pat medical special, se afla în comă provocată. Noaptea

precedentă strigase numele ei, Sandy, şi spusese că are un băieţel. Acum arăta ca o persoană aflată pe moarte. Printr-un sacrificiu oribil, bizar, ea avea să piardă, involuntar, un organ vital care va salva viaţa unui alt om, probabil, total străin.

Pacienta era urmărită şi îngrijită de un bărbat şi o femeie îmbrăcaţi în halate chirurgicale, cu stetoscoapele la gât. Bărbatul, bine făcut şi masiv, arăta şi vorbea mai mult ca un hamal, decât ca un doctor, iar femeia, cu părul argintiu, aproape de şaizeci de ani, avea maniere false şi vorbea ca un adevărat profesionist. Ceruseră băuturi răcoritoare şi, de două ori, mâncare. Femeia de pe brancardă avea o mască de oxigen, perfuzie şi era conectată la un aparat de monitorizare cardiacă. Era destul de drăguţă, pe la patruzeci şi ceva de ani, roşcată şi arăta calmă şi relaxată, dar Ben era încă terorizat de amintirea ţipetelor ei din urmă cu o noapte.

Şansele erau minime, ştia asta, dar trebuia să găsească o cale de scăpare.

Vincent era mai înalt şi mai lat în umeri decât ţinea minte Ben. Din momentul în care asasinul urcase în avion, Ben căuta orice semn ca s-şi dea seama dacă fusese sau nu recunoscut, revăzând în minte toată scena întâlnirii lor din Cincinnati. În garaj era atât de întuneric şi totul se întâmplase foarte repede. Nu credea că bătăuşul apucase să-i vadă faţa. După câteva ore de zbor, temerile lui Ben se risipiseră.

Vincent petrecuse o mare parte a zborului dormind pe umărul iubitei sale. Connie, cu siguranţă, nu arăta ca femeile din visele lui Ben. Avea o faţă neplăcută, un tatuaj cu sârmă ghimpată în partea superioară a braţului şi un tricou alb mulat care îi scotea în evidenţă sânii imenşi. Fumase tot zborul, iar ceilalţi doi gardieni jucaseră cărţi sau dormiseră.

— Ce faci, Seth ? Ai terminat de strâns totul ?

Căpitanul Stanley Holian, un bărbat solid, era extrem de relaxat şi total inofensiv, spre deosebire de Vincent şi de ceilalţi membri din echipă. Ben stătuse mai mult în cabina pilotului şi fusese recunoscător pentru fiecare minut din emisiunea *Sportscenter*. Discutaseră toate subiectele prezen-tate în emisiune, îşi exprimaseră părerile privind câştigătorii potenţiali şi Ben se simţise destul de în largul său.

— Încă un minut, Stan.

În timp ce Holian termina de aranjat cabina, Ben mai parcursese o dată tot avionul şi mersese în partea din spate, delimitată de centru printr-o perdea. Căuta ceva, orice putea fi folosit în calitate de armă. Nu găsise nimic, ceea ce era, probabil, mai bine. Aici nu mai erau oameni de nivelul lui Seth Stepanski. Era un trio de asasini profesionişti. Faptul că l-a învins pe Vincent în lupta din Cincinnati fusese o întâmplare fericită. Singura lui şansă era să găsească ajutor în pădurea tropicală. De unul singur nu o putea elibera pe femeia aflată în comă şi ajunge cu bine înapoi la civilizaţie.

Şi atunci ce putea face ?

Era încrezător. Atât. Minut cu minut, trebuia să cerceteze situaţia şi să elaboreze un scenariu, orice, care să aibă măcar şanse minime de succes. Putea să rămână nepăsător şi să o lase pe Sandy în voia sorţii ? „S-ar putea să fiu nevoit“, recunoştea în sinea lui. Moartea lui nu ar fi ajutat cu nimic la demascarea oamenilor care conduceau această afacere. I se făcea rău la gândul că ar fi nevoit să pregătească avionul pentru zborul înapoi în Statele Unite, ştiind ce o aşteaptă pe sărmana femeie - ştiind că din cauza acestor oameni, un băieţel de opt ani nu avea să o mai vadă pe mama lui vreodată.

Stan Holian îl aşteptase la lift. Poate în carlingă exista vreun pistol ? Ben se uitase peste tot. Carlinga era încuiată.

— Unde naiba suntem, Stan ?

— În Brazilia.

— Foarte nostim.

— La nord-vest de Rio. Vreo 120-160 de km distanţă.

— N-am fost niciodată în Brazilia.

— Este o ţară foarte frumoasă, cu femei incredibil de frumoase. Dar nu cred că vei avea ocazia să te plimbi pe-aici. Peste o zi sau poate peste două, pornim înapoi.

— De cât timp faci asta ?

Holian ignorase întrebarea şi îi arătase cu degetul spre brazilienii care transferau cutiile cu porvizii şi materiale pe platforma hidraulică. În timp ce oamenii le descărcau, Ben se uita la clădirea întinsă, de culoare albă, din mijlocul pădurii. Ajuns pe pământ, nu mai vedea nimic în afară de pădure. Dimineaţa era răcoroasă şi după multe ore de zbor, aerul umed, plin cu zgomotul de insecte, avea un gust deosebit de bun.

Vincent îi aştepta la ieşirea de pe pistă. Apoi, cei trei, pilotul, însoţitorul de bord şi asasinul, s-au îndreptat spre drumul de acces al spitalului.

— Domnule căpitan, mergeţi înainte, i-a zis Vincent pilotului. Aceeaşi cameră, ca de obicei. Bagajul vă va fi adus în curând. Am câte ceva de discutat cu Seth, aici.

Holian a făcut aşa cum i s-a spus. După ce a dispărut după cotitură, Ben, singur cu Vincent pentru prima oară, a început să-i fie frică.

— Spitalul este chiar aici, a spus Vincent. Este o operaţie uimitoare. Vei fi impresionat.

— Sunt sigur, a răspuns Ben, încercând să deducă ceva din tonul asasinului.

— Ştii ce se va întâmpla cu femeia pe care am adus-o aici ?

Ben era paralizat de frică.

— Nu prea.

— Ei, prietene, o vom tăia şi-i vom scoate inima. Ce părere ai, Seth ? Ştii ce vom face cu tine ?

— Nu ştiu…

Dar, înainte ca Ben să termine propoziţia, în mâna lui Vincent a apărut un pistol cu ţeava lungă, cu care blondul l-a lovit cu putere peste faţă, aşa încât Ben a căzut lat.

— Chiar credeai că vei scăpa, nenorocitule ? a strigat Vincent. A trebuit să mă duc la doctor să-mi cureţe toată vopseaua aia din ochi. Credeai că nu te voi recunoaşte ? Nici pe Janet de la birou nu ai păcălit-o. Mi-a adus fotografia ta înainte să-ţi deschizi valiza. L-a lovit pe Ben cu putere în spate. Cât crezi că mai e până la operaţia *ta* ? Încă o lovitură groaznică. Cred că vom afla asta destul de repede.

Chircit în poziţia fătului, în mijlocul drumului, Ben nu era în stare să scoată nici un cuvânt. Nu mâncase nimic de ceva timp, dar ceea ce rămăsese în stomacul lui trecuse rapid şi necontrolat din stomac în gură şi nas.

— Ridică-te, i-a ordonat Vincent, lovindu-l încă o dată în spatele genunchiului. Te voi conduce acum în sala ospitalităţii. Când termin cu tine, o vei invidia pe pacienta noastră din avion.

CAPITOLUL 33

Dar poti să ne convingi, dacă nu vrem să te ascultăm ?
PLATON, *Republica*, Cartea I

— Bine. Hai să mai facem asta o dată. Cine eşti ?

— Callahan. Benjamin Michael Callahan.

— Cu ce te ocupi ?

— Detectiv. Eu sunt... detectiv particular. Pentru Dumnezeu, vă rog...

— De unde eşti ?

— Idaho. Pocatello, Idaho... Vă rog, nu mai faceţi asta. Nu mai...

Vincent a atins acul electric de coastele lui Ben. Şocul, mai intens decât orice durere simţită de Ben vreodată, a explodat în braţ şi spate, determinând fiecare muşchi să se încordeze într-un spasm agonizant.

Ben a ţipat de mai multe ori.

Era neajutorat.

Nu avea unde să se ducă, nu avea cine să intervină pentru el şi nu avea nici o şansă să-l oprească pe Vincent.

Neajutorat.

Interogatoriul dura de câteva ore, acul electric fiind sursa principală de durere, ajutat de instrumentul care îi strângea unghiile ca într-o menghină. După ce fusese bătut, târât într-o cameră de la subsol, dezbrăcat complet, fusese prins într-un scaun de lemn. După o porţie de vreo cincisprezece şocuri, Ben zăcea într-o baltă de urină şi

excremente şi, din câte îşi aducea aminte, leşinase de mai multe ori.

De două ori, un brazilian, scund, dar foarte puternic, îl târâse la un duş şi îl lăsase să se spele cu apă rece. Apoi, fusese aşezat din nou în scaun, supus unei noi runde de tortură şi interogatoriului, pe parcursul căruia — Vincent îi reamintise, de nunumărate ori, întâlnirea lor din Cincinnati şi savurase din plin fiecare strigăt de durere.

— Cum ai aflat de rulotă ?

— Cineva din Soda Springs a notat numărul vostru de înmatriculare.

— Nu minţi !

— Vă rog, opriţi-vă ! Spun adevărul. Jur.

Din nou, un şoc electric, dar de data asta pe interiorul coapsei. Din nou, o durere feroce şi contracţii. Din nou ţipete.

Ben ştia că va fi torturat din momentul în care Vincent îl plesnise cu pistolul peste faţă. De asemenea, chiar dacă era ultimul lucru pe care-l mai putea face, nu trebuia, cu orice preţ, să divulge numele lui Alice Gustafson. Din momentul în care ea primise scrisoarea lui şi îl eliberase pe Seth Stepanski, ar fi putut să facă multe pentru a demasca operaţiunile ilegale ale reţelei Whitestone — asta toate doar dacă mai era în viaţă. Dacă Vincent şi oamenii lui ar fi ajuns la ea, moartea lui nu ar mai fi avut nici un sens. Singura lui preocupare, în timp ce era târât în camera de tortură, probabil ultima pe care o mai vedea, era să inventeze o poveste, suficient de verosimilă şi pe care putea să o povestească şi să o repovestească, de câte ori ar fi fost întrebat de scopul venirii lui aici.

— Cum ne-ai găsit în Cincinnati ?

— Sunt detectiv, în numele lui Dumnezeu. Din asta trăiesc. Pentru asta am fost plătit. Şi numărul de înmatriculare nu era deloc greu de identificat.

— Cine mai ştie de asta ?

— Nimeni. Nimeni. Doar eu. Nimeni în afară de mine nu ştie nimic din toată povestae asta... Nu ! Vă rog, nu !

Tremura în permanenţă, din cauza apei reci ca gheaţa sau poate din cauza şocului.

Existau mai multe tipuri de durere pe care Ben le putea suporta - dureri de cap, luxaţii, viruşi, durerea de gât, chiar şi bătăile administrate de Vincent. Dar, din copilărie, Ben era terifiat de freza dentistului. Chiar dacă i se administra novocainã sau orice alt tip de anestezic, anticiparea celei mai fine atingeri a nervului dentar era mult peste puterea lui de îndurare. Acul electric din mâna lui Vincent era ca o sută de freze înfipte în carne, dar fără nici un fel de anestezie. Nici un fel.

Încă un şoc, de data asta la baza gâtului. Fiecare muşchi din corpul lui s-a contractat. Maxilarul i s-a încleştat şi şi-a muşcat limba, ciobindu-şi un dinte.

— Încă o dată te întreb, cine te-a angajat ?

— Familia ... familia Durkin. Din Soda Springs. Fiul lor a fost călcat de un camion în Florida... Medicul legist de acolo le-a spus că cineva i-a furat măduva osoasă. Este adevărul. Vă jur.

— Eu hotărăsc ce este şi ce nu este adevăr şi dacă eu cred că tu mă minţi, te voi sfârteca, de sus până jos cu chestia asta. Acum, spune-mi încă odată, cum ai ajuns în Texas ?

Ben nu avea nici o problemă în a arăta că nu mai suportă şocul electric. Situaţia lui era disperată şi el voia doar să scape de viaţa asta, dacă era posibil fără dureri, şi să plece în mormânt cu secretul Controlului Traficului de Organe şi al devotatului său fondator după el. A repovestit întâlnirea din laboratorul Whitestone din Soda Springs şi cum a văzut adresa pe una din cutiile în care erau ambalate fiolele de sânge care urmau să fie trimise în Fadiman.

Şocurile au devenit mai puţin frecvente, dar nu şi mai puţin dureroase. În sfârşit, Vincent i-a făcut semn

asistentului său să-l arunce pe Ben la duş. Ben avea impresia că tot acest coşmar durase o eternitate. Pieptul şi abdomenul lui erau pline de salivă şi de lichid biliar. Nefiind în stare să se ţină pe picioare, s-a aşezat pe gresia murdară, s-a sprijinit cu spatele de perete şi s-a lăsat spălat de apa rece. A stat în duş cât de mult timp, apoi s-a târât înapoi în scaun. Vincent plecase. Lângă scaun erau un prosop mare alb şi o grămadă de haine atent împăturite - o pereche de pantaloni bej kaki, un tricou gri, ciorapi albi şi o pereche de bocanci negri. Brazilianul i-a făcut semn să se îmbrace.

Ben se gândea acum, când tortura devenise inutilă, cum avea să moară. Se aştepta, chiar spera, la un glonţ în cap. Nu mai ştia ce să creadă, îmbrăcatul hainelor a fost un proces extrem de chinuitor şi de lung. Picioarele lui erau pline de vânătăi, corpul acoperit în întregime de arsuri de la şocurile electrice, iar degetele erau vinete şi atât de umflate încât nu putea să le mişte ca să-şi lege şireturile. După ce s-a uitat la Ben cum se chinuie vreun sfert de oră sau poate chiar mai mult, gardianul l-a legat înapoi în scaun şi i-a legat şireturile. Apoi, s-a dus la frigiderul mic din colţul camerei şi i-a adus o sticlă de apă şi un baton de ciocolată, eliberându-i una din mâini. Ben a încercat să stabilească un contact cu el.

— Înţelegi ce spun ?

Gardianul se uita la el fără să spună nimic.

— Te-am întrebat dacă mă înţelegi.

Ben nu avea nici o şansă să poată muşca din batonul de ciocolată rece pentru că maxilarul şi mandibula erau prea amorţite şi dureroase. „Asta este“, s-a gândit el. Nici stomacul, obosit de atâta vomat, nu prea era în stare să accepte mâncare. Calm, a băut apa ducând sticla la buzele crăpate şi însângerate. Simţea o durere cumplită în tot corpul, avea momente când vedere îi slăbea. În vremurile de demult, când era mai tânăr şi mai filosof, se gândea

foarte des când şi cum avea să moară. Dar, niciodată nu ar fi bănuit că avea să fie atât de speriat. Acum, când acest eveniment era atât de aproape, Ben era de-a dreptul înspăimântat.

De ce l-au pus să se îmbrace ?

Au trecut vreo zece minute. Apoi încă zece. Ben, prea deshidratat pentru a transpira, simţea că-şi pierde cunoştinţa şi, probabil, ar fi căzut de pe scaun dacă nu ar fi fost legat.

Când uşa s-a deschis şi s-a închis brusc, Ben s-a trezit. Chiar dacă îndurase atâta durere, durere cumplită, chiar dacă era pregătit, într-o măsură oarecare, să facă faţă morţii, ceea ce a văzut l-a paralizat de frică. Vincent, cel care se ocupase de tortură, avea să pună la punct şi execuţia.

Vincent stătea în faţa lui drept, cu picioarele depărtate, mai înalt şi mai masiv ca o statuie. Faţa lui era pictată cu vopsea de camuflaj, asortată la cămaşa şi pantalonii militari. Părul lung şi blond era strâns şi ascuns sub o şapcă. Dar nu uniforma i-a stârnit lui Ben frica. La spatele lui Vincent atârna o tolbă cu săgeţi lungi, iar în mâna stângă asasinul ţinea, sprijinit de podea, un arc complicat.

— Daţi-mi voie să fac prezentările, a spus Vincent rânjind. Acesta este un arc, Buck Fever Compound, cu o tragere de 35 de kilograme. Săgeţile sunt un model deosebit de 80 de centimetri, din fibră de carbon, marca Epic. În călătoriile noastre nu prea avem timp de vânătoare şi chiar dacă mai prindem ceva vânat, nu e suficient. Şi atunci ce să facă un vânător ?

— Nu cred că mă pot ţine pe picioare, a spus Ben.

— În acest caz, vânătoarea asta va fi una a dracului de scurtă. Ascultă-mă cu atenţie. Rio se află la vreo 120 de kilometri spre sud-est de aici. Belo Horizonte e la nord, vreo 150, poate 200 de kilometri. În acea direcţie sunt dealuri înalte, de fapt, noi le spunem munţi. Printre munţi sunt mai

multe sate mici în care ai putea să găseşti un prieten. Eu, personal, nu cred că vei apuca, dar, nu se ştie niciodată. În primul rând, trebuie să fugi de mine şi, nu cred că exagerez, dacă spun că sunt un trăgător excelent.

Dintr-odată, Vincent, cu mâna liberă, l-a înşfăcat pe Ben de păr şi i-a tras capul pe spate.

— Am nevoie de sânge proaspăt ca să-ţi reţin mirosul, a spus el. Îţi promit, Callahan, dacă nu vei face din asta o provocare serioasă pentru mine, dacă nu lupţi din răsputeri, te voi răni aşa încât să nu mori repede şi te voi aduce înapoi aici pentru o nouă rundă de şocuri electrice, iar prima o să-ţi pară un bal mascat.

A slăbit strânsoarea, dar, până a reuşit Ben să se îndrepte, l-a lovit peste faţă cu patul pistolului, deschizând rana provocată de prima lovitură.

Ben a ignorat lovitura, durerea şi sângele care a început să-i curgă puternic peste cămaşă. În accepţiunea lui, monstrul nu-i acorda o şansă de a rămâne în viaţă, ci o şansă de a muri în aer liber, cu o fărâmă de demnitate. Câştigase lupta cu acest om şi cu Whitestone. Alice Gustafson şi Controlului Traficului de Organe erau în siguranţă. Nu mai conta că era pe cale să piardă războiul. Deşi îşi pierduse credinţa în biserică cu mult timp în urmă, în orice tip de biserică, acum se gândea că dacă profesorii lui de catehism aveau dreptate şi raiul exista cu adevărat, avea o şansă să ajungă acolo. Spera doar să fie puternic şi ca sfârşitul să nu fie prea dureros.

„Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ“.

— Dezleagă-mă, a auzit el propria voce, surprinzător de puternică.

Vincent i-a făcut semn asistentului, care l-a dezlegat. Ben a strâns din dinţi şi s-a ridicat în picioare. S-a simţit cuprins de un val de ameţeală şi greaţă, dar s-a forţat să

rămână drept şi chiar a avut puterea să mai bea apă din sticla de lângă scaun.

„Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri“.

Cu *Tatăl nostru* în minte, Ben a făcut un pas, dureros şi şovăitor, spre uşă. Şi încă unul. Se gândea care era senzaţia când o săgeată se înfigea în corp cu putere. Nu erau săgeţi cu care se joacă copiii în taberele de vară. Vincent avea săgeţi de vânătoare - în vârf, câteva bucăţi de metal se uneau într-un vârf ascuţit mortal.

Un alt pas - ăsta a fost mai uşor. Ben a tras o gură de aer şi a ieşit pe uşă în soarele plăcut al unei după-amieze în pădurea tropicală. Vincent l-a urmat.

— Mergi drept înainte, i-a ordonat Vincent. Îţi voi spune eu când trebuie să te opreşti.

Ben se chinuia să meargă drept. Câştigase. Acum era momentul să se comporte cu demnitate. În urmă cu două luni, dacă cineva i-ar fi spus că avea să moară pentru o cauză în care credea, el, Ben Callhan, s-ar fi lăsat pe spătarul fotoliului său din biroul mic şi neîngrijit şi ar fi râs până la lacrimi. Unde era Madam Sonja când el avea nevoie de ea ? Tot procesul de tortură ar fi mers mult mai uşor dacă ar fi ştiut că avea să fie torturat şi avea să reuşească - dacă el ştia că avea să apere numele lui Alice Gustafson şi al organizaţiei sale până la moarte. Ar fi vrut să-i spună lui Vincent că jocul s-a treminat, că Whitestone a pierdut şi să vadă faţa acestui monstru. Dar, desigur, ăsta avea să rămână secretul lui.

S-a forţat să-şi ţină bărbia sus şi a continuat să meargă, cu paşi dureroşi şi grei. Apoi s-a oprit, a mai băut o gură de apă şi a aruncat sticla pe jos.

Se aflau pe drumul pietruit, departe de spital.

Acum era timpul.

— Auzi, fă-mă să înţeleg, a întrebat Ben, cu vocea mai puternică şi mai hotărâtă ca niciodată, dacă te omor, sunt liber ?

— Da, a răspuns iritat Vincent. Încearcă să scapi şi eşti liber. Omoară-mă şi eşti liber. Dacă te omor eu, ai pierdut jocul.

— În jocul ăsta al tău, a reuşit cineva vreodată să scape ?

— Tu ce crezi ?

— Atunci va trebui să fiu eu primul.

— Ai un minut la dispoziţie, nenorocitule. Şaizeci de secunde şi s-a zis cu tine ! Ochii mei vor fi închişi, dar nu şi urechile mele. Du-te în orice direcţie. Îţi rămân dator vândut pentru Cincinnati, aşa că la prima lovitură te voi răni doar - poate şi a doua oară fel. Nu ştiu, mă mai gândesc.

— Doar spune-mi când, a spus Ben.

— Când.

Când !

Şi aşa viaţa lui Ben a ajuns să depindă de cadranul şi de limbile ceasului.

Până să se poată mişca au trecut câteva secunde preţioase. În partea dreaptă vegetaţia părea mai rară decât în stânga, aşa că Ben a hotărât să o ia în dreapta. Încerca să se ţină pe picioare şi să scape de omul care era pe cale să-l omoare.

„Patruzeci şi cinci de minute !”

Vocea părea să fie foarte aproape. Ben dădea crengile la o parte şi înainta ţinându-se de tulpinile copacilor. Cobora pe terenul accidentat şi pietros.

Câteva pietre imense semnalau începutul urcuşului. Se gândea acum că ar fi trebuit să o ia la stânga. În situaţia lui, drumul la deal era un inamic.

La dracu, ce mai conta acum ? Era o chestiune de viaţă şi de moarte, de fapt, era o chestiune de moarte şi singura întrebare era când. Acestea erau ultimele secunde de viaţă.

Viaţa lui, care cândva promitea multe, era pe cale să fie curmată dureros şi, dintr-odată, a început să se gândească la tot ce pierduse şi ratase.

„Treizeci de secunde !”

Panta abruptă nu ar fi fost o problemă în alte împrejurări. Aşa, senzaţia de greaţă şi de ameţeală îl copleşea. Poate ar fi trebuit să se ascundă - să găsească un loc cu o vegetaţie deasă şi să se ascundă acolo, să stea ascuns până la căderea nopţii. Ridicol ! în primul rând, între ei nu era o distanţă prea mare, ca el să aibă timp să caute o ascunzătoare şi, în al doilea rând, aici vegetaţia nu era prea deasă. Brusc, Ben şi-a dat seama că a ajuns pe o porţiune plată, fără copaci, şi a dat cu nasul într-o bucată imensă de granit, cu vreun metru mai înaltă decât el. Dacă mai zăbovea, avea să fie o ţintă foarte uşoară pentru Vincent. S-a uitat la blocul imens şi a văzut că putea să-l escaladeze şi să ajungă măcar până sus. Şi apoi ? Cea mai bună opţiune era să se arunce peste asasin şi să încaseze una dintre săgeţi.

„Cincisprezece secunde !”

Ben estima cât urcase. Vreo nouăzeci de metri ? Nu, probabil mult mai puţin.

S-a căţărat pe blocul imens în patru labe. Respira foarte greu şi se simţea ameţit, dar mergea înainte.

— Nenorocitule, a venit timpul să mori ! s-a auzit strigătul lui Vincent.

Ben s-a lipit de blocul rece de granit şi nu se vedea de jos, dar tot se simţea expus. Şi-a ţinut respiraţia şi a ascultat. Peste tot se auzea zumzetul miilor de insecte. Ben s-a uitat în jur - copaci de eucalipt sau mahon, jos arbuşti deşi, care se înălţau până la vreo doi metri; nu avea unde să fugă. Singura lui speranţă era ca Vincent să nu-l vadă, să treacă pe dedesubt sau, cumva, să se uite în altă direcţie.

Ben îşi ţinea respiraţia. De data asta a auzit ceva, un foşnet în tufişurile din stânga lui. Vincent era foarte

aproape. Ben a întors capul fără să-l ridice. Şi-a lipit obrazul mai tare de granitul rece şi s-a uitat în direcţia de unde venea foşnetul. Ceva se mişca acolo şi venea spre el. Dacă Vincent înconjura piatra şi venea de sus, avea să fie sfârşitul vânătorii. Ben credea că trebuia să fi alergat în continuare. Singura lui opţiune era să aştepte până când Vincent ajungea lângă el şi să se arunce asupra lui.

Foşnetul şi sunetul de frunze şi crengi rupte se auzea din ce în ce mai aproape. Ben continua să stea culcat, lipit pe piatră. Când Vincent avea să audă vreun sunet de sus, avea să tragă cu arcul în el. Trebuia să evite săgeata şi să se arunce peste asasin.

„Stai calm... ascultă... priveşte... ţine-ţi respiraţia... ţine-ţi respiraţia... Tatăl nostru care eşti în ceruri, Sfinţească-se numele Tău... şi ACUM !“

Ben s-a ridicat în genunchi, gata să sară, dar sub el nu era Vincent, ci un câine, cu o faţă sălbatică, negru, cu labele albe, care adulmeca urmele. Ben a început să spere. Poate Vincent, până la urmă, se dusese în altă direcţie. Exact în acel moment, a fost lovit din spate. Săgeata a intrat în muşchiul de la baza gâtului, a trecut pe lângă claviculă şi a ieşi sub bărbie, cu vârful de vreo opt centimetri la vedere.

Surpins de atacator şi în stare de şoc, Ben s-a aruncat în dreapta, a căzut pe piatra dură şi s-a rostogolit. A aterizat pe-o parte, iar plămânii i-au exploadat de durere. Cu coada ochiului vedea vârful săgeţii care îi ieşise afară.

„Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ.“

Dar moartea nu venea. Ben zăcea pe jos, terminat de durere, cu gura plină de noroi, văzând ca prin ceaţă. Dintr-odată, a sesizat o mişcare.

— Asta a fost pentru Cincinnati, a spus Vincent. Şi asta va fi pentru toţi tâmpiţii care cred că ne pot învinge.

Într-un moment final de o claritate absolută, Ben l-a văzut pe Vincent venind mai aproape, în uniformă de camuflaj, rânjind şi ridicând arcul pentru a lansa săgeata. Exact atunci, faţa lui Vincent a tresărit, iar mâna lui s-a dus spre gât, de parcă o insectă gigantică l-ar fi muşcat.

— Ce naiba... ?

Acestea au fost ultimele lui cuvinte. De undeva din pădure, o lamă de cuţit argintie şi lungă apăruse şi îi străpunsese gâtul monstrului blond. Sângele a ţâşnit cu putere înainte ca el să cadă. Ochii larg deschişi, un răget înăbuşit, o piruetă grotescă şi s-a prăbuşit fără viaţă.

Ben, nefiind în stare să înţeleagă ce se întâmpla, a simţit că este învăluit de întuneric. În ultimul moment de claritate, a simţit o atingere fină pe umăr şi a auzit o voce de femeie, calmă, liniştitoare.

— Totul va fi bine, a spus ea.

CAPITOLUL 14

Paznicii noştri, în măsura în care bărbaţii pot fi astfel, ar trebui să fie adevăraţi adoratori ai zeilor si asemănători lor.
PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

— Doctore Anson, veniţi repede. Este vorba de Rennie. Cred că se duce. E încă viu, dar presiunea sângelui a scăzut prea mult.

Anson a urmat-o pe tânăra asistentă în salonul 10 care se afla în capătul spitalului. Rennie Ono, un tâmplar de vreo patruzeci şi ceva de ani, era pe moarte. Lupta cu SIDA de vreo zece ani, dar acum cedase. Un soi de infecţie şi sarcom, au spus doctorii. Nu mai era nimic de făcut, cel puţin din punct de vedere medical.

Anson şi-a tras un scaun şi s-a aşezat lângă patul bolnavului, luându-i mâna.

— Rennie, mă auzi ?

Ono, cu greu, a dat din cap, dar nu era în stare să vorbească.

— Rennie, eşti un om bun şi generos. În viaţa de apoi o vei duce foarte bine. Ai luptat cu boala, cu mult curaj şi hotărâre. Îţi este frică ?

Ono a dat din cap.

— Vrei să-ţi citesc, Rennie ? Pot să-ţi citesc ? Vrei să-ţi citesc ? Bine.

Anson a deschis un caiet uzat - caietul lui. Caietul era plin cu desene, eseuri scurte, file de jurnal şi poezii. Anson scria în el aproape în fiecare zi. Bucata pe care urma să o citească nu avea titlu, erau doar versuri:

Lumea este grea, plină de trădare,
Plină de dezamăgiri,
Plină de nedreptăţi,
Plină de durere.
Dar, prietene, un gol te aşteaptă - un gol mare, strălucitor,
Plăcut şi parfumat cu esenţă de pace,
Esenţă de linişte.
Aproape ai ajuns, prietene.
Magnificul gol este refugiul pentru eternitate al sufletului tău.
Ia mâna mea, prietene.
Ia mâna mea şi fă un pas, un ultim pas
Şi ai ajuns.

Anson a simţit cum mâna lui Rennie a devenit moale. A pus foaia în caiet şi a stat aşa câteva minute, fără nici un cuvânt, nici o mişcare - soră medicală, doctor, pacient. Într-un final, Anson s-a ridicat de pe scaun, s-a aplecat şi a sărutat fruntea lui Ono. Apoi, fără să scoată vreun cuvânt, a ieşit din salon.

Era aproape dimineaţă, partea lui preferată din zi. Încă din Amritsar, din momentul în care înţelesese că fusese păcălit de doctorul Khanduri şi de femeia care pretindea a fi Narendra Narjot, cu participarea tacită a bunei lui prietene Elizabeth, era foarte trist şi încurcat. Dormind puţin, se dedicase, mai mult ca niciodată, muncii şi îngrijirii pacienţilor de la clinică şi din spital. Totuşi, nu încerca să facă nimic, aşteptând să vadă care ar trebui să fie

răspunsul lui. Acum, după câteva conversaţii cu Claudine, asistenta care fusese concediată de Elizabeth, era pregătit.

Când Anson a ajuns la laborator, prietenul lui Francis Ngale îl aştepta afară.

— Doctore Joe, laboratorul este pregătit, a spus gardianul masiv. Doctorul St. Pierre tocmai a ajuns la spital.

— Bine.

— Rennie a murit ?

— Da.

— În pace ?

— Totală, Francis.

— Vă mulţumesc, doctore Joe. A fost un om bun.

— Acum avem nişte chestii de făcut. Poţi să-mi dai telecomanda ?

Ngale i-a întins o cutie mică, dreptunghiulară.

— Testată şi răstestată, a spus el. Sper să nu fie nevoie să o folosiţi.

— Dacă trebuie, trebuie. Fotoliul este la locul lui ?

— Da.

— Eşti un bun prieten, Francis. Întotdeauna ai fost.

Cei doi bărbaţi s-au îmbrăţişat scurt şi Anson l-a trimis pe Ngale înapoi la spital. Un minut mai târziu, Ngale s-a întors, invitând-o pe Elizabeth în birou. Purta o fustă largă, dintr-un bumbac semitransparent şi o bluză asortată. Nici măcar expresia ei de mirare şi îngrijorare nu-i tulbura frumuseţea deosebită. Anson i-a făcut semn să ia loc în fotoliu şi s-a aşezat în faţa ei - în unele momente plimbându-se ca un avocat în sala de judecată, în altele stând pe loc, drept.

— Ei bine, a început ea în engleză, faptul că m-ai convocat aici la patru dimineaţa este o noutate.

— Da, a răspuns Anson, este. După cum ştii, înainte de organizarea călătoriei în India pentru a vizita văduva binefăcătorului meu, ţi-am promis că voi împărtăşi ultimele

secrete legate de cercetările mele la Sarah-9 cu savanţii de la Whitestone.

— Corect.

Expresia ei de mirare devenea tot mai intensă. De ce spunea el nişte lucruri pe care ea le ştia deja ?

— Tot ce vă lipseşte este identificarea celor zece culturi de drojdie din vasele din laborator pe care noi le folosim şi, de asemenea, o etapă din procesul de stimulare a drojdiei pentru producerea propriu-zisă a drogului.

— Da ?

— Ei bine, am hotărât să-mi retractez promisiunea.

— Dar...

— Elizabeth, m-ai înşelat. Tu ai construit prietenia noastră şi apoi te-ai folosit de ea.

Anson era un om calm, paşnic, dar dacă era provocat, devenea aprig. Se abţinea să nu răbufnească în acest moment. Nu cu telecomanda în mână.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, a spus St. Pierre.

Anson a spus câteva propoziţii în hindi.

— Presupun că recunoşti limba, chiar dacă este una dintre puţinele pe care nu le vorbeşti. Eu o vorbesc destul de bine, cel puţin, atât cât să înţeleg şarada ridicolă de la Amritsar.

— Nu înţeleg, a mai spus ea o dată.

— Ba înţelegi. La întoarcerea noastră, sperând că am înţeles aiurea tot scenariul, am contactat un jurnalist, un bun prieten de-al meu, din Delhi. Nu există nici o dovadă că acest T.J. Narjot există şi că în spitalele din Amritsar a fost înregistrată o epidemie de *Serratia*.

— Stai puţin, l-a rugat St. Pierre, intrând în panică.

— Nu, până aici a fost, a spus Anson. De când am fost operat şi în perioada de recuperare m-am tot întrebat cum s-a întâmplat să fac stop respirator chiar în momentul prielnic. Am sunat-o pe asistenta care a fost de gardă în acea zi, Claudine. La început a încercat să te protejeze sau,

mai bine zis, a încercat să-şi protejeze viitorul de soră medicală, după ce tu ai ameninţat-o. Dar, până la urmă, a cedat şi ce crezi că am aflat ? Am aflat că buna mea prietenă Elizabeth, buna şi vechea mea prietenă, a fost cât pe ce să mă omoare ca să-şi urmărească interesele.

— Am făcut asta pentru binele tău, Joseph. Aveai nevoie de transplant.

— Vrei să spui că tu voiai ca eu să am nevoie de transplant. Munca mea nu se desfăşura suficient de repede pentru voi. Sau poate îţi era frică să nu mor înainte ca savanţii voştri să apuce să-mi cureţe creierul de informaţii ?

— Joseph, nu eşti corect. Whitestone a construit acest spital. Noi am făcut aceste laboratoare.

Anson a scos din buzunar telecomanda.

— Tu-l cunoşti pe prietenul meu Francis, nu ? a întrebat-o el făcându-i semn spre Ngale.

— Desigur.

— Francis este expert în demolări. La cererea mea, a pus material explozibil în toată aripa de cercetări. Elizabeth, ai exact un sfert de oră la dispoziţie pentru a-mi spune adevărul sau acest laborator va sări în aer.

— Stai, nu. Nu poţi face una ca asta !

— Un sfert de oră sau totul se transformă într-o grămadă mare de moloz, inclusiv culturile de drojdie şi caietele mele cu însemnări, care sunt aranjate în teancuri chiar aici, în colţ.

— Joseph, tu nu înţelegi. Nu pot să-ţi spun totul. Trebuie să dau nişte telefoane. Şi să obţin permisunea de a-ţi da asemenea informaţii. Viaţa mea este în pericol dacă fac asta. Eu... am nevoie de mai mult timp.

Cu un gest teatral, Anson s-a uitat la ceas.

— Paisprezece minute.

St. Pierre se uita la el cu disperare.

— Trebuie să dau un telefon.

— Doar dacă asta va dura mai puţin de paisprezece minute.

St. Pierre s-a ridicat rapid din fotoliu.

— Să merg cu ea ? a întrebat Ngale.

— Singura ei opţiune este să-mi spună adevărul. Oamenii care au angajat-o sunt deştepţi, foarte deştepţi. Îşi vor da seama de asta.

Peste câteva minute St. Pierre venise înapoi.

— Bine, bine, a spus ea precipitată. Am fost autorizată să-ţi spun anumite lucruri, dar nu pot să-ţi dau nume. Eşti de acord cu asta ?

— Eşti o mincionoasă, Elizabeth. M-ai păcălit. Nu-ţi voi face nici o promisiune.

— Bine, atunci stai jos şi ascultă.

Anson i-a făcut un semn lui Ngale, care a adus un scaun şi, după ce s-a mai uitat o dată la prietenul lui, şi-a cerut scuze şi a ieşit din birou.

— Poţi să începi, a spus Anson. Dar ţine minte, dacă simt că minţi, nu-ţi voi oferi o a doua şansă.

A ridicat mâna în care ţinea telecomanda pentru a spori efectul celor spuse.

St. Pierre şi-a îndreptat spatele şi s-a uitat la el sfidător.

— Cu ceva timp în urmă, a început ea, vreo cincisprezece ani, un grup mic de specialişti în transplant de organe, doctori şi chirurgi, au început să se întrunească pentru a discuta presiunea extraordinară a acestei specialităţi medicale, nemulţumirea şi frustrarea noastră legată de sistemul de alocare şi donare de organe.

— Continuă.

— În toată lumea, legislaţia restrictivă ne elimina pe noi, specialiştii în medicină internă şi chirurgii specializaţi în transplant de organe, din cercul factorilor de decizie. Chirurgii au început să mintă în legătura cu severitatea stării pacienţilor lor pentru a-i avansa pe listele de transplant. De asemenea, apatia publică şi lipsa de

implicare a bisericii i-au privat pe specialişti de un fond rezonabil de organe. Şi, probabil, cel mai frustrant factor este reprezentat de faptul că oamenii cu un comportament autodistructiv, fumători, alcoolici, oameni care nu se alimentează corect, cauze care au determinat necesitatea unui transplant, degradează fizic şi distrug organe care ar putea salva viaţa unui candidat mult mai responsabil, a unui om care merită aceste organe.

— Ai făcut parte din acest grup de oameni ?

— Nu de la început. Am fost invitată să mă alătur Gardienilor în urmă cu unsprezece ani.

— Gardienii ?

— Cred că înţelegi că discuţiile grupului iniţial de doctori erau profund filosofice. Din acest grup făceau parte cele mai luminate minţi din medicină, oameni care aveau de rezolvat o dilemă etică majoră.

— Am auzit că sunt oameni foarte plini de ei.

— Aceşti bărbaţi şi femei, în special chirurgii specialişti în transplant, poartă o responsabilitate uriaşă.

— Gardienii.

— La un moment dat, căutând un centru filosofic, grupul a început să se axeze pe scrierile lui Platon, în special pe *Republica* lui Platon. Ei împărtăşesc filosofia şi logica acestui mare gânditor. După multe întâlniri şi discuţii, au fost puse bazele unei societăţi secrete.

— Doctorul Khanduri este un Gardian ?

— Am zis fără nume.

— Ce naiba !? a strigat Anson enervat.

— Bine, bine. Da, este. De ce întrebi ?

— Pentru că el a vorbit despre faptul că nu este de acord cu respingerea sistemului de caste de către sikhi. Platon, din câte ţin eu minte, împărţea societatea în trei caste.

— Nu a folosit acest cuvânt, dar aşa este. Producătorii - muncitori, ţărani şi alţii de nivelul lor, cel mai jos dintre cele

trei segmente; auxiliarii — soldaţi, manageri şi lideri de mâna a doua, al doilea nivel, şi vârful piramidei...

— Gardienii, bineînţeles, a spus Anson, elita.

St. Pierre a dat din cap cu mândrie.

— Elită din punct de vedere intelectual, fizic, artistic, creativ, ştiinţific şi politic. Gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat dacă Einstein sau Nelson Mandela, sau Raymond Damidian, inventatorul scanerului IRM, sau... sau Maica Tereza aveau nevoie de un organ pentru a supravieţui, dar trebuiau să aştepte la rând în baza unei liste sau să depindă de tot soiul de înţelegeri birocratice...sau poate nici măcar nu exista un organ disponibil. Gândeşte-te la tine, Joseph, şi la tot ce eşti pe cale să oferi omenirii pentru că noi am putut să-ţi procurăm un plămân şi nu orice plămân, nu, unul perfect pentru tine. În calitate de specialişti în transplanturi, scopul Gardienilor este ca toţi Gardienii din lume care au nevoie de organe să aibă acces la ele.

Discursul doctorului St. Pierre îşi mai pierduse din intensitate. Anson 232 abia mai putea respira. Cuvintele „să-ţi procurăm“ i-au tăiat sufletul precum un cuţit. Pentru prima dată, a început să creadă că sursa noii sale vieţi putea să nu fi murit legal.

— De unde ?

— Poftim ?

— De unde ? De unde vin aceste organe ?

— Păi, de la producători şi auxiliari, bineînţeles, a răspuns St. Pierre. În mod cert nu de la Gardieni. Transferul nu ar mai fi avut sens altfel. Este împotriva politicii noastre.

Anson se uita la ea, la femeia pe care crezuse că o cunoaşte bine de opt ani. Era şocat, dar nu de ceea ce spunea, ci de convingerea şi calmul cu care spunea aceste lucruri.

— Câţi gardieni există acum ? a întrebat el.

— Nu foarte mulţi, a răspuns ea. Probabil vreo douăzeci şi cinci, poate treizeci. Suntem foarte selectivi şi, cum

probabil îţi dai seama, foarte atenţi. Numai cei mai buni dintre cei mai buni.

— Desigur, a murmurat el. Doar cei mai buni dintre cei mai buni. A ridicat telecomanda. Elizabeth, îţi promit că dacă faci vreo încercare să te ridici din cel scaun fără să răspunzi la întrebările mele, voi apăsa butonul şi vei muri, odată cu acest laborator.

— Dar şi tu vei muri.

— Priorităţile mele sunt foarte clare. Acum spune-mi despre procurarea organului perfect.

St. Pierre se foia nervoasă şi se uita în jur parcă aşteptând un răspuns-minune care să o salveze.

— Ei bine, a început ea, regăsindu-şi calmul, cel puţin parţial, dacă un Gardian trebuie să primească un organ, acest organ trebuie să fie perfect potrivit. Altfel, va exista o traumă emoţională şi un efort uriaş legat de tratamentul cu cantităţi mari de medicamente antirespingere care, după cum bine ştii, sunt foarte toxice. Uite-te la tine, Joseph. Tratamen-tul tău medicamentos este minim. După operaţie te-ai întors la muncă foarte repede.

— Îmi imaginez că mulţi dintre Gardieni sunt în stare să plătească pentru organele pe care le primesc.

— Ei plătesc. Aceşti bani sunt folosiţi pentru promovarea activităţii societăţii noastre.

— Prin intermediul Fundaţiei Whitestone ?

— Da, noi suntem Fundaţia Whitestone. Noi facem muncă filantropică în toată lumea şi suntem reprezentaţi de artişti, doctori, politicieni şi savanţi ca tine. Noi suntem proprietarii Laboratoarelor Whitestone, ai companiei White-stone Farmaceuticals şi, în curând, dacă eşti un om care-şi ţine cuvântul, vom deveni proprietarii medicamentului Sarah-9.

— Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre promisiuni. Toată călătoria în India a fost o minciună, o înşelăciune - o şaradă.

— Asta pentru că tu insistai să cunoşti familia donatorului tău, iar Gardienii Republicii au considerat, cel puţin, pentru moment, că asta nu era de dorit.

— Operaţia mea nu a fost efectuată în India ?

— Joseph, am cooperat cu tine. Acum pune, te rog, telecomanda jos.

— Unde am fost operat ? a spus el ţinând telecomanda la vedere, cu degetul pe buton. Şi nu mă minţi.

— În Brazilia. Operaţia ta a fost efectuată la una dintre clinicile Whitestone. Ai fost sedat şi transferat de acolo la un doctor din Capetown în momentul în care acest lucru a fost posibil.

Anson a respirat adânc.

— Bine, acum Elizabeth, spune-mi cine este ?

— Poftim ?

— Donatorul. Cine este şi de unde ?

Din nou, St. Pierre se frământa, aşteptând o intervenţie salvatoare, şi scrâşnea din dinţi frustrată.

— De fapt, a început ea într-un final, a fost o femeie - o femeie din Boston, Statele Unite.

— Numele ei ?

— Ţi-am zis, fără...

— Pentru Dumnezeu, Elizabeth, spune-mi numele ei ! a urlat Anson... sau pregăteşte-te să mori, acum, exact unde te afli ! Vorbesc foarte serios şi tu ştii asta !

— Reyes. O cheamă Natalie Reyes.

— Bine. Acum, pas cu pas, îmi vei povesti tot ce ştii despre Natalie Reyes şi cum a fost ea aleasă pentru a-mi dona plămânul ei.

CAPITOLUL 35

Când un bărbat simte apropierea morţii, e cotropit de temeri şi griji pe care nu le-a mai avut înainte.
PLATON, *Republica*, Cartea I

Ben şi-a recăpătat cunoştinţa din cauza unui miros puternic, înţepător, dar nu neapărat neplăcut, şi a unei voci de femeie care îi cânta într-o limbă pe care el nu o înţelegea. Săgeata dispăruse. Durerea îngrozitoare din umăr era prezentă, dar, în mod ciudat, era mai slabă. Nu era prima dată când se trezea, era conştient, dar acum o auzea pe femeie cântând. Era dezbrăcat până la mijloc, culcat pe spate, pe un morman de rogojini acoperite cu o pătură, într-o grotă. Razele soarelui intrau în grotă prin deschiderea care se vedea la vreo trei-patru metri.

În sfârşit, vedea bine, memoria revenise, începând cu momentul morţii lui Vincent - un soi de săgeată mică aruncată în faţă şi apoi cuţitul care îi sfâşiase gâtul. Şi-a mai amintit de femeia care îngenunchiase lângă el, care vorbea în engleză şi-i spunea că totul va fi bine. Piele fină, măslinie, ochii negri, foarte expresivi. Împreună cu un bărbat care avea un ochi acoperit cu o pânză neagră, îl ridicase în picioare şi îl ajutase să meargă. Restul era într-o ceaţă totală, mai puţin faţa ei. Faţa ei frumoasă, expresivă, interesantă.

În ciuda durerii sfâşietoare, a încercat să se aşeze. Femeia care cânta lângă el nu a făcut nici o încercare de a-l

opri. Era o localnică. Faţa ei, cu riduri multe şi adânci, era asemănă-toare cu faţa bărbatului care îl ajutase pe Vincent la tortură. În spatele ei, Ben a zărit sursa mirosului care umplea grota - o oală pusă pe foc din care ieşea un fum gri.

A reuşit să se ridice în fund, dar după câteva secunde a ameţit. Femeia l-a prins şi l-a ajutat să se întindă, după care a luat o cană, i-a pus-o la gură şi i-a ridicat capul ca să poată bea lichidul dens, foarte aromat. În câteva minute, durerea dispăruse complet, iar mintea i-a fost învăluită de imagini frumoase şi gânduri plăcute. La scurt timp, ea i-a schimbat bandajul de la umăr şi l-a înlocuit cu unul curat. Lumina care intra în grotă a devenit mai palidă. Cascada de imagini a început să dispară.

Câteva minute sau ore mai târziu, când s-a trezit, lângă el stătea îngenuncheată femeia din pădure. A zâmbit la vederea ei.

— Bună, a spus ea, numele meu este Natalie Reyes. Înţelegi ce spun ? Bine. Uite, bea puţină apă. Trebuie să bei.

Ben a dat din cap şi a luat câteva guri din cana de lut. În spatele lui Natalie, cealaltă femeie avea grijă de oala pusă pe foc.

— Ben, a reuşit el să mumure după ce buzele i s-au umezit puţin. Ben Callahan din Chicago. Eşti braziliancă ?

— Nu, sunt studentă la medicină în Boston.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

— Prietenul meu Luis ţi-a salvat viaţa, nu eu. Oamenii de la spital au omorât-o pe sora lui pentru că a încercat să mă ajute. Prietenii lui i-au spus că eşti în spital şi te torturează. Am văzut cum bărbatul cu arcul a ieşit după tine din spital şi te-a urmărit până în pădure. Luis ştia ce se va întâmpla cu tine şi a hotărât să te salveze.

— Sunt fericit că a făcut-o, a spus Ben. Niciodată nu aş fi crezut...

— Ia-o încet, i-a spus Natalie. Avem timp.

Ben s-a forţat să se ridice. De data asta ameţeala nu era aşa de puternică. Umărul lui era atent bandajat. Pe măsură ce mintea i s-a limpezit, s-a întunecat la faţă.

— Nu, na avem timp, a spus el nervos. În spital e o femeie. Numele ei este Sandy. Va fi omorâtă - o vor opera şi după aceea o vor omorî. Îi vor lua inima. Ei...

Natalie a încercat să-l calmeze punându-i un deget pe buze.

— Eşti foarte deshidratat, a spus ea. Ai nevoie de apă. Dacă nu bei suficiente lichide, nu vei putea ajuta pe nimeni.

— Femeia care stă la spatele tău îmi dă un drog incredibil.

— Este şaman, o prietenă de-a lui Luis. Numele ei este Tokima sau ceva de genul ăsta. Vorbeşte un amestec de portugheză, pe care o înţeleg cât de cât, şi un soi de dialect tribal, pe care nu-l înţeleg deloc, dar Luis îl înţelege.

— Ei, te rog să-i spui lui Luis să o întrebe dacă ea ar dori o angajare permanentă pentru a mă face să mă recuperez mai repede.

— Ben, eşti foarte palid. Tensiunea ta arterială scade mult prea mult. În câteva secunde vei începe să te simţi rău, foarte rău. Cred că e mai bine să te întinzi a loc...

— Poţi prezice viitorul ?

Natalie i-a luat pulsul care era slab şi rapid.

— Sistemul tău cardiovascular este foarte afectat. Ai nevoie de odihnă şi de multe lichide.

— Şi un pic de medicament din ăla, au fost ultimele lui cuvinte înainte să leşine.

S-a mai trezit de două ori. De fiecare dată, Natalie Reyes stătea lângă el, privindu-l cu calm şi cu multă grijă.

— Te priveam de sus când monstrul ăla te vâna, i-a spus ea. Erai atât de slăbit, dar atât de curajos. Acum, când ştiu de ce ai venit aici, te consider foarte curajos.

I-a dat apă, iar femeia cu medicamentul-minune, Tokima, l-a uns cu tot felul de alifii. De fiecare dată, se

simţea mai puternic şi reuşea să stea în fund mai mult. Bucată cu bucată, au fost capabili să-şi povestească unul altuia cum au ajuns în Dom Angelo.

Când Ben a deschis ochii a treia oară, Natalie era aşezată lângă el, iar bărbatul care îi salvase viaţa stătea lângă ea.

— Luis, a murmurat el încercând să se întoarcă pe-o parte şi întinzând mâna.

— Ben, a spus Luis, strângându-i mâna cu putere.

— Luis nu vorbeşte engleza, a spus Natalie, dar este bun şi vorbeşte portugheza rar ca eu să-ţi traduc.

— Spune-i că-mi pare rău pentru sora lui, a spus Ben.

— Eşti un om bun la suflet că ţi-ai amintit, i-a răspuns Natalie. Curajos şi bun, îmi place această combinaţie.

Ea a purtat o discuţie scurtă cu Luis, care se tot uita la Ben şi dădea din cap. Ben a văzut în ochii lui Luis hotărârea unui luptător.

— Femeia pentru care îţi faci griji este încă fără cunoştin-ţă, conectată la aparatul pentru respiraţie, i-a spus Natalie.

— Este sedată, a răspuns Ben. A fost răpită şi acum este sedată. În Texas, ţipa şi spunea că are un copil. Zicea că este ţinută într-o cuşcă. Apoi cineva, probabil Vincent, a făcut-o să tacă. Ben a reuşit să se aşeze singur. Ce pot face ?

— Spune-ne cine a mai venit cu avionul ?

— Trei persoane în carlingă, patru în cabină, acum trei, graţie lui Luis. Printre ei se afla şi prietena, mai bine zis, fosta prietenă a lui Vincent. Doi erau cu pacienta, o femeie în vârstă, care cred că este un doctor anestezist, şi un bărbat.

Natalie i-a tradus totul lui Luis şi el a răspuns.

— La spital îi avem pe Barbosa, un poliţist corupt, Santoro, doctor corupt, asistentul lui Vincent, pe care l-ai

cunoscut, plus câteva persoane care asigură curăţenia si gătitul.

— Cam mulţi, a spus Ben.

— Vor fi şi mai mulţi. Din Rio trebuie să vină câteva asistente medicale şi cei care se ocupă de persoana care va primi organul sărmanei femei.

— Trebuie să găsim o modalitate să o scoatem de acolo, a spus Ben.

— Ce înseamnă noi ? l-a întrebat Natalie mirată. Nu eşti pregătit să lupţi.

— Voi face atât cât pot. Am ajuns prea departe ca să nu fac nimic. Ajută-mă, dă-mi mâna.

Ben a întins mâna şi a fost tras în picioare, fără nici un efort, de Luis.

Timp de câteva secunde, grota a început să se învârtă, dar s-a sprijinit de perete şi a rămas în picioare.

— Dulce, curajos şi dur, a spus Natalie. Bine. Noi suntem doi, îl avem pe Luis şi pe prietena lui Luis, Rosa, şi încă un bărbat din sat în care Luis spune că putem avea încredere. Eşti bun la strategii de luptă ?

— Am avut notă maximă la facultate. Am timp să-mi caut caietele ?

— Luis, cred că suntem cinci, i-a spus Natalie făcând semn spre Ben.

Luis nu a răspuns, dar s-a îndreptat spre Tokima şi i-a adresat câteva cuvinte. Femeia a dat din cap, a luat o pungă mică de plastic şi a plecat în pădure.

— Tokima lecuieşte oamenii de mulţi ani, a spus Luis. De vreo optzeci de ani.

Natalie i-a tradus lui Ben vorbele lui Luis, la care Ben a spus că a simţit miracolele pe pielea lui, dar acum avea nevoie de un medicament magic care să-şi facă efectul mai multe ore.

— Trebuie să-i spun că asigurarea mea nu va acoperi acest tratament ? a întrebat el.

Natalie i-a tradus cuvintele, iar Luis a zâmbit. Au vorbit un timp, după care Natalie s-a întors spre Ben.

— Probabil ştii că aici, în pădurea tropicală, există foarte multe plante care conţin substanţe psihoactive, a spus Natalie. Tokima a plecat să caute una dintre cele mai puternice dintre ele - o rădăcină. Luis ştie doar denumirea indiană, *Khosage*. Uscată, pisată şi afumată, devine un halucinogen puternic, dar luată în cantităţi mari, efectele nu mai sunt la fel de plăcute. Vomă puternică, diaree, dureri abdominale, dezorientare şi chiar moarte... cam astea sunt efectele. Dacă Tokima va găsi această rădăcină, Luis crede că o poate pune în mâncarea care se face pentru prânz la spital sau poate ruga pe cineva să facă asta. Cu puţin noroc, câteva persoane înarmate de la spital vor fi neutralizate, la fel şi cei care vor trebui să asiste la operaţie.

— E un plan bun, a spus Ben. Şi ce facem cu Sandy ?

— Dacă presupunem că tu vei fi în stare, noi doi vom traversa pădurea spre locul unde am lăsat Mercedesul poliţistului mort. De acolo vom merge în direcţia drumului pietruit, vom intra pe el şi vom ajunge la spital. Până ajungem noi, acolo ar fi trebuit să fie un haos total. Cumva, va trebui să o scoatem pe Sandy din spital şi să o punem în maşină. Luis şi oamenii lui vor dispărea în pădure.

— Este gata să facă asta ?

— Şi-a iubit sora foarte mult.

Ben l-a atins pe umăr. Apoi, nedorind ca cei doi să ştie că are ameţeli şi că-i tremură genunchii, a luat o cană de apă, a băut-o şi s-a îndreptat spre ieşirea din grotă. Acolo, privind în depărtare, s-a aşezat şi s-a rezemat de perete. Jos, strălucind în lumina soarelui de dimineaţă, se vedea spitalul. *Spitalul*. Ben a râs sarcastic. Acest cuvânt a avut aceeaşi conotaţie macabră doar în Germania nazistă. Gândul la brutalitatea torturii lui şi la coşmarul multor

oameni nevinovaţi, aduşi aici forţat, l-a făcut să tremure. Acum, spera el, lucrurile aveau să se schimbe.

„Venim, s-a gândit el, cu o hotărâre sălbatică. Venim“.

După un timp, Tokima s-a întors ducând o punguţă plină cu rădăcini groase, mucegăite, de culoarea ruginii, care străluceau din cauza apei rămase după spălat. Fără să scoată vreun cuvânt, s-a apucat să prepare otrava.

Luis, cu mişcările unui animal de pradă, a coborât la vale. Natalie a ieşit din grotă, s-a aşezat afară, lângă Ben, şi i-a luat mâna.

— Detectiv, zici, a spus ea cu un zâmbet. Şi ai pistol ?

— Bineînţeles.

— Ai fost nevoit să-l foloseşti ?

— Desigur. Cartierul Boot Hill din Chicago este plin de oameni pe care i-am trimis acolo - femei, copii, chiar şi animale de casă.

A făcut un semn ca şi cum ar ţinti spre spital şi apoi a suflat fumul din ţeava armei.

— Impresionant, a spus Natalie. Nu au nici o şansă.

— Crezi că noi avem ?

— Bineînţeles.

— Oricum, noi doi parcă trăim o viaţă împrumutată.

Peste un sfert de oră, fără să fie văzut sau auzit, Luis a apărut la intrarea în grotă.

— Oamenii de la spital sunt nervoşi în legătură cu dispariţia lui Vincent, a spus el. Presupun că Ben l-a omorât. Am fost trimis să caut corpul lui.

Luis a intrat în grotă şi s-a întors ţinând în mână o oală de lut plină cu otrava făcută din rădăcină şi acoperită cu frunze.

— Eşti gata, Ben Callahan ? a întrebat Natalie, ajutându-l să se ridice în picioare.

Ben a strâns pumnii de durere şi s-a rugat să-i dispară ameţeala.

— Sunt gata, a reuşit el să spună.

— Cei de la bucătărie pregătesc masa de prânz, a spus Luis, aşteptând ca Natalie să-i traducă lui Ben. Trebuie să le duc ingredientul final. Doctorii sunt alături de pacientul lor, aşteptând echipa beneficiarului. Echipajul din avion stă la piscină. Santoro aleargă, pregătindu-se de operaţie. Barbosa şi ceilalţi gardieni se pregătesc de o eventuală înfruntare. E momentul nostru.

— Ăsta e momentul, a spus Natalie.

— Vino, a spus Luis, îţi voi arăta drumul ca să găseşti maşina. Ar trebui să ajungeţi cu maşina în faţa spitalului într-o oră. Dacă avem noroc, veţi pleca de acolo cu pacienta voastră.

CAPITOLUL 36

Aici nu există drum...pădurea este întunecată si plină de hăţişuri; totuşi trebuie să mergem mai departe.
PLATON, *Republica*, Cartea a IV-a

Drumul spre locul unde rămăsese maşina a fost un chin. Era foarte cald şi umed şi ei trebuiau să meargă la deal. Ghidându-se după soare, Natalie şi Ben au ocolit orăşelul şi s-au dus mai departe spre nord. Natalie era convinsă că mergând în acea direcţie aveau să ajungă la drumul spre Dom Angelo. Apoi, trebuiau să facă dreapta şi dădeau de drumul unde ea ascunsese maşina lui Vargas.

Ea şi Luis hotărâseră ca substanţa halucinogenă să fie pusă în mâncare şi distribuită personalului după o oră şi jumătate. Între timp, Natalie şi Ben trebuiau să ajungă cu maşina la intrarea din spate a spitalului. Asta era, după cum spusese Ben, un plan, dar unul nu foarte sigur. Având în vedere că nu aveau mult timp la dispoziţie, iar personalul spitalului era în alertă după dispariţia lui Vincent, existau multe şanse ca ceva să nu meargă bine.

Natalie ţinea minte drumul şi ştia cât de dificil era. De aceea, a pornit la drum mult prea agresiv. După o jumătate de oră de mers pe teren accidentat şi la deal, elanul şi forţele îi scăzuseră considerabil. A observat că Ben, deşi mergea înainte şi nu cerea pauze, o ducea mult mai rău.

— Hai să facem pauză, i-a spus ea, respirând greu şi întinzându-i plosca cu apă.

— Cum te simţi ?

— Mă descurc. Nu cred că mai avem mult.

Nu s-a obosit să-l întrebe acelaşi lucru. El ar fi zis că e bine, dar Natalie ştia că nu era aşa. Era palid şi avea o privire tulbure. Nici nu voia să-şi imagineze prin ce trecuse el înainte de a fi scos din spital şi vânat. Pe tot corpul avea arsuri de la şocurile electrice, vârfurile degetelor erau umflate şi decolorate, iar rănile de la intrarea şi ieşirea săgeţii purtau primele semne ale unei infecţii. Se întreba cât avea să mai reziste. Din fericire, ei trebuiau doar să ajungă la maşină. De acolo, Ben avea să fie pasager.

— Eşti gata ?

— Da, ia-o în faţă.

— Mai bea puţină apă.

— Dacă zici tu că trebuie... am impresia că apa asta nu e tocmai de la izvoarele unde se îmbuteliază apa minerală. Doctorul meu, domnul Banks, va avea mult de lucru pentru a determina toate traumele, paraziţii şi bolile pe care le voi aduce din această călătorie. Ai face bine să termini mai repede facultatea ca să poţi să-l ajuţi să mă trateze.

— Nici o problemă. Ca multe alte femei, sunt blestemată să simt nevoia de a aduna în jurul meu bărbaţii răniţi, suferinzi şi să-i repar.

Au mai făcut o pauză pentru a-şi trage răsuflarea şi a lua un gât de apă şi, tocmai când Natalie începuse să creadă că se rătăciseră, au ajuns la drumul spre Dom Angelo. Acum Ben mergea foarte greu şi nu mai era în stare să-şi ascundă slăbiciunea. Dar, dacă găseau Mercedesul, avea să fie în afara oricărui pericol.

— Ţine-te, Ben Callahan, l-a rugat ea. Aproape am ajuns.

Mai aveau puţin şi trebuiau să facă dreapta. De acolo se vedea locul unde ea ascunsese maşina lui Vargas. În unele

momente, Ben rămânea atât de mult în urmă, încât Natalie nu-l mai vedea. La ultima curbă, l-a aşteptat şi apoi s-au apropiat împreună de maşină. În momentul în care a văzut că cineva mişcase crengile folosite pentru a ascunde maşina, Natalie a înţeles că au dat de belea.

Maşina lui Rodrigo Vargas era acolo unde o lăsase, dar nu mai putea fi pornită. Cele patru roţi erau tăiate şi dezumflate total. Capota era deschisă şi o mare parte din motor distrusă. Geamul şoferului era zdrobit. Natalie s-a grăbit să caute sub fotoliul şoferului restul muniţiei. Nimic.

— Probleme în paradis, a spus Ben, rezemându-se de maşină. Maşina a fost vandalizată total şi meticulos, în mod cert, de cineva care ştia ce face.

— Şi eu cred la fel, a răspuns Natalie uitându-se la ceas. Ben, eu mai am forţe să ajung la spital, dar tu nu poţi.

— Nu ştiu. Eu cred...

— Te rog. De-abia te ţii pe picioare. Sau aştepţi aici, îţi las şi apă, sau te duci încet spre sat. Ţi-am povestit de părintele Francisco. Îl vei găsi acolo. Spune-i ce s-a întâmplat şi ce ţi-au făcut. Va avea grijă de tine, sunt convinsă. Poate va avea şi o maşină cu care să te aducă la spital.

— Dar...

— Ben, te rog. Luis riscă totul ca să ne ajute. Trebuie să ajung acolo. Drumul merge la vale şi nu este atât de greu. Sunt un bun alergător. Pot să fac asta.

— Bine.

— Uite, ţine apa. Eu nu am nevoie.

— Te rog, nu uita să vii să mă iei, i-a spus el.

— Bine. Pun asta pe listă: să-l iau pe Ben. Pe curând, prietene. Promit. Salută-l pe părintele Francisco din partea mea.

L-a sărutat pe obraz şi a luat-o la fugă, pentru prima oară după incendiul din Dorchester, Massachusetts, la opt mii de kilometri şi câteva vieţi distanţă.

*

În toată viaţa ei de atlet de performanţă, Natalie nu-şi forţase vreodată corpul ca acum, în douăzeci de minute. Alerga având un singur plămân, şi acela afectat, cu un rucsac în spate în care avea pistolul lui Vargas, bandă izolatoare, o bucată de funie şi un cuţit Swiss Army. Din cauza alergatului la vale, o dureau gleznele şi nu-şi ţinea echilibrul prea bine. Cu cât obosea mai mult, cu atât mai rău îşi ţinea echilibrul. De două ori s-a împiedicat şi o dată a căzut, zgâriindu-şi pielea de pe palme. Pieptul îi ardea şi avea o sete continuă de aer. A încetinit ritmul, dar, oricum, nu putea să respire prea bine. Într-un final, când nu a mai putut lua nici măcar o gură bună de aer, s-a oprit, s-a agăţat de trunchiul unui copac, încercând, din greu, să-şi regleze respiraţia. După treizeci de secunde, pornea din nou la vale, alergând haotic, ca un om beat.

După o altă oprire scurtă, încercând să inspire cât mai mult aer şi să ignore bătăile explozive ale inimii, s-a trezit jos, lângă spital. După o curbă la dreapta se vedea intrarea spitalului unde, cu o zi înainte, Ben fusese scos şi trimis la moarte.

Cu mâinele pe genunchi, ea respira adânc, până când o gură de aer a ajuns în plămânul ei epuizat.

Uitându-se precaută în jur, a scos pistolul din rucsac şi a luat-o pe lângă aripa rezidenţială încercând să reconstituie ruta pe care fugise din spital la ultima ei vizită, a înaintat atent printre copaci şi a ocolit larg aripa din spate.

Când s-a apropiat de terasă şi de piscină, şi-a dat seama instantaneu că Luis reuşise să realizeze unul dintre punctele misiunii. Trei bărbaţi în slip de plajă erau tolăniţi în jurul piscinei, râzând şi chicotind fără oprire. Pe masa de lângă ei se vedeau bolurile cu mâncare.

— …Şi atunci ea aduce tava, plină cu bucăţi de carne de porc, de şuncă, măruntaie şi o trânteşte toată chiar în poala rabinului.

Povestitorul, un bărbat roşcat de vreo douăzeci şi ceva de ani, a izbucnit într-un hohot de râs de necontrolat, vărsând conţinutul paharului pe el, fără să încerce să se şteargă.

Natalie a dedus că acesta era echipajul avionului.

Unul dintre bărbaţi, mai în vârstă, probabil, căpitanul, era la pământ, în patru labe, vomitând şi continuând să râdă frenetic.

— Nu mă simt prea bine, spunea încontinuu al treilea bărbat. Nu mă simt prea bine...

Natalie nu putea ajunge la şopronul de lângă spital fără să fie văzută de cei trei. A pus rucsacul jos şi a îndreptat pistolul spre tânărul roşcat.

— Hai, toţi trei, pe burtă, la pământ ! le-a strigat ea.

Bărbaţii, inclusiv căpitanul, s-au uitat la ea şi au început să urle ca nişte animale, nefiind în stare să spună nimic coerent. Natalie s-a gândit să-i împuşte pe toţi în picioare, dar ştia că nu ar fi fost în stare de aşa ceva, decât dacă nu avea şi alte opţiuni. S-a apropiat de tânărul roşcat, i-a ars un pat de pistol la ceafă, cauzându-i o rană deschisă din care a ţâşnit instantaneu sângele.

Bărbatul a ţipat şi a căzut cu faţa în jos, pe beton, şi a început să râdă isteric, repetând într-una:

— Hei, de ce ai făcut asta ?!

Natalie se uita pierdută la bărbaţi, neştiind ce să facă în continuare. Aveau oare arme în camere ? Cât aveau să dureze efectele preparatului lui Tokima ? Luis nu avea cum să controleze cantitatea ingerată de fiecare. Şi dacă aveau să moară ?

Cât ea stătea şi se gândea la toate astea, bărbatul care spusese că nu se simte prea bine s-a răsturnat din şezlong spre marginea piscinei şi a vomitat. Natalie a hotărât că era

sigur să-i lase acolo când o femeie îmbrăcată în uniformă militară kaki a apărut din şopron, cu pistolul automat în mâini. Avea vreun metru şaizeci cel mult, o faţă plăcută şi şolduri late. S-a apropiat de Natalie.

— Tu eşti Natalie ? a întrebat ea în portugheză.

— Rosa ?

Prietena lui Luis i-a zâmbit şi a dat din cap.

— Trebuie să-i legăm, a spus ea făcând semn la sfoară şi la banda izolatoare. Luis a zis că toţi trebuie legaţi.

Femeile le-au legat celor trei gleznele şi mâinile cu bandă izolatoare. Terasa era plină de vomă.

S-au şters cu prosoapele frumoase puse pe şezlonguri lângă piscină, s-au grăbit spre şopron şi au intrat în tunel. În sala de mese au găsit câţiva dintre oamenii de la bucătărie, legaţi la fel ca echipajul de zbor. Lângă grupul de brazilieni, Natalie a zărit o femeie albă, cu părul blond murdar şi sârmă ghimpată tatuată pe braţ. O privea cu răutate. Natalie a întrebat-o pe Rosa cine era femeia blondă, dar Rosa a dat din umeri că nu ştie.

„Putea să fie mai rău, mult mai rău, voia să-i spună Natalie blondei. Puteai să fi mâncat“.

— Ştii unde este Luis ? a întrebat-o Natalie pe Rosa, în timp ce se deplasau, cu pistoalele la vedere, pe holul dintre sala de mese şi living, unde ea se ascunsese în spatele canapelei, atât de aproape de Barbosa şi Santoro.

— A fost aici, i-a şoptit Rosa, uitându-se de după colţ în prima sală de recuperare şi făcându-i semn că vrea să intre.

Natalie s-a lipit de perete şi Rosa a intrat în salon. Jos, cu ochii mari şi legaţi fedeleş, erau întinşi un bărbat masiv şi o femeie cu părul alb, ambii îmbrăcaţi în pantaloni şi halate chirurgicale. După voma de pe jos şi cea de pe faţă, Natalie a înţeles că nici ei nu se simţeau prea grozav. Pe patul de spital, lângă cei doi, se afla o femeie drăguţă, cu părul roşcat, inconştientă şi respirând cu ajutorul unei maşini... „Sandy“.

— Cred că trebuie să o lăsăm aici până termină, a spus Natalie. Eşti de acord ?

Rosa a dat din cap şi a ieşit pe hol. Natalie, dorind să scape de aerul împuţit din cameră, a ajustat ventilatorul şi a urmat-o pe Rosa. Trei de la bucătărie, trei din avion, femeia, care era probabil prietena lui Vincent, şi doi membri ai personalului medical, în total nouă, găsiţi şi imobilizaţi. Cei periculoşi încă erau liberi. Natalie a ajuns-o pe Rosa din urmă lângă intrarea principală. Coridorul care ducea spre sinistrul birou al doctorului Donald Cho era gol. Faptul că maestrul realităţii virtuale şi psihofarmaceuticii nu fuseseră convocaţi pentru acest caz sugera că soarta lui Sandy avea să fie una monstruoasă. Nu avea nevoie de o spălare de creier şi de un DVD pentru a-i implanta în minte un scenariu.

Rosa s-a oprit lângă o uşă din sticlă dublă, a adus un deget la buze, şi i-a făcut un semn lui Natalie. Întins la podea, cu faţa în jos, zăcea un bărbat cu pielea roşie, îmbrăcat în uniformă identică cu a Rosei. Pe jos nu se vedea nici o urmă de sânge, dar dacă nu era mort, se prefăcea foarte bine.

— Salazar Bevelaqua, i-a şoptit Rosa. Îşi bate soţia. Luis niciodată nu l-a plăcut.

Natalie stătea liniştită şi evalua situaţia şi şansele. Ei erau patru, Rosa, ea, Luis şi un prieten. În cealaltă tabără erau Santoro, Barbosa şi doi gardieni. Dintr-odată, liniştea a fost spulberată de o rafală de împuşcături. Un bărbat a ţipat de durere. Apoi, la fel de brusc cum izbucniseră, focurile au încetat. Din dreapta, au auzit gemete şi înjurături în engleză.

Cu pistolul în faţă, Natalie a urmat-o pe Rosa în acea direcţie. La capătul clădirii, întins pe spate, ciuruit de gloanţe, era prietenul lui Luis din Dom Angelo. Rosa s-a apropiat de el, i-a luat capul în braţe. Peste câteva secunde ea şi-a ridicat privirea spre Natalie şi a dat cu tristeţe din

cap. Lângă el, chircit şi ţinându-se cu mâinile de burtă, era un bărbat cu pulover alb plin de sânge. „Probabil unul dintre gardienii din avion“, s-a gândit Natalie.

— Ei, drăcie ! Ce nenorocire ! ţipa el. Ajutor ! Vă rog, ajutaţi-mă !

Fără nici o ezitare, Rosa s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de el şi l-a împuşcat în frunte. Acum Natalie nu mai era surprinsă de calmul şi detaşarea femeii. Lumea White-stone era o lume cu mulţi bani, violenţă şi moarte. Fusese implicată în această lume fără voia ei şi se adaptase.

Amândouă erau îngrijorate şi se întrebau unde putea fi Luis şi dacă era bine. Au intrat înapoi în spital şi s-au îndreptat spre holul central de unde se ajungea la biroul doctorului Cho. Natalie s-a oprit la uşa biroului lui Santoro şi a mişcat clanţa. Era surpinsă să găsească biroul descuiat şi a făcut un pas înăuntru. Uşa s-a închis cu putere în urma ei şi braţul puternic al lui Barbosa a trecut pe lângă umerii ei şi i s-a încolăcit în jurul gâtului. Era aproape cu un cap mai înalt decât ea şi avea o burtă mare, rotundă care o apăsa în spate. Simţea părul de pe braţele lui frecându-se de pielea ei ca şmirghelul.

— Aruncă pistolul ! a mârâit el. Aruncă pistolul !

Mâna lui îi strângea cu putere traheea şi laringele şi Natalie s-a conformat imediat. Barbosa a deschis încet uşa şi, cu Natalie pe post de scut uman, a înaintat pe hol strigând:

— Rosa, aruncă arma ! Rosa aruncă arma sau îi rup gâtul şi te împuşc în acelaşi timp... Ştii că pot să fac asta. Aşa. Acum, întinde-te jos. Cu faţa în jos ! Repede !

Rosa, furioasă, s-a întins pe jos. În acea clipă uşa s-a deschis şi Luis a apărut ca un prădător, rănit în umăr şi în partea dreaptă a pieptului. Faţa lui era mânjită de sângele lui şi al altora. De asemenea, pe cămaşa şi pe pantalonii de la uniformă erau pete de sânge. În mâna dreaptă ţinea pistolul.

— Aşa deci, eşti un trădător, a spus Barbosa. Jocul vostru s-a terminat. Aruncă pistolul şi întinde-te lângă femeia ta şi voi ruga pe unul dintre chirurgi să-ţi salveze viaţa.

— Foarte frumos din partea ta, Oscar, a spus Luis. Ştiu că pot să am încredere în cuvântul tău.

Mâna lui Luis a zvâcnit, ca o cobră gata de atac - atât de repede încât Natalie nici nu a apucat să înţeleagă ce se întâmplă. S-a auzit o împuşcătură puternică şi, în următoarea secundă, strânsoarea lui Barbosa a slăbit. Ea a căzut în genunchi şi s-a rostogolit văzând cum poliţistul se prăbuşeşte pe spate. Mâna lui, plină de sânge, era lipită de locul în care fusese, cu câteva momente în urmă, ochiul lui drept. Corpul lui masiv s-a izbit cu putere de podea şi de uşa biroului lui Santoro. Cadavrul a rămas, într-un mod macabru, rezemat de uşă.

— Ţi-am spus că sunt bun în meseria mea, a reuşit să murmure Luis înainte de a se prăbuşi.

CAPITOLUL 37

Sănătate si sărăcie, prima este mama luxului şi a indolenţei, cealaltă - a mediocrităţii şi a depravării, iar din amândouă se naşte nemulţumirea.
PLATON, *Republica*, Cartea a IV-a

Un timp, Ben a stat aşezat şi sprijinit de Mercedes, sorbind ultimele picături de apă rămase în ploscă. Se simţea ameţit şi slăbit. Durerea din umăr devenise insuportabilă, la fel şi durerea de cap, mai ales în spatele ochilor. Natalie făcuse bine că îl lăsase aici. Ar fi trebuit să sugereze asta chiar el. Acum era aici. Se gândea care ar fi reacţia lui Alice Gustafson la cele întâmplate. Ea îşi riscase viaţa de multe ori încercând să deconspire oameni şi structuri implicate în traficul ilegal de organe, aşa că, probabil, nu ar fi fost prea impresionată că el îşi pusese viaţa în pericol mergând la unitatea Whitestone din Texas. Sau poate că avea să fie impresionată.

Graţie persoanei care vandalizase maşina, planul lor eşuase înainte de a fi pus în aplicare. Dar poate că Luis reuşise să strecoare otrava preparată de Tokima în mâncarea pentru personalul de la spital. Era posibil ca gardienii şi asasinii profesionişti de la spital să fie învinşi. Era posibil ca Natalie să ajungă la spital la timp pentru a-l ajuta pe Luis şi pentru a o deconecta pe Sandy de la

aparate, ca să o ia de acolo şi să se întoarcă să-l salveze şi pe el.

Toate astea păreau posibile, dar puţin probabile.

Ben s-a ridicat în picioare, încercând să lupte cu ameţea-la şi greaţa.

Ajunsese prea departe ca să stea jos şi să aştepte. Natalie spusese că el putea să o ajute dacă ajungea în sat şi îl contacta pe preot. Dacă încerca să ajungă acolo şi murea pe drum, măcar încercase să facă ceva. Avea să ajungă în groapă ştiind că i-a păsat.

S-a îndepărtat de maşină, gată să pornească la drum, şi a simţit în buzunar pistolul pe care i-l dăduse Luis. Uitase de el. Era un pistol mic, calibrul 38, asemănător cu cel care rămăsese în Chryslerul lui Seth Stepanski în Fadiman.

A mai făcut câţiva paşi, şi-a îndreptat spatele şi a luat-o pe drumul pietruit. Cele două femei extraordinare din viaţa lui, Alice şi, mai nou, Natalie, ar fi fost mândre de el. Şi Sandy ar fi, dacă avea să ştie vreodată.

Era ciudat să ştie că femeia zăcea întinsă pe o brancardă, sedată şi conectată la aparate, iar în jurul ei se întâmplau atâtea... şi toate aveau legătură cu ea.

S-a îndreptat spre oraş. Pas cu pas, umerii drepţi, încercând să ignore durerea care-i sfâşia corpul.

Continuă să mergi... continuă să mergi !

Tată, iartă-ne pentru ceea ce trebuie să facemy,

Ne iartă şi noi te vom ierta pe tine.

Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău.

Ne vom ierta unii pe alţii până ne vom învineţi.

Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ...

Soarele de prânz încălzea cu putere. Mai întâi, John Prine, apoi *Tatăl nostru*... rând cu rând, vers cu vers, Ben

continua să meargă, împiedicându-se din când în când, dar fără să cadă. Poate a mers aproape un kilometru sau poate câteva zeci de metri. Nu-şi dădea seama şi nici nu mai conta. Nu mai avea apă şi aproape că pierduse speranţa că va ajunge în sat. Se uita cum bocancii lui făceau paşi mici, şovăitori, unul mai dureros decât celălalt. Când drumul a început să o ia la vale, a fost nevoit să ridice capul şi a văzut jos satul, ca o imagine de pe o felicitare, căsuţe minuscule pitite într-o vale cu o vegetaţia luxuriantă. Era înnebunit de durere şi de ameţeală, dar ajunsese. Buzele lui uscate şi crăpate au schiţat un zâmbet.

Mai mult se târa decât mergea, când a ajuns la marginea satului. Ochii curioşi l-au urmărit de la marginea satului şi până în centru.

— *Agua, por favor*, i-a spus el unei femei bătrâne, folosindu-şi cunoştinţele minime de spaniolă şi sperând că ar putea să însemne ceva şi în portugheză. *Donde esta Padre Frank... Padre Francisco ?*

Bătrâna nu i-a dat apă, dar i-a făcut semn în sus pe stradă, spre capelă.

După câteva străzi parcurse cu greu, Ben a văzut nişte maşini. În mod cert una dintre el ar fi trebuit să fie a părintelui. Pe stradă nu era nici un pic de umbră, iar căldura devenise ucigătoare. Dintr-odată, a ameţit şi când a zărit biserica a simţit că picioarele îi cedează.

Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău...

Încetul cu încetul, şi-a revenit. Ben era culcat pe un pat cu cearşafuri curate, o pernă, nu, două. Mirosul plăcut de cafea l-a făcut să se trezească definitiv.

— Deci, a auzit el o voce vorbind în engleză, pacientul meu din America s-a trezit.

— De unde ştiţi ?

— Ai delirat vreo jumătate de oră. Ce spuneai nu avea nici un sens, dar eu sunt din Brooklyn şi recunosc engleza

vorbită de un american. Frank Nunes - părintele Frank, dacă doreşti, Padre Francisco, dacă vrei o variantă mai exotică. Ai băut apă mai devreme, vreo două pahare. Mai vrei ? O cafea ?

Ben şi-a revenit complet. S-a ridicat şi şi-a lăsat picioarele pe podea, încercând să ignore durerea din spatele ochilor.

— Ascultaţi-mă, părinte. Eu vin de la Natalie Reyes. Mi-a spus...

— Ah, fata care a dispărut. Am ajutat-o să găsească un loc unde să-şi pună cortul şi când m-am dus la ea a doua zi de dimineaţă, plecase.

— Este la spital, a spus Ben. Acolo sunt probleme. Am nevoie de ajutorul dumitale.

— De ajutorul meu ?

— La spital a fost adusă o femeie. Eram în avion, cu ea. Dacă noi nu ajungem acolo cu o maşină, ea va muri - nu, nu doar va muri, va fi omorâtă. Trebuie să găsesc o maşină şi trebuie să ajung la spital cât mai repede.

— Senhorita Reyes este bine ?

— Nu ştiu, părinte. Ea... nu am timp să vă explic. Este o urgenţă. Natalie este în pericol, la fel şi nişte oameni din sat. Luis...

— Luis Fernades ?

— Nu ştiu numele lui de familie, dar el ne ajută.

— Vă ajută ?

— Pe Natalie Reyes şi pe mine. Vă rog, trebuie să mă credeţi. Nişte oameni vor muri acolo. Poate mulţi oameni. Dacă puteţi să faceţi rost de o maşină, o să vă povestesc pe drum totul. Poate aţi putea interveni. Poate reuşiţi să faceţi ceva...

Ben a zărit pe masă o legătură de chei de maşină. Părintele i-a urmărit privirea.

— Nu ne putem baza pe maşina mea, a spus el.

Ben era disperat.

— Vă rog, haideţi să încercăm, l-a implorat. Sau poate mai sunt maşini în sat. În mod cert aţi putea...

— Îmi pare rău.

Ben s-a ridicat în picioare.

— Bine, dacă nu mă puteţi ajuta, voi căuta pe cineva care poate.

— Stai jos, i-a spus părintele aspru.

— Nu ! Am nevoie de maşina ta.

Ben a băgat mâna în buzunar, dar pistolul nu mai era acolo.

— Un pistolul de calibrul 38 e o chestie periculoasă, a spus preotul. Ţeava era atât de murdară, încât nu puteai şti în ce direcţie o va lua glontele. Un Glock este o cu totul altă poveste. Părintele Francisc a scos din reverendă un pistol strălucitor. Lustruiesc acest 45 în fiecare duminică, imediat după slujbă. Pădurea tropicală are şi ea zone periculoase. Uneori, chiar şi un preot, trebuie să aibă o protecţie mai sigură decât scutul lui Dumnezeu.

— Nu sunteţi un preot ! a izbucnit furios Ben.

Furios şi disperat, s-a aruncat asupra omului fără a se gândi la consecinţe, dar a fost imobilizat de părinte fără nici un efort şi aruncat pe pat.

— Uşor, a spus preotul. Nu am nici o dorinţă de a-ţi face rău pentru că sunt preot, mai puţin obişnuit, asta e sigur, dar, crede-mă, mai pios decât mulţi. Consider că nu este nimic demn sau sfânt în a fi sărac. Este una dintre puţinele convingeri personale diferite de cele din cartea sfântă. Oamenii din acel spital ajută biserica mea şi mă ajută şi pe mine.

— Şi dumneata îi ajuţi pe ei.

— Da, îi ajut, inclusiv dându-le informaţii despre străinii care vin aici cu maşini care nu sunt ale lor şi care vin cu ghetele curate lună şi spun că merg prin pădure, în excursii.

— Tu ai tăiat cauciucurile, nu ?

— Fac ceea ce mi se spune. Oricum, Mercedesul nu se comportă prea grozav prin pădurile noastre.

— A, deci, avem un preot care are pistol, vandalizează maşini, le spune oamenilor că sărăcia nu înseamnă demnitate şi se întreţine, pe sine şi pe biserica lui, luând bani de la nişte bestii care omoară oameni nevinovaţi. Eşti un caz cu totul aparte. Mă faci să fiu mândru că sunt catolic.

— Xavier Santoro nu este un ucigaş. Nici alţii de la spital nu sunt ucigaşi. Domnule Callahan, traficul ilegal de organe este o realitate în toate colţurile lumii. Banii trec dintr-o mână în alta, rinichii şi alte organe, la nevoie, trec dintr-un corp în altul. Care este problema ? Toţi obţin beneficii într-un mod diferit. De fapt, eu cred că acest schimb nici nu trebuie considerat ilegal sau imoral.

Şocat, Ben se uita la preot şi nu-i venea să creadă ce auzea. Atunci şi-a amintit că şi el, cu puţin timp în urmă, îi spusese aceleaşi lucru lui Alice Gustafson.

— Frank, a spus el revenindu-şi, tu ştii cine este Natalie şi de ce a venit aici ?

— Ştiu că ea a venit aici în căutarea unei rude şi atât. Asta este tot ce ştiu despre ea.

— Pune pistolul jos, părinte. Nu voi încerca să fug... Mulţumesc. Acum, am o singură întrebare şi după asta voi face ce vrei tu şi-ţi voi spune tot ce vrei să ştii.

— Şi ce întrebare ai, domnule Callahan ?

— Părinte Francisco, ştii ce se întâmplă de fapt în acel spital ?

CAPITOLUL 38

Cum se naşte tirania ? Că are o origine democratică e mai presus de orice îndoială !
PLATON, *Republica*, Cartea a VIII-a

Sala de mese fusese transformată de Natalie şi de Rosa într-un fort. Puseseră scaunele într-o parte a camerei şi mesele la peretele opus. Toţi captivii erau în mijloc, încercuiţi de canapele şi de scaune întoarse cu picioarele în sus, după ce mai întâi fuseseră număraţi şi imobilizaţi. Echipajul din avion fusese lăsat, pentru moment, pe marginea piscinei.

Luis, rănit grav, o direcţionase pe Natalie spre biroul de realitate virtuală, unde îi găsise pe Santoro şi pe un gardian din avion. Santoro, de obicei elegant şi dichisit, zăcea într-un colţ, într-o băltoacă de vomă, revenindu-şi după halucinaţii. În rarele momente când era lucid, îi spunea lui Natalie că face o mare greşeală.

Nu departe de Santoro stătea un tânăr, cu pistolul în mână, care era prea dezorientat pentru a reacţiona în vreu fel. Natalie îi luase pistolul din mână fără nici un efort şi îl ajutase să iasă pe hol, la Rosa, apoi se dusese să ia un scaun cu rotile pentru a-l transporta pe Santoro. Prietena lui Chuck, care iniţial părea a fi singura care nu fusese afectată de tocana otrăvitoare, a început să se simtă foarte rău. Luis şi femeia-şaman şi-au făcut treaba exemplar.

În ciuda triumfului lor, Natalei şi Rosa erau supărate. Luis, întins pe o canapea, era în stare gravă. Natalie i-a îngrijit rănile cât a putut de bine şi i-a pus şi o perfuzie cu soluţie salină pentru a evita scăderea tensiunii arteriale, dar nu exista nici o îndoială că avea hemoragii interne, probabil din cauza lezării ficatului.

Acum trebuia să-i stabilizeze starea, cât mai repede, să o trezească pe Sandy şi să-i ducă pe amândoi la spital, cu o scurtă oprire pentru a-l recupera pe Ben. În spatele spitalului Natalie a văzut două maşini parcate. Aveau, probabil, nevoie de ambele maşini. Nu uita că, dintr-o clipă în alta, la spital trebuia să ajungă încă o echipă - câteva surori medicale din Rio, unul sau doi chirurgi şi un pacient care urma să primească inima lui Sandy.

— Luis, a spus ea după ce a reuşit să stabilizeze tensiunea lui undeva pe la optzeci, pentru moment, ar trebui să te mut într-un salon cu un cardio-monitor.

Luis a dat din cap şi a ridicat pistolul de sub cap.

— Doar ştii că mai vine o echipă, a spus Natalie. Trebuie să plecăm sau să ne pregătim de confruntare... Am ajuns atât de departe şi vom reuşi numai dacă tu eşti în stare să ne salvezi vieţile când suntem în pericol. Tu eşti eroul meu şi am fost atât de ocupată încât am uitat să-ţi mulţumesc. S-a întors spre Rosa, a făcut un semn cu degetul la buze şi apoi la Luis. Femeia a zâmbit şi a dat din cap. Îţi mulţumesc, Luis, i-a şoptit Natalie, sărutându-l uşor pe obraz, apoi pe buze. Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Luis a reuşit să schiţeze un zâmbet slab.

— Pentru puţin, a spus el. În situaţii ca astea, de obicei, ai o singură şansă şi eu am profitat de ea.

— Împuşcătura cu care l-ai doborât pe Barbosa a fost spectaculoasă. Am avut impresia că nici n-ai ţintit. Am simţit şi glontele trecând pe lângă faţa mea.

— A fost un foc norocos, a răspuns el. Dacă te nimeream, aveam să mai trag o dată. Luis şi-a încheiat răspunsul cu un zâmbet.

Lăsând-o pe Rosa să păzească prizonierii, Natalie s-a dus să o trezească pe Sandy. De fapt, morfina îşi terminase efec-tul şi femeia, în stare de semitrezie, lupta cu tubul aparatului de respiraţie.

— Sandy, stai calmă, i-a spus Natalie, mângâind-o pe frunte. Te rog, fii calmă. Sandy, strânge-mă de mână dacă înţelegi ce spun... hai, strânge-mă de mână... Bine. Aşa. Bravo. Sandy, numele meu este Natalie. Sunt studentă la medicină din Boston şi sunt aici ca să te ajut. Totul e bine. Strânge-mi mâna dacă înţelegi...

După câteva minute, Natalie i-a scos tubul. Femeia era năucită, dezorientată şi aproape isterică. Vorbea încontinuu despre fiul său din Tennessee şi despre cineva numit Rudy. A auzit şi a înţeles tot ce i-a spus Natalie şi s-a rostogolit pentru a fi transferată pe brancardă.

Natalie a scos-o în sala de mese. Cei intoxiaţi erau în aceaşi stare. Majoritatea încă mai încercau să facă faţă halucinaţiilor. Unul dintre ei, bărbatul masiv îmbrăcat în haine chirurgicale, anestezist sau asistent medical, zăcea la pământ în poziţia fătului, nu se mişca şi, la o examinare mai atentă, nici nu respira. Epuizată şi disperată, Natalie s-a apropiat de Santoro.

— Santoro, am nevoie de o maşină sau de un microbuz. Ce aveţi aici ?

— Nu am nimic pentru tine. Faci o greşeală mare, o greşeală teribilă. Prea obosită ca să negocieze, Natalie a scos pistolul şi l-a înfipt în zona organelor genitate ale chirurgului.

— Poate nu mă ţii minte, a spus ea în engleză, dar sper să faci un efort. În urmă cu două luni, tu şi prietenul tău doctorul Cho mi-aţi furat plămânul. Mi-aţi provocat o durere teribilă şi mi-aţi distrus viaţa şi nu voi avea nici o remuşcare

dacă-ţi fac şi ţie acelaşi lucru. Pentru a-l impresiona, Natalie a apăsat pistolul mai tare. O să număr până la cinci. Dacă nu-mi spui unde pot găsi cheile pentru două maşini sau un microbuz, apăs pe trăgaci şi-ţi zbor tot ce ai între picioare. Şi ştii ceva ? Voi fi foarte mulţumită. Poate vei fi primul pacient care să facă un transplant de organe genitale, cine ştie ?

— Nu, te rog ! Ajută-mă, mi-e rău, eu...

— Cinci... patru... trei... doi...

— Aşteaptă, în biroul meu, în birou. Acolo găseşti cheile de la microbuzul spitalului. În sertarul de sus al biroului meu.

— Microbuz ? Nu am văzut nici un microbuz. Am văzut doar două...

— Este în cealaltă parte a spitalului. Acum ajută-mă. Mi se face rău la stomac din nou.

Natalie şi-a luat zborul spre birou, a găsit cheile şi a alergat la Luis. Tensiunea lui era încă joasă, era palid. Era sigură că el se chinuie de durere. Dar nu o arăta.

— Luis, suntem gata. Am cheile de la microbuzul lui Santoro. Avem loc pentru toţi cinci.

— Nu, nu, a spus Luis. Lasă-ne pe noi cu Rosa. Avem prieteni în oraş. Ne vom descurca.

— In nici un caz. Trebuie să te ducem la un spital. Pe tine şi pe Ben. Luis nu a răspuns. A adus degetul la buze şi a apoi a făcut semn în direcţia pistei de aterizare.

— Un elicopter, a spus el. A aterizat acum.

— Nu am auzit nimic.

— Ba da, tocmai a aterizat.

Natalie i-a făcut semn lui Rosa.

— Rosa, a şoptit ea, Luis spune că a auzit că a aterizat un elicopter. Tu ai auzit ceva ?

— Nu, a răspuns femeia, dar, crede-mă, dacă el a spus că a auzit ceva, aşa este.

— Poate l-am putea forţa pe pilot să ne ajute să-i transportăm pe Luis şi pe Ben la Rio.

— Mă duc să verific, a spus Rosa, ridicându-se în picioare şi încărcându-şi pistolul automat. Mă duc prin spate, pe lângă piscină şi intru în pădure.

— Fii atentă, te rog.

Rosa n-a mai stat să asculte cuvintele lui Natalie. A plecat deschizând atent uşa spre terasă şi piscină. Înainte ca ea să facă un pas afară, s-a auzit o rafală de focuri. Rosa a mai făcut un pas, de această dată înapoi, şi a căzut în sala de mese.

Natalie reuşise să facă doi paşi spre Rosa, când doi bărbaţi masivi, îmbrăcaţi în uniforme militare de camuflaj, arabi, au intrat în sală urmaţi de încă doi. În câteva secunde, deplasându-se cu o precizie de profesionişti, s-au plasat în punctele strategice din sala de mese, iar unul dintre ei şi-a îndreptat pistolul automat în direcţia ei. Natalie a lăsat pistolul să cadă şi a ridicat mâinile.

Soldaţii au cercetat camera, au verificat corpul însângerat al Rosei şi, unul dintre ei, a ieşit pe uşa pe care intrase. Peste câteva minutre, a revenit conducând un bărbat îmbrăcat elegant, cu capul acoperit.

Acesta era oare pacientul care urma să primească inima lui Sandy ?

Lui Natalie i s-a făcut rău. Ei patru, Ben, Rosa, Luis şi ea, încercaseră imposibilul şi, în urmă cu câteva minute, mai aveau speranţe. Acum Rosa era moartă, Ben era rănit, Luis era în stare foarte gravă şi ea stătea singură, neajutorată, în faţa unei echipe de soldaţi. Încercaseră, dar pierduseră.

— Vă rog, a strigat ea, vă rog ascultaţi-mă. Ştiţi ce se întâmplă aici ? Bărbatul îmbrăcat elegant, mult mai înalt decât ceilalţi, se uita la ea fix. Vorbiţi engleza ? a continuat ea. Portugheza ? Poate cineva vorbeşte engleza sau portugheza.

— Aveţi noroc, domnişoara Reyes, pentru că eu le vorbesc pe ambele.

Cu aceste cuvinte, mentorul ei, Doug Berenger, şi-a făcut apariţia în sala de mese.

CAPITOLUL 39

Îndată ce obţine puterea, devine cât de nedrept poate fi.
PLATON, *Republica*, Cartea a II-a

În momentul în care Natalie l-a văzut pe Berenger, toate piesele lipsă şi-au ocupat locul potrivit. Pradă unui acces de ură mai puternic decât orice pasiune pe care o simţise vreodată, a coborât braţele şi a rămas nemişcată văzând cum el, impasibil, trecea în revistă carnagiul. Apoi s-a întors la ea.

— Prietenul nostru din sat, părintele Francisco, i-a comunicat prietenului nostru Barbosa de la spital că o femeie frumoasă, sexy, care străbate pădurea tropicală cu bocanci noi şi curaţi, a ajuns în Dom Angelo. Când am auzit descrierea femei, am avut o senzaţie ciudată că este vorba de tine. Eşti foarte bună dacă ai ajuns atât de departe.

— Du-te dracului, Doug, i-a răspuns ea, abţinându-se cu greu să nu-l strângă de gât şi să-i scoată ochii, înainte ca soldaţii arabi să o poată imobiliza. Eşti un asasin, un ucigaş.

Mintea ei lucra de zor. După toţi anii când fuseseră mentor şi discipol, apoi prieteni, ea crezuse că îl cunoaşte suficient de bine. Acum, se chinuia să înţeleagă cum putea un asemenea om să fie implicat în toate astea. Se gândea că nu prea are şanse de scăpare, mai bine zis, şansele ei erau nule. Dar cumva trebuia să se răzbune pe el. Trebuia să se folosească de aroganţa lui, de setea de putere şi de egocentrismul nemăsurat. Trebuia să găsească o

modalitate de a-l ridiculiza şi a-l determina să facă o greşeală. Orice ar fi fost, nu avea de gând să moară aşa, pasivă.

— George Washington a ucis pentru o cauză, şi-a început el discursul. La fel au făcut şi Eisenhower, Truman, Moise, Mandela şi Simon Bolivar. Şi Lincoln a dat ordine care au dus la moartea a sute de mii de oameni în numele unei cauze.

— Scuteşte-mă de justificările tale tâmpite de ucigaş, monstru imoral.

El era furios şi Natalie a înţeles că îl lovise. Jura că nu avea să fie pentru ultima oară.

Berenger s-a întors spre directorul spitalului.

— Santoro, unde este Oscar ?

— Stomacul meu... Îmi este foarte, foarte rău.

Doctorul a început să vomite şi să scuipe lichid biliar şi acid gastric.

— Ce dracu, Xavier, unde este ?

— Nu ştiu... nu ştiu.

— A murit, a răspuns Natalie scurt. L-am împuşcat. Chiar aici. A arătat cu degetul la ochi. Era un porc şi un ucigaş, la fel ca tine.

— Tu, dragă doamnă, eşti enervantă, o insectă, un nimic, şi, în mod cert, nu meriţi statutul de Gardian.

— Nu merit ce ?

— Spune-mi, cu ce i-ai otrăvit pe oamenii ăştia ?

— Nu ştiu. Un şaman pe care l-am cunoscut în pădure a pregătit un cadou pentru mine. Natalie s-a uitat prin încăpere. Trebuia să mă fi ascultat şi să-l facă mai tare.

Berenger s-a apropiat de femeia cu părul alb care zăcea pe jos, ţinându-se de burtă şi gemând. S-a uitat cu dezgust la corpul de lângă ea şi a păşit atent peste el.

— Dorothy, poţi lucra ? a întrebat-o Berenger fără pic de înţelegere pentru starea în care se afla.

— Mi-e rău..., a reuşit ea să spună. Am impresia că stomacul meu se va rupe în două. Au pus ceva în mâncarea de la prânz. Am avut halucinaţii. Sărmanul Tony, a vomitat încontinuu. Cum se mai simte ?

— Nu prea bine, Dorothy. Am nevoie de tine. Speram ca tu să faci anestezia pentru ambii pacienţi. Ea e pacienta noastră ?

În momentul în care Berenger a făcut un semn în direcţia ei, Sandy a început să ţipe isteric.

— Nu ! Vă rog, nu ! Am un băieţel ! Are nevoie de mine ! Vă rog ! Vă implor, nu-mi faceţi rău !

— Vai, Doug, ce dulce, a spus Natalie sarcastic. Are un băieţel. Nu eşti mândru de tine ?

— Taci !

Berenger i-a şoptit rapid ceva la ureche bărbatului în haine regale, care a dat din cap uitându-se în direcţia celor doi soldaţi şi a dat un ordin. În timp ce Sandy continua să urle şi să ţipe, soldaţii au dus-o pe brancardă într-una din sălile de operaţie. Pentru câteva momente, s-a lăsat o tăcere deplină.

Ajutată de Berenger, anestezista a reuşit să se ridice în picioare. Atunci a văzut cadavrul lui Tony.

— O, Doamne, a murmurat ea. Sărmanul om.

— Dorothy, ascultă-mă, i-a spus Berenger, vom avea grijă de familia lui Tony. Vom avea mare grijă. Acum trebuie să te aduni. Prinţul va sosi aici în câteva minute. A suferit un stop cardiac, congestie pulmonară şi s-ar putea să fie în şoc cardiogen. Trebuie să ne mişcăm repede şi, pentru asta, avem nevoie de tine. Când totul se va termina, după ce mă vei ajuta să-l operăm pe unul dintre cei mai mari şi mai puternici conducători din lume, nu va mai trebui să lucrezi niciodată dacă asta vrei. Vei trăi în lux tot restul vieţii. Poţi să mă ajuţi ?

— Voi... Încerca.

În timp ce femeia a ieşit cu un mers şovăitor, ţinându-se de mijloc din sala de mese, Natalie a remarcat că Luis, alb la faţă, şi-a schimbat poziţia şi căuta cu mâna pistolul. I-a făcut un semn din cap să înceteze, dar el fie n-a observat, fie nu-i mai păsa.

— Deci, a zis Natalie, încercând să atragă privirea mentorului său, lucrarea pe care trebuia să o prezint la conferinţa pe probleme de transplant a fost un pretext ca să mă trimiţi acolo.

— Chiar dacă nu era o conferinţă, aş fi găsit o altă modalitate. Vezi tu, nu doar norocul sau pasiunea mea pentru alergătoarele cu picioare lungi m-au determinat să vin să te cunosc la Harvard. A fost vorba de...

— Lasă-mă să ghicesc. A fost testul de sânge pe care l-am dat la unul dintre laboratoarele Whitestone. Ca să fiu mai concretă, o fiolă cu dop verde.

Berenger era surpins.

— Se pare că după ce totul se va termina aici, noi doi va trebui să discutăm despre cine mai ştie de fiolele cu dop verde.

— Eşti un ucigaş în serie, un monstru, deloc diferit de toţi care sunt pe-aici.

— Crezi ce vrei, a spus Berenger. Prefer să cred că noi suntem doctori care îndreptăm o greşeală gravă de sistem.

— Te rog, scuteşte-mă.

— Erai donatorul perfect, 12 din 12, pentru o persoană despre care noi ştiam că într-o bună zi va avea nevoie de un plămân nou - o persoană a cărei muncă ar fi revoluţionat medicina. Compatibilitate 12 din 12, Natalie. Asta însemna că el nu ar fi fost nevoit să urmeze tratamentul antirespingere. Întreaga rasă umană are de câştigat de pe urma desco-peririlor lui. Fără plămânul tău ar fi murit.

— Aha, şi m-ai scos la prânz şi te-ai purtat de parcă chiar ţi-ar fi păsat de mine.

— Trebuia să te ţin aproape. Acum spune-mi, cine merită mai mult acest plămân, tu sau el ?

— Nu eşti în măsură să iei o asemenea decizie, Doug !

— Oare ? Ştii, până nu demult, chiar am vrut să te ajut. A existat şi un alt candidat - un muncitor, care era un donator de 11 din 12. Dar când am văzut cât de arogantă ai fost, încercând să-l ataci pe doctorul Renfro pe la spate şi cum te-ai comportat, ulterior, când ai fost eliminată din programul de rezidenţiat, ai coborât în ochii mei, mult prea jos pentru un Gardian.

— Gardian ? Gardianul cui ? ...Ce naiba tot îndrugi acolo ? Stai puţin, te referi cumva la conceptul de gardian din *Republica* lui Platon ? Regii filosofi ? Sper că nu crezi că... o, ba da, asta crezi. Te consideri un rege-filosof. Natalie a înţeles că avea arma perfectă pentru a-l ataca pe Berenger. Câţi sunteţi, Doug ? Câţi regi filosofi ucigaşi există ? Faceţi parte dintr-o societate secretă - un fel de club al adepţilor lui Platon ?

— Expresia de pe faţa lui Berenger i-a dat de înţeles că era încolţit.

— Nu ai nici un drept să iei în derâdere acest concept, a spus el. Gardienii Republicii sunt printre cei mai mari, mai talentaţi, mai iluminaţi bărbaţi şi femei din lume. Am preluat dreptul de a decide alocarea organelor şi facem o favoare întregii omeniri, o favoare mai mare decât îţi poţi tu imagina.

— Gardienii Republicii ! O, asta este prea mult pentru mine ! Aveţi un imn, Doug ? O parolă ? Un inel cu blazonul societăţii ? Poate şi o strângere de mână specială şi nişte banderole de merit ?

— Ajunge !

Berenger a făcut un pas spre ea şi a lovit-o peste faţă, cu toată puterea, făcând-o să cadă în genunchi.

Natalie, cu ochii în lacrimi de durere, şi-a trecut limba peste buze şi a simţit gust de sânge.

— Vai, cât curaj, i-a spus ea, ridicându-se în picioare. Sper că ţi-ai rupt mâna.

— N-ai tu norocul ăsta.

— Păcat. Atunci spune-mi, ce a făcut sărmana femeie ca să moară sacrificată de voi ?

— N-ai putea să înţelegi.

— Pune-mă la încercare.

— Este un producător, cea mai inferioară dintre grupele sociale. Compară valoarea vieţii ei cu a unui mare om pe care îl va salva. Ori moare ea, ori moare el. Este foarte simplu. Şi eu zic că este o competiţie simplă. Organele trebuie alocate pentru a salva viaţa celor care vor servi o lume întreagă.

— Cred că ai uitat să menţionezi şi partea cu milioanele de dolari care vor intra în contul vostru.

— Te înşeli ! Mulţi dintre Gardienii pe care-i salvăm nu au atâţia bani.

— Aha, deci faceţi şi opere de caritate. Şi eu care am fost atât de surpinsă şi de mândră de tine că ai certat-o pe Tonya şi că l-ai tratat cu atâta înţelegere pe sărmanul om care nu se putea lăsa de fumat.

— Dacă tu nu ai fi fost acolo, aş fi sărutat-o pe Tony pe frunte pentru câtă dreptate avea. Aş fi vrut să-l omor pe nemernicul de Culver pentru că irosea o inimă. L-aş fi omorât pe loc. Aş fi vrut să-i deschid pieptul cu o lamă tocită, să-i scot inima preţioasă pe care am fost forţat de sistem să i-o pun şi să i-o dau unuia care ar merita-o mai mult şi care ar avea mai multă grijă de ea.

Cu colţul ochiului, Natalie a văzut că Luis reuşise să ajungă la pistol şi încerca să-l scoată de sub piciorul său. Era foarte palid, iar ochii lui arătau ca ai unui mort.

— Ei, Douglas cel Mare, a continuat Natalie atacul, de ce nu m-ai omorât şi îngropat aici, pur şi simplu ? Nu, lasă, nu te obosi să răspunzi, Rege Filosof. Ştiu. Sunt vie pentru că,

dacă cumva, plămânul meu este respins sau nu funcţionează, din cine ştie ce motive, îl aveţi pe-al doilea.

— Cât va dura efectul otravei ? a întrebat furios Berenger.

— Eu zic să te duci dracului, dar ştiu că asta îmi reduce considerabil şansele de a fi, vreodată, luată în considerare pentru obţinerea statutului de Gardian.

Natalie a văzut că Doug devenise foarte nervos. Încă o lovitură. El s-a întors cu spatele la ea şi i-a ordonat lui Santoro să se ridice în picioare.

— Hai, Xavier, am nevoie de tine în sala de operaţii.

Santoro a încercat să se ridice, a alunecat în băltoaca de vomă şi a căzut, chicotind şi gemând în acelaşi timp. În acel moment, un elicopter a trecut pe deasupra spitalului şi s-a îndreptat spre pista de aterizare. Unul dintre soldaţi a fost trimis să-i întâmpine pe nou-veniţi.

— Ce naiba, Santoro ! a strigat furios Berenger. Ridică-te, fă un duş, schimbă-ţi hainele şi pregăteşte-te să mă asişti în sala de operaţii !

L-a apucat pe Santoro de gulerul cămăşii şi l-a ridicat furios în picioare. Duşul nu ar fi rezolvat problema. Luis a ridicat pistolul înainte ca cei doi soldaţi să poată reacţiona şi a tras de la o distanţă de vreo şase metri. Glontele l-a nimerit pe Santoro direct în piept, făcându-l să cadă într-un scaun, cu un zâmbet ciudat întipărit pe faţă. Al doilea foc, probabil, destinat lui Berenger, a spart geamul.

— Nu ! a strigat Natalie când cei doi soldaţi l-au ciuruit pe Luis cu pistoalele, iar corpul lui se mişca ca o marionetă. Nu !

Natalie ar fi vrut să se arunce lângă prietenul ei, dar nu mai putea face nimic şi soldaţii arabi erau destul de nervoşi. A ales să se apropie de un perete, s-a rezemat şi s-a gândit că era fericită că eroul ei îşi găsise liniştea pe care şi ea, probail, avea să o găsească în curând.

Berenger era disperat.

S-a aruncat spre prietena lui Vincent, lovind-o în cap şi peste picioare pentru a pune capăt halucinaţiilor.

— Cine eşti ? Ce faci aici ?

Femeia s-a uitat la el şi a început să râdă isteric. Apoi, fără nici un fel de avertisment, a vomitat peste pantofii lui. Dispreţuitor, Berenger şi-a şters pantofii de pantalonii femeii şi s-a întors spre terasă, pe unde tocmai intrau trei soldaţi care duceau o brancardă. Pe brancardă era întins un bărbat tânăr cu o mustaţă îngrijită şi pielea arămie, care avea pe faţă o mască de oxigen şi era conectat la un defibrilator portabil. Respiraţia lui era greoaie. Era urmat de un arab, îmbrăcat în haine chirurgicale şi un halat alb, şi un tânăr de culoare care împingea un recipient din sticlă, cu roţi, în care se vedeau mai multe eprubete cu sânge.

— Randall, vei lucra, ca de obicei, în sala de operaţii numărul unu, i-a spus Berenger. Pompa bypassului este aşa cum ai lăsat-o. Ştii unde se află totul. Pregăteşte-te cu atenţie, dar fă-o repede.

L-a bătut peste umăr, s-a grăbit spre prinţ şi i-a ascultat inima şi plămânii.

— Nu-mi place ce aud, i-a spus el doctorului în engleză. Nu-mi place deloc. Unde sunt asistentele ? Khanduri ?

— I-am văzut din elicopter. Sunt în două maşini, la vreo zece kilometri de aici. Probabil, vor ajunge într-o jumătate de oră. Nu mai mult.

— Trebuia să-i luaţi pe toţi cu avionul şi să veniţi împreună.

— Ai auzit ce-a spus pilotul în Rio. Eleroanele nu funcţionau bine şi era prea periculos.

— Dumnezeule. Când s-a agravat starea prinţului ?

— La aeroport, chiar înainte de a-l transfera din avion în elicopter.

— Bine, bine, se rezolvă. Poţi să mă asişti în sala de operaţii ?

— Nu îndrăznesc să-l las pe prinţ, nu când se află într-o asemenea stare.

— Bine. Du-l în sala de reanimare şi vezi ce poţi face ca să-l stabilizezi până ajunge Khanduri. Aşteaptă, care este numele ministrului ?

— Ministrul al-Thani.

— Vreau să-l rog să mă asiste în sala de operaţie.

— Nu cred că este bine, oricare ar fi situaţia, a răspuns doctorul. Este...

— Am nevoie de ajutor ! Mai am nevoie de o pereche de mâini, chiar dacă persoana căreia îi aparţin nu are habar de medicină - Nu, nu, stai. Las-o baltă. Du-l pe prinţ în sala de reanimare, conectează-l la aparate şi stabilizează-l. Voi începe operaţia de recoltare a inimii şi voi fi gata până vine Khanduri şi asistentele medicale.

— Cine o să vă asiste ?

Berenger, probabil, zâmbea în acel moment.

— Ea mă va asista, a spus el, arătând cu degetul la Natalie.

CAPITOLUL 40

Un duşman (...) este dator altui duşman ceea ce îi este cuvenit sau propriu lui — ca să spunem drept, răutatea.

PLATON, *Republica*, Cartea I

— Ai înnebunit ?! a strigat Natalie. Nu intru în sala de operaţii să te asist. Niciodată. Mai bine mor.

Berenger, de obicei calm, liniştit, având totul sub control, era vizibil speriat de starea proastă a pacientului său, de moartea violentă a lui Xavier Santoro şi de atacurile verbale ale lui Natalie. Era mulţumită să vadă că ticul nervos de la ochi devenise tot mai accentuat.

— De fapt, Natalie, a început el cu dinţii încleştaţi, nu vei muri, cel puţin, nu acum. S-a aplecat şi a ridicat pistolul lui Vargas. Ei vor muri. A făcut semn spre personalul de de la bucătărie şi din birouri. Dacă în două minute nu ai îmbrăcat pantalonii şi halatul chirurgical şi nu te-ai spălat pe mâini, voi începe din capătul acesta şi voi omorî câte unul pe minut până nu faci cum spun eu.

— Dar ...

— Mai mult decât atât, dacă nu mă asişti, o voi folosi pe Dorothy, anestezista. Şi înainte de asta, voi lega pacienta şi o voi trezi. Şi atunci voi recolta inima.

— Dumnezeule, Doug, cine eşti ? Nu te recunosc !

— Acum sunt un om care are nevoie ca lucrurile să fie făcute repede. Eşti sau nu alături de mine ?

A îndreptat pistolul spre una din femeile de servicu, o indiancă frumoasă care, probabil, avea vreo şaisprezece ani.

— Regele Filosof, a murmurat Natalie şi s-a îndreptat spre sala de operaţii.

Berenger a urmat-o.

— În dulap avem pantaloni şi halate, a spus el. Ne schimbăm în camera doi. Nu voi trage cu ochiul, dacă tu nu tragi cu ochiul.

— Poţi să te uiţi cât vrei.

— Al doilea chirurg şi asistentele medicale trebuie să ajungă în câteva minute. Atunci voi avea ajutorul necesar şi te vei putea întoarce la ceilalţi ştiind că le-ai salvat vieţile.

După ce şi-au pus măştile şi bonetele, Doug a condus-o pe Natalie în camera de pregătiri, încăpere îngustă care se afla între cele două săli de operaţie, şi i-a făcut semn către a doua chiuvetă din inox. În timp ce se spălau pe mâini cu bureţi impregnaţi cu soluţie antiseptică, mintea ei căuta soluţii pentru a-l omorî. Vargas şi, probabil, Luis, omorau prin natura ocupaţiei lor. Dar pentru acest monstru şi pentru colegii lui fanatici, Gardienii, omorul era o alegere. Dacă ea punea mâna, în acel moment, pe un pistol, l-ar fi omorât pe fostul ei mentor şi prieten fără nici o ezitare.

— După cum spuneam, mai devreme, la baza conceptului de Forme a lui Platon stă convingerea că perfecţiunea Gardienilor este nativă. El a pornit de la acest concept pentru a dovedi că un suflet trebuie să fie nemuritor, altfel cum s-ar explica perfecţiunea prezentă la naştere ?

— A trecut ceva timp de când am studiat filosofia la Harvard, i-a răspuns Natalie, dar, din câte îmi aduc aminte, nu cred că ai dreptate. Singurul lucru perfect pe care-l faceţi voi Gardienii este să fiţi imorali.

În oglindă Natalie vedea faţa crispată a lui Berenger şi nervozitatea din ochii lui.

„Ţine-o tot aşa, îşi spunea ea. Orice ai face, ţine-o tot aşa“.

— Eu cred altceva. Organizaţia noastră a contribuit la prosperitatea şi binele a milioane şi milioane de oameni, cu un cost foarte redus. Oamenii nu vor şti a cui este muzica care ajunge la urechile lor datorită nouă, nu vor şti ale cui sunt clădirile minunate de care se minunează. Nu vor şti niciodată că un medicament care va salva milioane de vieţi a fost creat doar pentru că noi am putut da creatorului un organ perfect la momentul potrivit. Vezi tu, dragă Natalie, întreaga activitate a Gardienilor se rezumă la perfecţiune şi forme. Acum, hai să recoltăm inima noastră şi să o punem acolo unde va face mult bine.

— Ce-ar fi să o recoltăm pe a ta ?

În acel moment, uşa în camera de pregătire s-a deschis şi Randal, tehnicianul cu bypassul cardiopulmonar a intrat grăbit.

— Pompa este gata, doctore, a spus el.

— Doctorul Khanduri şi asistentele medicale încă nu au sosit ?

— Nu. Doctorul al-Rabia m-a rugat să vă spun că prinţul este pe moarte.

— Ce dracu ! Trimite un elicopter să vadă unde sunt şi apoi pregăteşte-te. Dacă va fi necesar, punem bypassul chiar acum şi-l vom ţine pe prinţ aşa. Între timp, eu încep recoltarea. Vino, Natalie, trebuie să începem.

Berenger a urmat-o pe Natalie în sala de operaţii, unde anestezista îşi îndeplinise misiunea. Sandy era adormită şi intubată. Dorothy i-a ajutat să-şi lege halatele şi să-şi pună mănuşile. Văzând-o pe Sandy Macfarlane atât de senină, Natalie s-a întristat.

Şi-a adus aminte cum îl întrebase pe anestezist, înainte de operaţia la tendonul lui Ahile, „Cum voi şti că nu sunt trează ?“. Bărbatul zâmbise, îi pusese mâna pe umăr şi îi injectase medicamentele preoperaţionale.

„Doctore, cum voi şti că nu sunt trează ?”

— Dorothy, eşti gata ? a întrebat Berenger. Trebuie să începem cu primul pacient.

— Sunt gata.

— Ai pregătit gheaţa ? Între recoltare şi transplant va fi o pauză.

— Da.

Natalie se uita peste masă la Berenger. Era răvăşit, dar de douăzeci şi ceva de ani lucra în sala de operaţii şi în afară şi făcuse faţă numeroaselor crize medicale.

Fără o asistentă medicală la dispoziţie, anestezista a adus două standuri cu instrumente lângă masa de operaţie pentru ca cei doi, chirurgul şi asistenta, să poată ajunge la ele. Doug Berenger era nu doar unul dintre cei mai eleganţi şi mai străluciţi chirurgi dintre câţi văzuse Natalie, dar era şi cel mai rapid. Fără a cere ajutor, a început să ungă pieptul lui Sandy cu o soluţie antiseptică.

— Natalie, îţi mai spun asta ultima dată. Dacă faci vreo mişcare nepotrivită, orice mişcare, îi spun lui Dorothy să întrerupă anestezia. Am fost suficient de clar ?

— Da.

— Taci şi fă ce-ţi spun eu. Pregăteşte-mi bureţi şi pensele hemostatice, pentru orice eventualitate. Dorothy, începem să deschidem cavitatea toracică.

Când Natalie a luat obiectele cerute de Berenger, pe marginea tăvii cu instrumente a văzut trei bisturie. Nu putea ajunge la ele fără să fie observată, dar nu vedea nimic altceva care putea fi folosit ca armă. O situaţie disperată necesita măsuri disperate şi ea înţelegea că sărmana femeie de pe masa de operaţie nu avea nici o şansă să se trezească după această operaţie.

Fără nici un cuvânt, Berenger a luat din tavă unul dintre bisturie şi a făcut o incizie de treizeci de centimetri dintr-un capăt în celălalt al sternului. Sângele a început să curgă din

mai multe vase sangvine, dar Berenger nu-şi bătea capul cu ele dacă nu începea o hemoragie intensă.

Nici nu mai trebuia să oprească hemoragia.

— Ferăstrăul se află chiar acolo, Natalie. La fel şi pensele pentru lărgire.

Lui Natalie i se făcuse greaţă când s-a întins după ele.

Uşa sălii de operaţii era deschisă. Berenger s-a întors să-l vadă pe doctorul arab al-Rabia.

— Doctore Berenger, a spus acesta grăbit, tensiunea arterială este zero şi nu creşte.

Cele câteva secunde, când atenţia lui Berenger fusese distrasă de intervenţia lui al-Rabia, fuseseră suficiente ca Natalie să pună mâna pe un bisturiu şi să-l ascundă în mâneca halatului. I-a aruncat o privire şi anestezistei ca să se convingă că se uita la al-Rabia.

Acum avea un scop precis — trebuia să ajungă lângă Berenger şi, pentru Rosa, Luis, Ben, pentru ea şi pentru toate victimele Gardienilor, să fie fără frică.

Berenger era, în mod clar, tulburat şi răvăşit, un om care ajunsese atât de sus şi căruia soarta îi pregătise o surpiză.

Dar încă mai era Omul din sala de operaţii.

— Bine, doctore, a spus el calm, haideţi să-l transportăm de urgenţă în sala de operaţii şi-l pun eu pe pompă. Dorothy, lasă gazul pornit şi hai să mergem. Natalie, vino ! Avem de lucru.

Berenger a făcut un pas spre uşă, apoi încă unul. Natalie, din cealaltă parte a mesei, ajunsese la un pas în spatele lui.

„Uneori avem o singură şansă“.

Asta îi spusese Luis. Hotărâtă, a luat bisturiul în mână.

— Doug !

Tulburat, Berenger s-a întors spre ea.

„Fără frică !“

Cu toată forţa de care era în stare, Natalie a ridicat mâna şi a înfipt bisturiul în gâtul lui Berenger. Secţionase traheea, iar sângele începuse să ţâşnească din artera carotidă, stropind-o şi revărsându-se pe podea.

Nefiind în stare să vorbească şi ţinându-se fără rost de gât, Socrates, unul dintre fondatorii Gardienilor Republicii, s-a lăsat pe spate şi a căzut greu la podea, scăldat în esenţa propriei vieţi. În ultimele lui clipe, Berenger se uita la Natalie cu o mirare mută şi ochii larg deschişi.

— Veniţi, doctore Berenger ! a strigat al-Rabia din sala vecină. Inima prinţului s-a oprit ! Veniţi ?

Natalie şi-a dat jos halatul şi a zburat spre a doua sală de operaţii pentru a da o mână de ajutor, dar ştia că dacă muşchiul care cauzase stopul cardiac nu era înlocuit, prinţul nu putea fi ajutat nici cu medicamente, nici cu compresii cardiace.

— O, Allah ! striga al-Rabia. Allah, ajută-ne !

Natalie continua să facă resuscitare cardiopulmonară, dar pe monitor nu se vedea nici o schimbare. S-a gândit să-l conecteze, cu ajutorul tehnicianului, la aparatul de bypass, dar cunoştinţele şi experienţa ei medicală nu erau prea solide. Al-Rabia, în mod clar un doctor extraordinar, a încercat câteva şocuri cu defibrilatorul, chiar dacă ştia că problema stăpânului său nu era fibrilarea, ci stopul cardiac - linia dreaptă afişată pe monitor. Nu mai exista nici o speranţă.

Ministrul al-Tahini stătea chiar lângă uşă, la doi metri de corpul înecat în sânge al lui Berenger. Ţinea ochii aproape închişi, trist, şi îşi încrucişase mâinile pe piept. Ştia că soarta stăpânului său fusese hotărâtă.

Natalie, urmând ordinul lui al-Rabia de a face tot ce-i stătea în puteri, aştepta ca doctorul să termine resuscitarea. Dintr-odată, unul dintre piloţii elicopetrului a apărut lângă al-Tahini, încercând să spună ceva în

portugheză, după aceea trecând la o engleză foarte proastă.

— Domnul. Două maşini pe drum. Oprit. Oameni cu faţa pe jos. Bărbaţi, femei cu arme lângă ei.

„Ben !“

Ministrul a răsuflat greu. I-a spus ceva doctorului în arabă, s-a întors şi a plecat.

După câteva momente, al-Rabia a treminat cu resuscitarea.

Cu ochii plini de lacrimi, s-a uitat la Natalie şi a dat din cap.

— Allah va avea grijă de el, a murmurat doctorul. A fost un om atât de bun şi ar fi fost un conducător foarte bun pentru poporul nostru.

— Îmi pare foarte rău, i-a răspuns Natalie. Orice ar fi, cred că aţi fost un doctor extraordinar. Avea o infecţie cardiacă care nu putea fi tratată.

— Poate, într-o bună zi, va exista un tratament.

— Poate, într-o bună zi, a răspuns ea.

— Numele tău este Natalie ?

— Da, Natalie Reyes, da.

— Ei bine, Natalie Reyes, nu ştiu dacă mai are vreo importanţă, dar noi credeam că donatorul inimii pentru prinţ se află în moarte cerebrală. Până să ajungem aici, asta am crezut. Doctorul Berenger a organizat totul şi lucrurile au scăpat de sub control.

— Vă sunt recunoscătoare că-mi spuneţi asta. Doctorul Berenger şi organizaţia pe care o reprezintă au fost distruşi de propriile egouri şi de lăcomia lor fără margini. Nu puteau suporta ca oameni, pe care îi considerau inferiori lor, să le spună cum să-şi folosească aptitudinile excepţionale.

— Înţeleg. Dacă ministrul îmi va permite să-l las pe prinţ aşa, poate sub supravegherea anestezistei, aş vrea să vin să vă ajut să suturaţi incizia bietei femei.

— Mi-ar face plăcere, doctore al-Rabia, a spus Natalie. M-ar bucura nespus.

Cei doi, doctorul arab şi studenta la medicină din America, s-au întors în sala de operaţii, unde Sandy Macfarlane stătea întinsă, senină şi calmă, conectată la aparatul de respirat, anesteziată. Incizia de pe coşul pieptului sângera puternic, dar nu era o ameninţare serioasă. Natalie a cauterizat vasele sangvine mai mari, apoi, cu ajutorul lui al-Rabia, care ţinea marginile pielii apropiate, a început să coase atent incizia.

Cât a lucrat la sutură, Natalie s-a gândit la sala de urgenţe de la spitalul Metropolitan, cu câteva ore înainte ca Berenger să o şteargă de pe lista Gardienilor pentru faptul că fusese supendată din programul de rezidenţiat. Lângă ea stătea asistenta medicală Bev Richardson, iar pe masă, în faţa ei, tânărul Darren Jones, singura persoană pe care o cususe... până acum.

Cu masca pe faţă, Natalie a zâmbit.

CAPITOLUL 41

Eşti leneş şi vrei să ne păcăleşti cu un capitol întreg care este şi cea mai importantă parte a poveştii.
PLATON, *Republica*, Cartea a V-a

Anestezistul a rămas lângă Sandy Macfarlane pentru a o trezi, iar Natalie a plecat spre sala de mese. Ministrul al-Thani era acolo, însoţit de un singur soldat.

— Pot să ies ? l-a întrebat ea pe al-Rabia. Afară trebuie să fie cineva - un prieten. Trebuie să mă asigur că este bine.

— Este bărbatul care a întârziat venirea chirurgului şi a asistentelor medicale ?

— Cred că da.

Al-Rabia a dat din cap frustrat şi s-a uitat întrebător la ministru care, în mod cert, a înţeles solicitarea lui Natalie.

— Da, du-te, a spus el. Nu vor păţi nimic.

Înainte ca Natalie să iasă din spital, Ben şi părintele Francisco, cu mâinile ridicate, au intrat în sala de mese urmaţi de trei soldaţi arabi şi de un bărbat despre care, Natalie era convinsă că era al doilea chirurg al lui Berenger.

Al-Thani a strigat un ordin, soldaţii au coborât armele şi au făcut câţiva paşi în spate.

— Unde este Berenger ? a întrebat chirurgul.

Al-Rabia i-a făcut un semn cu mâna.

— În hol, a spus el, fără să se deranjeze să dea alte explicaţii.

Natalie a alergat spre Ben şi l-a luat în braţe.

— Ce frumos este aici, a spus el arătând cu mâna prin sală. Privirea i-a căzut pe corpul lui Luis, ciuruit de gloanţe. O, nu !

— A fost un adevărat luptător, până la sfârşit, a spus Natalie. Părea gata să moară, în orice moment. Dar până să moară, a făcut tot posibilul pentru a distruge acest loc.

— Poate sora lui se va odihni în pace.

— Nu-mi venea să cred când pilotul elicopterului a spus că cineva l-a oprit pe chirurgul şi pe asistentele medicale şi-i ţine la pământ. Dar ştiam că eşti tu. După ce Berenger mi-a spus că părintele Francisc se află pe statul lor de plată m-am simţit vinovată că te-am trimis la el. Ce s-a întâmplat ?

— Dacă poţi să crezi, a răspuns părintele Francisco, până când domnul Callahan nu m-a convins de cele ce se întâmplau aici, nu am ştiut că donatorii care erau aduşi aici erau răpiţi. Mi-a povestit despre profesorul din Chicago şi despre un băiat de la o fermă din Idaho. Cei săraci sunt obligaţi câteodată să se prostitueze sau să muncească ca sclavi, sau să-şi vândă organele, pe când aici erau jefuiţi de organe.

— Nat, părintele Francisco m-a ajutat în momentul în care a contat cel mai mult. Lui i-a luat zece minute să adune o echipă de zece zdrahoni din sat. Am avut noroc şi am ajuns la spital exact în momentul în care apăruseră şi maşinile cu echipa de medici. Acest bărbat este chirurg. A încercat să ne ia de sus şi să ne spună cât de important este să ajungă la spital. Ei, în următorul moment erau toţi la pământ. Apoi, au apărut soldaţii ăştia şi, de data asta, noi am fost la pământ.

Natalie s-a întors spre al-Rabia.

— Ce se va întâmpla cu noi şi cu aceşti oameni ? l-a întrebat ea.

Doctorul a primit un răspuns tacit de la ministru până să întrebe.

— Contrar părerilor voastre, violenţa fără motiv nu este o abordare obişnuită pentru noi, a spus el. Ministrul al-Thani este trist şi supărat, dar nu pe voi. Corpul prinţului va fi luat cu unul dintre elicoptere şi transportat înapoi la aeroport. La întoarcerea în ţară, el va fi înmormântat ca un adevărat erou.

Curând, soldaţii au scos corpul prinţului pe terasă, urmaţi de al-Rabia şi ministru.

Într-un final, Natalie s-a întors spre părintele Francisco.

— Când echipa de zbor este gata, vom merge cu ei până la Rio ca să o ducem pe Sandy la un spital. Apoi, voi contacta Ambasada Americană şi voi stabili o întâlnire cu detectivul de la Poliţia Militară cu care m-am întâlnit în Botafogo. Nu m-a tratat cu prea mult interes, dar presupun că ţine la munca şi la funcţia lui. Mai mult decât atât, Rodrigo Vargas nu-l plăcea şi asta este o referinţă bună pentru mine. Numele lui este Perreira.

—Voi vorbi cu nişte prieteni de-ai mei, să văd dacă putem avea încredere în el.

— Vă mulţumesc, părinte Francisco. Astăzi aţi fost un adevărat om al lui Dumnezeu.

Preotul i-a strâns mâna, apoi a îmbrăţişat-o şi i-a mulţumit pentru faptul că i-a ajutat să elibereze sătucul.

— Ştiţi, omul ăsta se pricepe la vorbe. A luptat ca să mă convingă, insistent, ca valurile care se lovesc încontinuu de mal. Ştiţi ce cred eu, domnule Callahan ? Ar trebui să vă gândiţi la o meserie nouă - cea de avocat sau poate chiar de preot.

— Nici o şansă, părinte, a spus Ben, luând-o pe Natalie după umeri. Voi fi ocupat scriindu-mi primul roman poliţist.

EPILOG

Sufletul omului este nemuritor şi nepieritor.
PLATON, *Republica*, Cartea a X-a

— Înţeleg de ce iubeşti tu toamna în New England, a spus Ben. Mă bucur să fiu din nou aici.

Natalie i-a strâns mâna şi s-a uitat la el. Trecuseră patru săptămâni de când se întorsese din Dom Angelo şi asta era a doua vizită a lui Ben la ea. Legătura lor, care începuse în pădurea tropicală, devenea tot mai puternică şi mai pasională, deşi nici unul dintre ei nu voia să împingă lucrurile prea repede.

— Vreau să-ţi spun ceva, i-a zis Natalie când treceau esplanada, unde, cu câteva luni înainte, sărbătorise cu prietenii Ziua Independenţei, dar, mai întâi, spune-mi despre vizita ta în Texas.

— A fost ireal, a spus Ben. Poliţiştii ştiau cine sunt şi nu m-au pus să plătesc pentru tractarea şi păstrarea maşinii mele. Apoi am ieşit din oraş şi, înainte să-mi dau seama, mergeam pe autostrada John Hamman, ca să văd locul acela încă o dată. Poarta era încuiată cu lanţuri şi Oaza era părăsită. Am ieşit din maşină şi am stat acolo un timp, gândindu-mă la tot ce s-a întâmplat.

— Cred că au fost nişte clipe foarte intense.

— O, da. Stăteam acolo şi mă gândeam câţi au fost. Câţi oameni au făcut analizele de sânge ? Milioane, cred. Câţi

donatori potriviţi au fost identificaţi ? Câţi oameni au murit ?

— Ben, ai ajutat la oprirea acestei afaceri.

— Sper. Ei bine, dar tu ce părere ai despre o pauză, de la şcoală ?

— Cred că este cel mai potrivit lucru. Nu sunt gata, fizic sau psihic, să mă întorc acum, dar nu abandonez ideea. Poate la anul. Între timp, voi petrece mai mult timp cu nepoata mea, Jenny. Din cauza paraliziei ei cerebrale şi pierderii mamei, a suferit foarte mult şi vreau să mă asigur că va lua cât se poate de mult de la viaţă. Îmi şi place să stau cu ea.

— Şi rezidenţiatul tău ?

— Încep cu priorităţile, Ben.

— Înţeleg. Încă sunt supărat şi frustrat din cauza situaţiei tale.

— Nu mă aştept la prea multe lucruri bune, din punctul de vedere al sănătăţii, dar, cel puţin, acum nu umblu toată ziua să caut să-mi rezolv problemele cu un pumn de pastile şi o pungă de plastic.

— Sper că nu. Fără să-i pese de alergători şi de cei aflaţi pe patinele cu rotile, Ben i-a ridicat bărbia şi a sărutat-o cu blândeţe. Vrei să stăm jos puţin ?

— De ce, respir ciudat ?

— Ei, nu fi sensibilă acum. Ţii minte înţelegerea noastră ? Tu eşti calmă cu plămânul tău şi eu sunt calm că nu am o carieră, nici o preocupare în afară de tine şi de traficul ilicit de organe şi nici o perspectivă profesională. Cu sau fără muncă, cu plămân bolnav sau sănătos, tot avem ceea ce are toată lumea - ziua de mâine. Ei, acum spune-mi ce voiai să-mi spui mai devreme.

Natalie nu a răspuns imediat. Şi-a odihnit capul pe umărul lui, încercând să alunge gândurile rele. Într-un final, a scos din buzunar o scrisoare.

— Asta mi-a venit ieri, a spus ea. Uite-te la bărci şi eu o citesc. Încerca din răsputeri să alunge tristeţea. Îmi pare rău că sunt aşa. Încă nu am reuşit să închei acest capitol şi, din când în când, gândurile la viitor mă copleşesc.

— Hai, citeşte scrisoarea şi nu-ţi face griji. Cicatricele mele aproape au dispărut. Ale tale sunt mai prezente. A atins-o pe piept. Fă tot ce poţi pentru o încheiere.

Natalie a luat mâna lui şi a lipit-o de buzele sale.

Scrisoarea era împăturită în patru si deja mototolită.

— Este de la detectivul Perreira, a spus ea deschizând-o.

„Dragă Senhorita Reyes,

Această scrisoare, ca şi prima, este tradusă de către un prieten, american, care predă engleza şi în care am toată încrederea. În primul rând, doresc să vă spun că avocatul pe care l-aţi angajat aici este foarte activ şi pare a fi foarte competent. Eu cred că, în final, nu veţi fi acuzată de nimic legat de întâmplările din Dom Angelo.

De asemenea, vreau să-i mulţumesc domnului Ben Callahan pentru faptul că mi-a recomandat-o pe Alice Gustafson. Este o femeie fermecătoare, cu mult bun simţ, care, chiar ieri, a venit la noi acasă la cină. Am fost împreună în Dom Angelo (a treia mea călătorie) pentru a face fotografii şi pentru a examina spitalul şi satul. Datorită informaţiilor obţinute de la persoanele din sat, am găsit câteva cadavre îngropate. Identificarea lor este dificilă, dar nu imposibilă, iar doamna Gustafson este convinsă că răspunsurile la acest mister se află la Londra, unde are de gând să meargă după ce pleacă de aici. Scotland Yardul investighează acest caz şi aşteaptă cu nerăbdare venirea ei. Deşi identificarea tuturor victimelor va dura mult, ea consideră că în viitorul apropiat vor putea fi făcute nişte arestări. Profesorul Gustafson, după cum bine ştiţi, este o femeie foarte hotărâtă.

Noi, cei din Rio de Janeiro, vă respectăm mult pentru curaj şi pentru serviciul pe care, împreună cu domnul Ben Callahan, l-aţi făcut ţării noastre. Sper că investigaţiile noastre şi arestările vă vor schimba opinia despre Poliţia Militară din Brazilia.

Şi când veţi hotărî să veniţi în Brazilia, vă rog să-mi permiteţi să vă fiu ghid“.

— Corupţie, a conchis Ben.

Răspunsul lui Natalie a fost întrerupt de soneria telefonului mobil.

— Alo ?

— Domnişoara Natalie Reyes ? a înterbat o voce de femeie.

— Vindeţi ceva ? Pentru că eu...

— Vă rog să aveţi puţină răbdare şi vă voi explica totul.

— Bine, da, sunt Natalie. Despre ce este vorba ? Cine sunteţi ?

— Natalie, eu ştiu că l-aţi luat mai devreme de la aeroport pe Ben Callahan. Este cu dumneata ?

— Ascultaţi-mă, sau îmi spuneţi despre ce este vorba sau eu voi..

— Bine, bine. Este legat de Brazilia.

Iritarea lui Natalie a dispărut imediat.

— Ce-i cu Brazilia ?

— Natalie, dacă nu sunteţi aşezată, aş vrea să o faceţi.

— Stăm jos.

— Minunat. Puneţi telefonul aşa ca să puteţi auzi amândoi.

Natalie a venit mai aproape de Ben, cum a cerut femeia.

— Bine, a spus ea. Vă putem auzi amândoi.

— Natalie, numele meu este Beth Mann. Sunt detectiv particular în Boston. La cererea clientului meu, am efectuat o investigaţie legată de dumneata de la întoarcerea din Brazilia. Vă asigur că nu am făcut nimic ruşinos.

— Un detectiv cu principii etice, a şoptit Ben.

— Continuaţi, a spus Natalie.

— În cadrul anchetei mele, am purtat un şir de conversaţii cu doamna doctor Rachel French...

— Pulmonologul meu, i-a şoptit Natalie lui Ben.

— ...şi cu prietenul dumitale Terry Millwood. El este acum la spitalul White Memorial şi aşteaptă apelul dumitale. Cei doi doctori au discutat cu şeful spitalului şi au făcut toate aranjamentele necesare.

— Aranjamentele necesare pentru ce ? a întrebat Natalie complet debusolată.

— Natalie, dumneata ai auzit vreodată de Joseph Anson ?

— Nu, ar trebui să ştiu cine este ?

— Nu. Doctorul Anson este din Africa de Vest - din Cameroon, mai exact. Este un doctor extraordinar şi un savant specializat în domeniul neurovascularizării.

— Crearea de vase sangvine noi, i-a şoptit Natalie lui Ben. Continuaţi.

— În acest moment, doctorul Anson este în Boston sau aproape de oraş. Nu ştiu exact unde. A luat o decizie şi nu are de gând să şi-o schimbe. Decizia a fost luată după ce i-am spus despre incendiul din casa mamei dumitale, când v-aţi distrus plămânul încercând să o salvaţi pe mama şi pe nepoata dumitale.

— Dar de unde ştiţi ?

— Domnule Callahan, aţi putea să-i explicaţi doamnei în ce constă munca de detectiv ?

— Noi detectăm, a spus Ben.

— Vă rog, continuaţi, a spus Natalie, simţind, dar nefiind convinsă de ce va urma să audă.

— În această seară, la ora nouă, peste şapte ore, doctorul Anson îşi va lua viaţa. Eu voi primi un telefon de la un avocat care-mi va comunica adresa unde poate fi găsit corpul lui. Apoi voi primi un apel de la doctorul Anson. E o

ambulanţă pregătită, care va aştepta exact 37 de minute înainte de a porni spre adresa cerută. În momentul în care vor ajunge, inima doctorului Anson va bate, dar el va fi în moarte cerebrală. Credeţi-mă, Natalie, doctorul Anson este un geniu şi va putea face toate astea. Din momentul în care un neurolog va confima starea de moarte cerebrală, doctorul Millwood şi echipa lui vor efectua transplantul plămânului din pieptul doctorului Anson în pieptul dumitale.

— Dar... dar de ce ? De ce nu-mi donează mie un plămân şi rămâne cu celălalt ?

— Pentru că Joseph Anson are un singur plămân funcţional - al tău.

Natalie a simţit cum corpul ei cedează şi devine moale şi, pentru prima dată în viaţă, era în pragul leşinului. Ben i-a strâns mâna atât de tare încât o durea.

— O, Doamne, a spus Natalie. A murit atâta lume. Aş putea vorbi cu acest om ?

— Crede-mă, Natalie, am vorbit cu el de multe ori şi l-am studiat mult. Doctor Anson este împăcat cu ceea ce va face. Avem nevoie doar de cooperarea ta.

Ben a dat din cap cu hotărâre.

— Atunci... cred că o veţi avea, a răspuns ea.

— În acest caz, doctorul Millwood aşteaptă telefonul dumneavoastră. Vă va explica ce trebuie să faceţi. Sunt foarte fericită pentru dumneata. Vă rog, după recuperare treceţi pe la mine pe la birou.

— Dar dacă... ?

Beth Mann închise telefonul.

Natalie nici nu încerca să-şi stăpânească lacrimile şi a luat mâinile lui Ben în ale sale.

— Ţii minte ce am spus despre încheiere ?

*

„Ăsta e momentul potrivit, se gândea Anson. Ăsta este momentul potrivit”.

Se afla într-un mic garaj închiriat, la nici doi kilometri de apartamentul lui Natalie Reyes, aşezat în maşină într-un întuneric total. Geamul din partea pasagerului era deschis vreo doi centimetri. Porţiunea respectivă era astupată cu nişte cârpe, iar dintre ele ieşea un furtun de grădină. Celălalt capăt al furtunului era bine fixat în ţeava de eşapament. Sedativele luate cu grijă, la un moment bine stabilit, începeau să-şi facă efectul.

Citise şi recitise raportul lui Beth Mann de vreo două sute de pagini despre Natalie Reyes, familia ei şi chiar noul bărbat din viaţa ei. Studiase o mulţime de articole din ziare, încă din vremea când Natalie învăţa şi practica atletismul la Harvard. Văzuse câteva înregistrări video cu cursele la care a participat. Şi, în final, trecuse pe lângă ea, atât de aproape încât mânecile li se atinseseră.

O, da, ăsta era momentul potrivit.

Natalie Reyes şi, probabil, Ben Callahan, erau perfecţi pentru a supraveghea desemnarea unei noi conduceri pentru spital şi pentru a controla soarta medicamentului Sarah-9. Când ea avea să îşi revină după operaţie şi dacă Callahan avea să fie de acord, aranjase să fie chemată la avocatul lui pentru a primi caietele lui şi nişte înregistrări video făcute pentru ea.

Ea nu avea obligaţia de a rămâne în Cameroon pentru totdeauna, dar bănuia, că după ce va inhala aerul minunat din junglă şi va cunoaşte oamenii de acolo, va dori să rămână. Ea şi Callahan erau tot ce aşa-zişii regi filosofi ai lui Elizabeth şi Doug Berenger nu puteau fi. Erau adevăraţii Gardieni.

Anson a aprins lumina şi s-a uitat la ceas. Apoi a deschis caietul şi a început să citească cu voce tare.

Lumea este grea, plină de trădare,

Plină de dezamăgiri,
Plină de nedreptăţi,
Plină de durere.
Dar, prietene, un gol te aşteaptă - un gol mare, strălucitor,
Plăcut şi parfumat cu esenţă de pace,
Esenţă de linişte.
Aproape ai ajunsy, prietene.
Magnificul gol este refugiul pentru eternitate al sufletului tău.
Ia mâna mea, prietene.
Ia mâna mea şi fă un pas, un ultim pas
Şi ai ajuns.

Anson a luat telefonul şi a format numărul.

— Doamna Mann, a spus el, puteţi începe cronometrarea acum.

Fără să aştepte un răspuns, a închis telefonul, l-a pus deoparte, a stins lumina, a pornit motorul şi a pus caietul pe un exemplar uzat al *Republicii* lui Platon.

Sfârşit